

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

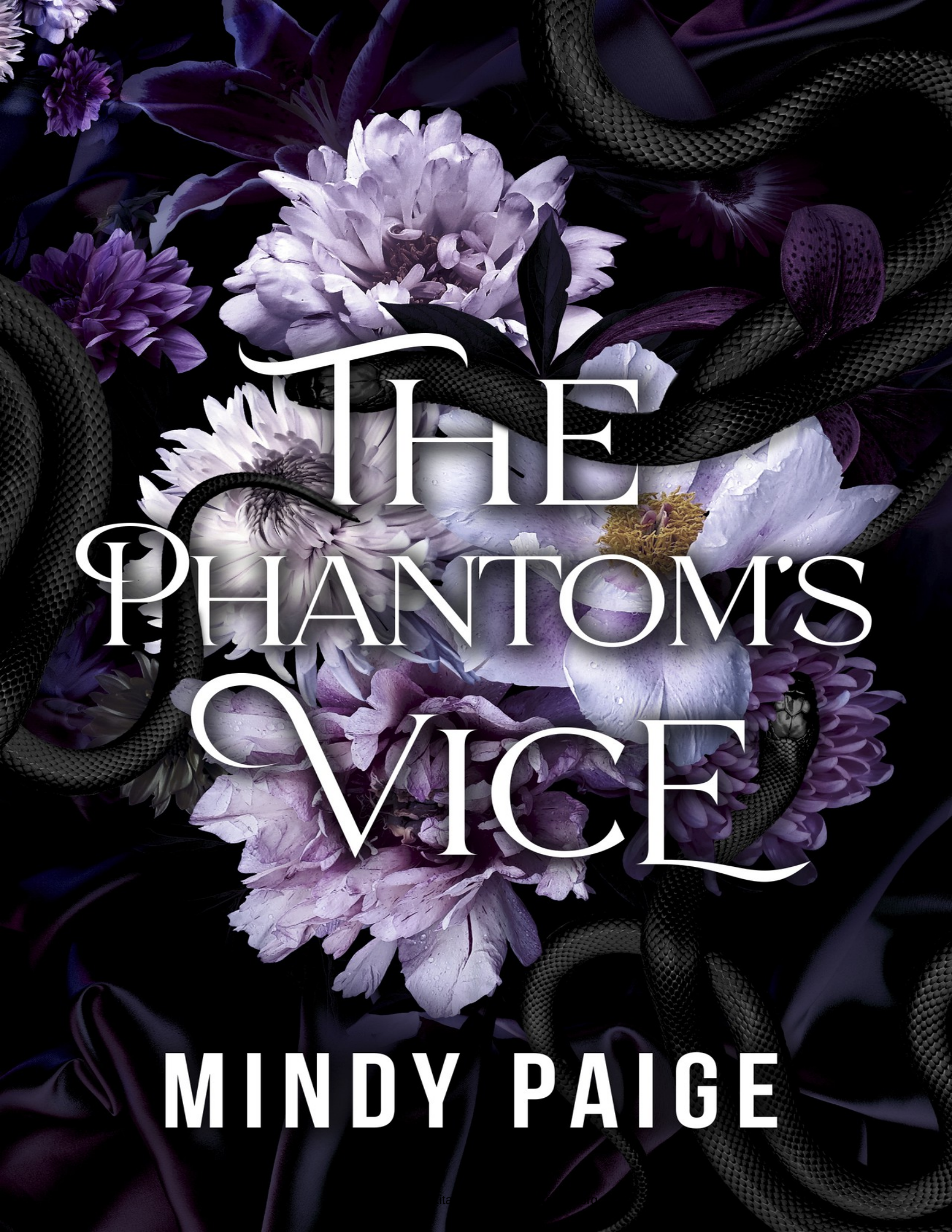
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PHANTOM'S VICE

MINDY PAIGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE PHANTOM'S VICE

MINDY PAIGE

Telif Hakkı © 2024 yazar Mindy Paige

Kapak Pretty Indie tarafından

tasarlanmıştır

Jenny Sims (Editing4Indies) tarafından

düzenlenmiştir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[Hayaletin](#)
[Yardımcısı Yazar](#)
[notu Önsöz](#)
[Kod Kuralları](#)

[Önsöz](#)

I. Musallat

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

II. Sahiplik

[19. Bölüm](#)

[20. Bölüm](#)

[21. Bölüm](#)

[22. Bölüm](#)

[23. Bölüm](#)

[24. Bölüm](#)

[25. Bölüm](#)

[26. Bölüm](#)

[27. Bölüm](#)

[28. Bölüm](#)

[29. Bölüm](#)

[30. Bölüm](#)

[31. Bölüm](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[III. Şeytan](#)

[Çıkarma](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Sonsöz](#)

[Ekstra Epilog - Hayalet](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

HAYALETİN YARDIMCISI

FBI'nin en çok aranan suçlusunu olay yerinde DNA'sını bıraktığında, Brett Evangeline sonunda maskeli katili adalete teslim edeceğinden emindir. Çiçeği burnunda FBI ajanı, hem bu davaya atanırken hem de bulgularında şansının yaver gittiğine inanamaz ama Moriton'un yeraltı suç dünyasında şansın iyiye ya da kötüye gülmediğinin farkında değildir.

Korkunç sırlar gün yüzüne çıktığında, Brett bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendirmek ve hangi kötülüğe güvenmeye değer olduğuna karar vermek zorundadır ve yumuşak bir noktası olan seri katil işleri onun için hiç de kolaylaştırmamaktadır. Çılgın suikastçi daha önce hiçbir şeyi arzulamamıştır ve şimdi tüm gözlerini Brett'e dikmiştir. Ve Ghost ne isterse, Ghost onu alır.

Ama işin içinde daha büyük bir şey var. Uğursuz bir şey. Yakında, beton ormanın sakladığı korkunç sırları ortaya çıkarmak ve olaya karışan tüm suçluları adalete teslim etmek Brett'e kalacaktır. Kalbi pahasına olsa bile.

YAZAR NOTU

Bu kitap bazı kişiler için uygun olmayabilecek müstehcen materyaller içermektedir. Lütfen aşağıdaki içerik uyarılarının tümünü okuyun, çünkü bu SON DERECE KARANLIK bir romantizmdir. Akıl sağlığınız her şeyden önemlidir

<3

İçerik uyarılarının tam listesi için [buraya tıklayın](#).

ÖNSÖZ

Merhaba hayatım.

Yine ben, Ghost. Eminim şimdiye kadar neden burada olduğumu anlamışsınızdır. Peki içerik uyarılarını okudun mu?

Biliyorum, biliyorum. Sen çok cesur bir kızsın, onları okumana gerek yok.

Ama sana söylüyorum, bu sefer farklı. Daha karanlık. Daha ahlaksız.

Ve o güzel aklın bozulmadığından emin olmalıyım. En azından seninle işim bitene kadar. Ve ben tamamen rıza ile ilgiliyim, sevgilim.

Bu yüzden içerik uyarılarını okuyun. Sonuçta bu sizin iyiliğiniz için.

Nereden mi biliyorum? Sana daha iyisini yapacağım. Sana kendin hakkında hiç bilmediğin bir sır vereceğim.

Kimsenin önünde eğilmeyeceksin. Maskeli sadist bir orospu çocuğundan

başka kimseye. Bu konuda tartışabiliriz ama ikimiz de haklı olduğumu

biliyoruz.

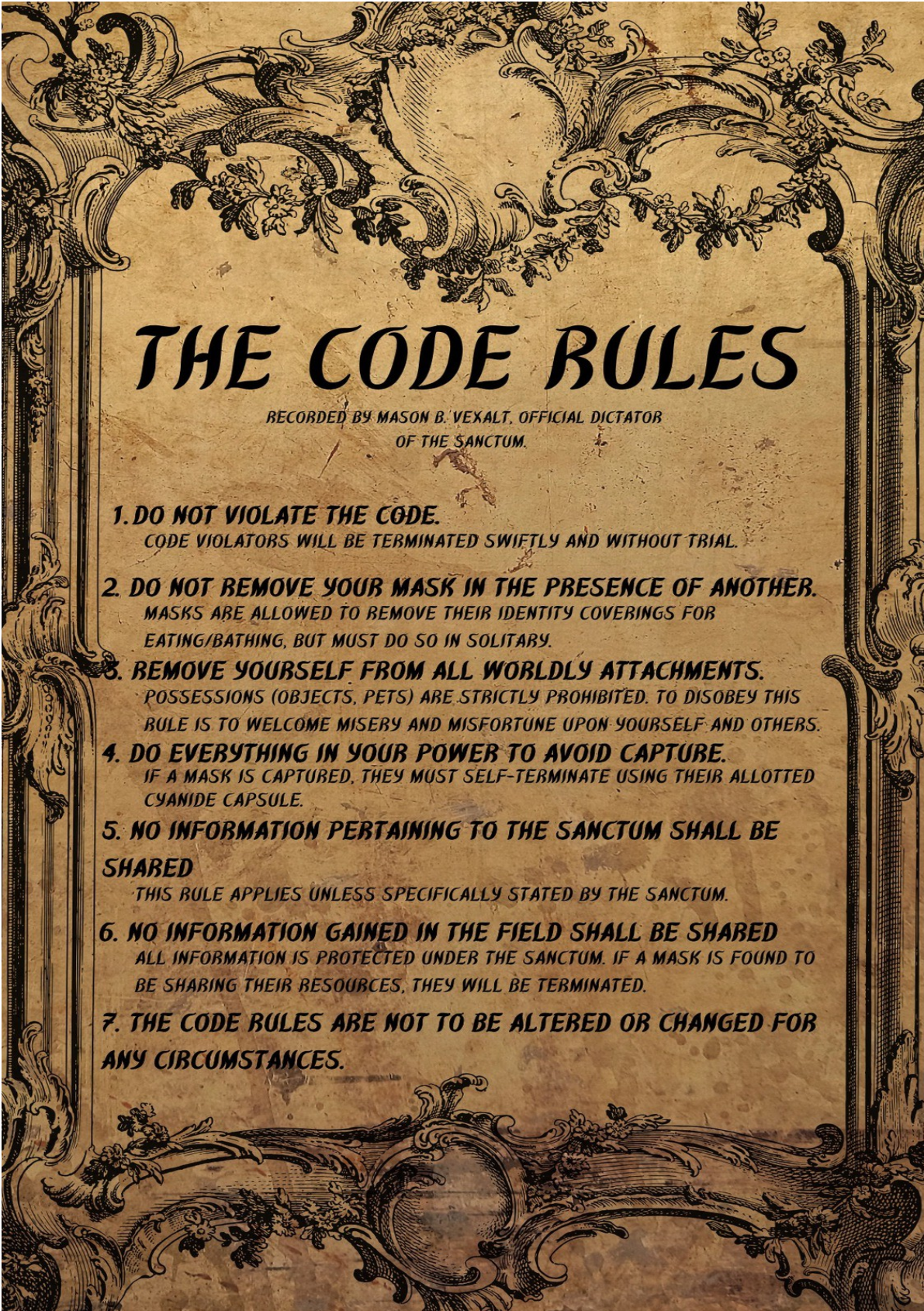
Diğer tarafta görüşürüz, sevgilim.

Öptüm

,

Hayal

et.

THE CODE RULES

RECORDED BY MASON B. VEXALT, OFFICIAL DICTATOR
OF THE SANCTUM.

1. DO NOT VIOLATE THE CODE.

CODE VIOLATORS WILL BE TERMINATED SWIFTLY AND WITHOUT TRIAL.

2. DO NOT REMOVE YOUR MASK IN THE PRESENCE OF ANOTHER.

MASKS ARE ALLOWED TO REMOVE THEIR IDENTITY COVERINGS FOR
EATING/BATHING, BUT MUST DO SO IN SOLITARY.

3. REMOVE YOURSELF FROM ALL WORLDLY ATTACHMENTS.

POSSESSIONS (OBJECTS, PETS) ARE STRICTLY PROHIBITED. TO DISOBEY THIS
RULE IS TO WELCOME MISERY AND MISFORTUNE UPON YOURSELF AND OTHERS.

4. DO EVERYTHING IN YOUR POWER TO AVOID CAPTURE.

IF A MASK IS CAPTURED, THEY MUST SELF-TERMINATE USING THEIR ALLOTTED
CYANIDE CAPSULE.

**5. NO INFORMATION PERTAINING TO THE SANCTUM SHALL BE
SHARED**

THIS RULE APPLIES UNLESS SPECIFICALLY STATED BY THE SANCTUM.

6. NO INFORMATION GAINED IN THE FIELD SHALL BE SHARED

ALL INFORMATION IS PROTECTED UNDER THE SANCTUM. IF A MASK IS FOUND TO
BE SHARING THEIR RESOURCES, THEY WILL BE TERMINATED.

**7. THE CODE RULES ARE NOT TO BE ALTERED OR CHANGED FOR
ANY CIRCUMSTANCES.**

8. A MASK'S ONE TRUE LOYALTY LIES WITH THE SANCTUM.

ANY DEVIATIONS ARE DEEMED A VIOLATION, PUNISHABLE BY TERMINATION.

9. YOU CANNOT TRUST ANYONE—NOT EVEN YOUR BLOOD.

THE ONLY INDIVIDUAL YOU CAN TRUST IS THE MADAM. SHE IS THE LEADER, OUR GREAT BENEFACTOR, AND SHOULD BE HERALDED ABOVE ALL ELSE.

10. FEELINGS—AND, THEREFORE, DESIRES—WILL GET YOU KILLED.

LET THIS BE YOUR ONE AND ONLY WARNING.

11. FRIENDSHIPS (WITHIN AND OUTSIDE OF THE SANCTUM) ARE STRICTLY PROHIBITED.

SEE: RULE NUMBER 3

12. TO KILL ANOTHER MASK WITHOUT A DIRECT ORDER IS THE HIGHEST FORM OF TREACHERY.

PROTECT YOUR BROTHERS AT ALL COSTS. (UNLESS OTHERWISE DIRECTED BY THE MADAM OR TABLE MEMBER.)

13. OBTAINING A MATE IS STRICTLY FORBIDDEN.

THIS APPLIES WHETHER THE RELATIONSHIP IS SEXUAL IN NATURE OR PURELY PLATONIC

14. MASKS SHALL BE TERMINATED AT THE AGE OF FORTY REGARDLESS OF FITNESS.

15. STICK TO THE SHADOWS.

THE NIGHT OFFERS THE BEST COVER.

16. ALWAYS CARRY A WEAPON

SHOULD THE CAPSULE FAIL, YOU CAN ALWAYS USE THIS TO SELF-TERMINATE IF CAPTURED.

**17. THE THREE CLASSES OF MASKS SHALL NOT OPERATE
OUTSIDE OF THEIR ALLOTTED DUTIES.**

PHANTOMS: HIGH-RANKING ASSASSINATION, INTELLIGENCE, AND ESPIONAGE.

REAPERS: LOW-RANKING ASSASSINATION, SECRET SERVICE TO THE MADAM,
BOOK ACQUISITION (SEE: CHILD TRAFFICKING/ACQUISITION)

DISPOSERS: CRIME SCENE CLEANUP, DRUG TRAFFICKING, CIVILIAN
ASSASSINATION.

**18. FORNICATION MUDDLES THE MIND AND IS STRICTLY
FORBIDDEN.**

THERE IS NO EXCEPTION TO THIS RULE.

**19. CHILD-BEARING IS AN UNNECESSARY WORRY AND STRICTLY
FORBIDDEN.**

THE SANCTUM REMOVES THE POSSIBILITY OF CHILD-BEARING AS SOON AS
MASKS ARE OF FERTILE AGE. MASKS ARE GIVEN VASECTOMIES; MADAMS-IN-
TRAINING, HYSTERECTOMIES.

**20. LOVE IS A USELESS EMOTION. IT MUST BE CAST OUT, OR IT
WILL GET YOU KILLED.**

IF A MASK IS THOUGHT TO POSSESS SUCH AN EMOTION FOR ANYONE OTHER
THAN THE MADAM, IT IS CAUSE FOR IMMEDIATE TERMINATION.

**THE SANCTUM THANKS YOU FOR YOUR
COOPERATION.**

PROLOGUE

HEMEN ŞİMDİ VURABİLİRİM. ÖLMÜŞ OLURDU VE SONRA TÜM BUNLAR

karmaşa sona erecekti. Parmağım tetikte sıkılaşıırken nabız monitörüm çığlık atıyor, ama ne kadar denesem de o son milimetreyi hareket ettiremiyorum.

"Lanet olsun," diye küfrediyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru otururken tüfeğimi yana fırlatıyorum. Maskemin yan tarafına dokunuyorum ve görüşüm keskinleşiyor, caddenin karşısındaki pencerede duran güzel siyah saçlı kadına odaklanıyorum. Hareketleri incelikli ve kendini taşıyışındaki zarafet neredeyse bir kediye andırıyor.

Kanaryasını yakalamaya çalışan güzel bir kara kedi.

Arkasındaki beyaz tahtayı işaret ederken ağzını sert bir çizgiyle kapatıyor; beyaz tahtanın her yerinde benim "yüzüm" var.

Bu kadar dikkatsiz olmamalıydım. FBI'ın peşimde olduğunu biliyordum ama yine de nankör Kain'e yardım etmek için kendimi tehlikeye attım. Hareketlerim tüm eğitimimin ve kontrolümün doğrudan ihlaliydi. O gün hissettiğim şeyleri hissetmemeliydim. Onu ve Lillith'i ölüme terk etmeliydim.

Ustam da böyle yapardı. Hiç pişmanlık duymadan.

Duraklıyorum, Kain ve Lillith'in görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. Onun bir bakışını yakaladığında yüzünün nasıl aydınlandığı. Onun varlığının Reinhold'u nasıl yumuşattığı.

Aşk... Sanırım birbirlerine aşıklar.

Kelimenin üzerinde düşünüyorum, zihnimin uçsuz bucaksız uçurumunda yuvarlanıp gitmesini izliyorum. *Sanırım bunu deneyimlemek istiyorum... bu romantik aşkı.*

Bırakın birini, kendime bir şeyi arzulama izni vermeyeli onlarca yıl oldu. Sevmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. Hissettim

ve neredeyse felaketim olacaktı. *Ve bu sadece platonik aşktı. Kain ve Lillith arasında gördüğüm bu her şeyi tüketen şey değil.*

Genç ve güzel FBI ajanının dosyaları astlarına dağıtmasını izlerken ağzımda acı bir tat var. Benimle ilgili bilgilerle dolu olduklarından hiç şüphem yok. En azından onlarca yıldır peşimdeyken öğrenebildikleri kırıntılarla.

Ben değil. Hayalet. Fantom'u bulmaya çalışıyorlar.

Kendime yıllar boyunca takındığım kişiliğim olmadığını hatırlatmak zorundayım. Bu maske her geçen gün gerçek yüzüme daha çok benzerken neredeyse imkânsız bir görev.

Yine de, fotoğrafı çekemediniz. Belki biraz insanlık kırıntısı kalmıştır.

Düşündükçe homurdanıyorum. Annem beni Azrail'e sattığı gün benden geriye ne kaldıysa öldü. Beni çürümeye terk etti.

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Sokağın karşısındaki kadına, onu olduğundan çok daha az tehlikeli gösteren o büyük yuvarlak gözlere ve dudaklarına yeniden odaklanıyorum. Muhafazakâr kalem eteği ve dağınık topuzu neredeyse ağırbaşlı görünüyor - özellikle de yüzeyin ötesini göremeyen erkekler için harika bir savunma mekanizması.

Sadece, o ağırbaşlı değil. Hayır, Brett Evangeline zeki, işbirlikçi, doğal bir felaket kadın. Daha doğrusu, ılık bir yaz gecesindeki siyah buz gibi *doğal olmayan* biri.

Bunun için ona saygı duyuyorum ama bu onu öldürmemek için yeterli bir sebep değil. Küçük kedi pençelerini yanlış maskeye batırdı ve bunu bildiğinden emin olacağım. Ekipmanlarımı toplarken, aklıma başıboş bir düşünce geliyor.

Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardır. Ve ben işi bitirmeden önce biraz eğlenemeyeceğimizi kim söyledi?

BİRİNCİ BÖLÜM

TAVŞAN

BİRİNCİ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural 1 *Kuralları ihlal etmeyin.*

"SENİ TANIMASAM DAHA İYİ. ÇÜNKÜ EĞER SENİ TANIRSAM, BİRİSİ seni öldürmeye çalışıyor. Ve eğer o kişi bana yeterince iyi para öderse..." Ağzımın kenarlarını peçetemle nazikçe sildim. İç çekerek ayağa kalktığımda sandalyem betona çarparak gıcırdıyor. "Yemekte böyle şeylerden bahsetmemeliyim. Annem her zaman terbiyeme dikkat etmem için bağıırdı ama sanırım bu hiç aklımda kalmadı."

Parmaklarımı ince beyaz yemek örtüsünün üzerindeki biftek bıçağının üzerinde gezdiriyorum. Kas ve sinir parçaları tırtıklara yapışıyor ve peçeteyi bıçağın üzerine koyuyorum, bu manzara karşısında aniden midem bulanıyor.

"Özür dilerim. İsteyip istemediğinizi sormadım," diyorum ve sığınağın köşesindeki ağız tıkalı FBI ajanına bir bakış atıyorum. "Ne kadar kabayım, gerçekten."

Kollarındaki ve karnındaki kalın kesiklerden kan sızıyor; kalın kırmızı nehirler hafif bir şıp... şıp... şıp... ile yere düşüyor.

Ağız bantlı adam koli bandının arasından bir şeyler bağıırınca dikkatim tekrar ona yöneldi. Bandı ağızından çekip çıkarıyorum ve acı içinde irkilmesinden zevk alıyorum.

"O da ne?"

"Sana ne ödüyorsa, iki katını ödeyebilirim-"

Bandı tekrar ağzına yerleştiriyorum, sonra geri çekilip hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Farkına varmadığın şey, benim prensip sahibi bir adam olduğum. Yarın öleceğine dair ona söz verdiğimi düşünürsek, paranı almak yanlış olur. Şimdi, sözümünden dönersem nasıl bir adam olurum?"

Ajan iri gözlerle bakıyor ve ben yılmadan devam ediyorum. "Ben de senin gibi bir adam olurdum. Ağzım bağlı. Bir sandalyeye bağlanır ve ölmeden hemen önce bir delinin saçmalıklarını dinlemeye zorlanırdım. Gördüğünüz gibi, prensiplerimi korumalıyım. Çünkü prensipler olmadan insan-"

Bir silah sesi duyuldu ve ajan öne doğru yığıldı. Bakışlarım, yaptığımı hatırlamadığım atıştan dolayı hala sıcak olan elimdeki silaha düşüyor.

"Bir canavar," diye mırıldanıyorum, belime sokmadan önce silaha bir süre daha bakıyorum. Maskeme yerleştirilmiş ekranın üst köşesinde yeşil bir çağrı kutusu yanıp sönerek bana görevin bir sonraki adımını hatırlatıyor. Normalde, pisliğimi temizlemeleri için İmha Edicileri çoktan aramış olurdum ama bir şey beni durdurdu.

Belki de Daniel'ın eğilimleri bana bir başkasını hatırlattığı içindir. Belki de sonunda aklımı kaçırdığım içindir. Ya da belki bir noktaya değinmek istediğim içindir.

Bir jest.

Nabız monitörüm bangır bangır çalarken bir adım öne çıkıyorum ve Daniel'ın cansız bedenini omzuma alıyorum. Harekete kalın bir gıcırdama sesi eşlik ediyor ama ben odanın içinde süzülürken, ahlaksız zihnimin derinliklerinde bir plan oluşurken bu ses zar zor fark ediliyor.

Bir hayalet gibi, geldiğim o gölgelerin içinde kayboluyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #1

Moriton'da bazı garip şeyler oluyor. Garip ve korkunç şeyler. Bu haberin Moriton'daki yüksek suç oranıyla ilgili sıradan bir yazı olması gerekiyordu. Ama dün gece gördüklerimden sonra artık öyle düşünmüyorum.

Bu büyük bir şey. Benden ve tüm şehirden daha büyük. Sanırım açıklamalıyım. Dün gece bir adamla temas kurdum. Ama o sıradan bir adam değildi. Siyah bir maske ve bir çift çocuk derisi eldivenle tamamlanmış tertemiz bir takım elbise giyyordu.

Adı Maverick ve emekli bir Fantom.

Phantom nedir? Bu geceden önce ben de bilmiyordum.

Ve keşke hiç yapmasaydım diyorum.

O KADAR YAKINIM KI, ONU HİSSEDEBİLİYORUM. *HAYALET.*

Geçtiğimiz yüzyıl boyunca pek çok farklı adam bu kimliğe büründü, ancak getirdiği kan dökücülük hep aynı kaldı. Şimdiki Hayalet on yılı aşkın bir süredir bu şehrin başına bela olmuş durumda ve kayıtlara bakılırsa kendisinden öncekilerin toplamından çok daha vahşi. Görünüşte sonsuz kaynaklara ve istihbarata sahip olan suikastçı, alçak eylemlerini gecenin karanlığında gerçekleştirirken bürodan sorunsuz bir şekilde kaçmayı başardı.

Pencerenizin hemen dışındaki gölgelerde neyin gizlenebileceğini -daha doğrusu kimin gizlenebileceğini- bilerek uyumak zordur.

Geçen ay kucağıma düştüğünden beri bu davaya takıntılıyım. Ve dün gece, büyük fırsatı yakaladım.

Elimdeki klasörleri ekibime dağıtırken göğsüm gururla inliyor. Hayalet'le ilgili her türlü kanıt özenle bir araya getirilmişti. Bilinen tüm kurbanları, önceki ortakları ve maskeli suçlunun fotoğrafları. Ancak eski kanıtların hiçbirisi son olay yerinde bulunanların yanına bile yaklaşamıyor.

Fantom'un saçı.

Aşırı titiz bir piç olduğu için o sırada bunu bulmak garipti. Saçı bulduğunda, onu bilerek bıraktığına ikna oldum. Bizimle iğrenç bir oyun oynamak için. Ama sonra laboratuvar sonuçları geldi ve sonunda bir hata yaptığını anladım. Sistemimizdeki hiçbir şeyle doğrudan eşleşmese de bu onun DNA'sıydı. Ama genetik test veri tabanının yardımıyla -ancestry.com için Tanrı'ya şükürler olsun- DNA'sındaki işaretler bizi daha iyi bir şeye götürdü. Fantom'un annesi.

Ve burada, Moriton'da yaşıyor.

"Eminim hepinizin bildiği gibi, Fantom davasında büyük bir kırılma yaşandı." Boğazımı temizlemek için duraksıyorum, bir düzine göz bana dikilince gururumun yerini bir endişe yumağı alıyor. İzliyorlardı. Bekliyorlardı. Umutla. Tereddütümü hisseden ortağım Jim, dudaklarını güven verici bir gülümsemeyle aralıyor, o tanıdık kahverengi gözler odanın diğer ucundan bana teselli veriyor. Burnumdan derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar başlıyorum.

"Bu sabah erken saatlerde şu anki Fantom'un biyolojik annesi Martha Gore'un yerini tespit etmeyi başardık. Jim ve ben bugün oğlunun nerede olduğu konusunda onu sorgulayacağız. Hayalet'in FBI'nın yeni bilgilerinden haberdar olması muhtemel ve eğer hızlı hareket etmezsek Bayan Gore'un da diğer ipuçlarımız gibi ortadan kaybolacağından eminim."

Bir onay mırıltısı havadaki gerginliğin gölgesinde kalıyor. "Hepinizin endişeli olabileceğini biliyorum, ama-"

"Tabii ki endişeliyiz!" Samuel Danvers'ın sert sesi masasında oturduğu yerden odanın öbür ucuna doğru çınlıyor. Bakışlarımı tüm ağırlığıyla ona doğru gönderirken donuk yeşil gözleri gergin bir şekilde yana kayıyor. "Bunun bir tuzak olmadığını nereden biliyorsun? Daniel'a ne olduğunu gördün. Onu nasıl kestiğini-"

"Hatırlatılmaya ihtiyacım yok!" Suç mahallinin görüntüleri zihnime üşüşürken kalbim küt küt atıyor. Oyulmuş gözler. O korkunç

penisinin kanlı kütüğü, boğazına o kadar sokulmuştu ki-

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Daniel'ın alnındaki derin, tırtıklı kesikleri hayal edip o anlaşılmaz dört harfli kelimeyi - pedo - heceleyerek ağır bir iç çekiyorum ve bu sabah yüzüncü kez titrek bir eli saçlarımda gezdiriyorum. Bu hareketle topuzumdan daha fazla parça düşüyor ve topuzumu bir kez daha mahvettiğim için kendime lanet ediyorum.

"Tabutunun kapalı olması gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bayan Knox'un aklı başından gitti," diyor Samuel'in ortağı Harvey, sanki bu duruma yardımcı olacakmış gibi. "Daniel gibi bir adama -en iyimize- böyle bir şey yapabiliyorsa, bizden birine daha kötü bir şey yapmayacağını kim söyleyebilir?"

Bir onaylama mırıltısı daha duyuluyor ve o endişe yumağı geriliyor.

"Daniel'e olanlar tam bir trajediydi," diyorum, içimdeki titremeyle savaşıyor.

Odanın kontrolünü ele geçirmeye çalışırken sesimi yükseltiyorum. "Ayrıca bu adamı yakalamamızın nedeni de bu. Oturup bir kişiye daha zarar vermesini izlemeyi reddediyorum. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim. Buna göz yummayacağım, siz de yummamalısınız." Sonunda Samuel'e dönmeden önce her bir ekip üyesinin gözlerinin içine bakmak için zaman ayırıyorum. "Benimle misin?"

Jim elini omzuma vurdu. "Seninleyim, Brett." Göğsünü şişiriyor ve diğer adamlara milyon dolarlık gülümsemesini veriyor. Yavaşça, herkes Jim'i tekrarlıyor, bir sonraki kelimeler bir öncekinden daha güçlü ve kendinden emin bir şekilde büyüyor. Sonunda cümleyi söylemek Samuel'e düştüğünde, tüm oda ona bakar. İzliyor. Bekliyor.

Samuel elini kirli çenesine götürerek düşünceli bir şekilde kaşınıyor. "Ah, her neyse. Beni de yakaladın, Brett. Hep öyle yapıyorsun."

Dışarıdaki kararlı yüzlere bakarken bedenim hafifliyor. Jim'in eli omzumda sıkılaşıyor ve odaya son kez hitap ettiğimde bana attığı gururlu bakışı kaçırmıyorum.

"Tamam. Gidip şu pisliği yakalayalım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #4
Yakalanmamak için elinizden gelen her şeyi yapın.

"SİKİLDİĞİN ZAMAN BUNU MU YAPIYORSUN?" ORION'UN KRISTAL MAVİSİ Bodrum katını adımlarken gözleri bana dik dik bakıyor. Titreyen pirinç aplikler çocuğun yüzüne gölgeler düşürüyor, yanaklarını çukurlaştırıyor ve bakışlarındaki kötücüllüğü vurguluyor. "Cesedini polisin bulması için oraya sürüklemenize ne sebep oldu? Ve olay yerinde pislik bırakarak? *Federal* bir ajanın suç mahalline mi?"

Omuz silkiyorum, elbisemin kalın malzemesi hareketi olması gerekenden daha zor hale getiriyor. Daniel Knox'un kanlar içinde orman zeminine sızan görüntüsünü düşünüyorum. Delinmiş göz çukurlarından sızan soluk kırmızı sıvıyı görüyorum, vücudu titriyor, boğazına sokulan kanlı aleti geçip hava almak için çırpınıyor.

Onu gerçekten de o sığınakta bırakacaktım. Sanctum'un emirlerini yerine getirmeye niyetliydim - ajanı sessizce dışarı çıkarmak, sonra da temizlik için koordinatlarla birlikte İmha Edicileri aramak.

Kişisel bir şey değildi. Sadece bir işti.

Ta ki öyle olmayana kadar.

"Kendimce sebeplerim var," diyorum, maskemdeki ses bozucu, kelimelerimin kireçtaşı duvarlarda ürkütücü bir şekilde çıtırdamasına neden oluyor. "İyi nedenler. Yani, iyi sebepler. Beklenebileceği kadar iyi."

Orion bebek mavilerini tonozlu tavana doğru yuvarlıyor. "Doğru, unutmuşum. Sen sadece lanet olası bir delisin."

Başımı eğip gümüş kabartmalı hançeri parmaklarımın arasında çevikçe döndürüyorum. Çarpmalara ve çentiklere yatkın olduğum için her gün el becerilerimi geliştirmeye çalışıyorum. Beynimin duyularla ilgilenmesi gereken kısmı hiçbir zaman tam olarak doğru çalışmadı - en azından Sanctum doktorlarının hepsi böyle söyledi. Biraz fazla neşeyle, ekleyebilirim.

"Bu bir ışık oyunu mu, yoksa bir endişe mi seziyorum, Orion?" Durmadan volta atmasından bıkarak soruyorum.

Orion durdu, ergen kollarını göğsünde kavuşturdu ve etkileyici bir güç gerektiren bir bakış fırlattı. "Elbette endişeliyim, seni yaşlı sikik."

Nabız monitörüm tiz sesler çıkarıyor. "Bunu söylemen hiç hoş değil."

"Pek hoş *biri değilim*, değil mi?" Orion kaşlarını çatarak kollarını yukarı kaldırır. "Bundan hoşlanmadım. Kurallara göre-"

Sesi, hançerimin başının yanındaki duvara saplanan keskin *gıcirtısıyla* kesildi. Orion bana doğru bir bakış fırlatıyor, ancak yüzü eskisinden daha solgun.

"Lanet olsun Kod'a," diye homurdanıyorum, bir yorgunluk dalgası beni ele geçirirken kollarım iki yanıma düşüyor. *Bundan baktım. Kurallarından.*

Orion'un gözleri fal taşı gibi açılırken, sanki Madam az önce ettiğim küfürleri dinliyormuş gibi kafasını çeviriyor. "Maskeli bir ekibin kapımızı çalmasını mı istiyorsun, Hayalet? Çünkü öğrendiklerinde olacak olan bu-"

"Bırakın denesinler." Kollarımı iki yana açarak dört beton duvarı işaret ettim. "Madam bu mülkün bende olduğunu bilmiyor. Bilse bile dinleyemeyeceği kadar yerin altındayız."

Orion bana şüpheli bir bakış attı. "Bilmiyorum. Hoşuma gitmiyor."

Mizahsız bir kıkırdama göğsümü sarsıyor. "Biliyorum." Ama Orion'un neyi sevdiği ya da istediği önemli değil. Gerçekten değil. Bu kadar büyük, bu kadar önemli olduğunda değil. "Kızla ilgili başka bir şey buldun mu?"

Orion omuz silkiyor ve bir kovanın sızıntı yapan bir borudan yavaşça su topladığı tarafa bakıyor. "Bulacak pek bir şey yoktu. Sicili tertemiz, bir tane bile hız cezası yok. Hangi yirmi altı yaşındaki çocuğun hız cezası yoktur ki?"

Orion'un yanına gidip duvardan hançerimi çekiyorum ve kabzasındaki zarif girdapları ve telkari desenleri inceliyorum. "Saklayacak daha çok şeyi olan biri

bildiğinden daha fazla."

Bıçağımı cebime koyarak paslı merdivene doğru süzülüyorum, zihnim hareketli resimlerle dolu. Brett Evangeline'in güzel yüzünün resimleri.

"Nereye gidiyorsun?" Orion ayak sesleri arkamda çınlarken soruyor. Yüzümü ona dönüyorum, maskeme rağmen hınzır bir gülümseme yüzümü aydınlatıyor.

"Bir kediye tuzağa düşürmek için."

Brett'in dairesi için özel olarak yapılmış kopya anahtarı sokuyorum, kilit en ufak bir direnç göstermeden döndüğünde sırtıyorum. İçeri giriyorum, Brett'in hava spreyi ile karışan tonlarını içime çekiyorum. *Kiraz çiçeği*.

Brett'in güzel kokusunu bastıran hastalıklı tatlı aromadan midem bulanarak burnumu kırıstırıyorum. Suçluların en kötüsü olan duvar prizine bakıyorum ve onu prizden sökmek için neredeyse tepiniyorum. Nefesimi tutarak yatak odasına girip kapıyı kapatıyorum, yapay koku kaybolurken derin bir oh çekip rahatlıyorum.

Nesilden nesile aktarılmış gibi görünen komodinine doğru attığım her adımda eski parke zemin gıcırıyor. Çekmecelerin üzerine küçük ayçiçekleri boyanmış, ancak çoğu solmuş ve yaşla birlikte soyulmuş. Pirinç topuzlar kararmış, bir zamanlar sahip olduklarından emin olduğum parlaklığı kaybetmişler.

Uzanıp eldivenli parmaklarımı solmuş çiçeklerin üzerinde gezdiriyorum, çok bastırıp daha fazla zarar vermemeye dikkat ederek. İkinci bakışta, küçük bir çocuk boyanmış gibi görünüyorlar ve maun yadigârı süslerken o konsantre bakışla kaşlarını birbirine kenetleyen genç Brett'i hayal ederken gülümsüyorum.

Parmaklarım üst çekmecenin kulpuna dolanırken onun parlak gülümsemesinin görüntüsünü zihnimin gerisine itiyorum. Çekerek açıyorum, içindekilere bakarken kalbim sevinçle çarpıyor. İlk olarak neon pembe vibratör dikkatimi çekiyor ve çekmecedan çıkarıp elimi şişkin başının üzerinde gezdiriyorum. Vücudum titriyor ve Brett'in görüntüleri zihnimden geçerken alt karnımdaki sıkışma hissinin belli belirsiz farkındayım - bu yatağa yayılmış, bacakları geniş ve amı sadece benim için çıplak. Brett'in

Bunu içine bastırıp açgözlü sularıyla ıslatırken başının geriye düşeceği şekilde.

"Siktir git," diye küfrederek oyuncağı çekmeceye geri koyuyorum. Doğruluyorum, ellerim fermuarıma gidiyor. Sikim bir an sonra serbest kalıyor ama avucumun içine aldığımda, hissizlik beni daha da sinirlendiriyor. İçine uzanırken hafifçe okşuyorum, incelemek için mor U şeklinde bir cihaz çıkarıyorum. Bir ucu ilki gibi pürüzsüz ve bombeli, diğer tarafı ise daha kalın ve ucuna doğru göbek deliği şeklinde bir aparatı var. Tepesindeki düğmeye bastığımda ateşleniyor, alçak bir uğultu yatak odasını dolduruyor. Başparmağımı kabarık dairesel kısma bastırıyorum, eldivenimin derisini içine çekerken kaşlarım havaya kalkıyor.

Elim kendi kendine hareket ediyor, Brett'in bunu nasıl kullanacağını düşünürken daha hızlı okşuyor. Klitorisine karşı küçük düğmeye bastığımda nasıl ses çıkaracağını.

Boşalırken dudaklarımdan bir homurtu dökülüyor ve tohumum fişkirip elimdeki mor oyuncağı kaplarken telaşla aşağı bakıyorum. Hasta bir sikici gibi duramıyorum ve son birkaç fişkırma için başımın geriye düşmesine izin veriyorum, ayrılmış dudaklarımdan bir inilti daha düşüyor.

Yumuşayan sikimi pantolonuma geri sokuyorum, gözlerimi yaptığım karmaşadan asla ayırmıyorum. Tohumumu oyuncağın üzerine sürmeye başlamadan önce seçeneklerimi bir saniyeden daha kısa bir süre tartıyorum, her çukur ve çıkıntıyı kapladığından emin oluyorum. Brett'in onu daha sonra kullanacağı düşüncesi sikimi tekrar sertleştiriyor ve inleyerek oyuncaklarının her birine boşalma dürtüsüyle savaşıyorum.

Muhtemelen yapardım, ama zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorum. Bunun yerine çekmeceye uzanıp diğer iki oyuncağı çıkarıyorum ve onları alt çekmecenin arkasına doğru itiyorum. *Bu onun seçeneklerini ortadan kaldırıyor.*

Memnuniyetle doğruluyorum ve eldivenlerimi temizlemek için banyoya giriyorum. İçeri girdiğimde keskin bir koku çarpıyor yüzüme ve tuvaletin sol tarafına, çöp kutusunun olduğu yere bakıyorum. Burada bulunduğum süre boyunca bir kedi görmediğimi fark ederek kaşlarımı çatıyorum ama hemen omuz silkiyorum. *Eğer bana sorun çıkaracak olsaydı, şimdiye kadar çıkarırdı.*

Memnun bir iç çekişle, buraya gelmemin asıl nedeni olan kamera kurulumu üzerinde çalışmaya başlıyorum. Yatak odasının etrafına birkaç tane kurdum, böylece mucizevi bir şekilde bir tane bulursa, gözetimime devam etmek için çok sayıda başka kameram olacak. Brett'in istediğim her açısını görebileceğimden emin olduğumda, dairenin geri kalanında ilerliyorum, banyoda ekstra kamuflaj önlemleri alıyorum, çünkü sadece bir

kişilik yer var.

Otuz dakika içinde işim tamamlanmış olacak. Dairenin etrafını son bir kez daha tarayıp her şeyin geldiğimde olduğu yerde olduğundan emin oluyorum. Şu ana kadar Brett'in durumsal farkındalığı eksik görünüyor, ancak eğitim aldı, bu yüzden çok temkinli olamam.

Memnun bir şekilde kapıya doğru ilerliyorum ama eldivenli elim kapı koluna dolanır dolanmaz küçük ve siyah bir şey havada uçuyor. Tam zamanında yanından sıyrılıyorum ve başımın olacağı duvara çarpıyor. Hançerimi kılıfından çıkarıp düşmana doğru dönüyorum, yıllarca aldığım eğitim ölümcül bir güçle devreye giriyor. Ta ki karşımdaki canavarı görene kadar.

Küçük kara kedi benimle kapışıyor - daha iyi bir ifade bulamadım -Çok sevimli. Yetişkin bir erkek olduğu belli olsa da, uzuvlarının kısalığı - bir T-rex'inki gibi- ona bir kedi yavrusunun boyunu veriyor. Bu da yetmezmiş gibi, sol kaşının üzerindeki küçük beyaz kalp, yüzündeki hırıltıyı ortadan kaldırıyor.

Kedi küçücük bedenine göre fazla öfkeli bir tıslama çıkarıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Senin adın ne, kaplan?"

Kedi temkinli sarı gözlerle beni izliyor, *ne yaptığını gördüm ve seni öldüreceğim* der gibi kalçalarını kaldırmış. Boynuna bakıyorum, ince gümüş isim etiketinin ışıktaki parladığını görüyorum.

"Zehir mi?" Küçük patates bir hamle yaptığında kahkaha krizine girip iki büklüm oluyorum. Kolları çok kısa ve pençeleri havayı işe yaramaz bir şekilde savuruyor. "Tabii ki adın Venom. Başka ne olabilirdi ki?"

Doğruluyorum, başka bir nöbet daha tehdit ederken ağrıyan karnımı tutuyorum. Bu ismi verdiği inanamıyorum. Belki de inanabilirim. Brett... daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Çılgın, ama en azından harika bir espri anlayışı var. Koruyucu puf topuna bir kez daha bakıyorum. *Bu şeye acıdığına göre insanlığını hâlâ koruyor.*

Kendim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Telefonum bip sesi çıkararak dikkatimi kızgın küçük tüylerden uzaklaştırıyor. Çıkartıyorum ve planımın işe yaradığını görünce sırtıtıyorum. *Görünüşe göre sevgili Brett harekete geçti.*

Aracına yerleştirdiğim takip cihazı, otoyolda Moriton'un batı yakasına doğru hızla ilerlediğini gösteriyor. Tam olarak nereye gittiğini bildiğim için telefonu cebime geri koyarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Sanırım Martha'yı da ziyaret etmeliyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #2

Maskeler. Hayaletler, Azrailler ve Yok Ediciler.

Moriton'da faaliyet gösteren gizemli suç örgütüne sızmaya henüz yaklaşmamış olsam da, bu sözler bütün hafta aklımdan çıkmadı.

Maverick bana bu konuda anlatabileceği her şeyi anlattı ve ondan şüphe etmem için hiçbir neden yok. Şu ana kadar söyledikleri doğru gibi görünüyor - Sanctum aslında Atlantis. Kimse bu konuda konuşmak istemiyor ve konuşanlar da bunun bir tür komplo olduğunda ısrar ediyor.

Ama gerçek olduğunu biliyorum ve yaklaşıyorum.

JIM, MARTHA GORE'UN EVİNİN GARAJ YOLUNA GIRER. İLK BAŞTA Bakışta terk edilmiş gibi görünüyor, ama yıkık dökük tuğla bacadan tüten duman tutamları bana birilerinin hâlâ burayı evi olarak gördüğünü söylüyor. Jim ön bahçenin durumunu görünce hoşnutsuz bir şekilde ofluyor. Çöp ve yedek parça yığınları çorak araziye kaplıyor ve sol tarafta, çöplerden oluşan bir sunak gibi görünen şeyin etrafına yarım daire şeklinde çim sandalyeler dizilmiş. En tuhafı ise çimlere ve ön verandaya serpiştirilmiş bunamış bahçe cüceleri. Gözlerinin ve ağızlarının üzeri siyah kalemle çizilmiş, neşeli yüzleri bir kâbustan fırlamış gibi.

"Burası tüylerimi diken diken ediyor," diye mırıldandı Jim, kapısının hemen yanındaki çimenlere t nemi  c ceyi görünce ürperdi. "  u i i çabuk halledelim, olur mu?"

Başımı sallıyorum, içimden bir ürperti geçerken kapıyı çekiyorum. Buranın *havasında* bir şeyler var. Sanki bir şeyler doğru de ilmi  gibi, ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Bunu anlamak istemedi ime karar verdim. "Ben seninleyim. İhtiyacımız olanı alacağız ve sonra da defolup gideceğiz."

Jim başını salladı, verandanın ilk basamağını denedi ve termit istilasına u ramı  a  aptan gelen korkunç gıcırtı karşısında irkildi. "Siktir et," diye mırıldanır, dev adımlarıyla    merdiveni de atlar. "Hadi Brett. Sana yardım edeyim."

Uzattı ı avucuna doğru başımı sallıyorum. "Senden daha hafifim. İyi olacağım."

"Sen bilirsin." Jim omuzlarını silkti, dönüp  n kapıya sertçe vururken biraz hayal kırıklığına u ramı  görünüyordu. "FBI! A ın kapıyı!"

İnce kapının arkasından sürtünme sesleri gelirken Jim'in yanındaki sahanlı a aceleyle  ıkıyorum. Kapı açılıp evin sahibi ortaya çıkmadan önce birkaç sıyrık ve tıkırtı duyuluyor. Ellili ya larının başında olması gereken bir kadının cılız yüz hatlarını gördüğümde nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Cildi kemiklerinden eriyor gibi görünüyor, boynu ve yüzü boyunca korkunç bir hastalık takımyıldızı gibi dizilmiş çok sayıda yara ile daha da k t le iyor.

"Ne istiyorsun?" diye hırlıyor sigara tiryakisinin hı ırtılı sesi bize doğru. "Saatin kaç olduğunu bilmiyor musun? Bazı insanlar uyumaya  alı ıyor."

Saat   leni çoktan geçti ama kadınla kesinlikle tartı mayaca ım. "Siz Martha Gore musunuz?" Sesimi hoş tutmaya çalışarak soruyorum.

Kadın   pheyle benim yüzümden Jim'in yüzüne, sonra da omzunun üzerinden karşıdaki eve bakıyor. "O orospu çocuğuna bebeklerimi rahat bırakmasını söyledim. Sizin ya lı bir kadını taciz etmekten daha iyi bir i iniz yok mu?"   fkesi arttıkça a zından tükürükler saçılıyor ve ben geri adım atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"  z r dilerim... bebekler mi?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Martha kollarını yana atarak s tyensiz g   s n n bir o yana bir bu yana çılgınca sallanmasına neden olur. "Evet! Gnomilerim! O piç Rick geçen yıldan beri onlardan kurtulmaya  alı ıyor. BU OLMAYACAK, RICK!" diye bağırıyor soka ın karşısında.

Jim bir adım daha yaklaşarak ellerini koruyucu bir duruşla havaya kaldırdı. "Bayan Gore, buraya gnom-bebekleriniz için gelmedik," diyor Jim, Martha'nın ona attığı öldürücü bakış karşısında ifadesini hızla değiştirerek. "Oğlunuz için buradayız. Biyolojik, insan oğlunuz" diye ekliyor ve gözlerini verandanın korkuluğuna tünemiş cüceye doğru kaydırıyor.

Oğul kelimesini duyunca Martha'nın yüzü bembeyaz oldu. "Oğlum mu? Benim oğlum yok ki." Kapıyı kapattı, ben de botumu çıkarıp bizi dışarıda bırakmasına fırsat vermeden kapıyı durdurdum.

"Bayan Gore, hastane kayıtlarınız elimizde. Otuz altı yıl önce Moriton Memorial'da bir erkek çocuk dünyaya getirdiğinizi biliyoruz. Lütfen, yardımınıza ihtiyacımız var."

Bundan bahsettiğimde kadının bakışları yumuşuyor ve bir anlığına temizlenir gibi oluyor. Bir sonraki anda panjurlar tekrar iniyor ve kaşları tekrar çatılıyor. "Dediğim gibi, benim bir oğlum yok. Hiç olmadı, olmayacak da."

"Bayan Gore." Jim elini kapının üzerine koydu ve kolaylıkla açtı. "Korkarım itaat etmezseniz sizi karakola götürmek zorunda kalacağız."

"Ne için?" Ellerini gecelik yüklü kalçalarının üzerine koyarak dudak büküyor. "Bir soruşturmayı engellediğin için. Şimdi, ya seni aşağıda tutabiliriz

ya da bizi içeri alırsın, sorularımızı sormamıza izin verirsın ve biz de yakandan düşeriz." Jim ona saçma sapan bir ifade verir ve Martha kırılır.

"Peki," diye tükürüyor, kapının kolunu bırakıyor ve bizi içeri buyur ediyor. "Ne isterseniz sorun."

Martha Gore'un evinin dışının ürkütücü olduğunu düşünseydim, içeride beni hangi dehşetin beklediğini bilemezdim. Yığın yığın porselen bebekler evin her köşesini kaplamıştı. Bazıları sandalyelerin üzerinde oturuyor, bazıları da öfke nöbetine tutulmuş gibi gelişigüzel yerlere saçılmıştı.

Jim boğazını temizlediğinde Martha kanepeyi gerçek boyutlardaki korkulardan temizlemek üzeredir. "Sorun değil hanımefendi. Burada o kadar uzun kalmayacağız."

Martha onun ses tonu karşısında iç çeker, bebekleri kucağından umursamazca yere bırakır ve mutfığa doğru yürür. "Keyfine bak. İçecek isteyen var mı?"

Jim ya da ben cevap vermeye fırsat bulamadan Martha elinde kocaman bir cin şişesiyle döndü. Kapağını diğerleriyle birlikte yere atıp şişenin ağzından bir yudum alıyor. Lekeli koltuğuna oturup su içer gibi bir yudum daha alırken Jim ve ben birbirimize aynı şekilde bakıyoruz.

"Peki, ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor, kelimeleri şimdiden bulanıklaşmaya başlamış.

Jim boğazını temizler. "Oğlunuzla en son ne zaman görüştünüz?"

Martha omuz silkiyor, görünüşe göre oğluyla ilgili sorularımızı yanıtlamaktan çok kir tutmuş tırnaklarını -en azından kir olduğunu umuyorum- incelemekle ilgileniyor. "Bir süre."

"Bir süre ne kadar uzun?"

Bir parmağını kaldırıp düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Hatırlayamıyorum."

Jim iç çekerek çenesini sıkıyor, bu da sabrının tükenmekte olduğunu açık bir işareti. "Oğlunun son on yılda ne yaptığını biliyor musun?"

Martha başını sallıyor, gözleri yeniden cam gibi, ilgisiz bir parlaklık kazanıyor. "Daha az umursayamazdım."

Jim yine oflayıp puflayarak sorusunu başka bir yöne çekmeye karar verdi. "Oğlunu en son ne zaman *gördüğünü* hatırlıyor musun?"

Martha yine aynı vurma hareketini yaparken, Jim'in ve Martha'nın sesleri arka planda kaybolurken gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Gözlerim şöminenin üzerinde parlayan bir şeyi yakalıyor ve şaşkınlıkla odayı geçiyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Bırak onu!" Martha'nın çılgık atan sesi gümüş bebek çingırağını elimden düşürmeme neden oluyor ve yere düşerken hafifçe tıngırıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, onu almak için çömeliyorum. Martha daha hızlı davranıyor, çingırağı altımdan kapıyor ve açgözlülükle göğsüne bastırıyor.

"Etrafta dolaşıp sana ait olmayan şeylere dokunamazsın!" diye tükürüyor, dudaklarını kıvrıran hırlamaya rağmen gözleri buğulanıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Duruşuna bakarken göğsüm sıkışıyor. "Bayan Gore... o çingırak oğlunuza mı aitti?"

Bakışları bir an için düzeliyor ve benimle göz göze gelip başını bir kez sallıyor. "Evet," diye fısıldıyor, bir damla gözyaşı yağlı yanağında bir çizgi oluşturuyor. "Evet, öyle oldu."

Jim bize doğru bir adım atıyor ama göz göze geliyoruz ve Martha'ya dönmeden önce başımı sertçe sallıyorum.

"Martha..." Sesimi olabildiğince yumuşak tutarak başlıyorum. "Oğlunuza ne olduğunu biliyor musunuz?"

Başını sallıyor, ince dudakları titriyor, gözyaşları ilkinı takip ediyor. "İstemedim, yani ne yaptığımı bilmiyordum..."

Gözlerindeki o lanetli parıltıyı gördüğümde midem sıkışıyor. *O ne yaptı?*

"Ona ne olduğunu bilmem gerek Martha. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen," diye fısıldıyorum, kalbim hızlanıyor. "Senin başın belada değil ama onu bulmam gerek. Korkunç, berbat şeyler yaptı ve onu durdurmamız gerek. Anlıyor musun?"

Martha başını sallıyor, gözlerini yere indiriyor. "Bana yardım edecek misin?"

"Üzgünüm ama yapamam." Gözlerini benimkilere dikeyor ve gözlerinin derinliklerinde dönen acı karşısında neredeyse nefesim kesiliyor. "Sana yardım edemem çünkü oğlumu otuz yıldır görmedim." Gözleri beni yakalıyor ve o bulutlu havuzlarda dönen pişmanlık midemi bulandırıyor.

"Onu ben sattım."

BEŞİNCİ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #9
Kimseye güvenemezsiniz, kanınıza bile.

30 yıl önce.

"ANNE?" BAKMASI İÇİN SÜMÜĞÜMÜ TUTARAK INLIYORUM.
Kalın, yapışkan kırmızı sıvı elimden koluma dökülüyor ama acıtmıyor.
Endişeliyim çünkü bir daha haliya dökersem çok kızacağını biliyorum.
Annem cam piposunu ince dudaklarından çekip puslu mavi gözleriyle bana bakıyor. "Sen ciddi misin oğlum?" diye alay ediyor. "Ne halt ettin sen? Şimdi kendine mi?"

Sağlam elimle odanın köşesini işaret ediyorum. Bir makas, elimden akan aynı yapışkan maddeyle dolu bir su birikintisi içinde yerde yatıyor. Çaresizlikle, bir kısmının annemin hediyesine bile bulaştığını fark ediyorum.

Elimi unutarak geri dönüyorum ve hediye kurtarmak için aceleyle halının üzerinde kırmızı lekeler bırakıyorum. Babam hala buradayken anneme hediyeler verirdi ve bu onu her zaman mutlu ederdi. Ben de bunu yapmak isterdim. Babam gitmeden önceki gibi bana gülümsemesini isterdim.

Çiçekleri sağlam elime alıp anneme koşuyorum, tombul yanaklarıma kocaman bir gülümseme yayılıyor.

"İşte!" Neşeyle, sicime sarılı kır çiçekleri demetini gururla ona sunuyorum. "Bunu senin için yaptım!"

Annem kaşlarını çatarak ona hazırlamak için çok uğraştığım hediye den uzaklaşıyor. "Üzerlerinde kan var. Mahvolmuşlar."

Kalbim sıkışıyor ve elim yanıma düşüyor. "Özür dilerim anne. İsteyerek yapmadım--"

"Evet, asla öyle demek istemezsin." Piposunu yağlı sehpanın üzerine koyarken iç çekerek sözünü kesiyor. "Hadi evlat. Halımı daha fazla mahvetmeden kanamayı durduralım."

Göğsümde korkunç bir sıkışma hissederek annemi mutfığa kadar takip ediyorum.

Sadece onun için güzel bir şey yapmak istedim.

Nazik davranma zahmetine girmeden elime bir bez bastırıyor. Gözlerim doluyor ama acıdan değil. Kendime zarar vermek istememiştim. Sadece elimde değil. O korkunç kırmızı şeyi görene kadar bunun olduğunu fark etmiyorum bile. Annemin halısını mahveden o korkunç, korkunç kırmızıyı.

"İyi olmadığım için özür dilerim anne," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım kirden lekelenmiş yanaklarımdan aşağı özgürce süzülüyor. İyi olmak istiyorum.

"Bu senin genlerinde var, evlat. Elinde değil. Oh, kes şunu-ağlamak bunu düzeltmez." Dişlerini emiyor, benden uzaklaşmadan önce kanın durduğundan emin olmak için kontrol ediyor. "İşte oldu. Daha iyi."

Kurumuş kırmızı ve kirle kaplanmış elime bakıyorum. İçimi görmemi sağlayan derin bir yarık var ve merakla deriyi çekip avucumun derinliklerindeki yumuşak pembe ve sarı şeyleri kurcalıyorum.

"Aman Tanrım! Kes şunu!" Annem çığlık atıyor, merakımın ortaya çıkışını izlerken yüzü bembeyaz kesiliyor.

"Sorun ne anne?" Parmağım hâlâ yaranın derinliklerindeyken başımı ona doğru çekerek soruyorum. "Ben ne yaptım ki?"

"Sadece... bu kadar garip olmayı bırak," diye homurdanıyor ve iğrenmiş bir ifadeyle elimi yaradan çekip alıyor. "Babanın gitmesine şaşmamalı. Seninle cidden yapamam... Sigara içmem lazım." Tökezleyerek kanepeye doğru ilerliyor ve omzunun üzerinden bile bakmadan beni terk ediyor.

Annem kızmasın diye tezgahın üzerine oturup yarayı yakından inceliyorum. Sadece içinde ne olduğunu görmek istiyorum. O yapışkan kırmızı şeyin akmasına neyin sebep olduğunu bilmeliyim.

Birkaç dakika sonra ön kapının çalınmasıyla incelemem yarıda kesildi.

"Oğlum! Kapıya bak!"

Tezgahtan atlıyorum, yere çarptığımda bir şeylerin patladığını duyuyorum -hissetmekten ziyade-. Bacaklarıma bakıyorum ve sol ayak bileğimin garip bir şekilde merkezin dışında durduğunu, büyüdüğünü ve morardığını fark ediyorum. Üzerine ağırlık verdiğimde altımda buruşuyor ve kaşlarım çatılıyor.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Omuz silkerek, tüm ağırlığımı sol tarafıma vermemeye dikkat ederek ön kapıya doğru topallayarak ilerliyorum. Hatırlamadan önce kötü durumdaki elimi kapı koluna doluyorum ve kola daha fazla kırmızı madde bulaşınca yüzüm buruşuyor.

Annem bundan hoşlanmayacak.

Bir kapı sesi daha duyuldu ve annem başını bana çevirdi. "Neden bu kadar uzun sürdü? Cevap ver."

Kapıyı çekip açıyorum ama tek gördüğüm süslü bir kumaşa sarılmış iki çift bacak. Elimi ileri uzatıyorum, hissetmek için çaresizce. Her zamanki gibi kumaşı parmaklarımın arasına aldığımda hiçbir şey olmuyor. Hiçbir his yok.

"Lanet olsun. Ne oldu sana evlat?"

Kafamı gökyüzüne doğru kaldırıyorum, yüzleri olmayan yabancılara kaşlarımı çatarak bakıyorum. İkisi de beyaz maskeler takmışlar, mahalledeki bazı çocukların Cadılar Bayramı'nda taktıklarını gördüğüm gibi ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiçbir özellikleri yok, hatta görebilecekleri göz delikleri bile yok.

Başımı eğiyorum, bir ağızdan değilse bile bu sesin nereden geldiğini merak ediyorum.

"Ne istiyorsun?" Annemin kapıyı açarken kullandığı ses tonuna benzer bir ses tonuyla talep ediyorum.

Bana en yakın olan sarı saçlı maske kıkırdıyor. "İçinde biraz ateş var, ha? Ailen nerede?"

Arkamdan annemin kanepede tembellik ettiği yere bakıyorum. Bu adamların ona zarar vermek isteyip istemediklerini bilmiyorum ama işimi şansa bırakmayacağım. Anneme zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

"Burada değil," diye yalan söylüyorum, içeriyi görememeleri için kapıyı daha da kapatıyorum. "Ben... yalnızım. Ne istiyorsun?" Tekrar ediyorum, bu sefer onun ses tonunu mükemmel bir şekilde taklit ediyorum.

Diğer siyah saçlı adam havayı kokluyor, sonra o ifadesiz çemberi bana çeviriyor. "Sanırım onlara Rebound içiriyorlar ve

daha genç." Omzumun üzerinden evin içine bakıyor. "Ona zarar vermeyeceğiz, evlat. Sadece onunla bir iş teklifi hakkında konuşmak istiyoruz."

Kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama onları söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. "Bilmiyorum..."

"Hey, evlat, ortağım annenle konuşurken sen ve ben dışarı çıkıp biraz oynamaya ne dersin? Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?" Birden birinci maske öne doğru uzanıyor ve elini omzuma vuruyor. Hissetmiyorum ama o kadar yakından izliyorum ki elinin bana değdiği anı tam olarak biliyorum ve geri sıçıyorum.

"Vay canına. Sakin ol kaplan," diye mırıldanıyor adam, ellerini havaya kaldırarak.

"Oğlum? Ne haltlar dönüyor?" Annem ayaklarını sürüyerek kapıya doğru giderken kalbim küt küt atıyor ve ben de iterek kapatmaya çalışıyorum. Adamın ayağı benden daha hızlıydı ve kapıyı kolaylıkla açtı.

"Merhaba hanımefendi. Bugün nasılsınız?"

Annemi uyarmak için başımı sallıyorum ama bana bakmıyor. Neden bana bakmıyorsun?

"Ne istiyorsun?" diye alay ederek kapıyı açıyor. "Sizin türünüzün istediği hiçbir şey yok bende."

"Ah, işte burada yanılıyorsunuz," diyor siyah saçlı maske, benimle konuşmaya çalışan sarışının önüne geçerek. "Sende bizim için... çok değerli olabilecek bir şey var." Şaşkınlıkla başını bana doğru eğiyor ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama annem öyle görünüyor. Gözleri açılıyor ve yıllar sonra ilk kez gerçek bir gülümseme dudaklarına yerleşiyor. "O mu?"

Siyah saçlı maske başını sallar.

"Ne kadar?" Annem soruyor, sesinin tonu yükseliyor.

Adam omuz silkiyor. "Sanctum bu satın alma için size uygun gördüğünüz miktarı teklif etmeye hazır. Gördüğünüz gibi değerinin farkındalar."

"Değer mi?" Annem alay ediyor, kendini toplar gibi oluyor ve yüz ifadesini sertleştiriyor. Sonra ellerini birbirine sürterek bana mutfağımızın etrafında vızıldayan küçük kahverengi sinekleri hatırlatıyor. "Bir çocuk gerçekten de çok değerli bir şeydir. Sanırım... İki elli?"

Maske hiç duraksamadan başını sallar. "Bu kabul edilebilir."

Annem sevinçle çılgık atıyor ve ben de yüzümde onunkini yansıtan bir gülümseme buluyorum. Onun mutlu olmasına bayılıyorum. Bu beni de mutlu ediyor. Bakışlarını ilk kez bana çeviriyor ve bana dudak büktüğünde gülümsemem biraz azalıyor.

"Peki ya Rebound? Bana daha fazlasını getirebilir misin? O çok... özel bir çocuk, görüyorsunuz," diyor, sesinde gülmeye benzer bir tonla.

Özel mi? Kalbim kanatlandı. Bana özel dedi.

Kara maskeli, kızın neden bahsettiğini anlamamış gibi bir an başını ona doğru eğiyor. Ama ben anlıyorum. Annem az önce bana özel dedi! Bu şimdiye kadarki en güzel gün!

Sonunda adam başını sallar. "Gün sonuna kadar bir sevkiyat yapılacak. Söz verildi."

Annemin bakışları bir an bana kayıyor, sonra masanın üzerinde hâlâ tutmakta olan cam pipoya düşüyor. "Tamam, o zaman..."

Elim kapıyı kavıyor, kapatmak istiyorum. Acaba annem beni daha sonra dondurma yemeye götürecektir mi? En son böyle gülümsediğinde, babamla birlikte beni Big Scoops'a götürmüş ve bana en uzun dondurmaya almışlardı.

Annem kapıyı kapatmamı engellediğinde kafamı kaldırıp şaşkınlıkla bakıyorum. Bana bakmıyor ve ben de pantolonunun paçasını çekiştiriyorum. Neden bana bakmıyor? Özel olduğumu sanıyordum?

Bana bir tokat atıyor ve eve doğru bir adım atıyor. Peşinden gitmeye çalıştığımda elini kaldırdı. "Hayır. Bu adamlarla gidiyorsun, evlat. Şu andan itibaren bir süre sana onlar bakacak. Tamam mı?"

Bekle-NE? "Ama anne-"

"Bunu duymak istemiyorum!" diye bağırarak başımın arkasına çenemi göğsüme çarpacak kadar güçlü bir darbe indirdi. "Onlarla gidiyorsun ve bu son sözüm!" Sarışın maske anneme açgözlülükle yırttığı kalın bir zarf uzatırken dudağım titriyor.

Döktüğüm için mi?

"İki elli kişinin hepsi burada mı?" Annem sorar. Siyah saçlı maske başını sallar.

"Anlaştığımız gibi."

Annem gülümseyerek zarfı sutyeninin içine soktu. Sonra elini sırtımın ortasına koyuyor ve beni itiyor. Vücudum öne doğru savruluyor ve omuzlarımı yakalayan sarı saçlı maske olmasaydı yüzüstü düşecektim.

Gözlerime bakması için çaresizce anneme bakıyorum. Dökmek istememiştim, anne! Bağırarak istiyorum. Daha iyi olacağıma söz veriyorum! Söz veriyorum iyi olacağım, lütfen beni senden almalarına izin verme!

"Vedalaşmak ister misin?" diye soruyor sarışın maske. Annem başını sallıyor, hâlâ bana bakmayı reddediyor.

"O iyi bir çocuk. Ona söyleneni yapar."

HAYIR! HAYIR! Hayır, lütfen! Özür dilerim! Her ne yaptıysam, özür dilerim! Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum!

Sarışın maske başını öne eğiyor. "Şu andan itibaren onunla iletişim kuramayacağınızın farkında mısınız? Hiçbir şey söylemek istemiyor musun? Veda etmek istemiyor musun?"

Siyah saçlı maske sarışın olanı hafifçe dürtüyor. "O istemiyor, R-57. İhtiyacımız olanı aldık. Hadi gidelim."

Sarışın olan sertleşiyor ama başka bir şey söylemiyor. Beni nazıkçe dirseğinden tutarak verandanın merdivenlerinden aşağı indiriyor. Bileğimi unutarak ağırlığımı sol bacağıma veriyorum ve vücudum yere yığılmadan önce bir patlama sesi daha duyuluyor.

Maskeli adamların ikisi de sarsılıyor, ben ayağa kalkmaya çalışırken o garip mikrofonlardan aynı soluk sesleri geliyor. Neye baktıklarına bakıyorum ve bacağımın alt yarısının dik açıda olduğunu görüyorum.

Hah. Bunu yapması gerektiğini sanmıyorum.

"Size söylemeyi unuttum, o kusurlu!" Annem kapıyı yüzlerine çarpmadan hemen önce sesleniyor. Benim üzerime.

"Siktir, iyi misin evlat?" Sarışın olan çömeliyor, elleri sanki dokunmaya korkuyormuş gibi bacağımın üzerinde geziniyor. "Ne oldu?"

Omuz silkiyorum, bu yabancının neden bu kadar endişeli görüldüğünü anlamıyorum. "Daha önce patladı. Üzerine basmamam gerekiyordu ama unutmuşum."

Siyah saçlı maske çömelmiş pozisyonda sarışına katılıyor, sadece o beni dürtecek kadar cesur. "Acıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Annem öyle diyor ama hiç acımıyor."

Adamlar birbirlerine bakıyor ve aralarında sessiz bir konuşma geçiyor gibi. Sonra siyah saçlı olan bana bakıyor ve nedense gülümsediğini hissediyorum.

"Hanımefendi sizi çok sevecek."

ALTINCI BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline Giriş #3

Başka bir Maske ile temas kurdum.

Şansıma inanamıyorum - gerçi bu "Reaper" ın ne kadar yararlı olacağından henüz emin değilim. Maverick'e göre, Azrailler Sanctum'un iç işleyişi hakkında Hayaletler kadar bilgili değiller.

Bu gece Azrail'le bir barda buluşacağım (belki de "bar" beni götüreceği yağlı duvar deliği için fazla nazik bir kelime) ve benimle Sanctum hakkında konuşmayı kabul etti.

Belki alaycıyım -bu iş insana bunu yaptırıyor- ama bunun bir tuzak olduğunu düşünmeden edemiyorum. Canavarın ağzına çok yaklaşmışım gibi.

O korkunç dişler kırılmayı bekliyor. Beni bütün olarak yutmak için.

Umarım bu geceden sonra ekleyecek daha fazla yazım olur.

BURNUMUN KENARINI SIKARKEN AĞIR BİR İÇ ÇEKİŞ DUDAKLARIMI

FIRÇALİYOR,

Martha Gore'u ziyaretimizden bu yana göz kapaklarımın arkasında zonklayan baş ağrısını umutsuzca engellemeye çalışıyordum. Sonunda hikayesi doğru çıktı. Otuz yıl önce, bazı yabancı adamlar kapısını çalmış ve oğlunu büyük miktarda para ve yaygın uyuşturucu alışkanlığını desteklemek için bir tedarik karşılığında vermekle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuşlar. Ama oğlunu verdiği kişiler hakkında bildiği tek şey bu. İsim yok, soruşturmamızda kullanabileceğimiz bir tanımlayıcı yok. *Başladığımız yere geri döndük.* Damarlarım öfkeyle doluyor ve duygularımı kontrol altına almak için derin bir nefes alıyorum.

"İyi misin, Brett?"

Elimi bırakıp başımı Jim'in yüzüne doğru kaldırıyorum, dudaklarımda mahcup bir gülümseme beliriyor. "Her şey yolunda. Sadece başım çok ağrıyor."

"Bir de bana sor," diye iç geçiriyor Jim, bir sandalye çekip oturmadan önce elime bir fincan kahve tutuşturuyor. "Ciddiyim. Ne tür bir insan kendi çocuğunu satar?"

"Onun türü," diye mırıldanıyorum, o korkunç maskeli adamlar tarafından götürülen dehşete düşmüş küçük çocuğu düşünmemeye çalışarak. Çok korkmuş olmalı. Kafası çok karışmış. *Ona ne olduğunu merak ediyorum. Bir insana bunları yaptırmak için ne tür dehşetler yaşaması gerekir.*

"Ona bir isim bile vermedi. Yani, bu insanın aklını başından almaya yeter," diye alay ediyor Jim başını sallayarak.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Onu kaçırın maskeli adamlar hakkında ne düşünüyorsun? Sence yalan mı söylüyordu?"

"Belki." Jim omuzlarını silkiyor, bir günlük kirli sakalını kaşıyor. "Söylediği gibi, bir çift kaçakçının kapısına gelip çocuğu aldığını hayal etmek zor değil. Ama adamların smokinli ve beyaz maskeli olmasına gelince? Ve- onlara ne diyordu-Reapers?" Jim son kelimenin etrafına dramatik tırnak işaretleri koydu. "Kim bilir? Olay olduğunda kafası bok gibiydi. Belki de o gün gördüklerini bize gerçekten anlattığını sanıyordur. Mahkemede bir bok tutmaz ama..."

Başımı sallıyorum ve Martha'nın yıllar önce oğlunu sattığı adamlar hakkında bize anlattıklarını düşünüyorum. Adamların bağlı olduğu gizemli suç örgütünden bahsederken sesini alçaltarak neredeyse fısıltıyla konuşması. *Sanctum.*

Ancak ne ben böyle bir organizasyon duydum ne de bürodan kimse. Belki Jim haklıdır. Martha Gore'un bize *anlattıklarında* haklılık payı olsaydı, dosyalarımızdaki *bir şeyle* örtüşürdü. Belki de o gün sadece kafası iyiydi ve kandırılmış beyni, takım elbiseli maskeli adamların oğlunu para ve uyuşturucuyla doldurduktan sonra götürdüklerini hayal etti.

Sanırım Martha'nın içtiğinden bana da lazım.

Başım ağrırken inleyerek başımı sandalyenin arkalığına yaslıyorum. Göz ucuyla Jim'in öne doğru eğildiğini, acı siyah içkisinden bir yudum aldığını ve bilgisayar ekranımı incelediğini fark ediyorum.

"Kim o?"

Zıplıyorum, o oturmadan önce baktığım makaleyi unutmuşum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"Hiçbir şey. Sadece kişisel bir araştırma," diyorum, biraz fazla hızlı bir şekilde.

Jim fareyi tutan sıcak elini benimkinin üzerine koyuyor ve bu ani temas karşısında donup kalıyorum, bunun ona ne aradığımı görmesi için zaman kazandırdığını fark etmiyorum. Biri bana dokunduğunda her zaman olduğu gibi derim ürperiyor ve elimi hızla onun altından çekiyorum.

Jim kaşlarını çatıyor ve hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor. Ben başka bir şey söylemeyince boğazını temizliyor. "On üç yıl önceki faili meçhul bir dava hakkında kişisel araştırma mı yapıyorsun?"

Başımı sallıyorum, boğazım birden konuşamayacak kadar daralıyor. "Neden?"

Bir yanıt bulmaya çalışırken göğsüm sıkışıyor. Jim'e söylemek istemiyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Suçüstü yakalandım ve o bunun peşini bırakmayacak.

İçimi çekiyorum, elimi göğsüme götürüp koruyorum. "O kadın benim annemdi."

Jim kaşlarını çatarak yüzünü ekrana yaklaştırdı. "Ne oldu?"

"O... öldürüldü. Öldürüldüğünü varsayıyorlar. Ortada bunu doğrulayacak bir ceset yok." Lafı dolandırmaya gerek yok. Jim büroda çalıştığı süre boyunca çok daha kötülerini gördü.

Jim bocalıyor, ağzı açık bakarken kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. "Hiçbir fikrim yoktu, Brett. Çok özür dilerim."

Omuz silkiyorum, sekmelerden çıkarken onun bakışlarına karşılık veremiyorum. "Gençtim, bu yüzden onu pek hatırlamıyorum. Daha doğrusu, hatırlayacak kadar etrafta değildi - *Moriton Times*'ta önemli bir gazeteci olmak onu meşgul ediyordu." Jim'e hayat hikâyemi neden anlattığımı bilmiyorum ama nedense içimden dökülüveriyor. Sanki sonunda baraj yıkılmıştı ve tek gereken birinin annem hakkında basit bir soru sormasıydı. "Kaybolduğu sırada bir ipucunun peşindeydi - Sanctum adlı gizli bir toplulukla ilgili bir şey - eğer notları bir şey ifade ediyorsa, kötü bir organizasyon. Bir gece dışarı çıktı ve bir daha geri dönmedi." İçimi çekiyorum, son hesabı kapatıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Sadece davada yeni bir gelişme var mı diye bakıyordum. Hemen hemen her hafta kontrol ederim. Aptalca olduğunu biliyorum ama-"

"Hey, hey," diye mırıldanıyor Jim, bana biraz daha yaklaşarak. "Sorun yok. Anlıyorum. Yani, *anlamıyorum* ama... kahretsin, bu konuda gerçekten kötüyüm," diye homurdanıyor,

yanakları aydınlanırken ensesini ovuşturuyor. "Demek istediğim, neden hâlâ kontrol ettiğinizi anlıyorum. Eğer benim başıma böyle bir şey gelseydi..." Sesi yine kesildi. "Gerçekten çok üzgünüm, Brett."

"Sorun değil," diyorum, sesim biraz fazla keskin. Ortağımın yüzündeki ifadeye bakarak iç çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Üzgünüm Jim. Bu dava beni..."

"Çalıştın mı?" Sırıttırıyor ve gözlerinin kenarlarındaki kaz ayaklarının derinleşmesine neden oluyor.

"Bu hafif kalır." Dudaklarım karşılık veren bir gülümsemeye yukarı doğru kalkıyor. "Keşke ben de senin gibi olsaydım."

"İnan bana tatlım, bu yüzü istemezsin. Bütün gün kadınları uzaklaştırmaya çalışmak berbat bir şey."

Beni güldürmek için yapılan bu sevimsiz girişim karşısında ağızından gerçek bir kıkırdama dökülüyor. "Sen öyle san Peterson. Ve bunu kastetmediğimi biliyorsun."

Jim ensesini ovuşturur. "Evet, evet. Ama sen de bunu istemezsin. Ciddiyim, Brett," diye ekliyor yüzümdeki ifadeyi fark ederek. "Bir şeyleri gerçekten önemsiyorsun. İnsanları. Bunu kaybetmek istemezsin. Çünkü bir kez gittiğinde-" Parmaklarını şıklattı ve sarsılmama neden oldu. "Gitti, tatlım."

"Sen ne dersen o." Sırıttırarak gözlerimi deviriyorum. "Ee, ne var ne yok? Yoksa benimle duygular hakkında konuşmak için mi geldin?"

"Aslında..." Jim'in yanakları ısınırken gözleri yana kaydı. "Bir içki içmek için bana katılmak ister misin diye merak ediyordum."

Ağızım açık kaldı, tam onu vuracaktım ki, "Sadece arkadaş olarak. Biriyle çıkmaktan hoşlanmadığını biliyorum."

Dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. "Bilmiyorum..."

"Hadi ama. Daha fazla dışarı çıkmalısın, Brett. Kaç aydır bu şehirdesin? Dört aydır mı? *Bir kere* bile dışarı çıktın mı?"

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım kucağımda sıkıca kenetlediğim ellerime kayıyor. "Bu dava önemli Jim. Zamanım olmadı-"

"Hayır, sen yaptın." İri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak alay ediyor. "Sadece yapmamayı *seçiyorsun*. Ne var biliyor musun? Sorduğumu unut. Gecenin geri kalanının tadını çıkar, Brett." Biraz sinirlenmiş gibi görünerek çekip gitti.

O lanet baş ağrısı tüm gücüyle geri gelirken burnumun köprüsünü sıkıştırarak iç çekiyorum. İtiraf etmek istemesem de söylediği şey beni sinirlendirdi.

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve sandalyemde arkama yaslanırken gözlerimi ışığa karşı sıkıca kapatıyorum. Çıkmak *istemediğimden* değil. Kelebekleri hissetmek, bu lanet hayatı birlikte yaşayabileceğim bir partner bulmak istiyorum. Ama ne zaman biri bana dokunsa, ben-

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Dokunulmaktan *nefret ederim*. Hep nefret ettim. Annem bile hayattayken bu konuda yorumlar yapardı.

Kedi gibisin. Bunu biliyor musun, Brett? Sadece kendi şartlarında sevgiyi kabul ediyorsun.

Küçüktüm ama sözlerini hala hatırlıyorum. Her zaman bende bir sorun varmış gibi hissettirirlerdi. Tabii ki, hiçbir şeyi daha iyi yapmadı. Hiçbir zaman birinin bana dokunmasına izin vermemi istemedi.

O ortadan kaybolduğunda işler daha da kötüye gitti ve ben koruyucu aile sistemine itildim, çocuklara bakmakta yeri olmayan insanların kucağına itildim. İlk -ve tesadüfen *son- gerçek* koruyucu ailemi ve bana nasıl kötü davranıldığını hala hatırlıyorum. Karısı Nancy kötüydü ama kocası Craig Porter'la kıyaslanamaz bile.

Craig kötü bir sarhoştur ve *sık sık* içmeyi severdi, genellikle geceyi odama girip benimle yatağa girmeye çalışarak bitirirdi. Tabii ki, kasıklarına hızlı bir tekme ve bir çığlık Nancy'yi uyandırmaya yeterdi ve her zaman zırlı zırlı ağlar, bolca özür diler ve "burayı karısının yatağı sandığını" iddia ederdi.

Nancy'de işe yaradı, bende değil. Ve bunun için bana kızdı. İkisi de kızdı. Özenle kurguladıkları yalanlarını görebiliyor olmam onları rahatsız ediyordu ve günün sonunda benim güçlü irademin onların felaketi olacağından endişe ettiklerini biliyordum.

On altıncı doğum günümün gecesinde, Craig akşam yemeği sırasında su bardağıma bir şey attı ve tam zamanında uyandığımda pantolonumu çekip çıkarmaya çalıştığını hissettim. Her zaman koruyucu meleğimin sürekli kafayı bulduğunu düşünmüşümdür ama anlaşılan o gece için şişeyi bir kenara bırakmış çünkü ben göz kapaklarımı yavaşça açıp kapamaktan başka bir şey yapamadan öylece yatarken Craig yere yığıldı, uyanık kalamayacak kadar sarhoştur.

Bir daha deneme şansı olmadı - o korkunç geceden sadece birkaç gün sonra gizemli bir yürüyüş kazasında hayatını kaybetti - ama bugün hala herhangi bir fiziksel dokunuştan uzak duruyorum. Tekrar bu kadar savunmasız olma fikri beni korkutuyor. Kendimi bilmenin kontrolünü tercih ederim.

vücut benim ve sadece benim. Dünyadaki tüm terapiler beni sorunumdan kurtaramadı ve şimdi buradayım, yirmili yaşlarının ortasında bir bakireyim.

Belki de bu konuda utanç duymalıyım, ancak bir erkeğin ya da kadının samimi dokunuşunu deneyimlemekten memnunum. Denedim ama görünüşe göre dokunulma konusundaki isteksizliğimde cinsiyetin hiçbir ağırlığı yok. Ama ben bununla iyiyim. Böyle olmak *zorundayım*.

Telefonumun alarmı çalıyor, beni düşüncelerimden koparıyor ve iş gününün sonu olduğunu hatırlatıyor. Eğer alarmı kurmazsam, diğer tüm acentelerin eve gittiği saatten sonra saatlerce çalıştığımı fark ediyorum ve mesanem kaçınılmaz olarak bana bağırana kadar bunun farkına bile varmıyorum. Böyle bir sorun olmazdı ama evde acıkmış bir kedim var ve yemekleri geciktiğinde bana ödetiyor.

Masamdan çantamı kaptığım gibi binadan çıkıp loş otoparka gidiyorum, zihnim düşünceler ve anılarla dolu. Şu anda beni iyileştirebilecek tek şey biraz kedi kucaklaması.

Açık gri Honda'mın sürücü koltuğuna oturur oturmaz, midem kabini sarsacak kadar güçlü bir şekilde gurulduyor ve bana kafamda olup biten onca şeye ek olarak kendimi beslemeyi de ihmal ettiğimi hatırlatıyor. İç çekerek arabayı geri vitese takıyorum, lastiklerim gıcırdayarak otoparktan çıkıyor ve sola saparak en sevdiğim yağlı Çin restoranı China 1'e doğru ilerliyorum. Kolesterolümün bu yüzden tavan yaptığından emin olsam da, bu noktada pratik olarak tavuk lo mein ve fal kurabiyeleriyle yaşıyorum. Venom dışında bana keyif veren tek şey bu, o yüzden hayatımdan çalacağı on yıla değer.

Birkaç dakika sonra alışveriş merkezinin otoparkına giriyorum ve arabayı çalışır vaziyette bırakıp hızla içeri giriyorum. Kapıyı iterek açar açmaz kasadaki adam bana kocaman gülümsüyor ve tezgâhın üzerinde beni bekleyen kahverengi kâğıt torbaya doğru koşuyorum.

"Teşekkürler Andrew," diye cıvıldıyorum, cüzdanıma uzanıp ördek şeklindeki bahşiş kavanozuna bir yirmilik koyuyorum. "Kart geçti mi?"

"Her zamanki gibi, Brett." Andrew yıpranmış elleriyle çantaya vurarak göz kırpmıyor. "Senin için fazladan birkaç kurabiye koydum. Bayan Lee'ye söyleme."

Kıkırdıyorum ve tezgahın poşeti alırken ona orantısız bir göz kırpması gönderiyorum. Andrew'un karısı çok sıkı çalışıyor ve yemek başına sadece bir şans kurabiyesine izin veriyor. Ama Andrew onları ne kadar sevdiğimi bildiğinden, karısı bakmadığı zamanlarda çantama fazladan birkaç tane atmayı alışkanlık haline getirmiş. Aynı zamanda her geldiğimde bahşiş miktarımı artırmamın nedeni de bu.

"Aklımdan bile geçmezdi," diyorum ve kapıya doğru yönelmeden önce ona el sallıyorum. "Bayan Lee'ye söyle, seni bu kadar uzun süre ayakta tuttuğu için ona minnettarım!"

Kapı arkamdan kapandığında Andrew'un son kahkahası da kesildi. Arabama koşuyorum, çantayı yolcu koltuğuna yerleştirip emniyet kemeriyle sıkıca bağlıyorum. Eve gidene kadar içine girmeyi beklemek *çok* zor, ama bir şekilde onu yalnız bırakacak iradeyi buluyorum. Park eder etmez çantayı koltuktan çekip çıkarıyorum ve dairemın merdivenlerini hızla çıkıyorum, kapıyı açarken yüzümde geniş bir gülümseme var.

"Oh, Venom! Ben geldim!" Sesleniyorum, onun miyavlamasını duymayınca gülümsemem azalıyor. "Venom?"

Yatak odasını ve banyoyu kontrol ederken kalbim hızlanıyor, her geçen saniye nabzım yükseliyor.

"Venom!" Bağırıyorum, tam bir anne modunda küçük dairenin içinde koşturuyorum. "Venom, neredesin?"

Tam kendimi kaybetmek üzereyken mutfaktan bir şeyler atıştırma sesleri geliyor. Elimi kalbimin üzerinde tutarak adanın etrafından dolanıyorum ve önümdeki manzaraya gülüyorum. Venom bir şekilde dolapta sakladığım kedi maması poşetinin içine girmiş ve hayatının en güzel anlarını yaşıyor.

"Tanrım, beni korkuttun." Küçük siyah tüy yumağıma bakarken damarlarımdan dalga dalga rahatlama akıyor. Yeterince sakinleştiğimde, yiyecek torbasını alıp Venom'un onaylamama sesleri arasında dikkatlice üst dolaba geri koyuyorum.

"Dostum, hepsini yemene izin vermem mümkün değil. Kelimenin tam anlamıyla patlayacaksın."

Venom'un sarı gözleri sanki *"bu benim ayrıcalığım"* dercesine parlıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yatak odasına yürüyorum, iş kıyafetlerimi değiştirmeden önce Çin yemeği poşetini komodinin üzerine atıyorum. Avokado desenli bir çift pijama giyip yatağa atlıyorum, kitabımı ve Çin yemeğimi almadan önce yorganı kucağıma çekiyorum.

Kitabı açıp son sayfasına kadar karıştırıyorum, okurken ağzıma kocaman lo mein lokmaları tıktırıyorum. *Jim'le dışarı çıkmış olsaydım bunu kaçıracığımı düşündüm.* Söylediği şeyi düşündüm, hiç dışarı çıkmadığımı. Söylemek istediği şey benim *yaşamadığımı* düşünmesiydi, ama zaten o ne bilebilir ki?

İhtiyacım olan tüm heyecanı işimden ve aşk kitaplarının sayfalarından alıyorum. Neden zaten heyecan dolu olan hayatıma bir de bunu eklemek isteyeyim ki?

Stresli bir hayat mı?

Kıkırdayarak başımı sallıyorum, Venom yatağa atlayıp yanımdaki yastığın üzerine kıvrılınca gülümsemem genişliyor. *Gördün mü, yalnız değilmişim. Jim neden bahsettiğini bilmiyor.*

Memnun bir şekilde, ara sıra Venom'a bir parça tavuk vermek için durarak, huzur içinde lo mein'imi bitiriyorum. Kabı bitirdiğimde komodinin üzerine koyup çantaya uzanıyorum, parmaklarım plastik ambalajlı kurabiyelerin etrafında açgözlülükle kıvrılıyor.

İlkini açıyorum, plastik ambalajın narin kırışıklığı ağzımı sulandırıyor. Kurabiyenin ilk yarısını ağzıma atarak ortasındaki mükemmel yarım ayı koparıyorum. Yavaşça çiğniyorum, diğer yarısına yerleştirilmiş küçük beyaz kağıt parçasına bakmadan önce falımın doğasını tahmin etmeye çalışıyorum. Bu kendimle oynadığım küçük bir oyun - aptalca, biliyorum - ama tahminim yakın olduğunda bana garip bir sevinç duygusu veriyor.

Hmm. Aşkla ilgili bir şey mi? Hayır, kariyer. Evet, işte bu. İlk yarısını yuttuktan sonra kâğıdı kat yerinden çekip okumak için gözlerime yaklaştırıyorum.

"Her bilge kişi işe birçok soru sorarak başlar."

Tamam, kariyerle ilgili değil. Belki bir sonrakinde. Diğer kurabiyeleri hızlıca açıyorum, fallara daha çabuk ulaşmak için ilk iki yarıyı da ağzıma atıyorum. Tahminimi aynı tutuyorum ama diğer ikisi de ilkinden daha yakın değil.

"Korku ve arzu aynı madalyonun iki yüzüdür."

"Güzel bir gün geçirin."

Bunların servet sayılmayacağından neredeyse yüzde yüz eminim. Bir tanesi de tamamen tembellik - birine güzel bir gün dilemek hoş olsa bile. Kaşlarımı çatıyorum, kağıtları ve plastik ambalajları boş lo mein kabıyla birlikte çantaya atıyorum.

Bir dahaki sefere daha şanslı olurum sanırım. İç çekip ellerimin tozunu aldıktan sonra kitabımı bir kez daha açıyorum, gözlerim açgözlülükle bölümleri inceliyor. Ama hikâyenin içinde kaybolurken bile zihnimin arkasındaki garip dırdırdan kurtulamıyorum.

Birinin beni izlediğini.

YEDİNCİ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural 3

Kendinizi tüm dünyevi bağlardan kurtarın. (Bu kurala uymamak, kendinize ve başkalarına sefalet ve talihsizlik getirmektir).

BİLEĞİMİ DUVARA VURUYORUM VE BİLEĞİMDEKİ SIYRIKLARIN SESİNİ DINLIYORUM. kapım kayarak açılırken ağır taş. Giriş ışığını yakıyorum, gölgelerdeki değişime karşı gözlerimi sıkıyorum. Bir hışırtı sesi geliyor, ardından büyük ve kabarık bir şey göğsüme çarpmadan önce çivilerin taşa sürtünmesinin tanıdık sesi geliyor.

Kendimi sabitlemek için geri çekiliyorum, Büyük Pirenem Rupert mutlu bir şekilde maskemi kucaklarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. *Teknik olarak* hayvan beslememem ya da herhangi bir canlıya şefkat göstermemem gerekiyor. Ama Sanctum bu kuralı siktir edip gidebilir.

Yol kenarındaki kirli bir su birikintisinde yarı ölü halde yatan zavallı yavruya rastlayanlar onlar değildi. Başını kaldıracak kadar güçlendiğinde ve yaptığı ilk şey teşekkür etmek için eldivensiz elimi yalamak olduğunda nasıl olduğunu görmediler. Rupert'ı benden almalarına izin vermektense her birini alaşağı ederim ve o da bunu biliyor. Bunun için beni seviyor.

Nereden mi biliyorum? Her geldiğimde *bunu* yapıyor. İki dakika ya da iki saat fark etmiyor. Çirkin suratımı gördüğü için hep *bu kadar* mutlu oluyor.

"Hey, dostum," diye tezahürat yapıyorum, eldivenlerimi çıkarıyorum ve ona o çok sevdiği başını okşuyorum. Parmaklarımı kalın beyaz kürkünde gezdiriyorum, keşke dokusunu hissedebilseydim. Rupert'ın çok güzel bir kürkü var ve Orion her zaman *yumuşak* olduğunu söyler.

"Yumuşak..." Uzun beyaz telleri baş ve işaret parmaklarımın arasında ovuşturarak mırıldanıyorum. *Yumuşaklığı severim. Keskin ya da kabadan çok daha hoş bir kelime.*

Yüzümün her santimini yaladıktan sonra, Rupert beni itiyor, küçük bir *boof* sesi çıkarıyor ve mutfığa doğru gidiyor. Boş mama kabının yanında durmaya devam ederken başımı eğerek itaatkâr bir şekilde onu takip ediyorum.

"Boof!" Rupert, o iki farklı renkteki gözlerini bana dikerek mırıldanıyor. "Boof, boof!"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Orion'un seni beslediğini çok iyi biliyorum. Bu saçmalığı bana yapamazsın."

Rupert oflayıp pufluyor, kocaman poposunu yere bırakıyor ve "*siktir git baba*" diye bağırarak bir bakış atıyor.

Gözlerimi deviriyorum, tezgahın üzerindeki kaptan birkaç ikramlık alıyorum. "Sevimli olduğun için şanslısın." Rupert'ın ağzı aptal bir gülümsemeye dönüşüyor, pastırmaya sarılı lokmayı ona uzatırken kuyruğu saatte bir mil hızla hareket ediyor. Avucumdan kapıldığı gibi, köpek yatağında huzur içinde avını yemek için oturma odasına koşuyor.

"Bir şey değil!" Arkasından sesleniyorum, beni görmezden gelmeden önce bir kez daha hoşnutsuzca oflayıp puflamasına gülüyorum. İç çekerek bilgisayar laboratuvarıma doğru ilerliyorum ve Brett'le ilgili klasörümü açarken oflayarak oturuyorum. Onun dosyalarına ilk kez bakmıyorum ama ilk kez korkunç ayrıntıları incelerken kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Onun berbat çocukluğunu okumak her zaman damarlarımda bir öfke kabarmasına yol açıyor ve bilgisayarımı uçurma dürtüsü dayanılamayacak kadar fazla olduğunda dakikalar sonra durmak zorunda kalıyorum.

Dengeleyici bir nefes alarak odaklanıyorum ve kendime saplantımla yeniden tanışmanın gerekli olduğunu hatırlatıyorum. İrademin güçlendiğinden emin olduğumda, gözlerimin onun dosyalarındaki notlar arasında gezinmesine izin veriyorum. Brett sistemde ilk kez on üçüncü yaş gününden bir ay sonra, annesi gizemli bir şekilde yeryüzünden kaybolduğunda görünüyor. Birkaç ay boyunca onu bulmaya çalışıp hiçbir ipucu bulamayınca, sosyal hizmetler Brett'in yaşaması için kalıcı bir yer bulmaları gerektiğini anladı.

Babası Bill "Billy" Thorpe, Brett henüz bebekken bir kamyon kazasında ölmüştü ve ailesinin de küçük bir çocuğu alabilecek kadar uygun bir akrabası yoktu, bu nedenle koruyucu aile sistemi onun için geriye kalan tek uygun seçenektir. Birkaç ay grup evlerinde kaldıktan sonra, sonunda evlat edinme konusunda ciddi görünen bir ailenin yanına yerleşti. Bir yıl kadar her şey yolundaydı, ancak Brett liseye başlar başlamaz mükemmel sicili nihayet bozulmaya başladı. Okulda kavgalar. Uzaklaştırma üstüne uzaklaştırma, ardından iki haftada bir davranış terapisti randevuları. Bunlar bir süreliğine ona yardımcı olmuş gibi görünüyordu, ancak birkaç ay sonra kavgalar yeniden başladı.

Koruyucu ailesi Brett'i okuldan atmak yerine, gelecekteki itibarını zedelememek ve üniversitelere erişimini engellemek için onu okuldan almayı ve çevrimiçi bir programa kaydetmeyi kabul etti. Bu da yüzeysel olarak iyi bir çözüm gibi görünüyor.

Terapist seanslarının kayıtlarını incelediğimizde bunun aksini gördük. Brett'in artık okul tarafından atanan bir terapisti olmamasına rağmen, koruyucu annesi ailenin özel terapistiyle devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Artık okulda kavgalara karışmasa da, Brett kötü davranmak için sayısız başka yol buldu. Gecenin her saatinde eve gizlice girerken yakalanıyor, gözleri kan çanağına dönüyor ve nefesi alkol kokuyordu. Üvey babasının cüzdanından para çalmak, onlarla bağırma yarışına girmek ve neredeyse her küçük şey hakkında öfke nöbeti geçirmek -Nancy ve Craig Porter'ın iddiasına göre.

Brett'in ifadelerine göre -ki terapist ve Nancy bunu aptalca bir şekilde yazmıştı- üvey babası pedofili hastası bir canavardı. Craig, Brett'in en iğrenç arzularını tatmin edecek kadar gardını indireceği günü bekleyerek yıllardır onu tımar ediyordu.

Ama bu şansı hiç bulamadı. Brett'in on altıncı doğum gününden kısa bir süre sonra Craig Porter talihsiz bir yürüyüş kazası geçirdi. Craig her zamanki Cumartesi yürüyüşünden sonra tekrar ortaya çıkmayınca, kayıp kişi alarmı verildi. Bütün bir arama ekibi Moriton ormanının yürüyüş parkurlarını tarayarak umutsuzca Craig Porter'ı aradı, ancak iki gün hiçbir şey bulamayınca, onu bulma ateşi, muhtemelen bir ceset aradıklarını öğrenmeleriyle söndü.

Haftalar sonra, şanssız bir yürüyüşçü, Craig'i aramak için yüzlerce kez taranmış olmasına rağmen, ormanın kenarına yakın ana patikalardan birinde cesede rastladı. Polis raporu

Vücudunun, bu adamın ölmeden önce olabilecek en kötü acıya katlandığını gösterecek şekilde parçalanmış olduğunu belirtiyor. Otopsi yapıldığında, taşaklarının karnında olduğu, sikinin nefes borusuna sıkıştığı ve tüm oksijeni kestiği ve nihayetinde ölüm nedeninin bu olduğu tespit edildi.

Aletle boğulma. Ölmek için ne korkunç bir yol.

Dosyaların geri kalanına göz gezdirdim, on altı yaşında reşit olmak için nasıl başvurduğunu, Moriton'un yoksullukla boğuşan kısmında biriktirdiği kırıntılarla nasıl bir kulübe bulduğunu, GED'sini nasıl aldığını ve ceza adaleti alanında önde gelen bir kurum olan Kantor Üniversitesi'ndeki eğitiminin son iki yılını tamamlamak için toplum kolejinde nasıl kendini topladığını gördüm. Mezun olduktan birkaç yıl sonra Moriton şubesi tarafından kapıldı ve Jim Peterson'ın doğrudan rehberliği altına girdi. Birkaç ay sonra ve bum... Büro tarihindeki en kısıtlı davalardan birine atandı. Yetenekli ve zeki olduğu açık, ancak bu tür davalar genellikle verilmeden önce yıllarca süren politikalar ve kurnazca yalakalıklar gerektirir.

Tuhaf. Çok garip.

"Hayalet mi?"

"Hm?" Koltuğumda dönüyorum, Orion'un kollarındaki taze pençe izlerine bakarken Brett'in dosyalarını unutuyorum. "Bunlar neyden?"

"Ne nereden?" Masum görünmeye çalışarak kollarını arkasına sıkıştırıyor. *Bugün tavır yok... Bir şey istiyor olmalı.*

Gözlerimi kısıyorum. "Sakın bana sana bir kuduz aşısı daha yaptırmam gerektiğini söyleme."

"Ne? Hayır, hayır! Tabii ki hayır... yani, muhtemelen hayır. Mesele şu ki-" *Orion.*"

"Ne?" Dudakları mahcup bir sırıtışa dönüştü. "Dinle, sadece nerede canlı solucan bulabileceğimi biliyor musun diye sormaya geldim."

"Ne zaman bir konuşma yapsak, sonunda normal bir şekilde biteceğini düşünüyorum. Ne aptalım," diye inliyorum, başımı eldivenli avuçlarımın arasına alarak. "Solucanlara neden ihtiyacın var?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Sanırım olmaz," diye iç geçirdim, başımı sallayarak. "Gece Pazarı'nı deneyin. Bir keresinde benzer bir güvercin yemi arayışında olan bir arkadaşımı oraya göndermiştim."

"Çok teşekkürler!" Orion dönüyor ve ben onu daha fazla sorgulama fırsatı bulamadan koridorda hızla ilerliyor. Sadece bir akbaba ya da aynı derecede hastalıklı başka bir şeyle boğuşmadığını ummak zorundayım.

Bir dakika sonra, kapağın kapandığını duyuyorum ve bilgisayarıma dönüp Brett'in dairesindeki yayınıma açıyorum. Siyah saçlı güzel yatakta tembel tembel yatıyor, başucundaki masanın üzerinde yağlı bir Çin yemeği poşeti ve avuçlarının içinde bir kitap duruyor. Cesur saldırı kedisi yatağın ayak ucunda, izlediğimi biliyormuş gibi doğrudan kamerayı sakladığım yere bakıyor. Nadiren gözlerini kırıyor ve o büyük sarı gözleri saf, katıksız bir *nefretle* dolu.

Ne küçük bir pislik.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve gözlerimi tekrar küçük, güzel takıntıma çeviriyorum. Gözlerini sayfaya dikmişken çantaya uzanıyor ve bir fal kurabiyesi çıkarıyor. Birkaç saniye geçtikten sonra sayfayı yırtıp dikkatini ikrama veriyor. Açgözlülükle plastiği yırtıyor, kurabiyeyi ikiye bölerken dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. İlk yarısını ağzına atarken kâğıt notu çıkarıyor ve falını dikkatle okuyor. Ne yazdığından emin değilim ama iyi bir şey olmalı çünkü işi biter bitmez gülümseyerek ikinci yarıyı da yiyor.

Brett kitabını tekrar eline aldığı anda küçük bir dansa başlıyor ve göğsüm yıllardır, hayır, on yıllardır hissetmediğim bir duyguyla sıkışıyor.

Hayatımı mahvedecek, değil mi?

Bunu düşünecek zamanım yok çünkü bu düşünce oluşur oluşmaz Brett daha da sevimli bir şey yapıyor - ayaklarını tekmelemeye başlıyor. Az önce okuduğu şey her neyse, çocuksu bir duruma geri dönmesine neden oluyor ve zihinsel olarak ses izleme eklemediğim için kendimi tekmeliyorum - çünkü Tanrım, sanırım kıkırdıyor.

Evet. Lanet olsun. Çok şirin.

Telefonu burnumun bir santim yakınına çekip umutsuzca kitabın adını anlamaya çalışıyorum. Az önce ne okudu da böyle tepki verdi, bilmek zorundayım. Bilmek *zorundayım*.

Kapağı küçük pembe ve mavi çiçeklerle yeterince masum. *Bir aşk kitabı mı? Gözlerimi kısarak başlığı tekrar okumaya çalışıyorum. En İyi... Hafta? Yeterince masum görünüyor.* Omuz silkerek onun yayınına kapatıyorum ve

Orion'u arıyorum.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra nihayet bağlanıyor ve hafif canı bir ses tonuyla karşılaşıyorum. "Ne istiyorsunuz?"

Bu iyi ruh hali düşündüğümünden daha uzun sürdü. "Çok sinirlisin," diyorum kıkırdayarak. "Benim için bir şey almanı istiyorum, çünkü zaten solucanlarını... satın alıyorsun."

Aldığım tek yanıt bir iç çekiş.

"Harika. O yüzden şu yirmi dört saat açık kitapçıya gidip-"

"Bekle. Beni lanet bir *kitaba* ihtiyacın olduğu için *mi* aradın? İnternette sipariş et."

İçimi çekiyorum, elimi telefona daha sıkı sarıyorum. "Herhangi bir kitap değil. *En İyi Hafta*. Sanırım romantik bir kitap. Ve bu gece ona ihtiyacım var. Bu çok önemli."

Sessizlik. "Orion?"

"Evet. Seni duydum. Sadece seni otlatmanın zamanı gelip gelmediğini tartışıyordum."

Gözlerimi deviriyorum, sabrımı kaybetmeye başlıyorum. *Siktiğimin ergenleri*. "Sadece... kitabı al."

"Evet, her neyse. Yakında orada ol." Hat kesiliyor ve ben yine gözlerimi deviriyorum.

Sikişmek. Gençler.

Birkaç saat sonra, ön kapıdan gelen ses Orion'un geldiğini haber veriyor. Tezgâhımdan fırlıyorum, onu karşılamak için dışarı çıkmadan önce aletlerimi hafifçe yere bırakıyorum. İlk fark ettiğim şey Orion'un parlak kırmızı yüzü. İkincisi, sanki canlanıp onu ısırmasını bekliyormuş gibi kitabı başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırmış bir şekilde tutması.

"Orion?"

Orion kitabı kapının yanındaki küçük masanın üzerine fırlatarak güzel çiçekli romana suçlayıcı bir parmak attı. "*Neden* beni bunu almaya gönderdin ki?"

Merakla başımı eğiyorum. "Bu sadece bir aşk kitabı, Orion."

Başını sallıyor, gözleri kocaman oluyor. "Hayır, dostum. Öyle değil. Orada boktan bir şey var."

"Kitapçada bir şey mi oldu?"

Orion başını sallıyor, bana bakmayı reddediyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum." Kitapçı çalışanlarının kendisine güldüğüne dair bir şeyler mırıldanırken yanakları hâlâ kırmızının parlak bir tonunda, ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

Kaşlarım birbirine çarparak arkasından bakıyorum. *Bu kitabın içinde ne var?* Çiçekli kapağı avuçluyorum, eldivenli başparmağımı kitabın sayfalarından birinin üzerinde gezdiriyorum.

Köşedeki şakayıklar. *Bahse girerim bu... pürüzsüzdür. Hayır, pürüzsüz değil. İpeksi.*

Kitabı ortasından ayırırken gururla başımı sallıyorum. Gözlerim ilk pasaja takılıyor ve hemen kapatıyorum. *Kutsal. Hassiktir. Bu... bu iğrenç.* Merakımdan başka bir bölüme geçiyorum, ancak ahlaksız bir senaryo içeren başka bir bölüm buluyorum.

Sırtarak kitabı kapattım ve telefonumu çıkarıp Brett'in yayınına girdim. Avuçlarındaki kitabı izliyorum, kendi kopyamı aynı bölüme çevirmeden önce hangi bölümde olduğunu ölçüyorum. Gözlerim açgözlülükle bölümü okuyor, gülümsemem büyüyor. *Brett, sevgilim... sen bir ucubesin, değil mi?*

Birden kitabı yanına bırakıyor ve başucundaki çekmeceye uzanıp kalın pembe vibratörü çıkarıyor. Kalbim duvarlara yapışmış salgımı görünce sığıyor, tam olarak nereye varmak üzere olduğunu biliyorum.

Bir eliyle vibratörü örtülerin altına getiriyor ve ben nefesimin altında tıslıyorum, gözleri geriye doğru dönerken cihazı kavrayışım sıkılaşıyor. *X-ışını görüşü için bir zaman olsaydı...*

Brett'in kendini tatmin edişini izlerken donup kalıyorum, kendini serbest bırakmaya yaklaştıırken ağzının her nazık seğirmesini ezberliyorum. Vücudu yorganın altında kıpırdıyor ve çıplak ellerimi teninde hayal ettiğimde adrenalın damarlarımda dolaşıyor.

Eminim muhteşem hissediyordur. Sadece kulağa en hoş gelen hisler, aynı anda hem ipeksi hem de yumuşak.

Serbest elim seğiriyor ve büyüyen sikimi ayarlamak için aşağı indiriyorum. Tecrübelerime dayanarak, olduğu gibi bırakırsam kotumun fermuarına zarar verebileceğimi biliyorum.

Brett'i izlemeye devam ediyorum, keşke onu deneyimleyebilseydim. Keşke sikimi onun derinliklerine sokabilseydim ve bu ifadeleri kendim ortaya çıkarabilseydim.

Brett aniden yatağa doğru geriliyor, tüm vücudu titrerken ağzı sessiz bir çığlıkla ardına kadar açılıyor. Damarlarımdaki uğultu çok fazla olunca tıslayarak kotumun düğmesini ve fermuarını açıyorum. Brett'in orgazmı zirve yaparken elimi sikimin üzerinde gezdiriyorum. Elimin okşadığını hissedemesem de, alt yarımada hayali bir basınç oluşuyor ve birkaç kez daha geçtikten sonra ekranın her yerinde patlıyorum.

"Siktir," diye küfrediyorum, yumuşayan organı bırakıp fermuarını çekerek pantolonuma geri sokuyorum. Artık sis dağıldığına göre, tekrar yatan Brett'e odaklanıyorum

Tavana bakarak geçirdi, ağzının köşesinde coşkulu küçük bir gülümseme vardı. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum, başparmağımı döl bulaşmış ekranın üzerinde sevgiyle gezdirirken. "Ne kadar güzel, vahşi küçük bir şey."

Brett kolunu tembelce sallıyor, ışığı kapatmadan önce vibratörü çekmecesine geri atıyor. Gece görüşü açılıyor ve yeşil renkli ekranı açgözlü gözlerle izliyorum. Brett ışığı tekrar açıp başucundaki çekmeceye uzanmadan önce yarım saat boyunca sinirli bir şekilde ileri geri yuvarlanıyor. Kalbim beklentiyle çarpıyor, sonra küçük beyaz bir hap şişesi çıkarınca hızla düşüyor. Kapağını koparan Brett, ışığı söndürmeden önce bir tane ağzına atıyor ve oflayıp puflayarak yastığına yaslanıyor.

Başımı eğdim ve daha önce onun dairesindeyken şişeyi nasıl kaçırdığımı merak ettim. *Sadece dairesindeki kokusu bile beni oyundan düşürmeye yetmişti. İyi değildi. Hem de hiç iyi değil.*

Deli gibi onu izlemeye devam ediyorum, karnımın alt kısmında sıkışma hissi artıyor. Sonunda hareketsiz kalmadan önce yarım saat kadar sallanıyor. Sadece güçlü bir yatıştırıcıdan elde edilebilecek türden bir hareketsizlik.

Sevgilim Brett uyku hapi alıyor. Ne kadar uygun.

Yüzümde büyüyen bir gülümsemeyle, yanımda sıkıca tuttuğum aşk kitabıyla yatak odama giriyorum. Yatağa uzanıp telefonumu yavaşça sağımdaki yastığın üzerine koyuyorum.

Sanki şimdi yanımda uyuyor gibi.

Bu düşüncenin iç karartıcı mı yoksa düpedüz boktan mı olduğundan emin değilim ama bunu düşünmek için daha fazla zaman harcamayacağım. Telefonu olduğu yerde tutarak romanın kapağını açıyorum. *Somnofili, esaret ve nefes oyunu* gibi kelimelerden oluşan bir listeyle karşılaşınca kaşlarım birbirine çarpıyor.

Masum çiçekli kapağına sertçe bakarak kitabı kapattım. *Bu yanlış reklam için bir dava.*

Merakıma yenik düşerek, yolun üçte birine kadar ilerliyorum ve gözlerimin, keşke bir dizi incim olsaydı dediğim müstehcen sözcükler ve berbat senaryolar arasında gezinmesine izin veriyorum.

Aman Tanrım. Bu lanet bir porno. Bu porno, değil mi?

Birkaç sayfa daha çeviriyorum ve kendimi yıkıcı bir ayrılığın eşiğindeki bir çiftin sıkıntılarının derinliklerinde buluyorum. *Atlar da nereden çıktı? Ve şimdi de onu kaçıran bir haydut çetesi mi var?*

Biraz daha çeviriyorum ve Brett'i daha iyi anladıkça gülümsememin arttığını görüyorum.

Gördüğüm kadarıyla sevgili Brett'in kötü adamlara karşı bir ilgisi var.

Hemen ilk sayfaya geri dönüyorum ve maskemin yan tarafındaki, alacakaranlıkta okumayı kolaylaştıracak bir düğmeye basıyorum. Telefonumdaki saat bana sabahın ikisi olduğunu söylüyor, bu da Brett işe gitmek için uyanmadan önce bu yoğun şeyi bitirmek için yeterli bir zaman.

Ve kesinlikle duş zamanını kaçırmak istemiyorum.

Memnun bir iç çekişle eldivenlerimi çıkarıyorum ve çıplak parmak uçlarımdan birini ekranın Brett'in yattığı kısmına bastırıyorum. Gecenin geri kalanında bu şekilde kaldık.

Bir elmanın iki yarısı. Aynı boktan aşk kitabını okuyorlar.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #4

Azrail'in bu gece bana söylediklerinden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim; sanırım hâlâ hayatta olduğum için minnettar olmalıyım.

Adı R-57 (yani bana verdiği tek isim) ve Sanctum için "satın alma" bölümünde çalışıyor. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum (ve ne kadar merak etsem de bana söylemedi). İnsan ticaretiyle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum ama ne (ya da kim) için, tam olarak emin değilim. Sonuçta örgütüne karşı dönmek istemesi için gerçekten korkunç bir şey olmalı.

Bu hafta sonu onunla bir görüşmem daha var. Bu seferkinden farklı olarak, sorudan çok cevapla dönmeyi umuyorum.

GÜÇLÜ UYKU ILACININ ETKİSİYLE HÂLÂ SERSEMLEMİŞ BİR HALDE
UYANIYORUM.

sistemimde dolaşıyor. Bu şeylerden nefret ediyorum ama onlar olmadan gözümü kırpmadan uyuyamıyorum ve *her şeyi* denedim. Reçeteli ilaçlardan başka hiçbir şey kabusları uzak tutamıyor. Ama uyuyamadığınızda rüya da göremiyorsunuz, bu da hayatı biraz anlamsız ama katlanılabilir kılıyor.

Bu sabah o kadar kendimde değilim ki *nefes* alamadığımı fark etmem birkaç dakikamı aldı.

"Benom!" Boğuk çığlığım tombul kara kedinin uyuduğu yerden kımıldamasını sağlamıyor. Karnı ağzımı ve burnumu kapatıyor,

nefes almamı imkansız hale getiriyor. Eğer yakında hareket etmezse, korkarım ki-

"Miyav!" Uyanık olduğumu ve dolayısıyla onu besleyebileceğimi fark ederek yüzümden yere atlıyor. Tanrı'ya şükrederek değerli oksijeni soluk soluğa içime çekiyorum. Daha doğrusu Venom'un yemek sevgisine.

"Bunu yapmayı bırakmalısın Venom," diye öksürüyorum, yatakta doğrulmak için zorlanıyorum.

Aldığım tek karşılık kibirli bir bakış oluyor. Yataktan yeterince hızlı kalkmadığımı görünce, pençelerini eski parkelere *geçirerek* öfkeli bir *miyavlamayla* bana vuruyor.

Ne küçük bir pislik.

"Geliyorum majesteleri," diye mırıldanıyorum, yorganı geriye atıp mutfığa doğru sendeleyerek ilerliyorum. Işığı yakıyorum, gözlerim değişime alışırken gözlerimi kısıyorum.

Venom *bir miyavlama* daha çıkarıyor ve bacağıma sürtünüyor, sıska siyah kuyruğunun ucu mutlu bir şekilde sallanıyor. Uzanıp kürek kemiklerinin arasını hafifçe kaşıyorum ve huyunda bir değişiklik olup olmadığını izliyorum. Venom nereye ve ne zaman dokunulacağı konusunda çok titiz - bu ikimizin de ortak noktası.

Onu kurtardığım barınak, dokunulmaktan hoşlanmadığı için bunun onun kötü bir kedi olduğu anlamına geldiğini varsaydı ve bunun onu ötenazi etmek için bir neden olduğuna karar verdi. Oysa ihtiyacı olan tek şey sınırlarına saygı gösterecek biriydi. Birkaç ay sürdü ama onu yola getirdim.

Artık çok iyi arkadaşız. *Beni uyku da kazara öldürmediği zaman, diye* hatırlatıyorum kendime, küçük tüy yumağıma şakacı bir bakış göndererek. Dolaptan bir kutu mama alıp yarısını mama kabına boşaltıyorum, bu hareket minik bacaklı kedimin bana bir kez daha ters ters bakmasına neden oluyor.

İçimi çekip kutunun geri kalanını boşaltıyorum. "Sevimli olduğun için şanslısın."

Venom mutlu bir şekilde miyavlıyor, sonra vahşi bir puma gibi köfteye saldırıyor ve bir şekilde yiyeceği ağzının ve göğsünün her yerine bulaştırıyor. Kıkırdıyorum, onu daha fazla tırmalama dürtüsüyle savaşıyorum. Onun hakkında öğrendiğim ilk şeylerden biri: odada yiyecek varken dokunmaktan kaçınmak.

"Seni seviyorum Venom," diye mırıldanıyorum ve işe gitmek için yatak odasına gitmeden önce el sallayarak veda ediyorum. Pijamalarımı çıkarıp bir köşeye fırlattıktan sonra aceleyle banyoya gidiyorum. Acele etmiyorum, bir şarkı seçerken suyun ısınmasına izin veriyorum, kalçalarım şimdiden

beklentiyle sallanıyor.

Akarsuyun altına giriyorum, yaz mevsiminde bile bir yanım soğuktan kavrulan tenimi ısıtırken mutlulukla gözlerimi kapatıyorum. Bir tane alıyorum

Uzun süre saçımı yıkadım, elimi tenimde gezdirdim ve beni okşayan başkasıymış gibi davrandım. Çok moral bozucu olduğunu biliyorum ama bunu benden başka kimsenin bilmesine gerek yok, o yüzden sorun değil.

Pençelerin banyo kapısına sürtünmesiyle hayallerimden sıyrılıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, daha rahat dinleyebilmek için suyu kapatıyorum. Yeterince eminim, işte yine orada.

Scratch... scratch... scratch...

"Zehir mi?" Merak ediyorum, banyo fayansının üzerinde su izi sürüyorum ve kapıyı açıyorum. Kızgın sarı gözler bana bakıyor, ardından aciliyet dolu bir *miyavlama* geliyor. "Sorun nedir?"

Yatak odamın etrafına bakıyorum, izleniyor olma hissi beni bunaltıyor. Tam bunu paranoyaya bağlamak üzereyken, gözlerim komodinin üzerinde parıldayan bir şeye takılıyor.

Tamam. Bu kesinlikle daha önce yoktu.

Göğsüme bir havlu sararak, buranın *benim lanet evim* olduğu aklıma gelmeden önce parmak uçlarımla yatak odasına giriyorum. Omuzlarımı geriye doğru çekip, korkusuz ve belalı bir FBI ajanı gibi garip nesneye doğru yürüyorum.

Ben mesafeyi kapatırken Venom tıslıyor ve bacaklarımın arasına dalarak dengemi bozuyor. "Venom! Ne oluyor be?"

Yatağın üzerine sıçrar, bacaklarının talihsiz uzunluğu nedeniyle yatağı zar zor aşar. Sonra yeni pozisyonunu kullanarak nesneye doğru hamle yapıyor ve nesnenin halıdan sekerek karyolanın altına düşmesine neden oluyor.

"Bu çok yersizdi."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde Venom uluyor, ama bu sefer, bu *künyeleri* ele geçirmemi engellemek için pek bir şey yapamıyor... *Künyeler mi?*

Şifonyerime uzanıp silahımı çıkardım ve emniyetini kapattım. Evimi ararken havlumdan başka bir şey giymediğim için kendimi biraz gülünç hissediyorum ama elimdeki silahın ağırlığı endişemin çoğunu bastırıyor.

Evimde biri vardı, bu bir gerçek. Hala olup olmadıkları... Davetsiz misafir kendimi koruyamadığım banyoya girmeye karar verseydi neler olabileceğini düşünüp ürperiyorum. *Lanet olası uyku hapları. Uyandıktan hemen sonra bu kadar bulanık olmasaydım, belki de...*

Bu düşünceyi bırakıyorum. Olabileceklerin artık bir önemi yok. Önemli olan, duygularımın kontrolü ele geçirmesine izin verirsem neler *olabileceğidir*. Eğer bu korkunun beni ele geçirmesine izin verirsem.

Sakin bir nefes alarak daireyi bir kez daha baştan aşağı tarıyorum, tüm kilitleri kontrol ediyorum ve uyumadan önce bıraktığım gibi olduklarını görüyorum.

Ne oluyor lan?

İzlendiğime dair o rahatsız edici hissi üzerimden atıp silahımı indiriyorum ve Venom peşimdeyken yatak odasına giriyorum. Sırılsıklam saçlarımla siyah bir pantolon ve uzun kollu bir bluz giydim, acelemden neredeyse yere düşüyordum. Artık giyindiğime ve kendimi biraz daha güvende hissettiğime göre, künyeyi alıp inceliyorum. Dövülmüş metal dikdörtgenleri avuçluyorum, pas ve hasarın arasından yazıları seçebilmek için gözlerimi kısıyorum.

"P-1313..." Başparmağımı yüzün üzerinde gezdirerek bunun kime ait olduğuna dair başka bir ipucu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ürpererek etiketleri masanın üzerine bırakıyorum, yatakla komodinin arasında yerde parlayan başka bir şey fark ettiğimde yüzüm soluyor. Küçük boşluktan kolumu uzatıp baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, malzemenin soğukluğu bana bir çeşit metalden yapıldığını söylüyor.

Doğrulurken kartvizit şeklindeki nesneyi temkinli bir ifadeyle avucumda tutuyorum. Tıpkı etiketlerde olduğu gibi, metal yüzüne kelimeler kazınmış, ancak bu parlak ve yepyeni. Gözlerimi kısarak loş ışıktaki kelimeleri seçmeye çalışıyorum.

Hayattayım ama yokum. Neyim ben?

Kaşlarımı çatıyorum, mesajı çözmeye çalışıyorum. *Bu şifreli seri katil saçmalığından bıktım. Cidden rahatsız edici.* Birden kart avucumun içinde ısındı. Bir çılgılık atarak geri çekildim ve kızgın kartı yere fırlattım.

İki katı mı?

Tam incelemek için yaklaşmak üzereydim ki yüksek sesli bir *çatırtı* duyuldu ve ardından kart gözlerimin önünde tam anlamıyla çözülürken bir dizi *patlama* ve *fıslama* oldu. Bir anda, metal kartın olduğu yerde küçük bir kül yığını ve tepesinden dışarı bakan küçük ve beyaz bir şey beliriyor.

Tüm sağduyuma rağmen uzanıp alıyorum ve küçük kâğıt parçasını göz hizama kadar çekiyorum. Başka bir not, ancak bu çok daha az şifreli ve iki kat daha ürkütücü.

*Merhaba, Brett tatlım.
Beni aradığını duydum.
Şanslısın ya da sen, oyun havasındayım.
Kurallar mı? Küçük yazışmamızdan kimseye bahsetme.
Özellikle de Peterson'a.
Her şeye rağmen üç kişi kalabalık ve kalabalıklar
bende insanları öldürme isteği uyandırıyor.
Ne diyorsun hayatım?
Oyun oynamak ister misin?*

*Bana sözlerimi yedirmenin yolu. Keşke şimdi şifreli sözlere geri
dönebilseydik. Notu elimde daha sıkı tutarak ürperiyorum. Bunu gerçekten
kendime saklamalı mıyım? Jim'e ya da diğer çocuklara söylesem nereden
bilecekti ki?*

Kâğıt parçası aniden alevler içinde kalınca irkiliyorum ve içgüdüsel
olarak geri sıçrayıp yanan kâğıdın yere düşmesine izin veriyorum. Alevler
yatıştığında, geride daha küçük, alevle kavrulmuş ve görünüşte farklı bir
nota sahip bir parça kalıyor. *Ve bu kırmızı. Kan kırmızısı.*

Not: Söylersen haberim olur ve beni bir daha asla bulamazsın.
Unutma, aptalca hareketlerin ölümcül sonuçları olur.

Öptüm

,
Hayal
et.

*Hayalet mi? Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Demek Fantom'un
adı buymuş. Bana sorarsanız pek orijinal değil.*

Küçük kâğıt parçası bir kez daha alevler içinde patlarken lanet
ediyorum. Gerçi bu sefer havai fişek gösterisinden geriye külden başka bir
şey kalmıyor.

"Aptal dramatik pislik," diye homurdanıyorum, kaşlarımı çatarak tüm küçük yığınlara bakıyorum.

"Mew!" Tüylü siyah bir pençe kaval kemiğime dokunarak beni büyümden koparıyor. Sınırlarını hatırlamadan önce uzanıp Venom'u göğsüme çekiyorum ve bir an için kaskatı kesiliyor ama -şaşırtıcı bir şekilde- gözlerimi oymaya çalışmıyor.

"Üzgünüm Venom," diye mırıldanıyorum, onu nazıkçe yatağın üzerine koyduktan sonra dolaptan kedi taşıma çantasını alıyorum. Fantom'un daireme nasıl girdiğinden ya da o etiketleri neden bıraktığından emin değilim ama bunu çözene kadar Venom'u dairemde yalnız bırakmamın imkanı yok.

"Bir maceraya çıkıyoruz. Kulağa nasıl geliyor?" Taşıyıcının içine dokunurken sesimi neşeli tutarak söylüyorum. Şerefine, içine atlamadan önce sadece bir an direniyor ve taşıyıcıyı omuzlarıma asarken rahat bir nefes alıyorum.

Evcil Hayvan Cenneti'nde boş yer olması için dua etmeliyim.

Venom'un mizacına sahip bir kediye kabul edecek bir yer bulabilmek için üç farklı yere gitmem gerekti. Güvenliğini sağlamak için buna değdi ama geç kaldığım için adamlardan fırça yiyecek halde değildim, özellikle de kariyerim boyunca ilk kez böyle bir şey yaşadığım için. *Yine de bunun bir önemi yok. En ufak bir hata belirtisinde, leşe üşüşen akbabalar gibi üzerime üşüşüyorlar.*

"Brett! Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Yulafına kim sıçtı lan?" Samuel, Parker'a dirsek atarak dikkatlerini yüzümdeki çatık kaşlara çekerken gözleri irileşiyor.

"Hey, çocuklar. Kötü bir sabah oldu. Kahveye ihtiyacım var," diye homurdanarak dinlenme odasına doğru ilerliyorum.

"Brett? İyi misin?" Jim'in sesi solumda çınlıyor ve ben onun yakınlığını fark etmeden sıçırıyorum.

"Kahretsin! Beni korkuttun," diye soluyarak elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum.

"Bunu görebiliyorum." Ela gözleri yüz ifademi dikkatle inceliyor. "Neyin var senin? Buraya korkmuş bir deli *gibi* geldin. Hiç karakteristik değil, Evangeline."

Makineye bir kapsül atıyorum ve onun meraklı bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyorum. *Ona söylememeliyim. Söyleyemem. Hayalet'i ve onun tuhaf yeteneklerini düşünmezsen bir şey olmaz. Sadece... yavru köpekleri düşün, yavru köpekler iyidir. Yavru köpekler size şifreli fişek notları bırakmaz ya da tatlınıza zarar vermez.*

"Tamam. Konuşmak istemiyor musun? Bu harika. Sen kışına ne girdiyse onun üzerine otur, ben de sana toplantıda neler kaçırdığını anlatmayayım."

Başımı kaldırdım, bakışlarım çoktan tüm gücüyle parlıyordu. "Hiç havamda değilim Jim."

Jim iç çekerek ayağını hafifçe yere vurdu. "Her zaman çok ciddisin. Bir ara bizimle dışarı çıkarsan biraz gevşemeyi öğrenebilirsin." Ben cevap vermeyince Jim gergin bir şekilde boğazını temizliyor. "Doğru ya. Toplantı. Dün gece isimsiz bir ihbar aldık."

Bu ilgimi çekti. "Ne hakkında?"

"Fantom'un bir sonraki hedefinin kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz. Ve en önemlisi de bu girişimin nerede gerçekleşeceğini."

"Peki bu 'kişi' bu bilgiye nasıl ulaştı?"

Jim omuz silkiyor, gözlerime bakmayı reddediyor. "Kim bilir. Anonimliğin güzelliği de bu. Ama şef işi ciddiye alıyor. O istiyor-"

"Sence de bu biraz şüpheli değil mi?" Sözünü kestim. "Aylardır kırıntı arıyorduk ve aniden isimsiz bir ihbar Hayalet'in bir sonraki hedefini ve yerini mi söylüyor?" Gözlerimi devirerek alay ediyorum. "Evet, doğru. Bu saçmalık."

Jim omuz silkiyor, bir kez daha gözlerimle buluşmayı reddediyor. "Dediğim gibi, şef düşünüyor-"

"Lanet olsun ne düşündüğüne!" Duyulmasın diye sesimi alçaltarak söylüyorum. "Lanet olsun ona, Jim. Bu saçmalık. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Belki de. Ama şu anda elimizdeki tek şey bu. Tüm bu Phantom karmaşasını seçimlerden önce bitirmek istiyor ve önüne çıkan her ipucunu değerlendirmeye hazır. Belki şansımız yaver gider, belki onunla birlikte çalışan biri döneklilik yapar."

Başımı sallıyorum, göğsüm o korkunç, çaresiz duyguyla sıkışıyor. "O kimseyle *çalışmıyor*, Jim. Hiçbir Fantom çalışmadı! Bırak da şefle konuşayım. Mantıklı düşünmesini sağlayabilirim. Açıklamak için beş dakikam olsa-"

"Brett, yapabileceğin hiçbir şey yok!" Jim araya girdi, gözleri korkutucu derecede şiddetli bir parıltıyla parlıyordu. Yüzümdeki ifadeyi görünce omuzları

Sarkık ve yana bakıyor. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Plana uymaktan ve Tanrı'dan düşündüğümüz gibi olmamasını dilemekten başka bir şey yapamayız. Asla bilemezsin..."

"Evet. Doğru." Tepsiden dumanı tüten kahve fincanını alıp Jim'in yanından geçerken ona bakmayı reddederek alay ediyorum. Bir *kez geç kaldım ve kıyamet kopmaya karar verdi. Bu doğru.* "Her ne planladıysa... aptalca bir fikir. Kayıtlara geçsin."

Jim elini ensesinde ovuşturarak, "Kaydedilmiş say," diye homurdandı. "Sana en kötü kısmını bile anlatmadım."

Donup kalıyorum. "En kötü kısmı mı?"

"Evet." İç geçiriyor, gözleri tavanda geziniyor. "Seni güvenlik görevlisi olarak istiyor. Gizli görevde."

"Bunun neresi en kötü kısım?" Kaşlarımı çattım. "Çok daha kötülerini yaptım-" "Bu bir maskeli balo."

Boğuluyorum. "Özür dilerim. Bir *ne*?"

Jim omuz silkiyor, bana bir kutup ayısına bakar gibi bakıyor. "Bu senatörlerin yıllık balosu. Savurganlıklarından nasıl hoşlandıklarını bilirsin. Bizden uyum sağlamamız bekleniyor, bu da balo elbiseleri ve maskeler demek."

"Ciddi misin?" İçimi çekiyorum, her daim var olan baş ağrım zonklarken burnumun kenarını sıkıyorum. "Fantom'un... bilirsin işte, o kadar kötü bir şey mi? Sanki hiçbiri dik duran vatandaşlar değil..."

Jim kaşlarını çattı. "Umarım düşündüğüm şeyi ima etmiyorsundur."

"Tabii ki hayır." Onu başından savıyorum. "Dediğim gibi, geçen gece hiç uyuyamadım."

Gece."

"Hayır. Kötü bir *sabah* olduğunu söylemiştin. Neler oluyor, Brett?"

Lanet olsun sana, meme büken boktan yalaka ağız.

"Brett?"

Hızlıca düşünerek, "Şey, bu sabah iç çamaşırimda bulduğum suç mahallinin detaylarından seni uzak tutmaya çalışıyordum, ama madem peşimi bırakmıyorsun..." demeyi başardım.

Jim, sanki vajina yerine leylek aracılığıyla doğurtulmuş gibi burnunu kıvrır. "İğrençsin, Brett. Tek söylemen gereken ayın o zamanı olduğuydu." Başını sallar, içinden bir ürperti geçer ve "*Lanet olası kadınlar*" gibi bir şeyler mırıldanır.

Kaşlarımı çatıyorum, boğazımdan çıkmaya çalışan o öfke yumağını itiyorum. *Lanet olsun. Jim.* "Bu hafta sonu da mı çalışıyorsun?" Konuyu değiştirmek gerektiğine karar vererek soruyorum.

"Elbette. Bu yakışıklı yüzü bir kez olsun smokin içinde göreceksin." Sırıttıyor ve bana göz kırptıyor. "Maskemi internetten sipariş ettim bile, bence çok eğlenceli olacak."

Göz kırptıyorum. "Yani... hedefi izlemediğimiz zamanları kastediyorsun, değil mi?"

Şimdi beni uğurlama sırası Jim'de. "Tabii. Tabii, tabii. Ama dediğin gibi, bu ihbar büyük ihtimalle saçmalık. Sanki Hayalet insanlarla dolu bir odada yüksek profilli bir senatörü öldürecek, değil mi?" Kıkırdıyor ve bana komplocu bir göz kırptıyor.

Dudaklarım inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle inceliyor ve kahve fincanımı almak için dönüyorum. Jim'e yanıldığını, bahşişin hiç de sahte olmadığını söylemek istiyorum. Hayalet'in bu sabah bana bir kart bıraktığını ve bir *oyun* oynamak istediğini söylediğini.

İçimde bir yerlerde, o bahşışı kimin bıraktığını biliyorum.

Fantom'un kendisi.

Venom'u günlük binişten kurtardıktan sonra her zamanki Çin restoranında durup tezgahta beni bekleyen lo mein poşetini kapıyorum. Adımlarımı biraz daha sıklaştırarak arabama doğru yürüyorum, yağlı poşetin içindeki lezzet burnuma çarpıyor ve beni baştan çıkarıyor.

Daireme dönene kadar güçlü duruyorum, merdivenleri koşarak çıkıp yatak odama giriyorum. Bugünkü boktan gösteriden sonra, sadece bir torba yağlı yemek ve Venom sarılmalarından gelebilecek dopamine ihtiyacım var.

Çantayı yatağımın başucuna koyarak üniformamı çıkardım ve en sevdiğim pijamalarımı giydim. Bana bakan düzinelerce mutlu küçük köfteye bakarken kıkırdıyorum, birkaçının yüzü yıllarca kullanılmaktan solmuş.

Venom yataktan miyavlıyor, minik kolu çantaya uzanıp içine girmeye çalışıyor. "Hey!" diye azarlıyorum, o beni görmezden gelse de parmağımı ona doğru sallıyorum. Kıkırdayarak gözlerimi deviriyorum, yorganın altından kayıyorum ve Venom'un üzerinden uzanıp yemeğimi alıyorum.

Sadece kokusundan bile ağzım sulanıyor ve sanki bu haftaki ilk yemeğimmiş gibi küçük beyaz kabı yırtıp atıyorum, lokmalar arasında Venom'a küçük tavuk parçaları sunuyorum. Dibine ulaştığımda iç çekiyorum, arkama yaslanıp memnuniyetle karnımı ovuyorum.

"Şimdi sıra en iyi kısımda." Sırıtiyorum, çantanın dibine uzanıp fal kurabiyesini çıkarıyorum. *Yemin ederim, bu şeylerin içine çatlak koyuyorlar,* diye düşünüp ince plastik ambalajı *açıyorum.*

Soluk sarı kurabiyeyi ikiye bölüp ilkinin küçük bir mutluluk dansıyla ağzıma atıyorum. Diğer yarısından çıkan küçük kâğıt parçasını parmaklayarak bugünkü falımın ne olacağını tahmin etmeye çalışıyorum.

Hmm. Parayla ilgili bir şey. Ya da zenginlik!

Tahminim tuttuğuna göre kağıdı kurabiyeden çekip yüzüme yaklaştırıyorum ki minik harfleri okuyabileyim. Sadece bir kelime yazılı ama damarlarımdaki tüm kanı buza çevirecek güce sahip. Çünkü benim "falım" öyle bir şey değil, bir mesaj. Bir selam.

"Boo."

DOKUZUNCU BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #8

Bir Maske'nin tek gerçek sadakati Kutsal Alan'dır.

ÜST GÖĞÜS KAFESİMDE BİR SANCİ VAR.

Baştan çıkarıcı kadın yatakta dönüp duruyor, çift doz uyku ilacı almasına rağmen uyuyamıyordu. Sonra, tabii ki, evinin her santimini taradı. İki kez.

Kameraların insan gözü tarafından görülememesi iyi bir şey. Aksi takdirde, sevgili Brett kesinlikle onları bulur ve onu izleme yeteneğimi ortadan kaldırırdı. *Ve bu hiç de iyi olmazdı.*

Beyni nihayet kan dolaşımında dolaşan güçlü yatıştırıcıya teslim olmadan önce bir saat daha geçiyor. *Ne inatçı küçük bir şey.*

Kıkırdıyorum, uzanıp maskemin yan tarafına dokunarak alt yarısının yukarı kaymasına, ağzımın ve çenemin ortaya çıkmasına neden oluyorum. Gözlerimi Brett'in uyuyan formundan ayırmadan, özenle sarılmış bir esrarı dudaklarımın arasından geçirip ucunu yakıyorum ve ciğerlerimi zehirli dumanla dolduruyorum. Zihnimin üzerine neredeyse anında bir sessizlik perdesi iniyor ve alışkın olduğum huzursuzluğu hafifletiyor. Normalde çok hesaplı ve kontrollü olan düşüncelerim karmakarışık. Sarmal bir yarış merdiveni

imgeler, düşünceler ve kalıplar - hepsi de doğrudan ona geri dönüyor.

"Siktir git," diye küfrediyorum, saatin kaç olduğuna bakarken bir nefes daha çekiyorum. Onu istememeliydim. Ama saat iki ve ben yalnızım. Tanrım, ben

Daha da kötüsü. Onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum. Bir dokunuş.

Tavana bakarak inliyorum, parmaklarımı başımın arkasından çözüyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Ekranı dokunup Brett'in yatak odasının canlı yayını açıyorum. Güzel küçük şey yatağında mışıl mışıl uyuyor, güzel pembe dudakları hafifçe seğiriyor.

Hırlayarak yataktan kalkıyorum ve odadan çıkarken cihazı cebime atıyorum. *Onu izlemek yeterli değil. Onu görmem gerek. Onunla aynı havayı solumalıyım.*

Kapıda olduğumu fark etmeden önce kararımı vermişim. Rupert koridordaki köpek yatağından başını kaldırıyor, büyük tembel gözleri gecenin bu saatinde nereye gittiğimi merak ediyor. *Ve neden onu uykusundan uyandırmaya cüret ettiğimi.*

"Yakında döneceğim, Rupert," diye mırıldanıyorum, küçük masadan bir ödül maması alıp ona doğru fırlatıyorum. Ve aniden, yaşlı çocuk nereye gittiğimi daha az umursayamaz hale geldi.

Bisikletimin anahtarlarını alıp hızla evden çıkarken ve merdivenlerden bisikletime inerken başımı sallıyorum.

Sevgilimi ziyaret etme vakti geldi.

Brett Evangeline'in yatağının ayak ucunda duruyorum, bedenim bir heykel gibi hareketsiz. *Ürkütücü, akli dengesi yerinde olmayan bir heykel.*

"Her zaman çok üzgün görünüyorsun. Neden?" Mırıldanıyorum, sesim uyku hapları olmadan bile onu uyandıramayacak kadar alçak. Yatağın başına doğru yürüyorum ve onunla göz hizasına gelecek şekilde diz çöküyorum.

Venom'un içeri girmeye çalıştığı kapıdan hafif bir tırmalama sesi geliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Küçük domuz bütün kedi mamasını çoktan bitirmiş olmalı.

Sesin onu uyandırmaya yetmeyeceğinden emin olmak için Brett'in yüzünü yakından izliyorum. Venom öfkeli bir tıslama çıkardığında bile en ufak bir kıpırdanma bile olmuyor. Küçük bir kıkırdamayla başımı sallıyorum, topuklarımın üzerine oturuyorum ve Brett'i izlemeye devam ediyorum. *O kadar güzel ki. Yüzü bende ölme isteği uyandırıyor.*

Birden ağzı aşağı doğru hareket ediyor ve ayırık dudaklarından korkulu inilti dökülüyor. Merakla başımı eğiyorum. Kabuslarının ortaya çıkışını gördüm.

Telefonumun ekranından pek çok kez izledim ama bu ilk yüz yüze görüşmem olacak.

Çok daha yoğun.

Kısmen kapalı göz kapaklarından iri, ıslak gözyaşları sızarken iniltilerinin hacmi büyüyor, düzensiz izler tavan penceresinden içeri süzülen hafif ay ışığından parlıyor.

Maskeme hafifçe vurunca alt kısmı yukarı kayıyor ve yüzüne doğru eğilip çilekli şampuanının hafif kokusunu içime çekiyorum. Farkına varmadan dilim dışarı fırlıyor ve yastığındaki diğerlerine katılmadan önce tuzlu gözyaşlarından birini yakalıyor. Yavaşça geri çekiyorum, Brett'in tat alma tomurcuklarımı kaplamasının tadını çıkarıyorum.

Bu... bu deneyimlediğim tüm ilaçlardan daha iyi. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir keş gibi ceketime uzanıyorum ve orada duran küçük Rebound şişesini çıkarıyorum. Ama artık ihtiyacım olan ilaç o değil. Banyoya giriyorum, şişeyi hızla lavaboya döküp temizledikten sonra Brett'in yatağının yanına dönüyorum ve şişeyi yüzüne doğru uzatarak çömeliyorum.

Sonra dikkatlice -çok dikkatlice- şişeyi onun gözyaşlarıyla dolduruyorum. Neredeyse tepeye ulaştığında geri çekiliyorum, mantarı içine sokmadan önce şişenin kenarındaki fazlalıkları yalıyorum. Onun tuzlu tadı dilimi kaplarken gözbebeklerim patlıyor ve hepsini bir atış gibi geri alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum.

Tadı çok güzel. Kokusu kadar güzel.

Gözyaşı şişesini cebime koyup hançerimi çıkarıyorum ve kenarını onun mükemmel, yumuşak yanağında sevgiyle gezdiriyorum. *Tatmak için can attığım başka bir şey daha var... ama bunu başka bir güne bırakmam gerekecek.*

Başının arkasından kalın bir saç tutamını yakalayarak hançerin yönünü değiştiriyorum ve kenarını kalın siyah teller boyunca kaydırıyorum. Bir şşşt sesiyle kuzguni saç tutamı çözülüyor ve gözyaşı şişesiyle birlikte cebime koymadan önce kocaman bir nefes çekiyorum.

Onu görebiliyorum, duyabiliyorum, koklayabiliyorum, tadabiliyorum... sadece son bir his var ve onunla dolabilirim. Tamamlanmış. Bütün.

Göz kapaklarım kederle iniyor, onu hissetme arzusu beni eziyor. Omuzlarımda bir ağırlık var. Kalbimin her atışında damarlarımda dolaşan batıcı, korkunç bir ihtiyaç. Eldivenli elime bakıyorum, keşke diyorum.

Keşke... Ne yaptığımı fark etmeden önce eldivenimi çıkarmaya başlıyorum. Alaycı bir huff ile başımı sallıyorum. Aptal, sefil, umutlu kalp. Bana her zaman nasıl ihanet ediyorsun. Beni defalarca nasıl hayal kırıklığına uğrattın.

Dönüp kapıya yaklaşıyorum, elimi kapı koluna doluyorum ama çeviremiyorum. İçimde onun için çığlık atan bu tarifsiz şeyi atamıyorum. Basit bir arzunun ve hatta saplantının çok ötesine geçti. Hayır, bu daha derin bir şey.

İşe yaramadığını, aptalca olduğunu ve hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum ama yine de yatağa doğru yürüyorum, uyuyan kızın yanına yaklaşırken sol elimin eldivenini çıkarıyorum. Nefesimi tutarak o iğrenç, sakat elimi yanağına doğru uzatıyorum, onun güzelliği ile benim canavarlığım arasındaki fark o kadar keskin ki neredeyse nefesimin kesilmesine neden olacak.

Ama fark etmez. İstesem de duramam. Emin olmak zorundayım.

Parmak ucumun yanağına temas etmesini izliyorum ve neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacağım. *Hiçbir şey yok. Kahrolası HİÇBİR ŞEY. Tekrar.*

Elimi yüzünden çektiğimde boğazımda bir sıcaklık hissediyorum, gözlerimin arkasında garip bir basınç oluşuyor. Maskemin altına uzanıyorum, biraz rahatlama sağlamak için göz kürelerine bastırıyorum. Bu hiçbir işe yaramıyor ve elimi çektiğimde parlak bir şey onları kaplıyor.

Başımı eğiyorum ve sıvının Brett'in daha önceki gözyaşlarına ne kadar benzediğini fark ediyorum.

Ama... bu olamaz. Bu imkansız.

Başımı öfkeyle sallıyorum, kapıya doğru dönmeye başlarken yumuşak bir alay sesi çıkarıyorum. Ve işte o zaman oluyor.

ZAP!

Geriye doğru sarsılıyorum, hareketlerim o kadar telaşlı ki neredeyse takılıp yere düşüyordum. Bu *da neydi böyle?* Ellerime bakıyorum, daha önce eldiven takmamıştım. Sonra yatağa bakıyorum, Brett'in kolu hala uzanmış, parmakları sanki beni arıyormuş gibi bir yakalama hareketiyle içeri ve dışarı kıvrılıyor.

O... o bana dokundu mu? Daha da önemlisi, ben hissettim mi?

Bekleyen ele yaklaşarak, parmaklarının avucumdaki parçalanmış etin etrafında kıvrılmasına izin veriyorum.

ZAP!

Küçük parmaklarının benimkilerle birlikte bükülmesini, vücudundan benimkilere akan elektriğin uzun süredir ölü olan sinir uçlarıma hayat vermesini izlerken gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. *Hissediyorum... Hissediyorum...*

Onu hissediyorum. Benimkine sıkıca oturan elime bakıyorum. Onu gerçekten, gerçekten hissediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, elini elimde hissettiğimde ne diyeceğimi bilemiyorum ama bir isim vermek için de çaresizim. Ruhumun karanlık uçurumundan çekip çıkardığı duygular için *coşku* çok sıkıcı görünüyor.

Artık buna hiç şüphe yok. *Brett Evangeline hayatımı mahvedecek.*

ONUNCU BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #5

R-57'nin bu gece bana söyledikleri hakkında ne hissedeceğimden emin değilim, ancak bir şey açık: onun hakkındaki varsayımlarım daha yanlış olamazdı. Buna rağmen

o korkunç beyaz maske, o nazik bir adam. İyi bir adam, o iğrenç örgüt onu ne hale getirmiş olursa olsun. Ve o çocuklara yaptıkları. Tanrım! Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Anladığım kadarıyla, Sanctum'un Kale edinimi için görevlendirilmiş özel bir Azrail ekibi var - bu terim sadece küçük çocukları satın almak ve onları yoğun eğitim rejimlerine yerleştirmek anlamına geliyor.

Çocuklar zeka, fiziksel kapasite ve zihinsel dayanıklılığa göre sıralanır. En yüksek puan alan çocuklar Phantom eğitim programlarına, ortadakiler Reaper'lara ve en düşük puan alanlar da Disposer birimlerine yerleştirilir.

R-57, Reaper programına sadece altı yaşındayken katıldığını söyledi. Ve daha da şok edici olan şey, bir yaş farkla birliğindeki en büyük çocuk olmasıydı. O kadar genç olmayı, sıcakta saatlerce eğitim yapmaya zorlanmayı hayal bile edemiyorum. Yiyecek aramayı ve kendi yemeğini yapmayı öğrenmek zorunda kaldığını. Zalim ve yaşlı bir Maske başınızda durup acınıza gülerken korkunç yaralanmalara, hastalıklara ve açlığa katlanmak. R-57 kolay kurtulduğunu iddia ediyor.

"Phantom" eğitiminden geçen çocuklar - ama biliyorum ki onun kişisel hikayeleri hakkında yıllarca kabuslar göreceğim.

*Bana söyledikten sonra üzüntüm o kadar ağır bastı ki onu kucakladım.
Aptalcaydı ama onun hayatını bu kadar soğuk ve yalnız geçirdiğini
düşünmeye dayanamıyordum.*

*Ve en çılgınca şey? Ona sarılmama izin verdi. Hatta kollarını bana doladı
ve bana sarıldı. Bunun aptalca olduğunu, ondan ve bu davadan kaçmam
gerektiğini biliyorum. Evime dönüp kızımınla sakin ve güvenli bir hayat
yaşamalıyım.*

*Ama duramıyorum.
Bundan daha fazlası, ben istemiyorum*

LIMON. UYANDIĞIMDA DUYULARIMI İŞGAL EDEN İLK ŞEY BU VE BEN
derin nefes alıyorum, taze kokuyu takdir ediyorum. Yastığıma iyice
gömüldüğümde ağızımdan bir esneme çıkıyor, yeni yıkanmış çarşaf
limonlu temizleyicinin kokusuyla harika bir şekilde karışıyor.

Dur bakalım. Evimi en son ne zaman temizledim?

Vücudumu komodine doğru fırlatıp ellerimi silahıma doladığım anda
gözlerim birden açılıyor. Namlunun ucunu yatak odamın etrafında eşit bir
yay çizecek şekilde kaydırırken sırtım titriyor. *Şimdi ne yaptın, seni hasta
orospu çocuğu?*

Uyuşturucu sisi içinde, neredeyse her gün yaptığım gibi evimi süpürme
işlemine başlıyorum ama her seferinde olduğu gibi hiçbir şey bulamıyorum.
Hediye yok. Ürkütücü notlar yok. İç çekerek silahımı yanıma bırakıyorum
ve yatak odasına geri dönüyorum.

Venom yatağın ayak ucundan miyavlıyor, pirzolalarını yalıyor ve
kuyruğunu tembelce sallıyor. *Belli ki sadece birimiz eve giren garip
maskeli adamdan hâlâ endişe duyuyor.* Sözde en iyi arkadaşına kaşlarını
çatıyorum ama yine de elimi sırtında şefkatle gezdiriyorum.

"Lanet olsun. Yine yemek torbasına mı giriyorsun?" Karnını okşayarak
yüksek sesle merak ediyorum. "Veteriner bizden hiç memnun olmayacak,
Venom."

Venom gözlerini kısıyor ve T-rex kollarından biriyle elime vuruyor. *Not
edildi. Venom'un kilosuyla dalga geçme.*

İç çekerek doğruluyorum, ipucu bulmak için odaya bir kez daha
bakıyorum. Bir otelde kaldığınızda eve döndüğünüzde odanızın sihirli bir
şekilde temizlenmiş ve düzeltilmiş olması gibi hiçbir şey yerinde değil. Bir
yanım banyoya gidip beni bekleyen yeni bir pelüş beyaz havlu yığını olup
olmadığını görmek istiyor. *Fantom neden benim dairemi temizlesin ki? Ve
neden bunu benim için yaptığını düşünerek içim kıpır kıpır oluyor? Bir
iyilik gibi. Ya da bir hediye.*

Merakla mutfağa giriyorum ve tüm bulaşıklarımın nasıl temizlenip kaldırıldığını fark ediyorum. Çöp kutusunda yeni bir çöp torbası var ve haftalardır kullandığım Çin kapları ve boş şarap şişeleri ortalıkta görünmüyor. Limon kokusu bu odada çok daha güçlü ve yerlere bakılırsa biri paspasla ve muhtemelen cilayla gelmiş.

Ne oluyor lan?

Şaşkınlık içinde banyoya doğru ilerledim, önümdeki manzara karşısında ağzım açık kaldı. *Havlular konusunda tamamen şaka yapıyordum ama... işte oradaydılar.* Üç tane kabarık, yeni yıkanmış havlu küvetimin kenarında katlanmış bir şekilde duruyordu.

Yıllardır bu kadar temiz ve beyaz görünmeyen bir şey -muhtemelen ben bu birime taşınmadan önce-. Elimi yığının üstünde gezdiriyorum, beni karşılayan pelüş doku karşısında neredeyse inliyordum. *Seksten daha iyi. Ya da bu eylemle ilgili yaşadığım sınırlı deneyimden daha iyi.* Homurdanıyorum, geri çekiliyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Kenara ilişıyorum, artık lekesiz olan yatak odama bakarken zihnim ve bedenim uyuşuyor.

O... o benim dairemi temizledi. Bunu neden yapsın ki? Kafamı sallıyorum, ipuçlarını bir araya getiremiyorum. Gözdağı mı? Hayır. Takdir mi? Kesinlikle değil. Ne olduğunu anlamaya çalıştıkça göz kapaklarımın arkasında bir baş ağrısı oluşuyor ve sonunda bunu sadece *deli* olduğu için yaptığını karar veriyorum.

Çılgınca. Evet. En mantıklısı bu. Kibarlık olsun diye yapmasından çok daha mantıklı. Ya da, Tanrı korusun, beni önemsiyorsa. Bu korkunç olurdu. Çok korkunç.

Öyle değil mi?

Günün geri kalanı sorunsuz geçti. Öğle yemeğinden önce evrak işlerimi hallediyorum, ardından günün geri kalanını Fantom'la ilgili elimizdeki kanıtları inceleyerek geçiriyorum. Son birkaç ay içinde elde etmeyi başardığımız birkaç güvenlik kamerası görüntüsüne tıklayarak arka planda herhangi bir ipucu arıyorum.

"Neyin peşindesin?" Elimizdeki tek önden görüntüye yakınlaşarak mırıldanıyorum. Kameranin orada olduğunu biliyormuş gibi görünmesi beni hep ürkütmüştür. Kameranin içine *bakıyor*, diğer taraftaki kişiyle oynuyor gibi görünüyor. O ruhsuz siyah maskeyi görünce tüylerim diken diken oluyor ve hızla bir sonraki slayta geçiyorum.

Kendimi durduramadan *çılgılık* attım.

"Brett?" Jim'in sesi sağımda bir yerden geliyor ama hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Tek yapabildiğim ekrandaki görüntüye bakmak - *kesinlikle* dün Hayalet'in dosyasında olmayan bir görüntü.

"Brett? Brett neyin var?"

Jim'in sorusunun geri kalanı midemdekilerin yere dökülmesiyle kesiliyor. Kuru kusmaya devam ederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu görüntü zihnimin arkasına kazınmış ve nefes almamı zorlaştırıyor.

Jim'in sırtıma dokunduğunun belli belirsiz farkındayım ama umursamayacak kadar aklım başımda değil. *Neden? Neden dosyasında annemin fotoğrafı var?*

O görüntü zihnimde yanıp sönerken vücudum titriyor, başka bir bulantı dalgası beni ele geçiriyor - soluk gri teni, cansız bedeninin derisini kaplayan o korkunç, korkunç yaralar.

Neden? Neden, neden, neden-

"Lanet olsun!" Jim küfrediyor, sonunda ekranımdaki fotoğrafı keşfediyor. "Bu da ne böyle?"

"Benim...benim..." Nefes borumu sıkıştıran mengenenin arasından konuşmaya çalışarak nefes alıyorum. *Annem. Zavallı, tatlı, sakatlanmış annem.* Vücudum bir kez daha sarsılıyor ve Jim sırtıma nazik daireler çiziyor.

Tanrım, bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Lütfen yapma," diye mırıldanıyorum, bana dokunmayı bırakması için dik oturmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Ben sadece-"

"Tanrım... bu...?" Jim bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı, yüzündeki dehşet ifadesi çok netti. "Bunu nasıl buldun?"

Aklımın bir köşesi onun seçtiği sözcükler için beni rahatsız ediyor, ama bunu bir kenara bırakıyorum. *Jim'e karşı paranoyaklaşmaya başladıysam aklım başımda değil demektir.*

"Bu... onun dosyasındaydı," diye soluk soluğa söylendim ve görüntüden çıkmak için fareye uzandım. "Fantom'un."

Jim benden daha hızlı davranıyor ve ben fareye dokunmadan monitörü kapatıyor. "Siktir, Brett. Gördüğüne inanamıyorum... Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Onu böyle görmek... Bu asla olmamalıydı."

Bana mı söylüyorsun? Nedense bu düşünce göğsümde histerik bir kahkaha patlatıyor. Jim bana bir bakış fırlatıyor, belli ki ruhsal durumumu merak ediyor.

İkimiz de dostum. Göğsüm titremeye devam ederken gözümün kenarını siliyorum ve Jim her geçen saniye daha da endişeleniyor.

"Brett? Konuş benimle tatlım. Sen-"

"Ben iyiyim." Nefes nefese kalıyorum, yerde bir yer seçip konsantre oluyorum. "İyiyim. Tamamen iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diye mırıldanıyor Jim, elini sırtıma koyarak. Tenim ürperiyor, tüm vücudum irkiliyor ve elini yere düşürüyorum. "Neden eve biraz erken gitmiyorsun? Ben seni idare ederim."

"Öğrenmem gerek-"

"Bunun buraya nasıl girdiğini bulacağım," diye söz veriyor Jim, tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyor. "Bana güvenebilirsin, Brett. Evine git. Bir şişe şarap iç ve kafandan bu boku at. Sadece..." Bakışlarını odanın içinde gezdirip kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra sesini alçaltarak, "Benden duymuş olun. Bu işi çok uzun zamandır yapıyorum ve böyle bir şeyi görmenin kafana ne yapacağını biliyorum. Evine git. Buradan sonrasını ben hallederim."

Reddetmeyi düşünüyorum, ama sonra o görüntü zihnimde canlanıyor ve bir mide bulantısı dalgası beni tekrar ele geçiriyor. Belki de beni zayıflatıyor, ama bununla mücadele edemiyorum. Ve bu durumdayken takıma ne kadar faydalı olabileceğimi bilmiyorum. "Evet. Teşekkürler Jim," diye mırıldanıyorum ve ona küçük bir teşekkür gülümsemesi veriyorum. "Haklısın. Öyle olmandan nefret ediyorum ama-"

"Şşş," diye mırıldanıyor Jim, başımı göğsüne çekerek. Baharatlı kolonyası duyularıma saldırırken burnumu kırııştırıyor, dokunuşuyla tenimin altında gezinen karıncalardan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Güçlü kollarını omuzlarıma doluyor ve yüzümü göğsünün derinliklerine itiyor. Bir başka mide bulantısı dalgası beni sarıyor, ama bu sefer ekranda gördüklerimle hiçbir ilgisi yok.

Bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum-

Tam temas yüzünden çılglık atacağımı düşündüğüm anda Jim tek taraflı kucaklaşmadan çekiliyor. Sadece bir elini belimde bırakıyor.

"Bu konuyu açmak için yanlış bir zaman olabilir ama *gerçekten çok* kötü kokuyorsun. iyi." Jim kıkırdar, şişmiş gözbebekleriyle aşağı bakar.

Ah lanet olsun. Bu hiç iyi değil.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, sandalyemden kalkarken onun elinden kurtuluyorum. "Sanırım artık tavsiyene uymalıyım. Her şey için teşekkürler Jim."

"Lafı bile olmaz." Gülümsüyor ama o bal rengi gözlerine tam olarak ulaşamıyor. "Biraz dinlen, Brett. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bundan hiç şüphem yok.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #6

Tüm bilgiler Kod kapsamında korunmaktadır. Bir Maskenin kaynaklarını paylaştığı tespit edilirse, hızlı bir şekilde ve yargılanmadan görevine son verilecektir.

NABIZ MONİTÖRÜM, GÜZEL SEVGİLİMİN SAVRULUŞUNU IZLERKEN ÇIĞLIK ATIYOR. yatakta dönüyor. Uyku hapları bile bu gece işe yaramayacak ve bunun sistemlerine yüklediğim resim yüzünden olduğunu biliyorum. Ona yaşattığım acı için kendimi suçlu hissetmeliyim ama hissedemiyorum. Annesine ne yaptıklarını bilmeliydi. Onlardan benim gibi nefret etmeye başlamalı, yoksa bundan sonra olacaklar için yeterince güçlü olamayacak.

Gözlerim onun çılgınca hareketlerinin her birini alıyor ve dalgınlıkla bir elimi maskemin altından ağzıma götürüyorum. Başparmağımı alt dudağımda gezdiriyorum ama hiçbir şey yok. Geçen gece bana dokunduğunda olduğu gibi hiçbir şey hissetmiyorum, hiçbir havai fişek yok. Sadece... hiçbir şey yok. İç çekiyorum, elimi bırakıyorum.

Korkarım artık onsuz yaşayamam. Ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Yavaşça eğilip maskemi telefonun ekranına bastırıyorum, gözlerimi kapatıp onun yanında yattığımı hayal ediyorum. Onu rahatlattığımı. *Ellerinin göğsümde, boynumda, yüzümde nasıl hissettireceğini merak ediyorum.*

Son düşünceyle boğazım düğümleniyor ve gözlerimi açıp cihazı cebime atarak ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Birazdan döneceğim, Rupert. Benim için kaleyi koru, olur mu?"

Rupert tembelce başını kaldırıyor ve derin bir iç çekiyor. "Kahretsin, bana bu kadar tavır yapmana gerek yok," diye homurdanıyorum ve taş kaleden çıkmadan önce el sallayarak veda ediyorum.

Bacağımı R 18 dragster'ımın üzerinde sallıyorum, dar toprak yoldan ormanın ağzına doğru hızlanmadan önce kickstand'i yukarı çeviriyorum. Evim Moriton'un en kuzeyindeki kayalıklarda, herhangi bir medeniyetten uzakta ve Sanctum'un karargâhından bile daha uzakta bulunuyor.

Tam istediğim gibi.

Şehrin dış mahallelerine varmam bir saatten fazla sürüyor ve ıssız beton ormanın kalbine varmadan önce iki saat daha geçmesi gerekiyor. Grand Sanctum'un üçgen şeklindeki devasa yapısı görüldüğünde göğsüm sıkışıyor. Bloğun tüm köşesini kaplayan seksen kat yüksekliğindeki devasa yapı, bölgedeki diğer gökdelenlerin çok üzerinde yükseliyor. Katedral tarzı sütunlar, resepsiyon alanına açılan devasa çift kapının elmas kaplamalı pencerelerini sıralıyor ve binanın ön yüzündeki mide bulandırıcı derecede şatafatlı demirbaşlara bir başka ihtişam katmanı ekliyor.

Bisikletimi binanın arka tarafındaki ara sokağa park ediyorum ve "gizli" arka girişin dışında duran silahlı korumalara hızlıca selam veriyorum. *Demek istediğim, eğer bir şeyin gizli kalmasını istiyorsanız, muhtemelen önüne iki kızgın görünümlü defans oyuncusu koymamalısınız.*

Attan iner inmez soldaki muhafız konuştu. "İyi akşamlar, Hayalet. Hanımefendi sizi bekliyor."

"Her zaman öyle değil mi?" Mırıldanıyorum, kapıyı benim için açık tutarken hızlıca başımı sallayarak teşekkür ediyorum. "Sizi daha sonra göremezsem, biriniz dragster'ı alabilir," diye şaka yaparak anahtarları sağ taraftaki çilli korumaya atıyorum. "Onu benim için sıcak tut."

İki muhafız gülüyor ama son derece ciddi olduğumun farkında değiller. Hanımefendiyle kurduğum her ilişki beni ölüme götürebilir; bu gerçeği uzun zaman önce kabul etmek zorunda kaldım. Eğer artık örgüte faydalı olmadığımı karar verdiyse, ceset torbasına girmemi engelleyebilecek hiçbir şey ve hiç kimse yok demektir.

Ya da kaplanları için yiyecek olarak.

Doğruluyorum, uzun koridorda süzülüyorum, sanki kan kırmızısı duvarların rengi tüylerimi diken diken etmiyormuş gibi. Bu renkten nefret ediyorum. Nefret, nefret,

Nefret, ha-

"R-1313. Sonunda bize katılmanız ne güzel."

Düşüncelere dalmış olduğumdan ana toplantı salonuna girdiğimi fark etmediğim için irkiliyorum. Büyük mermer sütunlar ve yemek salonunun köşelerindeki gösterişli taç pervazlar, mekânın büyüklüğüne rağmen havasız, boğucu bir hava yaratıyor. Masa'nın on iki üyesi yarım daire şeklinde oturmuş, elleri masanın üzerinde birbirinin aynısı, eski robotlar gibi kenetlenmiş. Üyeler her zamanki gibi tam bir kıyafet içinde, altın süslemelerle bezenmiş ince ipek cüppeler, kollarının etek uçları boyunca sıralar halinde asılı duran kristal aksanlar nedeniyle her hafif harekette çınlıyor. Altın renkli, kuş gagalı maskeler yüzlerini süslüyor, ağızları ve gözlerinin en küçük yarığı hariç hepsini kapatıyor ve en yaşlı üyelere bile ürkütücü, tehditkâr bir hava veriyor.

"İlgilenmem gereken bir iş vardı." Monoton bir ses tonuyla konuşuyorum; maskemdeki ses modu, içimde olabilecek her türlü öfkeyi gizliyor. "Bu neyle ilgili?"

Odayı hızlıca tarıyorum ve masanın başındaki on üçüncü koltuğun boş olduğunu fark ediyorum. *Nerede lan bu kız?*

"Oğlum. Endişelenmeye başlamıştım."

Bu ismi duyunca omuzlarım geriliyor ama onun dışında hiçbir tepki vermiyorum. Madam masanın etrafında süzülüyor, ayaklarındaki altı inçlik topuklara rağmen hareketleri kıvrak. Yüzünde özenle hazırlanmış bir Venedik maskesi duruyor; kıvrımları ve altın varaklı süslemeleri, göz yarıklarının arasından bakan bir çift zalim yeşil göz dışında tüm yüz hatlarını kaplıyor.

İkiz beyaz kaplanları Nix ve Niede de peşinden geliyor; siyah uçlu kuyrukları, Masa üyelerinin gergin yüzlerine bakarken tehditkâr bir şekilde seğiriyor.

"Dinlenin canlarım," diye mırıldanıyor, sivri kıvılcık tırnaklarını Niede'nin sırtında gezdiriyor. "Anneniz burada güvende. Dinlenin."

Nix sarı gözlerini bana dikeyyor, köpek dişleri sanki *bu konuda yanılıyorsun* dercesine ortaya çıkıyor. *Sana zarar vermek istiyor, ben daha iyi biliyorum.*

Keşke kaplanlar konuşabilseydi. "Madam. Benim için her zaman bir zevktir," diyerek selamlıyorum ve acımasız kraliçeye saygımı göstermek için başımı hafifçe eğiyorum. "Çocuklarınızın her zamanki gibi iyi beslendiğini görüyorum."

Madam tırnaklarıyla aynı korkunç renkteki dudaklarını aralıyor ve her şeyi bilen bakışlarıyla beni sabitliyor. "Nix ve Niede her zaman oldukça

İştah, evet," diye düşünüyor ve uzanıp tembelce Nix'in kulağını okşuyor. "Elimin altında bol miktarda kaynak olması iyi bir şey."

Masadaki adamlardan birkaçı, öldürdüğü ve canavarlarına yedirdiği sayısız genç adamdan -bazıları Masa üyelerinin çocukları- bu kadar duygusuzca bahsederken tepkilerine engel olamayarak yüzlerini buruşturuyor. *Omurgasız piçler. Eğer biri benim akrabalarımın bunu yapsaydı, onları baş aşağı bağlar ve ayak parmaklarından derilerini yüzerdim. Ben-*

"Sizi neden buraya çağırdığımı anladığınızdan eminim," diye araya giriyor Madam, yüzünde aynı dudaksız gülümseme. "Nedenini biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum, kıyafetimin malzemesi hareketimi büyük ölçüde engelliyor. "Sanırım bunun performansıyla bir ilgisi var."

Madam'ın gözleri seğiriyor ama onun dışında kıpırdamıyor. "Ah, evet. Sizin

performans. Bunun hakkında konuşalım."

Başımı sallıyorum, detaylandırmasını bekliyorum. Gözü yine seğiriyor ve Nix onun ayaklarının dibinde durduğu yerden alçak bir sesle gürliyor.

"DNA'nız Daniel Hanson'ın suç mahallinde bulundu. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet. Ve bu onları hiçbir yere götürmedi. Sanctum'un planladığı gibi takip edilemiyorum."

Madam gözlerini kırıştırıyor, gülümsemesi daha da genişliyor. "Öz annenle konuştular, evlat. Artık bilmeleri gerekenden çok daha fazlasını biliyorlar. Hepsi senin başarısız olman yüzünden-"

"Kurallara harfiyen uydum, Madam. Eğer kontrol edemediğim, öngörülemeyen bir unsur varsa, o zaman-"

"Öngörülemeyen unsurları kontrol etmek sizin *İŞİNİZ!*" Madam çılgılık atıyor, kesik dişlerinden tükürükler fişkirirken soğukkanlılığı çatlıyor. Niece ayaklarının dibinde gürliyor ve Madam bir elini yüzünün önünde tutarak kendini dengelemek için derin bir nefes alıyor. Tekrar yukarı baktığında maskesi yerine oturmuş, o ürkütücü gülümsemesi tüm gücüyle devam ediyor. "Şu kız, yeni FBI ajanı. Çok şey biliyor. Bu konuda ne yapacaksın?"

Omuz silkiyorum, kalbimi odanın öbür ucundan duyabildiğinden emin olmama rağmen umursamaz görünmeye çalışıyorum. "Hiçbir şey yapmamayı planlıyorum. Zamanımı boşa harcamış olurum."

"Bunu düşünecek kadar saf mısın gerçekten?"

"Kız aşırı hevesli. Eğer sorun teşkil etmeye devam ederse, o zaman onunla ilgileneceğim. Şimdilik, organizasyonun ölüsü için daha fazla tehdit

oluşturuyor.

canlı."

Hanımfendi sert bir bakışla beni sabitledi. "Biliyor musun, haklısın. Endişelenecek daha büyük şeyler varken neden böyle bir sivrisinekle zaman kaybedelim ki? Senin itaatsizliğin gibi şeyler. Senin hataların." Dudakları daha da genişleyerek ağzının arkasındaki azı dişlerini ortaya çıkarıyor. "Eğer bir Fantom olarak yeteneklerin zayıflıyorsa, sözleşmeni feshetmekten başka çarem kalmayacak, P-1313. Sana ne kadar düşkün olsam da, eğer beni zorlarsan..." Bir nefes daha alıyor ve parmaklarını kaplanlara doğru şaklatıyor.

İkizler ayağa fırlıyor, kulakları arkaya kısıtılmış ve köpek dişlerinden salyalar akarken bana doğru tıslıyorlar. Bir an için onlara bana saldırmalarını emredeceğini düşünüyorum ama şaşkınlıkla dikkatini solundaki Masa üyesine çeviriyor.

"Nix. Niede. *Fass*."

Kaplanlar bir anda adamın üzerine atılır, dişlerini ve pençelerini şahdamarına geçirir. Nix adamın nefes borusunu sıkıştırıp kan ve madde yığını içinde ezmeden önce yarım bir çığlık atar. Masa üyelerinin geri kalanı, meslektaşları paramparça olurken dehşet içinde bağırır. Odayı kaplayan çığlıklara eşlik eden korkunç gıcırtilar ve çıtırtı sesleri tüm sahnenin dramını daha da artırıyor. Tüm bunlar olurken Madam'ın gözlerini yakalıyorum, sağ kolu gözlerinin önünde paramparça olurken siyah gözlerindeki o heyecanlı parıltıyı küçümsüyorum.

"Nix. Niede. *Platz*."

Bir anda avlarını bırakan kaplanlar, Madam'ın ayaklarının dibine kadar sokulduktan sonra yere yığılır ve yol boyunca köpek dişlerini yalarlar.

"Aferin kızlar," diye mırıldanıyor, tırnaklarını kanlı kürklerinde gezdirirken hepimize o gülümsemesiyle bakıyor. "Neyse ki P-1313 benim için vazgeçilmez olmaya devam ediyor. Ne yazık ki Bay Hollis için..." Masa üyesinin kalıntılarına doğru bakarken çılgınca kıkırdıyor. "Nix ve Niede'nin hâlâ beslenmesi gerekiyordu." Boncuk gibi siyah gözlerini bana çevirdi. "Bunu unutma evlat. Eğer beni bir daha hayal kırıklığına uğratırsan."

Başımı sallıyorum ve o bana el sallamaz odadan çıkıyorum. "Biri şu pisliği temizlesin! Ve bir pencere açın, kokmaya başladı. *Hayvan* değiliz lan biz..."

Ben dönüp kan kırmızısı koridora geri dönerken sesi kayboluyor. *Bunun beni korkutması mı gerekiyordu? Hayır. Bunun işe yaramayacağını biliyor. Bu bir korkutma taktiği idi, kesinlikle. Sadece benim için değildi.*

Belki de yakın çevresinde benim bildiğimden daha fazla kargaşa vardır. Eğer paranoya yüzünden Masa üyelerini öldürürse bu benim için işleri kesinlikle kolaylaştırır. Uğraşacak daha az ceset olur.

Ben de kendime böyle söyleyeceğim zaten.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş # 6

Son yazımdan bu yana Hudson'la birkaç kez buluştum - Hudson R-57'nin gerçek adı, bu gerçeği mezara kadar götüreceğime söz verdim. İtiraf ediyorum, gezilerimiz biraz sosyalleşmeye dönüştü. Elimde değil -Sanctum hakkında sorular sormam gerektiğini biliyorum ama Hudson çok ilginç biri.

O kadar çok yer gördü ve o kadar çok şey yaptı ki.

Acımasız bir katil olmasaydı onunla çıkmayı bile düşünebilirdim.

Ama gerçek şu ki o öyle, bu yüzden odaklanmalıyım. Bir sonraki toplantıyı kesinlikle profesyonel tutmalıyım.

Bazen gazeteci olma tercihim sorguluyorum.

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE, HAFTANIN GERİ KALANINDA GARİP BİR ŞEY OLMUYOR. İ Annemin ölmeden önce işkence gördüğü bilgisiyle aktif olarak düşünmeyerek başa çıkmaya çalışıyorum. Şimdiye kadar iyi gitti - tek dezavantajı normalden biraz daha ürkek olmam. Karşılaştığım her gölgeli koridor ve köşeden öcünün atlamasını bekliyor gibiyim.

Ama hiçbir şey yok. Artık notlar ya da limonlu temizleyici ve yeni yıkanmış havlu kokusuyla uyandığım sabahlar yok. Kabul ediyorum, günlük kalp krizleri olmadan hayatım biraz sıkıcı oldu. Şikayet ettiğimden değil, sadece farklı. Ya da aynı. Açıkçası artık hiçbir şeyden emin değilim. O gün Fantom'un DNA'sını bulduğumdan beri her şey tepetaklak oldu.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için, yere kadar uzanan balo elbisem topuğumun ucuna takılıyor ve neredeyse yüzüstü Kongre Binası'nın taş basamaklarına düşüyordum. Normalde yatağında bir torba yağlı Çin yemeği ve Venom ile kıvrılmış olurdum ama işte buradayım. Senatörün balosu için süslenmişim.

"Ah, siktir et," diye homurdanıyorum, merdivenleri tekrar denemeden önce ipeksi lacivert kumaşı kalçalarımın kadar çekiyorum. Elbise fena değil -aslında kumaşın kıvrımlarımı sarması çok hoşuma gidiyor- ama topuklu ayakkabı giyme deneyimim çok az ve ana rahminden Barbie ayaklarıyla çıkmış gibi görünen diğer tüm kadınlarla birlikte binaya girerken kendimi gülünçten de öte hissediyorum.

Beyzbol topu büyüklüğünde zümrüt broşlu bir kadın bana kötü bir alaycı bakış fırlatıyor ve ben de bu iyiliğe toplayabildiğim en parlak gülümsemelerden biriyle karşılık veriyorum. Oflayıp pufluyor, arkadaşına bir şeyler söylemek için dönüyor -muhtemelen hakkımda ileri geri konuşmak için- ve açıkçası onu suçlamıyorum. Ben buraya ait değilim ve bunu kesinlikle saklayamam. Ama yapmam gereken bir iş var ve bu kendini beğenmiş hanımların hiçbir yargısı beni bunu yapmaktan alıkoyamaz.

Sadece birkaç saat sonra her şey bitmiş olacak. Bu gece bininci kez tekrarlıyorum. *Hedefe odaklanın, her şey yoluna girecek.* Merdivenlerin başına geldiğimde rahat bir nefes alıyorum ve maskeli yüzlerden oluşan kalabalığı tarıyorum, umutsuzca Jim'in çenesini tanımaya çalışıyorum.

Hayalet bu adamlardan herhangi biri olabilirdi ve benim bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Paranoyaklaştığımı bildiğim için bu düşünceden çabucak sıyrılıyorum. O bunu yapmaz. Çok fazla tanık var. Yakalanma ihtimali çok fazla. Hiçbir Fantom böyle bir risk almaya cesaret edemez.

"Kahretsin, Brett. Güzel temizliyorsun."

Altın maskeli, uzun boylu, kahverengi saçlı bir adamla yüzleşmek için çenemi havada sallayarak dönüyorum. Dış kenarı boyunca uzanan kabarık filigranlar her hafif harekette ışığı yakalıyor. "Jim." Gülümsüyorum, içgüdüsel olarak ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ben olduğumu nereden bildin?"

Jim'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Burada merdivenleri daha kolay çıkmak için utanmayı göze alan tek kişi sensin. Bu çok açık, tatlım."

"Oh, kapa çeneni." Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek gülüyorum. "Bir dahaki sefere topukluları sen giyeceksin."

"Evet, bu olacak." Jim kıkırdıyor ve elini kolayca belime koyuyor. Temasla sıçıyorum ve yüzünün düştüğünü görünce Jim'e özür dileyen bir

gölümseme veriyorum.

"Özür dilerim. Sadece-"

"Evet, biliyorum," diye homurdanıyor ve arkasına bakmadan ön kapıya doğru ilerliyor. "Hadi gel. Bir içkiye ihtiyacım var."

Kaşlarını çatıyorum, yavaşça onu takip ediyorum. *O da neydi öyle?* Bunu düşünmek için çok az zaman harcıyorum, çünkü bir sonraki dakikada bir garson elime bir şampanya kadehi tutuşturuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve adama küçük bir gülümseme vermek için başımı çeviriyorum. Eskiden veba sırasında takılanları andıran, kuş şeklinde büyük siyah bir maske takıyor. Gaga benzeri büyük bir yapı yüzünün üst üçte birlik kısmını kaplayacak şekilde dışarıya doğru çıkıntı yapıyor. Gerçekten görülebilen tek şey ağzı ve gözleri. *Ve o gözler...*

İrislerinin rengine bakarken nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Onlardan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim - şimdiye kadar gördüğüm en açık maviler - neredeyse beyaz renkte, tepesi çıkmış deniz köpüğü rengi gibi. Ve gözbebeğinin etrafında mor bir halka var, bu da onları çok daha ruhani gösteriyor, irisin opak doğasıyla büyük ölçüde çatışıyor.

"Maskenizi beğendim." Kadehimi süslü başlığa doğru eğerek sırtıyorum.

Adam başını eğiyor, bunu yaparken gözlük tepsisi ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor. Dolgun dudakları aralanıyor ve bir dizi mükemmel beyaz diş ortaya çıkıyor. *Bir elmayı ısırırken harika görüneceklerinden eminim. Ya da başka bir şey...*

Bu son düşünceden sonra gerçekliğe geri döndüm. *Cidden bu adamın dişlerinden etkileniyor muyum? Belki de biraz uyumam gerekiyordur.*

Adının ne olduğunu sormak istiyorum. Nereden geldiğini ve bu gece burada nasıl çalıştığını bilmek için garip bir arzu duyuyorum. Ama soracak kadar kendime geldiğimde, garson kalabalığın içinde kaybolmuştu. Omuz silkerek şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum ve içkiler için hiçbir masraftan kaçınmadıklarını görünce hoş bir sürpriz yaşıyorum.

Bu kez daha küçük bir yudum alıyorum, gözlerim tanımadığım yüzlerle dolu odada geziniyor. Kızarmış yanaklar, etkinliğin iki içki sınırını çoktan aşmış konukların çekik yürüyüşleri. *Eğer Hayalet gerçekten bu insanlardan birini öldürecek olsaydı, bunu yapmak için oldukça kolay bir zamanı olurdu. Kalabalığın içine serpiştirilmiş FBI'a rağmen.*

Sadece birkaç dakika oldu, ama şu anda bardağımın yarısını bitirmiş durumdayım

-Ve bunu *hissediyorum*. Önceden yemek yemeyi hatırlamadığım için kendime kızıyorum ama yine de bir yudum daha alıyorum. Kalabalıklar bana göre değil ve *bir* kadeh şampanyanın zararı olmaz. Sinirlerimi yatıştırmak için sadece bir kadeh. İşte bu kadar.

Görünüşe göre, beni tamamen *kızartmak* için tek gereken küçük bir bardakmış. Nereden mi biliyorum? Çünkü birdenbire *tost* gibi kelimeler *kulağıma* komik gelmeye başladı. Cidden, vestiyerdeki adama sorun. Benim çok komik olduğumu düşünüyor.

"Whoooo!" Mark -Mark mı o?- beni başka bir çemberin içinde döndürürken, uzun siyah saçlarımın topuzumdan düşmesine neden olurken, yüzüm geniş bir sırıtışla yayılıyor. *En son ne zaman böyle serbest bırakılmıştım? Siktir et, en son ne zaman dansa gittim?* "Mark, bu çok eğlenceli!" Kıkırdıyorum, elimi onunkinden çekip sıcak yanaklarıma bastırıyorum. *Sıcak. Çok ateşliyim. Termostatı kısmalarını istesem kabalık mı etmiş olurum?*

"Ben Mark değilim. Benim adım aslında Mi-"

"Not-Mark? Termostatın nerede olduğunu biliyor musun?" Dilim ağzımda garip bir şekilde ağırlaşarak soruyorum. Sümüklü böcek gibi. *Bir ağız sümüklüböceği.*

Sırtlan gibi kıkırdamaya başlıyorum ve Mark olmayan bana aklımı kaçırdığımı düşünen bir bakış atıyor. *Belki de kaybetmişimdir. Bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi? Gerçeklik çok abartılıyor.*

"Um... belki alt katta? Birine sormamı ister misiniz..."

Not-Mark'ın ne sormak istediğini duymuyorum çünkü beni bodruma yönlendirir yönlendirmez odanın en ucundaki kırmızı çıkış işaretine doğru tökezlemeye başlıyorum.

Ateşli. Çok ateşli.

Kısa bir koridorda tökezleyerek ilerliyorum ve merdiven boşluğuna açılan kapıya çarpıyorum. Kollarım yanlarımda kurşun gibi hissediyorum, ama onları yukarı kaldırıp kapıyı açmaya zorlayacak iradeyi toplayabiliyorum. *Ağır. Neden burada her şey bu kadar ağır? Ağır ve sıcak. Sıcak ve ağır.*

Göğsümden bir kıkırdama daha geçiyor ve içgüdülerimin beni gitmem gereken yere yönlendirmesine izin vererek karanlıkta metal basamakları hızla iniyorum. Ne de olsa Mark bana burası olduğunu söylemişti ve yalan söylemezdi.

Son basamağa ulaştığımda tökezleyerek ilerliyorum, beton bodrum katına yüzüstü düşmeden önce kendimi yakalamak için zar zor zamanım oluyor. Zifiri karanlıkta gözlerimi çılgınca sağa sola çeviriyor, kollarımı düz tutuyor ve umutsuzca bir ışık düğmesi bulmaya çalışarak etrafta tökezliyorum.

En parlak fikrin değil, Brett. Gerçekten çok sönük.

Ve Şimdi kendi kendime konuşuyorum, harika.

İç çekiyorum, çapraz bir şekilde yere çöküyorum. Çenemi yumruklarımdan birine dayayarak "Bu berbat bir şey," diye mırıldanıyorum. "Neden buraya geldim ki?" Sözcükler dudaklarımdan dökülürken göz kapaklarım düşüyor; sanki birden beş bin kilo ağırlığa ulaşmışlar gibi.

"Neden bu kadar uykum var? Sadece bir kadeh şampanya içtim," diye homurdanıyorum, arada hıçkırıyorum. "Ve neden bu kadar *sıcak*?"

"Bu Molly olurdu, sevgilim."

Çılgılık atıyorum, sert bir şeye çarpana kadar ellerimin üzerinde çırpınıyorum. Başımın arkası bir beton yığınının çarpıyor ve içgüdüsel olarak silahıma uzanırken gözlerimde yıldızlar parlıyor.

"*Siktir*," diye fısıldıyorum, bakışlarımı çılgınca karanlıkta gezdirerek.

"Sikeyim.

Siktir. Fu-"

"Korkmana gerek yok. Sana zarar vermek istemiyorum."

Ballı sesi taş duvarlarda yankılanırken içimden bir ürperti geçiyor. *Zararı yok mu? Evet, doğru dostum, çünkü iyi niyetli insanlar karanlık bodrumlarda gizlenirler. Sarhoş olabilirim ama hâlâ çalışan bir iki beyin hücrem var.*

"Kimsin sen? Ne istiyorsun?" Hırlıyorum, gözlerimin karanlığa alışması umuduyla çılgınca gözlerimi kırıştırıyorum. "Silahlıyım, bilesin diye söylüyorum."

Kafamın içinde duygusuz bir kıkırdama yankılanıyor. "Hayır, değilsin. O elbisenin içinde neredeyse her santimini görebiliyorum." O ses tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Tek istediğim konuşmak."

Başımı sallıyorum, ayağa kalkarken destek için arkamdaki yığını hissediyorum. "Kimsin sen?"

"Ben maskeli bir adamım ve öyle kalmak isteyen biriym."

Arkamı yoklarken boğazım düğümleniyor, tırabzanın ulaşılabilir mesafede olması için dua ediyorum. Şansım yok. "Gitmelisin. Yukarıda bir düzine federal ajan var. Nereye gittiğimi merak edecekler ve-"

"Bu binada benim için önemli olan tek kişi önümde duran kişidir." Sözü nü kesti, sesi öncekinden çok daha yakındı. "Bazıları tüm sefil dünya diyebilir."

Gidecek başka yerim olmadığı için zıplayarak başımı aynı sütuna çarpıyorum. Birden eldivenli bir el boynuma dolanıyor, baş ve orta parmağını kullanarak şah damarlarımı sıkıyor. Görüşüm dalgalanırken nefesim kesiliyor ve içimde hassas bir sıcaklık oluşuyor. *Bu iyi hissettiriyor, çok iyi.*

"Sen-"

"Şşşt," diye mırıldanıyor maskeli adam, maskesinin ucunu sevgiyle yanağıma değdiriyor. Sivri ve sert... Neredeyse bir kuş gagası gibi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Sen sunucusun. Veba maskeli."

"Mmm," diye mırıldanıyor, burnundan derin bir nefes alıyor. "Cennet gibi kokuyorsun. Tatmak için yeterince iyi. *Yemek için.*" Son kelimeyi söylerken sesi en az bir oktav alçalıyor ve vücudumdaki her bir tüy diken diken oluyor. Arzudan mı yoksa dehşetten mi, tam olarak emin değilim. "Tanrım, birazcık almayı ne kadar isterdim..."

"Ow! Ne oluyor lan!" Çığlık atıyorum, boşuna geri çekiliyorum. "Az önce beni *ısırdın* mı?" Boynumun kıvrımına kadar uzanıyorum, parmak uçlarım o bölgeye temas edince irkiliyorum. Elimi gözlerime götürüyorum ve ışık olmamasına rağmen parmaklarımı birbirine sürttüğümde kaygan bir şey görüyorum. "Ben... kanıyorum..."

Adam derin bir nefes daha alıyor, bu nefese dizlerimi titreten bir inilti eşlik ediyor. Şaşkınlıkla elimi tutuyor ve parmaklarımı ağzına götürüp emerek temizliyor, daha önceki gibi coşkulu sesler çıkarıyor.

Dili parmaklarımdan etrafında dönüp beni tadarken, şaşkınlık içinde donup kalıyorum; çılgın, katıksız bir arzu içindeyim.

"Lanet olsun. Bu çok yanlış," diye iniliyorum, o öne doğru adım atıp taş gibi sert vücudunu benimkine bastırırken başımı arkaya atıyorum. "Çok, çok yanlış."

Adam cevap vermiyor, sadece sinir bozucu bir kıkırdama daha çıkarıyor. Eli yukarı uzanıyor, elbisemin ince kumaşını geçmeden önce göğsümü avuçluyor. Parmak uçları meme ucumun üzerinde dans ediyor, ağzı boynuma inerken hassas çıkıntıyla nazikçe oynuyor. Ağzı taze yarayı örttüğünde bir çığlık atıyorum, bölgeyi emdiğinde temasın acısı yoğunlaşıyor.

"Ne oluyor lan?" Yüzüm ona daha fazla erişim sağlamak için kabaca sütuna bastırılırken haykırıyorum, görüşümde yıldızlar parlıyor. Bir dakika sonra başımı geri çekiyor ve ağzı ağızıma çarpıyor, her hareketinde dilime metalik bir tat karışıyor.

"Tadın çok... çok..." Adam kelimeler yerine bir *hırıltı* çıkarıyor ve karnını göğsüme doğru inanılmaz derecede sıkıca itiyor. "Eğer önümüzdeki beş saniye içinde senin içinde olamazsam öleceğim."

Dur, tut şu lanet telefonu.

Sanki biri üzerime bir kova buzlu su dökmüş gibi başımı sallıyorum ve sisi dağıtmak için umutsuzca gözlerimi kırıştırıyorum. Aklım başıma geldiğinde adamı itiyorum, vücudum tekrar böyle düşüncesizce bir şey yapmam gerektiğine karar vermeden önce biraz boşluğa ihtiyacım var.

"Özür dilerim. Ben bunu yapmam," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın rengini göremeyeceği için aniden karanlığa şükrediyorum. Demek istediğimi tekrarlamak için onu tekrar itiyorum.

Kımıldamıyor.

"Um. Merhaba? Gitmeme izin verecek misin?" *"Eğer yardım edebilirsem hayır."*

Tamam, son kısmı hayal etmiş olmalıyım. "Ne dedin sen?" "Bu gece çok güzel göründüğünü söyledim, Brett."

Kaşlarımı çatıyorum, bana *hâlâ* yer vermediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim. I-" Yüzüm soluyor ve aklımdan korkunç bir düşünce geçerken bedenimden bir ürperti geçiyor. "Sana adımı hiç söylemedim."

"Hayır sevgilim, yapmadın" diye fısıldıyor, dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyor. Dehşet içinde kendimi gözlerimi kapatırken ve aradaki mesafeyi kapatmasını dilerken buluyorum. "Ben birçok kişiden biriyim. Birçoğu benim. Ben kimim?"

Sarsılarak uzaklaşıyorum, uzuvlarım uyuşuyor. *Aman Tanrım, hayır. Hayır. Hayır. Hayır.*

"Bu oyundan çok keyif alıyorum, Brett. Ama daha yeni başlıyoruz," diye fısıldıyor, yumuşak dudaklarını yanağımın elmasına dikeyor ve sonra bedenini ve her şeyini çekip gidiyor. Bir sonraki anda, geldiği gölgelere doğru kayboldu. Beni ruh halimle ya da ruh halimin eksikliğiyle baş başa bırakarak.

İnliyorum, başımı sütuna yaslariken gözlerimi kapatıyorum. Oda karanlıkta bile göz kapaklarımın arkasında dönüyor. Dönüyor, dönüyor, dönüyor.

Ve unutulup gidiyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #4

Bir Maske yakalanırsa, kendisine tahsis edilen siyanür kapsülünü kullanarak kendi kendini feshetmelidir.

JIM PETERSON İYİ BİR ADAM DEĞİL. JIM PETERSON ÇOK, ÇOK KÖTÜ BİR ADAM-ve o iğrenç sosis parmaklarını sevgilim Brett'in her tarafına geçirmiş.

Yüzü onunkinden birkaç santim uzakta olan biber saçlı adama bakarken elim yanımda sıkılaşıyor. *Onu şimdi öldürebilirdim. O kargaşada muhtemelen ben olduğumu fark etmezler.*

Yine de, bu maske oldukça tanınabilir.

Derin bir nefes alıyorum, bakışlarımı saplantımın nesnesinden uzaklaştırıp meslektaşları Samuel Danvers ve Harvey Hawking'in fısıldaştığı köşeye yöneltiyorum. İkisi de güzellik yarışmasını kazanamayacaktı ama bodrum katındaki floresan ışıkların bu duruma yardımcı olmadığı kesin.

Eminim daha önce ne kadar iyi bir iş çıkardıklarından bahsediyorlardır. Fantom'u yakalamak onlar için kolaydı, çok kolaydı ve bunu fark edemeyecek kadar aptallardı. Alay ediyorum, gözümün ucuyla bir hareket yakaladığımda başım Brett'in yattığı yere geri dönüyor.

Uyandı.

"Brett! Brett, iyi misin?" Jim sızlanıyor, dudağından bir damla tükürük uçuyor ve kızın alnına düşüyor. *Orospu çocuğu. Onu öldüreceğim.*

Sadece bunun için.

"Jim?" Gözlerini araladı ve kısa bir an için güzel pembe dudakları gülümsedi.

Sanırım kalbim patladı.

Ta ki gülümsemesinin nesnesinin *ben* olmadığımı fark edene kadar. *Bu hiç adil değil.* Peterson'ın kafasının arkasındaki göz yarıklarından bakıyorum, keşke onu iğrenç bir kist gibi patlatıp açabilecek gücüm olsaydı. *Çok daha kötüsünü hak ediyor ama bu onun korkunç ölümünü izleyeceğim anlamına geliyorsa bununla başa çıkabilirim.*

"Brett, ne olduğuna inanamayacaksın!" Sesini alçak tutmaya çalışıyor ama salak herif nasıl fısıldayacağını bilmiyor. Ve eğer bilseydi, maskemdeki amplifikatörler işimi görürdü.

"Ne-ne oldu?" diye mırıldanıyor, gözleri odayı tembelce tarıyor. "Bana ne oldu?"

"Sen..." Jim gözlerini kaçırıyor, boğazı düğümleniyor. "Tanrım, Brett, çok üzgünüm. Nasıl oldu bilmiyorum." Başını öne eğdi, onun gözlerinin içine bakamıyordu. "Sen... sen uyuşturulmuştun."

"*Neydim?*" diye soruyor, ağzı ölümcül bir kaş çatmayla aşağı çekiliyor. "Nasıl?"

Jim yerdeki parçalanmış şampanya kadehini işaret ediyor. "Muhtemelen senin içkindir. Ama o piçi bulacağız, Brett. Söz veriyorum, içkine ilaç katan hasta herifi bulacağız."

Brett'in bu açıklama karşısında kafası karışmış görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Hayalet'ti. Bana ilaç verdi, sonra da-" Kendini durdurdu, okyanus gözleri odanın içinde kararsızca sallanıyordu. "O hâlâ *burada* Jim. Bunu hissedebiliyorum."

Jim yan tarafa bakar ve Brett'in başına çömelmiş olan sağlık görevlisine gözlerini diker. "Brett... Fantom'u yakaladık."

"Ne? Ne zaman?" diye soruyor ve adamın ellerini iterek ayağa kalkmaya çalışıyor.

Jim onun kolunu tutuyor, bu sefer onu sallamasına izin vermiyor. "Brett, sakin ol. Onu yaklaşık bir saat önce, sen kaybolduktan hemen sonra yakaladık. Seni bulamayınca bir an için düşündüm ki..." Boğazı düğümleniyor ve aklından geçen düşüncüyü silkeliyor. "Yarım saattir seni arıyoruz. Sonunda Mike adında biri seni bodruma doğru tökezlerken gördüğünü söyledi. Seni orada bulduk..."

Jim'in yüzü narin küçük şey için duyduğu endişeyle sıkışmış. Gözlerinden ve parmak uçlarının onu zar zor tutuşundan bu anlaşılıyor.

yer. *Sadece Brett Evangeline narin değil. Ve bunu bilen tek kişi benim.*

"Bu imkânsız," diye kekeleyor Brett, ağzı bir karış aık. "Hayalet burada benimle birlikteydi! Bana ilaç veren oydu!"

"Brett..." Jim tereddüt eder. "Brett, bu imkânsız. Sen buradayken Fantom'u tutukladık."

"Belki ben bayıldıktan sonra geri gelmiştir! Belki-"

Jim başını sallıyor ve kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "O değildi, Brett. Gerçek Fantom biz konuşurken sorgu odasında oturuyor."

"Ama olamaz! Her şeyi yanlış anladınız!" Şimdiye kadar, bağırması kalabalığın diğer üyelerinin de dikkatini çekmişti. "O buradaydı! Burada olduğunu biliyorum! Bir hata yaptınız!"

"*Brett,*" diye karşı çıkıyor Jim, omuzlarından tutup sarsıyor onu. Onun hayatına burada ve şimdi son vermekten vazgeçmeliyim. *Yakında. Yakında, sevgilim.*

"Kendine gel Evangeline. Sen *federal* bir *ajansın*. Bu tür davranışlar kabul edilemez."

Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. "Yanılıyorsun Jim. Sen *yanlış.*"

"*Uyuşturulmuştun,* Brett," diye fısıldıyor, gözleri endişeyle yana kayıyor. "Ne gördüğünü, ne duyduğunu bilmiyorsun. Hem o olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

Ona sert bir bakış fırlatıyor. "Sadece biliyorum."

Jim esprili bir şekilde güler. "Oh, sadece biliyor musun? Bu harika, Brett. Harika," diye alay eder, topuklarına basarak ayağa kalkar. "Ama *gerçek* şu ki ne gördüğünü bilmiyorsun. Gerçek Fantom şu anda gözaltında. Buna sevineceğini düşünmüştüm."

"O değil, Jim. Açıklamama izin verirsen-"

"DUR ARTIK!" diye bağırıyor, yüzü korkunç derecede tehditkâr bir şekilde kıvrılıyor. "Sadece- sadece lanet olası dur," diye nefes alıyor, göğsü kabarıyor. "Onu rahat bırak, Brett. Onu yakaladık. Biz kazandık."

Alay ederek onun gibi ayağa kalkıyor ve çenesini kaldırarak bakışlarını tüm gücüyle ortağına yöneltiyor. "*Yanılıyorsun* Jim. Ve bunu kanıtlayacağım." Jim daha tek kelime edemedi, topuklarının üzerinde döner ve ona dönüp bakma tatminini bile yaşatmadan merdivenlere doğru yürür.

Onun yükselişini izlerken sırtıyorum, mükemmel yuvarlak poposunu gördüğümde karnımın alt kısmındaki gerginlik artıyor. *Olmak için neler vermezdim*

Onun içinde... Meraklı partililerin geri kalanının Brett'in peşinden merdivenlerden çıkmaya başladığını fark ettiğimde dikkatim başka yöne kayıyor. Ben de diğer pek çok personel gibi başımı eğerek onu takip ediyorum.

Çok yakında. Çok yakında, bundan hiç şüphem yok.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #7

Hudson'la bu akşamki görüşmem sırasında onu pantolonumun içinde tutabildiğimi yazmaktan memnuniyet duyuyorum. Sanctum hakkında pek çok faydalı bilgi edindim - yine de itiraf etmeliyim ki keşke onun hakkında da daha fazla şey öğrenebilseydim.

Hudson bana her şeyin başında Madam'ın olduğunu söyledi. O kadar acımasız, o kadar kurnaz bir kadın ki, dünyanın en iyi eğitilmiş katilleri ayaklarının dibinde titriyor. Hudson'ın anlattığı birkaç hikâyeden sonra bunun iyi bir nedeni olduğunu anladım.

Kimse onun hakkında ya da nasıl iktidara geldiği hakkında bir şey bilmiyor. Ve

sistem o kadar uzun süredir devam ediyor ve o kadar gizli ki Phantom'lar bile karanlıkta bırakılıyor.

Görünüşe göre ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok sorum oluyor.

Umarım bir sonraki yazımda daha fazla bilgiye sahip olurum.

JIM BENİ EVE BIRAKMAYI TEKLİF ETTİ. DALIŞI GARİP BİR SESSİZLİK İÇİNDE GEÇİRDİK,

Yolun gürültüsünden ve boğucu sessizliği bozan radyo istasyonundaki soft rock'tan başka bir şey yok. Apartmanın önüne yanaşır yanaşmaz bir sinir dalgası üzerime çöküyor ve Jim'e gülümseyerek gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyorum.

"Lafı bile olmaz." Hâlâ bana bakmayı reddediyor. Tartışmamızdan beri farklı biri oldu. Mesafeli. Ve bu onu suçlayamayacağım anlamına gelmiyor-

Ne de olsa dönüş yolunda sessizliği kolayca bozabilirdim. Özür dileyebilirdim ama yapmamayı seçtim. *Neden sadece özür dilemedim?*

"Yarın görüşürüz o zaman?" "Elbette."

Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama Jim şu anda tırnağındaki büyüleyici bir şeye bakıyor. "Jim? Her şey yolunda mı?"

Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve altın rengi derinliklerinde saklı hayal kırıklığı karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Neden olmasın, Brett?"

Adımı söyleyiş şekli bir lanet gibi ve elimi kalbimin, yani acıyan yerimin üzerinde tutma içgüdüleriyle savaşıyorum. "Sen sadece... konuşmamızdan beri kendinde değil gibisin."

Jim iç çeker, yüzü öne dönüktür ve ellerini direksiyonun üzerine koyar. "Bırak artık, Brett. Ve şu Fantom meselesini de bırak, tamam mı?" Bir an için gözleri benimkilere kaydı ama o kadar hızlıydı ki bunun gerçekten olduğundan emin olamadım. "Daha fazla meslektaşımı gömmek zorunda kalmak istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam, Jim," diye fısıldıyorum, ona daha önce olduğu gibi garip bir gülümseme veriyorum. "Anladım. Düşmüş bil."

Jim başını sallıyor, benden çok kendi kendine. "Tamam. Güzel... yukarıda yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, bir bacağım çoktan kapıdan dışarı çıkmış. "Ben iyiyim. Yarın işte görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii ki. Dikkatli ol, Brett."

Kapıyı kapatıyorum, kaldırımda bir aptal gibi duruyorum ve Jim yolda hızla ilerlerken el sallıyorum. Karanlık sokaklara bakıyorum, yalnızlık beni eziyor, ağırlaştırıyor. Gökyüzüne bakıyorum, yıldızları görebilmeyi diliyorum. Sistemimde Molly'nin kalıntıları varken, bahse girerim muhteşem görünürlerdi. Dumanla kaplı gökyüzüne bakarken, Jim'in uyandıktan sonra söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum. *Bırak şu Fantom meselesini.*

Jim'in her zamanki tavsiyeleri gibi değildi. Saçma sapan bir adamdır, bu yüzden bana sert bir ders şeklinde rehberlik etmesi alışılmadık bir şey değildir, ama bu farklıydı. Bu bir uyarıydı.

Daha fazla meslektaşımı gömmek istemiyorum.

Duymamam gerektiğinden neredeyse emin olduğum, nefesinin altından mırıldandığı kelimeleri hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. *Ne yapar*

Jim benim bilmediğimi mi biliyor? Ve neden herkes bu davayı halının altına itmek için bu kadar çaresiz?

Yakınlarda bir sürtünme sesi duyuyorum ve dikkat kesiliyorum, çarpan kalbimi tutarken gözlerim gölgeleri çılginca tehditlere karşı tarıyor.

"Kim var orada?" Taramaya devam ederken bir adım geri çekilerek soruyorum. Hiçbir şey yok. Başımı sallıyorum, dönüyorum ve dairemin merdivenlerini tepinerek çıkıyorum. Omzumun üzerinden kontrol etmeye devam ediyorum, izlendiğim hissiyle ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Anahtarı kilide sokuyorum, kapatmak için sırtımı kapıya dayıyorum ve sıkıca kilitliyorum. Venom varlığını belli edip birkaç umutsuz *miyavlamayla* bacağıma sürtünürken iç çekerek başımın arkasını kapıya yaslıyorum.

"Merhaba Venom," diye mırıldanıyorum, uzanıp ensesini kaşıyorum. Dokunuşuma karşılık veriyor ve göğsümde bir mutluluk parıltısı belirliyor. "Ben de seni özledim. Ben yokken tuhaf bir şey oldu mu?"

Venom miyavlıyor, sanki bana bir şey göstermeye çalışıyormuş gibi yatak odasına doğru koşuyor. *Siktir. Bu hiç iyi olmadı.*

Yorgun bir iç çekişle onu yatak odasına kadar takip ediyorum ve bulabileceğim her türlü tuhaf şeye karşı kendimi hazırlıyorum. Odaya baktığımda gördüğüm tek tuhaf şey komodinin üzerindeki küçük beyaz bir not oluyor.

Tanrım, yine mi?

Notu almadan önce başımı bir iniltiyle geriye atıyorum, ince beyaz zarfı baş ve işaret parmaklarımin arasında bir bombaymış gibi tutuyorum - çünkü biliyorsunuz, *öyle* sayılır.

"Bunu yapabilirsin, Brett. Ne kadar kötü olabilir ki?" Mırıldanıyorum, kollarımı vücudumdan olabildiğince uzağa uzatarak ön kapağı açıyorum. Venom yataktan miyavlayarak sarsılmama ve neredeyse notu düşürmeme neden oluyor. Kendimi silkeleyip burnumdan birkaç derin nefes alarak toparlanmaya çalışıyorum.

Bir yara bandı gibi, notu zarftan koparıyorum ve elimde patlamasını bekleyerek küçük bir çığlık atıyorum. Yine de patlamıyor ve birkaç nefes daha aldıktan sonra gözlerimin özenle yazılmış mesajda gezinmesine izin veriyorum.

Heff o/ a Aiss, bacŕing,

Nefesim kesiliyor, notu bırakıyorum ama eskisi gibi sıcaklık yok. *Ne yani, benimle alay mı ediyor?*

"Seni alçak piç," diye homurdanıyorum ve kaçınılmaz olarak alev alana kadar notu izliyorum. *Hah. Senin numaralarını yakalıyorum, Fantom. Kırmızı zarfı kül yığınınan çıkarırken kendimi oldukça gururlu hissediyorum. Ta ki ikinci notta ne yazdığını okuyana kadar.*

O zamandan beri senin hakkında düşünmeden edemiyorum.

"Ah!" diye bağıyorum, not avucumun içinde alevler içinde patlarken geriye sıçırıyorum. Mesajın tamamını okumak için zar zor zamanım oldu. Biraz daha yavaş olsaydım, tamamen kaçırırdım.

Belki de amaç buydu.

Hayalet'ten gelen mektuba bakarken ürperiyorum. Amacının ne olduğunu anlayamıyorum. Tüm eğitimime rağmen, bunun nedenini tam olarak belirleyemiyorum... bu...

Aramızdaki bu şeye tam olarak *ne* ad vereceğimi bilemediğimi fark ettim. Oturup bunu çözmek de istemiyorum. Komodinimin çekmecesine uzanıp uyku hapi şişemi alıyorum ve ağzıma üç tane atıyorum.

Bu işe yarayacaktır. Işığı kapatıyorum ve Venom'un gözlerini kocaman açarak bana sokulması için kolumu uzatıyorum. Bir saniye sonra ışığı tekrar açıyorum, sonra yastığı gözlerimin üzerine çekiyorum ve tek sorunumun dolabımın karanlık köşelerindeki canavarlar olduğu çocukluğumda yaptığım gibi yorganıma iyice sokuluyorum.

Keşke biri bana gerçeği söyleseydi - o gölgelerden başından beri korkmam gerektiğini.

O gece rüyamda bir adamın başucuma geldiğini görüyorum. Başımda diz çöküyor, ateşten eliyle saçlarımı inanılmaz bir şekilde geriye doğru tarıyor. Bana bir şeyler fısıldıyor, duyamayacağım kadar yumuşak şeyler. Yine de içimi sarsılmaz bir huzur ve güven duygusuyla dolduruyorlar.

Uykunun parmaklarını uyuşturulmuş zihnimin etrafına dolmasına izin verdim ve duyularımın onunla dolmasına izin verdim. Kokusu, dokunuşu ve... tadı. Nane, dumanlı ve tatlı bir şeyin ağızda bıraktığı tat. Sertleşmiş kaslar, parmağımın dolaşmasına izin verdiğim her yerde seğıriyor. Ve bir de onun sesi var; içime akan, damarlarımı hiç bilmediğim bir ateşle ısıtan o derin, melankolik ses.

"Brett... Brett, seni hissedebiliyorum. Seni hissedebildiğıme inanamıyorum."

Ama gerçek değıl. Hiçbiri gerçek değıl, yine de bu fanteziden uyanmak için sıfır arzum var. Eğer bir daha uyanamayacak olsaydım, dinlenmek istediğim yer burası olurdu. Bu şartlar altında sonsuzluk birden o kadar da kötü görünmüyor.

Parmaklarım boğazıma dolanıyor ve bir an için bunun o an olabileceğini düşünüyorum. Bu gerçekten sonum olabilir. Ama umurumda değıl. şu anda, hiç umursadığımdan da emin değılim. Sanırım sonunda unutulup gitmek istiyorum, ya da ölümden sonra gelen her neyse. Yeterince uzun süre güçlü kaldım ve şimdi *bırakmanın* nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

İşte bu yüzden, siyah beni bu kez yuttuğunda korkmuyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #10
Duygular -ve dolayısıyla arzular- sizi öldürür.

UYURKEN BİR MELEK GIBİ GÖRÜNÜYOR.

Bunca yıldır, çoğu insanın iğrenç uyku ifadeleri olduğunu gördüm. İki büklüm, salya sümük, engellenmeden. *Bir de horlama var.*

Brett'i uyurken izlediğimde, sikimi içine sokmak için yoğun bir arzudan başka bir şey hissetmiyorum. O kadar mükemmel ki. Dudaklarından çıkan ayı benzeri sesler bile sevimli ve bu kadının ondan hoşlanmamam için hiçbir şey yapamayacağına ikna oldum.

Ve bu kötü bir şey. Çok, çok kötü.

Başımı eğiyorum, eldivensiz işaret parmağımın tersini yanağında gezdiriyorum. "Seni hissedebildiğime hâlâ inanamıyorum," diye fısıldıyorum, içimden elektrik akarken gözlerimi kapatıyorum. "Benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim." Toplayabildiğim tüm irade gücüyle koyu saçlı sirenden uzaklaşıyorum. "Yine de son nefesime kadar deneyeceğim."

Elektrik kaybolup beni bu korkunç hiçlikle baş başa bırakırken haykırmak istiyorum. Onu tanıdıkça Brett'ten ayrılmak daha da zorlaşıyor. Günler inanılmaz derecede uzun geliyor ve onun yanında oturup sadece onu *hissettiğim* geceler... yeterince uzun sürmüyor.

"Yakında sevgilim," diye mırıldanıyorum, iniltisi kulaklarımı deldiğinde kapıda duraklıyorum. Ele geçirilmiş bir adam gibi topuklarımın üzerinde dönüp başına çömeliyorum ve güzel yüzünün kaşlarını çatmasını izliyorum. Eli uzanıyor ve parmak uçları kenarın altından kıvrılırken bile hareket etmeye cesaret edemeyerek yüzüme temas etmesine izin veriyorum.

Kıpırdamıyorum; o soğuk metali tenimden uzaklaştırdığında bile kıpırdamıyorum. Yüzümü ay ışığına maruz bıraktığında ya da narin parmakları elmacık kemiklerimin sert bölmelerine bastığında nefes almıyorum. Ve -elimde değil- parmakları dudaklarımın üzerinden geçtiğinde inliyorum.

Nefesi kesiliyor ve korkunç bir an için onu uyandırdığımdan korkuyorum. Ama sonra parmakları meraklı keşiflerine devam ediyor ve derin bir rahatlama nefesi alıyorum, ateşi kalbimi aydınlatırken gözlerimi kapatıyorum. Isı vücudumda dolaşüyor, orada olduğunu fark etmediğim parçalarımın hayat veriyor ve kendimi pervasızca bir şey yapmaktan alıkoymak için elimi dişlerimin arasına almak zorunda kalıyorum - parmaklarımı tekrar ona batırmak gibi bir şey.

Birden Brett'in ağzı kapanıyor ve dudakları aralanarak birkaç sıkıntılı miyavlamamanın çıkmasına izin veriyor. Elini sıkarak tırnaklarının yanağıma batmasına neden oluyor ve ben inleyerek onu itiyorum.

"Sorun yok, sevgilim. Ben buradayım," diye fısıldıyorum, aramızda sadece santimetreler kalacak şekilde eğilerek. "Şu andan itibaren seni koruyacağım. Artık korkmana gerek yok."

Brett elini yanağımdan çekmeden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Göğsümün üzerine, tam kalbimin yattığı noktanın üzerine düşmese itiraz edecektim. Ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan duruyor, kapalı göz kapaklarından sızmaya başlayan gözyaşlarını izliyorum.

Ne yaptığımı anlayamadan ileri atılıyorum ve dilimin ucundaki tuzlu damlayı izliyorum. Brett tat alma tomurcuklarımı kaplarken içimden bir coşku dalgası akıyor ve şişemi ceketimin cebinden hızla çıkarıyorum. Mermim azalıyor ve önümüzdeki birkaç günü atlatabilmem için ondan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Ondan uzakta geçirmek zorunda kalacağım günler.

Şişeyi durdurup cebime koymadan önce kenarını yalıyorum ve üzerinde durmamaya karar veriyorum. *Sadece birkaç gün sonra ait olduğum yere, onun yanına döneceğim.*

Kendimi toparlayarak dairesinden çıkıyorum ve kapıyı yavaşça arkamdan kapatıyorum. Sokağa çıkan merdivenlerden inerken, listemde geziniyorum

on yıllardır kullanmadığım bir kontağa basıyorum. İhtiyacım olacağını hiç düşünmediğim bir tanesine.

Hat bir kez çalıyor. İki kez. Sonra çalıyor ve derin, mekanik bir ses hoparlörlerden yankılanıyor.

"P-1313. Uzun zaman oldu, evlat."

"Çok uzun, Usta." Bacağımı bisikletimin üzerine atarken kaşlarımı çatıyorum, keşke daha iyi koşullar altında olsaydım diyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Uzun bir aradan sonra, "Ah. Ben de o günün ne zaman geleceğini merak ediyordum" der. Derin bir iç çekiş sesi duyulur. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle ve halledeyim. En azından bunu yapabilirim."

"Teşekkürler, Maverick," diye fısıldadım. "Sadece bunun için değil."

"Peh. Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." Hoparlörlerden derin, tıkrıtlı bir öksürük geliyor. "Bu telefonun nalları dikmeden önce gelmesine sevindim. Acele etmeyi sevmiyorsun."

"Bana en iyileri öğretti. Seni yakalatan küçük şeylerdir, hatırladın mı?"

Zayıfça kıkırdıyor. "Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bazı şeylerin işe yaramasına sevindim." Sanki oksijen makinesinden nefes alıyormuş gibi arka planda bir tıslama sesi duyulur. "Biliyor musun, sen içlerinde en iyisiydin, Çocuk. Her zaman her şeyi bitirecek kişinin sen olacağını umdum ama asla emin olamadım. Beni aradığına sevindim."

"Artık Ghost," diye hatırlatıyorum ona, ölü ismimi dikkatsizce kullanması tüylerimi diken diken ediyor. "Ve bu kaçınılmazdı. Başka bir şey değil."

"Öyle diyorsun." Göğsünden bir ıslak öksürük daha gümbürdüyor ve kendimi tutamayıp ürperiyorum. *Yaşlı adam gerçekten ölüyor.* "Peki ne yapmamı istiyorsun?"

Hazırladığım planı düşünerek kendi kendime sırtıyorum. "Sana telefonda söyleyemem ama Orion'a ayrıntıları göndermesini söylerim."

Diğer uçtan zayıf bir kıkırdama geliyor. "Hâlâ çok paranoyaksın, evlat." "Ne de olsa en iyisinden öğrendim."

Çemberin etrafından kardeşlerimin kızarmış, endişeli yüzlerine bakıyorum. Üstat hepimizin ortasında duruyor, güneş ışığı şık obsidyen maskesinden tehditkâr bir şekilde parlıyor.

"Çoğu insan bir adamın boğazını kesmenin en kolay yolunun burası olduğunu düşünür." Sesi açıklığa yayılıyor, hançerinin bıçağını şahdamarına dayarken sadece birkaç sessiz solukla kesiliyor. "Bu hafta başında bunun üzerinden geçtik. Çoğunuz tekniğinizle beni etkilediniz," diyor ve sınıfımızın en acımasız çocuklarından ikisi olan Matt ve Parker'a doğru başını sallıyor. "Ancak, sıradaki yöntem de bir o kadar etkili. Eğer başarılı olursanız, birkaç ay sonra canlı antrenman maçlarımıza başladığımızda hayatınızı kurtarabilir."

Yavaşça bir daire çizerek döner ve her bir Kale'nin gözlerinin içine bakar. "Bugün kim benim gönüllüm olmak ister?"

Çemberin etrafında sessiz fısıltılar kopuyor ve ben ellerimi yanımda kenetleyip gözlerimi indiriyorum. Daha iri ve güçlü çocukların dikkatini çekmek istemiyorum ve kesinlikle efendinin dikkatini çekmek istemiyorum. Annemin zalim olabileceğini düşünürdüm ama o bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor. Canının istediği için gönüllüyü öldürmeyeceğini kim söyleyebilir? Belli ki hayatlarımız onun için hamamböceğinden daha değersiz.

"P-1313. Neden suratın asık?"

Başımı kaldırıyorum, o ruhsuz siyah maskeyle yüzleşirken bakışlarımı gizleyemiyorum. "Sadece yüzüm, efendim."

"Ah. Anlıyorum." Kıkırdaması açıklıkta yankılanıyor ve birkaç kuşun korkuyla havalanışını izliyorum. "Bugün bana yardım etmeye ne dersin?"

Etrafımdaki Rook'ların yüzlerine bakıyorum. Yarıyı rahatlamış görünüyor, diğer yarıyı ise neredeyse katil gibi. Beni en çok şaşırtanlar onlar - bu adam tarafından seçilmeyi gerçekten istiyorlar. Şiddet için can atıyorlar ve bunu gerçekleştirmek için her fırsatı değerlendiriyorlar.

Bu adamın istediği canavarlar onlar, ben değil. Tek istediğim iyi olmaktı. Bu cehennemde her geçen gün bu hayal gerçeklikten biraz daha uzaklaşsa da hâlâ istediğim şey bu.

"Bu fırsatı kardeşlerimin elinden almaya cüret edemem," diyorum, bakışları altında eriyip bir su birikintisine dönüşecekmişim gibi hissetsem de çenemi dik tutarak. "Efendim."

"Hmm." Usta başını eğiyor, göğsü bastırılmış bir kıkırdamayla titriyor. "Bir emre itaatsizlik. Cesurca, P-1313."

Başımı öne eğiyorum ve ormanın kenarına doğru bir adım atıyorum. "Gücenmek istemedim efendim."

"Evet. Yine de buradasın, beni gücendiriyorsun." Eli yan tarafına doğru savruluyor ve ben bu hareketin tehditkâr doğası karşısında sertçe yutkunuyorum. "Çemberin içine. Şimdi."

Başımı sallıyorum, nefesim hızlanarak ortaya doğru ilerliyor ve ondan birkaç adım ötede duruyorum. Usta bana yukarıdan aşağıya bakıyor, son birkaç aylık eğitimden kalan çeşitli açık yaralardan akan kan ve irinle, uzuvlarımı kaplayan parçalanmış ete bakarken boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses geliyor. Vücudumu alışık olmadığım şekillerde kullanmam, çok dikkat etmesem bile bana zarar verebilecek ekipmanlarla uğraşmam bekleniyordu. Ve hissedemediğim için, yeni kabuk bağlamış yaraları sürekli yeniden açıyorum, bu da çoğunun şu anda olduğu gibi ciddi şekilde enfekte olmasına neden oluyor.

"Tanrım, evlat. Görünüyorsun..." Omuzlarını çelikleştirerek başını sallıyor. "Vücuduna daha iyi bakmalısın. Bu noktada, Sanctum için bir utanç kaynağısın."

Başımı sallıyorum, ellerimi arkaya doğru kaydırarak suçun en kötüsünü örtmeye çalışıyorum. "Özür dilerim efendim. Daha iyisini yapacağım."

Başını salladı. "Güzel." Boğazını temizleyerek başını kaldırır ve diğer Köstebeklere seslenir. "P-1313 şimdi bu öldürücü darbeyi göstermeme yardım edecek. İşim bittiğinde eşleşecek ve pratik yapacaksınız." Kollarını kavuşturur, sesi ölümcül bir ciddiyete bürünür. "Eğer ortağınızın sizi alt etmesine izin vererseniz, müdahale etmeyeceğim."

Sıradaki çocuklardan birkaçı, şüphesiz bu hafta başında ders sırasında kaybettiğimiz Kale'yi hatırlayarak yüzlerini buruşturdu. Adı Jimmy'ydi ve şahdamarı kesmesini öğrendiğimiz gün Matt'le eşleşmek gibi talihsiz bir deneyim yaşamıştı. Bir an Matt'in altında sıkışıp kalmıştı, ama sonra...

Başımı sallıyorum, Usta bıçağıyla etrafımda dönmeye başladığında savunma pozisyonu alıyorum. Olacakları durdurmanın hiçbir yolu olmadığını biliyorum ama en azından kendimi korumaya çalışabilirim. Öylece durup üzerime gelmesine izin verirsem, diğer Köstebekler zayıflığımı hissedecektir - ve bu yapmak istediğim son şey olsa da, ölmek gibi bir arzum da yok.

Hayalet bana doğru hamle yapıyor, benim bir şey yapamayacağım kadar hızlı. Ne olduğunu anlayamadan kollarım iki yanımda sıkıştı ve bacağı ayaklarımı altımdan çekip aldı. Başımın arkası donuk bir gümbürtüyle toprağa çarpıyor ve yıldızlar görüşümde yüzerken usta

Üstüme tırmanıyor, göğsümü yere bastırıyor, kollarımı bacaklarıyla iki yanına sıkıştırıyor.

Bir anda hançerin ucu göğüs kafesimin üzerinde, aşağı ve içe doğru açılı bir şekilde durdu.

"Bıçağı yirmi üç derecelik bir açıyla tutmalısınız; kalbe isabet edecek kadar sık olmalı ama kaburga kemiklerine isabet edecek kadar da sık olmamalıdır."

Hançerin ucu derime batıyor ve küçük kesikten boncuk boncuk kan akıyor. Korkunç kırmızıyı görünce başım dönüyor ve içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda - hançeri bana saplayacak ve bir gösteri adına her şeyi sona erdirecek - ayağa fırlıyor ve hançeri belindeki kılıfına geri sokuyor.

"Artık hepiniz gördüğünüze göre, tekniği gösterdiğim gibi uygulamanızı istiyorum. Ve bu tam olarak gösterdiğim şekilde anlamına geliyor," diye hırlayarak kollarını kavuşturdu. "Bugün kesinlikle öldürücü darbeler yok. Hafta sonuna kadar bir İmha Edici'miz olmayacak ve bütün hafta boyunca lanet olası bir cesedin kokusuyla uğraşmak istemiyorum. Anladın mı?"

"Emredersiniz efendim," diye papağan gibi konuşur Rooks, grubun küçük çocukları rahat bir nefes alır. Bugün canları bağışlanacak. Ayağa fırlarken sıkıntılı bir nefes alıyorum. Burada kimse yarın ne olacağını umursamıyor gibi görünüyor ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

Usta çemberin içinde kalmamı işaret ediyor. "P-1313 tekniği ilk elden tecrübe ettiğine göre, ilk antrenman yapan o olabilir. P-1314! Çembere gir." Alev kırmızısı saçları olan bir çocuk öne doğru sendeliyor, gözlerinin akları parlak mavi irislerinin etrafını tamamen gösteriyor. Hafif tombul, burnunun

kenarında iri kahverengi çillerden oluşan bir çizgi var. Brenden -sanırım-onun adı ve altına sıçmaya hazır görünüyor. Diğer Rook'ların çoğu benden korkuyor, ya görünüşüm yüzünden ya da daha önce Eşsiz yeteneğimi duydum. Ama Brenden gerçekten korkmuş görünüyor.

Matt gibi olmadığım konusunda onu rahatlatmak istiyorum - bugün onu öldürmeyeceğim - ama Brenden bıçağını kapıp bana saldırdığında bu düşüncelerim pencereden uçup gidiyor. Ondan kolayca sıyrılıyorum, çemberin kenarına doğru kendi ayaklarına takılıp düşerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Kıpırdamadan durup, o kısa koşu yüzünden göğsü kabarmış halde doğrulurken onu izliyorum. Etrafımda dönüyor, yüzü öfkeli bir ifadeyle buruşmuş, bıçak tombul elinde titriyor.

"Haydi! Ne bekliyorsun!" diye sesleniyor, benimle alay ederek. "Korktun mu, seni mum ucubesi?"

İrkildim. Hakaret Brenden gibi birinden gelse de, tenimin görünüşüne yönelik alay beni iliklerime kadar etkilemekte asla başarısız olmuyor. Belime uzanıp kendi hançerimi çıkarıyorum ve bıçağım aşağı bakacak şekilde tutuşumu değiştiriyorum.

Brenden dudak büküyor ama alnındaki ter damlaları tehditkâr doğasını yok ediyor. Derin bir nefes alıyor ve bana tekrar saldırıyor. Bu sefer kaçmıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, saldırmak için kılıcını havaya kaldırmasını bekliyorum. Kolunu bir giyotin gibi aşağı indiriyor ve ben de avucumu yukarı kaldırıp bıçağı avucumun içinde yakalıyorum. Bıçak elimin üstünden geçerken derin, mide bulandırıcı bir gıcırdama sesi kulaklarımı delip geçiyor ve Brenden'in korkmuş bakışlarıyla karşılaşıyorum, yüzüme ürkütücü bir gülümseme yayılıyor.

"Boo," diye fısıldıyorum, bacağımı ustanın bana yaptığı gibi ayaklarının altına süpürüyorum. Sırt üstü yere düşüyor, yüzü bir an acıyla buruşuyor ve ben göğsüne basıp hançerimin ucunu göğüs kafesine bastırıyorum. Kan akmayacak kadar hafifçe bastırıyorum. O kırmızıyı gördüğümde kendimi kaybettiğim olmuştur ve şu anda bunu göze alamam. Brenden yeterince masum görünüyor, ama boynu söz konusu olduğunda ne yapacağını kim söyleyebilir?

"Mükemmel, P-1313." Yavaş bir alkış sesi kulaklarıma kadar geliyor ve ben dişlerimi sıkarak pozisyonumu koruyorum. Sonraki sözleri -o kadar soğuk ve umursamaz ki- kalbime bir kazık saplıyor. "Bitir şunu," diyor. "Bize gerçek bir Fantom'un zayıflıkla nasıl başa çıktığını göster."

Korku buz gibi pençeleriyle göğsümü kavırıyor ve gözlerimi Brenden'in dehşet içindeki bebek mavilerinden ayırmadan başımı yavaşça sallıyorum. Bugün kimseyi öldürmememiz gerektiğini sanıyordum. Bunu neden yapıyor?

"YAPIN DEDİM!" Usta çığlık atıyor, sesi yükselen perdeyle çatlıyor. "Bana neyden yapıldığını göster!"

Kavrayışımı ayarlıyorum, kanı çekecek kadar bastırıyorum. Brenden gözlerini kapatıyor ve başını tekrar yere yaslıyor. "Sorun değil," diye fısıldıyor, ağzının kenarından minik bir gülümseme yükseliyor. "Bunu atlatmamın hiçbir yolu yoktu zaten. Şimdi olması daha sonra olmasından iyidir, değil mi?"

Umutsuz yüz ifadesine bakıyorum ve ellerim titriyor. Bıçağı yavaşça boğazından çekiyorum, ayağa kalkıp bıçağı ona sunarken kulaklarımda yüksek bir çınlama var

Elimi Brenden'a uzattım. Bir an için buna inanamıyormuş gibi görünüyor. Sonra elimi tutuyor ama tenim onunkine değdiğinde iğrenmiş gibi görünmüyor.

"Oğlum, Brenden! Lanet sıraya geri dön!" Usta hırlıyor. Brenden ve ben birbirimizden ayrıldık, sıraya geri dönerken başlarımızı öne eğdik. Adım adım ilerliyor, ceketinin kuyrukları arkasında büyük bir toz bulutu bırakıyor.

Tam önümde duruyor ve ilk defa yüzündeki ifadeyi göremediğim için şükrediyorum. "Sen," diye hırlıyor, burun buruna gelecek kadar yakınımaya eğiliyor. "Merhamet bir gün seni öldürtecek evlat. Bir dahaki sefere birini bağışlamak istediğinde bunu hatırla..." Brenden'e bakıyor, omuzları geriliyor. "Değersiz."

Beni yalnız bırakıp öfkesini çemberin ortasına doğru ilerleyen diğer iki Kale'ye yönelttiğinde rahat bir nefes alıyorum. Göz ucuyla Brenden'in bana bir şeyler söylediğini görüyorum. "Teşekkür ederim "e çok benziyor. Başımı salladığımda göğsüm hafifliyor, dudaklarımda içten bir gülümseme belirliyor.

Sanırım az önce bir arkadaş edindim.

ON ALTINCI BÖLÜM

BRETT

*Jane Evangeline: Giriş #8
Hudson bu gece beni ayağa
kaldırdı.*

*Sanırım sinirlenmem gerekiyor, ama sahip olduğum tek duygu yoğun, her
şeyi tüketen bir endişe. Ya hanımefendi bizim
Yazışma mı? Ya yaralanırsa ya da daha kötüsü olursa?
Bu gece hikayeyi düşünemiyorum bile. Hudson'ın hâlâ hayatta olması için
dua ediyorum.*

HAYALET'IN GERİ KALANI İÇİN HERHANGİ BİR TEMAS ALMADIM.

hafta. Küçük bir parçam onu yakaladıklarına inanmaya başladı - gerçekten de maksimum güvenli bir hücrede oturup duruşmasını bekliyor ve bu yüzden ondan haber alamıyorum. Aynı parçam hayal kırıklığına da uğradı.

Onun ürkütücü küçük oyunlarını özlediğim için değil - hayır, hiç de öyle değil. Onlar olmadan hayatım çok *sıkıcı* olduğu için. Dün gece Ghost'tan başka bir mesaj bulma umuduyla fal kurabiyemi açana kadar hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu hiç fark etmemiştim.

Hayalet. İsim aklıma geldiğinde burnumu kırıstırıyorum. Bu da yapmaya başladığım bir başka çılgınca şey - Hayalet'e ismiyle hitap etmek. Elbette, muhtemelen bir tür kod adıdır, ama yine de.

Ruhsal durumumun daha iyi günler gördüğünü söyleyebilirim.

Bu sabah otuz bininci belge yığınınını karıştırırken iç geçirdim. Tüm TV şovları bu işi çok havalı gösteriyor.

yanlış, bazı yönleri kuşkusuz kötü ama çoğunlukla işim evrak işleri yapmak. Yığınla ve yığınla *evrak işi*. Telefonumdaki saate bakıyorum ve saatin sadece on bir olduğunu görünce bir iç çekiş daha serbest kalmakla tehdit ediyor. *Tanrım, bu gün hiç bitmeyecek mi?*

Kalemimi bırakıp sandalyemden kalkıyorum ve kollarımı iki yana açıyorum, uzun süre aynı kambur pozisyonda durmaktan belim ağrıyor. Dışarı baktığımda neredeyse herkesin erken öğle yemeği için ofisten çıktığını fark ediyorum, bu da araştırmama devam edebileceğim anlamına geliyor.

Kimsenin bana dikkat etmediğinden emin olmak için son bir kez baktıktan sonra arşiv odasına yöneliyorum. Küf kokulu odaya girer girmez içimi bir hapşırık kaplıyor ve giriş masasında oturan sarı saçlı kadını ürkütüyor.

"Brett!" Marge öksürüyor, bir elini kalın boncuklu kazağının üzerinde tutuyor. Nefesini tuttuktan sonra güneş lekeli elini yüzüne götürüp gözlüklerini burnuna geri itiyor. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. İstedğin dosyaları almaya henüz vakit bulamadım."

"Sorun değil, Marge." Parmaklarımın ucuyla meşe masaya dokunarak nazikçe gülümsüyorum. "Oraya gidip bir göz atmamın sakıncası var mı?"

Marge omuz silkiyor, kalın vatkaları sarkan altın küpelerinin uçlarını okşuyor. "Sen bilirsin. Sadece bazı dosya dolaplarına dikkat et. Geçen hafta neredeyse bir tanesi üzerime düşüyordu."

Başımı sallıyorum, soru sormadığı için minnettarım. Marge benim hayatta olduğumdan daha uzun süredir arşivlerde çalışıyor. Yalnız bir iş ve bir keresinde ona bodrum katında, gün ışığından ve insanlardan uzakta olmanın onu hiç rahatsız edip etmediğini sordum. Sanki söylediğim şey dünyanın en komik şeyiymiş gibi o derin vıraklamasıyla güldü.

"Brett," dedi. "*Dünyadaki en iyi insanlar sayfadakilerdir. Hikayelerim ve onları okuyabileceğim sessiz bir yerim olduğu sürece asla yalnız kalmayacağım.*"

Ve Marge'ın dünyada en çok sevdiği şey de bu - burada karanlıkta oturup büronun parasıyla kitap okumak. *Zekice ama asla yüksek sesle söylemem.*

"Teşekkürler, Marge. Uzun sürmez," diye söz veriyorum ve tezgâhın üzerine koyduğu anahtarı alıyorum.

Omuz silkiyor ve en yeni kitabını göz hizasına kaldırıyor. "Benim için fark etmez. İşin bittiğinde kapıyı kilitle yeter."

Başımı sallıyorum, artık dikkatini vermiyor olsa da ona küçük bir gülümseme ve el sallıyorum. Koridorun sonuna doğru hızla ilerleyip büyük demir anahtarı kilide soktuktan sonra güvenlik kapılarını iterek açıyorum. Bu hafta buraya en az iki kez geldim, o yüzden yolumu ezber biliyorum. Yere saçılmış rastgele dosyalardan herhangi birine basmamaya dikkat ederek, tehlikeli bir şekilde merkezden uzak duran birkaç dosya dolabının etrafından dolanıyorum.

Eski Phantom'larla ilgili dosyaların bulunduğu bölüme geldiğimde rahat bir nefes alıyorum. Aşağıya her indiğimde, onların gitmiş olmasını beklerdim. Yeryüzünden silinip gitmişlerdir, tıpkı yıllar boyunca ortaya çıkan pek çok kanıt gibi.

Belki de bu dosyalar önemli değildir - ya da belki de fiziksel kâğıt üzerinde olmalarının bununla bir ilgisi vardır. Phantom soruşturmasında bana yardımcı olacak hiçbir şey bulamadığım için ilkinde inanmaya daha meyilliyim.

Bu ofisteki herkesin davanın kapandığına ikna olduğunu düşünürsek, bu sadece *benim* hayali soruşturmam. İlk olay yerinde bulduğumuz saçla adamın DNA'sını eşleştirdiklerini duydum, ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. O bodrumda ne gördüğümü *biliyorum*. Onun Hayalet olduğunu biliyorum, tıpkı hala dışarıda zamanını beklediğini bildiğim gibi.

Yere çöküp dün üzerinde çalıştığım dosyayı açarken iç çekiyorum, ta ki biri arşive gelene kadar ve araştırmamı bırakmak zorunda kalana kadar. Geçen seferki gibi herhangi bir ses var mı diye dinlerken, gerçekten yalnız olduğumu bilerek rahat bir nefes alıyorum.

Dosyayı açıp Hayalet'in seksenli yıllardaki tanıklıklarını okumaya başladım. Birkaç tanesi Sanctum adında bir yerden bahsediyor - belli ki Hayalet'in geldiği gizemli bir organizasyon. Martha Gore da aynı yerden bahsetmişti, yani tesadüfler artık göz ardı edilemeyecek kadar büyük.

İlgimi çeken bir başka anlatı da Ariel Smith adlı bir kadından geldi. Martha'ya benzer şekilde, bir gün kapısına beyaz maskeli adamların geldiğini ve yürümeye başlayan çocuğunu satın almayı teklif ettiklerini iddia etti. Kapıyı yüzlerine kapattığını ve o gün herhangi bir ihbarda bulunulmamasına rağmen polisi aradığını iddia ediyor.

Belki yalan söylüyordu ama sanmıyorum. Hikayesi Martha'ninkine çok benziyor. Beyaz maskeli adamları bile aynı şekilde adlandırdı: Azrailler. Hayalet gibi daha fazla adam olma ihtimalini düşünerek ürperiyorum. Bu şey hayal edebileceğimden çok daha derinlere gidiyor.

Bu davaya ilk atandığımda, bunun kariyer yapmamı sağlayacağını düşünmüştüm. En tepedeki birinin nihayet potansiyelimi fark ettiğini ve bana son on yılın en büyük davalarından birini çözme şansı verdiğini düşünmüştüm. Şimdi, başka amaçları olduğundan endişelenmeye başlıyorum. *Beni bu davaya tecrübesiz olduğum için verdiler... soru sormayacağımı düşündükleri için.*

Bu düşünceden sıyrılıyorum. Muhtemelen sadece paranoyaklaşıyorum. Uyku ilaçlarına rağmen uyku düzensiz. Her sabah uyandığımda hiç uyumamışım gibi hissediyorum, sanki bedenim uyumuş olsa da zihnim kapanmayı reddetmiş gibi.

İçimi çekiyorum ve gözlerimin arkasında bir baş ağrısı oluşmaya başladığında dosyayı kapatıyorum. Telefonumdaki saat bana birkaç saattir burada olduğumu söylüyor, yani Jim kesinlikle nerede olduğumu merak ediyor. Dosyayı tekrar istifimin üstüne koyarak ayağa kalkıyorum ve Marge'ın istediği gibi kapıyı kilitleyerek arşivden çıkıyorum.

Dışarı çıkarken anahtarı sessizce tezgâhın üzerine bırakıyorum ve Marge gözlerini sayfadan ayırmadan teşekkür etmek için el sallıyor. Asansörle ana kata geri dönerken kendi kendime kıkırdıyorum, bir an için Marge gibi olmayı diliyorum. Oldukça stressiz görünüyor ve gözlerinin altında benim her sabah aynaya baktığımda gördüğüm koyu halkaları hiç görmedim.

Belki de bir tatile ihtiyacım var.

"Brett! Nerelerdeydin?" Jim'in sesi odanın öbür ucundan geliyordu, sesi biraz sinirli geliyordu. "Seni aramaya çalışıyordum."

"Özür dilerim. Arşivdeydim," diyorum, umursamaz bir tavırla omuz silkerek. "Servis yok."

Jim kaşlarını çatıyor, kollarını kavuşturup bana meraklı bir bakış fırlatıyor. "Neden oradaydın? Wade davasının dosyaları üzerinde çalışıyor olman gerekiyordu."

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. *Wade davası*, orta ölçekli bir kara para aklama operasyonu olan bir pislikten ibaret. Her ne kadar utanç verici olsa da bu suç, ortalığı kasıp kavuran bir seri katilin yanında sönük kalıyor.

"Sadece bazı kişisel araştırmalar." Ona el salladım ve masama oturdum. "Gitmeden önce halledeceğim, merak etmeyin. Bay Wade bekletilmeyecek."

Jim oturduğum yere doğru yürüyor ve tehditkâr bir şekilde omzumun üzerinde duruyor. "Ne kişisel araştırması? Sen...?" Etrafına bakınıyor.

Kimsenin dinlemediğinden emin ol. "Hâlâ şu Phantom saçmalığını mı araştırıyorsun? Duymadınız mı? DNA eşleşti, adamımız o."

"Duydum," diye kestirip atıyorum, daha fazlasını söylemeyi reddederek. Kalemimi kapıp evrak yığınım dönmek üzereydim ki Jim elini benimkinin üstüne vurdu.

"Brett," diye mırıldanıyor, nefesinin sıcaklığı boynumu gıdıklıyor. "Her ne yapıyorsan bırakmalısın, şimdi. Ne yaptığını bilmiyorsun."

"Her şey yolunda mı Ajan Peterson?"

Jim beni hemen bırakıyor, dik duruyor ve şefe dönüyor. "Her şey yolunda efendim. Sadece ortağım ile konuşuyordum."

"Ah, doğru." Jim'in elinin az önce durduğu yere baktı. "Ajan Evangeline. Wade davasında işler nasıl gidiyor?"

Boğazımı temizliyorum. "İyiyim efendim. Sadece işleri tamamlıyorum."

"Güzel," diye mırıldanıyor, ikimizin arasında şüpheyi bir ileri bir geri bakıyor. "Siz ikiniz iyi iş çıkarmaya devam edin. Şu Fantom işini çözdüğümüze sevindim."

"*Evet, efendim.*" Jim ve ben aynı anda birbirimizi papağan gibi tekrarlarken bakışlarımızı değiştiriyoruz. Boğazımı bir kez daha temizliyorum ve "Kesinlikle efendim. İyi günler."

"Ve sen." Başını salladı ve sol ayağını her adımda hafifçe sürüyerek ayrıldı.

Bana bakamayacağına karar vermiş olan Jim'e dönüp bakıyorum. "Jim. Sorun nedir?"

Başını sallıyor, çenesinin yan tarafındaki bir kas seğiriyor. "Ne zaman rahat bırakman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?"

Geri çekildim, patlaması karşısında şok olmuştum. "Jim, sana söyledim, Fantom olayını bıraktım. O yakalandı, hikâyenin sonu."

"O zaman neden arşivlerin etrafında dolanıyorsun? Bunu bana açıkla."

Lanet olsun. "Kişisel araştırma. Sana zaten söylemiştim."

Jim alay ediyor. "Marge'la konuştum, Brett. Saatlerdir orada eski Phantom dosyalarını incelediğini söyledi. Sanctum hakkında bir şey bilip bilmediğini soruyormuş."

"Yani?" Homurdanıyorum. "Dediğim gibi, bu kişisel bir araştırma."

"Seni öldürtecek bir araştırma," diyor Jim, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. Eğilmeden önce gözleri endişeyle odanın içinde geziniyor.

dudaklarım kulağımın hemen üzerinde geziniyordu. "Kes şunu Brett, ciddiym. Özellikle de bu Sanctum saçmalığını. Sadece... bırak, tamam mı?"

Geri çekildiğinde, ela gözlerinde endişeli bir bakış var. Midemi bulandıran bir bakış. "Tamam Jim." Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. "Bırakacağım. Senin için."

"Teşekkür ederim, Brett." Gülümsüyor, az önceki endişenin bir kısmı yüzünden dağılıyor. "Bu senin iyiliğin için. Bana daha sonra teşekkür edeceksin."

Jim dönüp masasına giderken içimdeki huzursuzluğa rağmen gülümsüyorum.

Benim için iyi olan şeyleri yapmakta hiçbir zaman iyi olmadığının farkında değil. Şimdi de başlamayacağım.

İş gününün geri kalanı olaysız geçti. Jim'e bakmaktan ve Sanctum hakkında sorular sormaktan kaçınıyorum ve karşılığında o da ben yokmuşum gibi davranıyor. Bir şeyleri araştırdığım için neden bu kadar kızgın olduğundan emin değilim. Ne de olsa bana her zaman daha derine bakmayı öğreten oydu.

Saat altı civarında toparlanıp arabama doğru yola çıkıyorum. Genellikle ofisten en son çıkan kişi ben oluyorum -özellikle de aktif bir vaka üzerinde çalışmadığımız zamanlarda- bu yüzden arabama doğru yürürken etrafımı kollamaya alışkınım. Genel merkez şehrin en güzel yerinde değil ve güneş batmaya başlamamış olsa bile çevreme karşı dikkatli olurum.

Bugün hariç, dikkatim dağınık. Sanctum'u ve neden herkesin bu konuda konuşmayı reddettiğini düşünmeden edemiyorum. İnsanların davranışlarına bakılırsa, bu örgütün gerçek olduğunu düşünmeye başlıyorum - duyduğum her şeyin gerçek olduğunu. Ve eğer durum buysa.

Derin bir nefes çekiyorum, Moriton'da son yüzyılda neler yaptıklarını düşününce dizlerimin bağı çözülüyor. Korkunç, iğrenç, şeytani şeyler. Ve benim dışımda kimse onları durdurmak istemiyor gibi görünüyor.

Arkamdan gelen bir sürtünme sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Etrafımda dönüyorum, elim belimde kılıfında duran beylik silahlarımda dolaşıyor. Loş ışıklı otoparkı tarıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Geri dönmeye başlıyorum ki arkamdan yine aynı *sürtünme* sesi geliyor. Sanki biri yerde bir lastik demirini sürüklüyordu.

"Kim var orada?" Silahı kılıfından çekip emniyetini açarak talep ediyorum. "Ellerin havada dışarı çık!"

Beton duvarlarda tiz bir kahkaha yankılanıyor. "Duydun mu Tate? *Kendimizi teslim etmemizi istiyor.*" Son kısmı söylerken sesinin tonu yükseliyor, sesimle alay ediyor. Silahımı önümde tutarak bir adım geri çekiliyorum.

"Lanet olası pislik," diye homurdanarak gölgelerde iki figür arıyorum. En azından sadece iki kişi olduklarını umuyorum.

"Bilmiyorum Xander, oldukça ciddi görünüyor. Belki de yapmalıyız-Korkuyorum."

Gülüştürmeleri silahımı daha da sıkımda neden oluyor. "Oyun oynamaktan bıktım. Gösterin kendinizi."

"*Kendinizi gösterin.*"

Kalbim kulaklarımda küt küt atarken arkamı döndüm. *Tam omzumun üzerinden geldi.* "Neredesin lan sen?" Bir adım daha geri çekilip silahımın ucuyla geniş bir kavis çizerek soruyorum. "Yemin ederim, eğer yaklaşırsan, ben-"

"Ne yapacaksın?"

Dönüp bakıyorum, göğsüm panikle nefes alıp veriyor. O ses... sanki lanet bir *iblisin* sesi gibiydi. *Hiçbir erkek böyle ses çıkaramaz. Tabii eğer...* Gözlerim kocaman oldu. *Hayalet gibi bir ses moduna sahip değilse.* Arkamda bir kahkaha duydum ve bir kez daha döndüm.

"Sanırım olayı çözdü, Tate," diye cıvıldıyor Xander. Adımları sanki etrafımda çınlıyor ve ben kaynağını bulmaya çalışarak bir o yana bir bu yana sallanıyorum.

"Buradayım, bebeğim."

Bir el ateş ettim ve kurşun beton direklerden birine çarparak moloz parçalarının havada uçuşmasına neden oldu.

"Ooh. Neredeyse beni yakalıyordun."

Bir el daha ateş ediyorum ve bu sefer bir şeye çarpmış gibi ses çıkıyor. *Ya da birine.*

"Lanet olsun. Serçe parmağımı vurdu!" Daha tiz bir ses-Tate'in -diye bağırır ve Xander denen kişiden kötü bir kıkırdama yükselir.

"Güzel atış! Bir süredir bunu ben de yapmak istiyordum." Ortağının acı dolu küfürlerine gülüyor, çift tekrar ölümcül bir sessizliğe bürünmeden hemen önce. "Yine de bunun bedelini ödeyeceksin, bebeğim. Bu artık kişisel bir mesele."

Telaşlı adımlar atılıyor ve silah elimden düşüyor. Küfrederek silahın yerde kaydığı yere doğru hamle yapıyorum ama bir çift güçlü kol beni ortamdan kavrayarak geri çekiyor.

"Bırak beni, seni lanet olası!" Çığlık atarak ayağımın topuğunu beni esir alanın dizine geri gönderiyorum. Ancak, beni tuttuğu açıyla iyi bir ivme elde edemiyorum, bu yüzden tek yaptığı onu hafifçe dengesini bozmak.

"Tate kıkırdıyor, bir koluyla beni göğsüne bastırırken diğer koluyla gömleğimin altından kayıyor. "İşi bitirmeden önce onunla biraz eğlenemez miyiz?"

Xander alay eder. "Ne istersen yap dostum, sadece işin bittiğinde onun işini bitir. Ben burada olacağım."

Xander'ın ayak sesleri uzaklaşıyor ve ben Tate'in tutuşuna karşı umutsuzca mücadele ediyorum. *Hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz. Tecavüze uğrayıp öldürülmek üzere değilim. Öldürülmeyeceğim.*

Tüm çırpınışlarıma rağmen Tate beni yere çekerken hiç terlememiş gibi görünüyor. Belime sarılıyor, bir eliyle kollarımı başımın üstünde tutarken diğer eliyle pantolonumun düğmesini açıyor.

"Çekil üstümden!" Hırlıyorum, tüm gücümle tekmeliyor ve çırpınıyorum. Tate sadece kıkırdıyor ve boynuma eğilip köprücük kemiğimden çeneme kadar beni yalıyor. Tenim tiksintiyle ürperiyor ve son bir kez onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Tate'in dudakları kulağıma yaklaşıyor ve sıcak nefesi kulağımın kabuğunu havalandırırken boğazımda safra yükseliyor. "Artık benimsin ufaklık. Boğazını kesmeden önce bu küçük tatlı amcığın tadını çıkaracağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Gözlerimi kapatıp onu taşaklarından yakalamak için son bir çaba gösteriyorum. Tam o sırada yüzüme sıcak bir şey sıcıyor. Gözlerimi açtığımda Tate adem elmasının üzerindeki koyu kırmızı yarıktan nefes almaya çalışıyordu. Gözlerimi önümdeki manzaradan alamayarak ellerimin üzerinde geri çekilirken, her nefes alışımına iğrenç bir gurultu eşlik ediyor.

"Birini öldürmenin daha hızlı yolları var ama senin için acı çekmesini istedim."

Bu sesin nereden geldiğini bulmak için umutsuzca gölgelerin etrafına bakarken kalbim kafesinden dışarı atmaya çalışıyor. Xander'inkinden daha derinden geliyor ve Tate'in boğazı kesilmişken konuşmasına imkân yok. *Öyleyse...*

"Hayalet," diye fısıldıyorum, gözümü gölgelerden ayırmadan. "Neden... neden..."

"Sana zarar vermek istemediğimi söyledim, Brett. Doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermek sana kalmış." O ürpertici ses duvarlarda gürlüyor ve açıkta kalan kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "Gerçi koşullar göz önüne alındığında, aksini düşünmek için biraz aptal olman gerekir."

Sikeyim. Pislik. "Özür dilerim, ama gerçek bir insanın *seri katil* zarar vermek istemez."

Maskesinin içinden rahatsız edici bir kıkırdama duyuluyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ olaylara siyah beyaz bakıyorsun. Büro sana gerçekten kötülük etmiş, sevgilim."

"Bana öyle demeyi kes!" Beylik silahıma doğru yaklaşarak bağıriyorum. Xander'dan bir süredir haber alamadığım aklıma geliyor ve bu pisliklerden biri harekete geçmeye karar verirse diye silahlı olmam gerekiyor.

"Yok Edici için endişeleniyorsan, onun icabına bakıldı," diye mırıldanıyor Hayalet, kelimeleri ağzımdan alarak. "Sadece sen ve ben varız.

Sevgilim. "Dişlerimi sıkıyorum, elim silahın kabzasına dolanıyor. *Atıcı mı? Xander'ın unvanı falan mı bu?* "Uzun sürmeyecek, pislik."

"O da ne?"

"Dedim ki..." Derin bir nefes alıyorum, sonra namlunun ucunu sesin geldiğinden emin olduğum gölgelere doğrultuyorum. "*Uzun sürmeyecek.*"

Bir kere ateş ettim. İki kez. Ete çarpma sesini dinliyorum, ama dehşete düşüyorum, daha önce olduğu gibi beton sütunlara çarpma sesiyle karşılaşıyorum.

"Bana kızgınsın."

"Çok haklısın, kızgınım!" Sağa ve sola doğru iki el daha ateş ettim. *Hangi cehennemde bu?*

"Anlıyorum."

Kiminle konuştuğumu bilmesem, sesinin neredeyse... üzgün geldiğini düşünürdüm. Onun nasıl bir canavar olduğunu hatırlayarak bu düşünceden sıyrılıyorum. O hiçbir şey *hissetmiyor*. İnsanları pişmanlık duymadan, umursamadan öldürüyor. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor.

Ve görünüşe göre, bunu yapabilen tek kişi benim.

"Neden hemen yapıyorsun?" Namlunun ucunu hafifçe kaydırarak talep ediyorum.

"Ne yapmak?"

"Öldür beni. Diğer adamları nasıl hakladığını gördüm, sorun olmaz." *İşte bu, Brett. Onu ışığa doğru çek. Eğer onu görebilirsen.*

onu öldürebilir.

Sanki teklifimi düşünüyormuş gibi bir duraksama oldu. "Hayır. Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Neden?" Dişlerimi sıkıyor, gölgelerin içine körlemesine ateş etme dürtüsüyle savaşıyorum. Sadece birkaç mermim kaldı, bu yüzden onları boşa harcayamam. "Neden benimle oynuyorsun? Neden hemen harekete geçmiyorsun?"

Küçük bir kıkırdama duvarlardan yansıyarak öfkeme daha fazla ateş katıyor. "Oh, sevgili Brett. Çoktan yaptım."

Saat üç yönünde bir alay sesi duyuyorum ve durduğundan emin olduğum yere mermi kovanını boşaltıyorum. Ancak mermilerim isabet etmiyor ve bir saniye sonra yalnız olduğumu anlıyorum.

Gitmiş.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #12

Doğrudan emir almadan başka bir Maskeyi öldürmek ihanetin en yüksek şeklidir. Ne pahasına olursa olsun kardeşlerinizi koruyun.

ORION'U ARAMAK İÇİN BRETT'I EV KAMERASINDA GÖRENE KADAR BEKLEDİM. Kamyoneti getir. Xander'dan nasıl bilgi alacağımı düşünüyorum olmalıydım ama aklımı meşgul eden tek şey Brett'in yüzündeki ifade.

Benden *nefret* ediyor. Gerçekten, gerçekten benden nefret ediyor. Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir ağrı var ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Biberonum yalanıp temizlendi ve ondan geriye beni sakinleştirecek ve bu korkunç ağrıyı dindirecek hiçbir şey kalmadı.

Göğsümden düzensiz bir çığlık kopuyor ve başımı ellerimin arasına alarak dizlerimin üzerine çöküyorum. *Neden beni görmüyor? Keşke anlayabilseydi. Onu incitmek istemiyorum, artık değil. Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Gerçek o kadar açık ki, mide bulandırıcı.*

Ve bana ihtiyacı yok.

Orion'un gelişini haber veren lastik gıcırtısı beni uyarırken derin bir nefes alıyorum. Doğrulurken, kamyonun görünmesini beklerken suç mahalline doğru süzülüyorum. Xander'ın kör edici mavi gözleri, tıkaçın izin vermediği tüm kelimelerle parlıyor. Ortağı -Tate, sanırım- onun yanında ölü yatıyor, kırmızı kahverengi gözleri cansız bir şekilde tavana bakıyor.

Başımı sallıyorum, Xander'ın çıplak yüzüne bakarken göğsümde hafif bir kıkırdama yükseliyor. Eminim maskesini çok özlüyordur ama gideceğimiz yerde ona ihtiyacı olmayacak.

Ağızındaki tıkaçtan saçma sapan şeyler bağılıyor ve ben de iç çekerek uzanıp tıkacı ağızından çıkarıyorum.

"Ne oldu?" Ayağımı sabırsızca betona vuruyorum. "Konuşmak mı istiyorsun? Konuş."

"Cehennemde çürü, hain piç." Xander bana tükürüyor, ama nişan alamıyor ve solumda bir yere uçuyor.

Ne kadar utanç verici. Yorgun bir şekilde iç çekiyorum, ağızımı tekrar kapatıyorum. "Doğru dürüst tüküremiyorsun bile. Sen nasıl bir Disposer'sın?"

Adamın gözleri bana ateş püskürüyor ve kendimi tutamayıp bir kahkaha daha atıyorum. "Orion sana ulaştıktan sonra bu bakışı ne kadar sürdüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Bir an kaşlarını çatıyor, gözleri *Orion'un kim olduğunu* sorar gibi.

Orion'un paslı mavi kamyonu tam zamanında köşeyi döner ve doğrudan Tate'in kafasına nişan alır. Ağır çekimde, devasa tekerlek başının üzerinden yuvarlanır ve Xander'ın üzerine beyin ve kan fışkırır. Xander'ın yüzü soluyor, öğle yemeğini kaybedecekmiş gibi görünüyor. Gözlerini bile kırpmıyor, sadece eskiden ortağı olan kişinin başsız bedenine bakıyor.

"Yee-haw!" Orion bir köpek gibi kafasını pencereden dışarı uzatarak uluyor. *Tanrım, çocuk sapıtmış.* "Beni gördün mü Hayalet? Kahretsin, keşke bunu videoya çekseydim."

Küçük lanet psikopat. "Kaçıramazdım. Şimdi şu lanet şeyi park et ve cesetleri bagaja koymama yardım et."

Orion piyango kazanmış gibi sırtarak Xander'ın yanına yanaştı ve atlayarak yanımıza geldi. "Birini canlı bıraktınız."

O bebek mavilerindeki heyecanlı parıltıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Evet. Biraz bilgiye ihtiyacım var. Cevaplara, gerçekten."

Orion açgözlü küçük bir sinek gibi ellerini birbirine sürterek Xander'a doğru ilerliyor. "Sen ve ben eğleneceğiz."

Xander benden Orion'un gözlerindeki ölümcül parıltıya bakıyor ve *gerçekten* dehşete düşmüş görünüyor. Başını bana doğru çılgınca sallıyor, gözleri *lütfen beni öldür diye* bağılıyor.

Çenemi yatağa doğru sallayarak gözlerimi deviriyorum. Orion Xander'ı bagaja atmama yardım ediyor, sonra da Tate'i onun üstüne atıyoruz. Orion, *rüzgâr direnciyle ilgili bir şey* söyledi. *Eğer onu aşağıda tutacak bir şey varsa, daha az sürüklenme olacaktır. Bu bilim, dostum.*

Bana pek akla yatkın gelmiyor ama ben ne bilirim ki? Gözlerinde kana susamış bir bakış belirdiğinde Orion'la kesinlikle tartışmayacağım. Ne de olsa ona ben öğrettim. Eğer isteseydi, eminim beni öldürmek için bir yol bulabilirdi.

Tembel olması iyi bir şey. Tembel bir aslan, başkasının ona avını getirmesinden memnun.

"Kesinlikle olmaz. Arabayı sen *kullanmayacaksın*," diyorum ve Orion'un elini sürücü tarafındaki kapı kolundan çekiyorum. Alt dudağını dışarı doğru itiyor ve neredeyse ona bunun onda ne kadar gülünç görüldüğünü hatırlatmak istiyorum. Evet, o ergen bir çocuk ama aynı zamanda katil, narsist bir psikopat. Bu noktada sadece aptalca.

"Git hadi. Git," diye onu kovalıyorum ve bana doğru gönderdiği bakışa gözlerimi deviriyorum. "Yee-haw orospu çocuğu. Bu geminin kaptanı benim."

Orion bebek mavilerini yuvarlayarak yolcu koltuğuna atlıyor. "Sen çok *topal*."

"Bir kelime daha edersen Xander'la kendim ilgilenirim."

Orion nefesini tuttu, sanki onu çok gücendirmişim gibi geri çekildi.

"Yapmazsın." "Yapardım." Kamyoneti vitesine takarken Orion'a bir bakış attım. "Ve koy emniyet kemerini tak, Tanrı aşkına."

Orion homurdanır ama söyleneni yapar. Ne de olsa, şekerle sirkeden daha fazlasını elde edersiniz ve onu bekleyen Xander büyüklüğünde bir tatlı vardır.

Bazen gençlerle uğraşmak o kadar da zor değildir.

Gençlerle başa çıkmak imkansız.

Elimi omzuna koyarak, "Orion, ben bilgi almadan onu öldürmemen gerekiyor," diye hatırlatıyorum. Orion gözlerinde vahşi bir bakışla etrafımda dönüyor ve ona öğrettiğim gibi kanlı bıçağını boğazıma dayıyor.

"Tek bir hareket yaparsan, bağırsaklarını deşerim. *Sakin ol. Sakin ol.*"

Orion'un gözlerindeki sis dağılıyor ve göğüs kafesine bastırdığım hançer ucuna göz kırıyor. "Kahretsin. Orada olduğunu fark etmemiştim."

Gözlerimi deviriyorum, Orion kolunu indirirken hançerimi cebime koyuyorum. "Çünkü duygularının seni ele geçirmesine izin veriyorsun. Düşünmüyorsun. Nefes almalısın. Kan tutkusunun kazanmasına izin verme."

Orion elinin tersiyle burnunu ovuşturarak başını sallar. "Özür dilerim. Tekrar deneyeyim mi?"

Omzunun üzerinden Xander'a bakıyorum, zaten zar zor tutunuyor. "Belki daha sonra. Daha fazla dayanamaz."

Orion iç geçiriyor, kılıcını yere atıyor ve hışımla odadan çıkıyor. Gözlerimi deviriyorum, bıçağı yerden alıp Xander'a doğru yürüyorum. Önünde çömelip yüzünden geriye kalan parçalanmış dağınıklığa bakıyorum. Kulakları ve burnu kesilmiş, bir zamanlar yakışıklı olan yüz hatlarının yerinde birkaç boşluk bırakılmış. Gövdesi ve uzuvları boyunca uzanan birkaç derin yarıktan kan sızıyor ve her küçük hareketle beton zemine daha fazla kırmızı damlıyor.

"Yeterince içtin mi, Xander?" Gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırarak fısıldıyorum. İnce yarıklara kadar şişmiş etinin arasından bakıyor ve onu kırdığımı biliyorum. Beni ve çocuğu konuşurken duydu. Orion'un işe yaramaz, kanlı bir kütükten başka bir şey olmayana kadar geri gelmeye devam edeceğini biliyor. Son anları saf ıstıraptan başka bir şey olmayacak, oysa ben ona kurtuluş sunabilirim.

Ona hızlı bir ölüm sunabilirim.

Xander gözlerini kapar ve başını sallar, omuzları içe doğru çökmüştür.

"Güzel," diye mırıldandım, tekrar ayağa kalkarak. "Kızı öldürmeni kim emretti?"

Şu anda bile, Xander direnecek gibi görünüyor. Ama bir süre daha düşündükten sonra kederle iç geçirir. "Emri yukarıdan aldık." Başını kaldırır, o yarıkları açmak için mücadele eder. "Madamın kendisi."

Kalbim küt küt atıyor ama bu sümüklüböceğe duygu göstermeyi reddederek duruşumu sert tutuyorum. "Neden? Brett'in nesi bu kadar önemli?"

Xander başını geriye atarak ıslak, tıkırtılı bir kahkaha attı. "Ben de Fantomların her şeyi bildiğini sanırdım. Sizler bir avuç sahtekârsınız."

Başımı sallıyorum, yumruğumu hançerimin kabzasında sıkıyorum. "Söyle bana, Xander."

Başını eğiyor, ağzında kanlı dişlerinden geriye kalan kütükleri gösteren iğrenç bir gülümseme. "*Senin yüzünden, Phantom.*" Tükürüyor - yine beni tamamen ıskalayarak. "Ona değer verdiğini, dikkatini dağıttığını düşünüyor. Madam onun gitmesini istiyor, sen yapmayacak olsan bile. *Özellikle* de sen yapmayacaksan."

Omuzlarım gerildi. *Fark etmeliydim. Neden bunu daha önce fark etmedim? Tabii ki son görüşmemizde rolümü yutmadı. Hanımefendiden gelen emri sorguladım. Hayır, daha da kötüsü. İtaatsizlik ettim.*

Disposer aklımı okuyabiliyormuş gibi kıkırdıyor. "Yani bu doğru mu? Onu önemsiyorsun. Tanrım, bu çok acınası."

"Sakın öyle söyleme," diye fısıldıyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Sakın

bunu söylemeye *cüret* edemezsin."

"Neden?" diye alay eder. "Öyle. Seni tekrar seveceğini mi sanıyorsun? O kadar insan arasından *senin* ona yaklaşmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Ona *dokunmana*?" Bir kahkaha daha atıyor. "Senin hakkında hikayeler duydum, Phantom. *Kazara* kendini incittiğin onca zaman yüzünden cildinin nasıl erimiş mum gibi görüldüğünü. Gözlerinin ve saçlarının bir Fantom *ucubesi* gibi bembeyaz olduğunu." Xander dişsiz gülümsemesini sırtıyor, gözlerinin görünen kısmı benimle alay ediyor. "Sana bir kez bakacak ve çılgılık atacak. Ya da daha iyisi, seni suratından vuracak. Bahse girerim böyle daha iyi görünürsün, eğer hikayeler-"

Başı göğsüne düşene ve boynunun yan tarafındaki derin yarıktan o korkunç kırmızı akana kadar Xander'ın şahdamarını kestiğimi fark etmiyorum.

Sikeyim.

İçimi çektim ve bıçağı cebime koymadan önce Xander'ın pantolonunun paçasına sildim. Bunu yapmadan önce ondan birkaç cevap daha almak istiyordum ama sanırım şimdi tam zamanı. Ne de olsa bana bilmem gereken asıl şeyi söyledi.

Brett tehlikede. Korkunç, korkunç bir tehlike.

Odadan hışımla çıkıp evin ana katına geri dönmek için basamakları ikişer ikişer çıkarken göğsümün derinliklerinden bir hırıltı geliyor. Orion mutfak adasında oturduğu yerin önünden geçerken bana garip bir bakış atıyor ama başka bir şey söylemiyor. Orion ne kadar öfkeli olursa olsun, benim hayatım boyunca çektiğim acı ve ıstırapla boy ölçüşemez.

Benden yeterince şey aldılar zaten. Brett'i almalarına izin vermeyeceğim.

Bu düşünceyle kamyonete atladım ve ormanın ağzına doğru yola çıktım. Brett Evangeline'in dairesine doğru.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #9

Hudson yaşıyor! Tanrıya şükür, bütün gün aklımdan geçen tek düşünce bu. Bu akşam onun dairesinde bir toplantımız daha var ve ona nasıl hissettiğimi söylemeyi düşünüyorum. Biliyorum, biliyorum.

profesyonel şeyler. Ama elimde değil. Ve tüm endişelerimden sonra, ona olan hislerimin platonik olmaktan çok öteye gittiği açık.

Tanrım, ben bir aptalım. Bu nasıl işe yarayacaktı ki? Brett'in yanında ona nasıl güvenebilirim?

Bir daha düşündüm de, bu gece duygularımı kendime saklayabilirim...

UYLUKLARIMDA HAFIF BİR BASKIYLA UYANIYORUM. BUNUN VENOM
OLDUĞUNU VARSAYIYORUM.

Rahatladıktan sonra kollarımı uzatıyorum, gözlerim sımsıkı kapalıyken kocaman bir esneme sesi çıkarıyorum. Çok yorgunum. Üç hafta daha uyuyabilirim-

"Bu çok sevimli."

"NE OLUYOR LAN!" Çığlık atarak doğruldum ve neredeyse kahvaltı tepsisini yatağın üzerine deviriyordum. Devrilmeden hemen önce bir çift eldivenli el tepsiyi yakalamasaydı devirecektim.

Doğrudan maskeli yüze bakıyorum; sayısız saatimi grenli bir görüntüde izleyerek geçirdiğim bir yüz. Ve şimdi o burada. Yatak odamda.

"Yüzündeki o bakışı görüyorum. "Evime nasıl girdin?" saçmalığını duymak istemiyorum. Birisi evime girdiğinde

size kahvaltı yaptırır, teşekkür ederim."

Rüya görüyorum, değil mi? Bu berbat, reçete kaynaklı bir halüsinasyon olmalı.

"Neden buradasın?" Sesimin hafifçe titremesine lanet ederek soruyorum. *Kendimi savunmam gerekirse, yatağımın dibinde bir seri katille uyanmayı beklemiyordum.*

Kalbim küt küt atarken komodin çekmeceme doğru ilerledim.
-Dolu silahımın beni beklediği yerde.

Maskeli katil, sorum onu sinirlendirmiş gibi iç geçiriyor. "Artık kimsenin terbiyesi kalmadı."

Hayatta kalma içgüdülerimi bir anlığına unutarak, "Birinin evine zorla girmenin oldukça kötü bir davranış olduğunu söyleyebilirim," diye takılıyorum.

Garip, mekanik bir kahkaha bana cevap veriyor. "Çok kabasın. Bunu sevdim."

"Evet, yatağınızın dibinde psikopat bir katil oturuyorsa bu çok kolay." *Neredeyse geldik. Sadece biraz daha...*

"Vay, vay. Eğer öyle olduğumu düşünüyorsanız, profil çıkarma konusunda bir iki derse daha ihtiyacınız olabilir."

Sikeyim. Pislik. Hiç düşünmeden silahıma davrandım, aynı anda emniyeti kapatarak nişan aldım ve namluyu alınının hizasında ortaladım.

"Gözlerinin arasına bir tane koymadan önce çeneni kapatmanı öneririm, göt herif."

Hayalet başını eğiyor, ürkütücü bir kıkırdama daha yatak odamın duvarlarında yankılanıyor. "Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun, sevgilim? Denemeni kesinlikle görmek isterim."

Gözlerimi o ürkütücü siyah daireden ayırmadan nefes alıyorum. Sonra tetiği çekiyorum.

Tıklayın.

Şaşkınlıkla -ve itiraf etmeliyim ki biraz da panikle- beni ilk kez hayal kırıklığına uğratan güvenilir silahıma bakıyorum. *Ne-*

"Hadi ama sevgilim. Kafandan vurulmak için sana kahvaltı hazırlamak için bunca zaman harcayacağımı mı sanıyorsun?" Eldivenli yumruğunu havaya kaldırıyor ve kurşunları -benim kurşunlarımı- teker teker yere bırakıyor. Dehşet içinde adama bakıyorum, bir kez olsun durumun nasıl gelişeceğini bilmiyorum.

Onu görebilseydim, yemin ederim gülümserdi.

"Oops. Haznedekini unutamam." Kıkırdıyor, mekanik tınısı omurgamda bir ürperti yaratıyor. Tam da düşünürken

daha fazla dehşete düşemezdi, Hayalet uzanır, maskesinin yan tarafına dokunur ve alt yarısının yukarı kaymasına neden olur.

İlk fark ettiğim şey, Hayalet'in pembe dilinin tam ortasında duran bir mermi. Sadece bir anlığına orada duruyor, çünkü bir sonraki saniyede ağzını kapatıyor ve *lanet kurşunu yutuyor*.

Yutuyor. Ne psikopat ama.

"Seni hasta orospu çocuğu," diye fısıldıyorum, o yatağın başına doğru yürürken boğazım düğümleniyor. *Güzel. Gerçekten tehditkâr, Brett*.

Hayalet başını eğiyor, maskesinin alt yarısı yerine oturuyor ve keskin, sakallı çenesini örtüyor. "Hasta, psikotik ve günahkâr kişiliğimin yüzeyini ancak çizen basit bir terim."

Benden birkaç adım ötede durduğunda kaşlarımı çatıyorum, görünüşe göre bundan daha fazla yaklaşıyor. "İyi. Sen bir ucubesin."

"Şimdi ısınmaya başladın, sevgilim." Duraksıyor, sonra yatağın köşesinde duran tepsiyi işaret ediyor. "Ye. Gördüğüm kadarıyla, beslenme alışkanlığınız arzu edilenin çok ötesinde."

Ona dik dik bakıyorum, artık beni öldürmeye çalışmadığı için biraz daha cesurum. *Bu da bir şey sayılmalı, değil mi?* "Onun yerine gidip bir torba sik yemeye ne dersin?"

Hayalet iç çeker. "Her zaman bu kadar sinir bozucu musun?"

"Affedersiniz. Ben lanet bir zevkim." Kaşlarını görebilseydim, eminim şu anda saç çizgisinde olurlardı. "Ne?"

"Yok bir şey... Bazen sana nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Beni-" Birden sözünü kesti. "Sen kafa karıştırıcı bir yaratıksın, hepsi bu. Şimdi, ye bakalım sevgilim. Bundan sonra olacıklardan kurtulmak için tüm gücüne ihtiyacın olacak."

"Ben zaten hayır dedim. Siktir git."

İç çekiyor, başını öne eğiyor. Başını kaldırmadan önce bembeyaz saçlarına bakıyorum, o ruhsuz siyah maske ruhumu delip geçiyor sanki.

"Bunu söyleyeceğinden endişeleniyordum." "Bu ne demek oluyor-?"

Hayalet öne atılıyor, burnuma ve ağzıma kimyasal kokan bir bez tutuyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama çok güçlü ve gaz çok etkili.

Oda döner ve her şey kararır.

İKİNCİ BÖLÜM

ELE GEÇİRME

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

HAYALET

Kurallar: Kural #11
Arkadaşlıklar (Sanctum içinde ve dışında) kesinlikle yasaktır.

25 yıl önce.

"IŞIK SÖNDÜ!" USTA İKİ KEZ ALKIŞLAR VE ODA ÖLÜMCÜL BİR HAL ALIR. Sessiz, odada daha önce var olan her türlü neşe belirtisi onun girişiyle bastırıldı. Tüm Rooks'lar tüvit çarşaflarının altından usulca kayarken hafif bir hışırtı duyulur, on yaşındakilerin hiçbiri doğrudan bir emre itaatsizlik etmeye cesaret edemez.

Hayaletler Akademisi'ne girdiğimden beri beş yıl geçti. Annemin - artık kullanmayı reddettiğim bir terim - beni o maskeli adamlara satmasının üzerinden beş yıl geçti. Artık Azrail denen bir maske sınıfı olduğunu bildiğim adamlar.

Hayaletlerin aksine, Azrailler güvenlik ve düşük profilli suikast konusunda uzmanlaşmıştır. Eğitimleri çok daha az yoğunur, bu da bazılarının insanlıklarını koruyabildikleri anlamına gelir - ki o sarışın Reaper'ı ve o çocuğun iyiliği için nasıl gerçekten endişeli görüldüğünü düşündüğümde bu mantıklı geliyor. Benim iyiliğim.

Beni Madam'ın önüne götürdükleri o gün hissettiğim korkuyu artık hatırlayamıyorum. O doktorlar zayıf noktayı bulmak için saatlerce beni dürtüp dürtüklerinde kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmişim. Şu anda sahip olduğum tek duygu nefret. Onun tarafından tüketildim. İçinde yaşamak istiyorum

Gerekirse içinde öleceğim. Bu odada sadece birimizin canlı çıkacağını düşünürsek, bu inanılmaz derecede yüksek bir olasılık.

Ellerimi yırtık pırtık çarşafın altında kenetleyip, Usta'nın sonunda kamaranın kapısını ne zaman kapatacağını dinliyorum. Oda birkaç dakika daha sessiz kalıyor, sanki geri gelmesini ve gerçekten uyuduğumuzdan emin olmasını bekliyormuşuz gibi.

"Tam bir oyunbozan, haksız mıyım?"

En iyi arkadaşım Brenden'in sesi sessizliği bozarken odada sessiz kıkırdamalar duyuluyor. Ayağa kalkıyorum ve ranzanın sallanmasına neden oluyorum. Brenden ani hareket karşısında küçük bir çığlık atıyor ve ben de diğer çocuklarla birlikte içimden kıkırdıyorum.

"Hiç hoş değil, Ghost. Hiç hoş değil," diye homurdanıyor Brenden, kolunu yana sallayıp bana vurmaya çalışarak. Yeni ismimin kullanılmasına sırtıyorum - Brenden'in geçen ay bana hediye ettiği isim. Hâlâ alışmaya çalışıyorum ama P-1313'ten daha iyi bir kulağa sahip olduğu kesin. Ya da daha da kötüsü, Oğlan.

"Tanrım. Burada bir MIT varmış gibi geldi. Tam bir sürtüksün, Brenden." Yaşlı Rook'lardan biri olan Randy yüzyılın şakasını yapmış gibi kıkırdıyor. Eğitimdeki Bayanlar'dan bahsediyor ve şaka iyi niyetli olsa da kanımı kaynatıyor. Brenden hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret eder? Elbette kolayca ürküyor ama bu arkadaşımınla dalga geçmek için bir sebep değil.

Ranzamdan kalkmak için hamle yapıyorum ama bir şey beni tutuyor. Yan tarafa bakıyorum ve Brendan'ın elinin omzumda olduğunu fark ediyorum.

"Sakin ol Ghost," diye mırıldanıyor, o rahat gülümsemesi ay ışığıyla dolu odada belli belirsiz parlıyor. "Yarın onu tekrar çemberin içine alacağız."

Doğru. Daire. Programdaki ilk gerçek testimiz.

Avuç içlerime bakarak ürperiyorum. Programa girmeden önce zaten sakatlanmışlardı ama beş yıl sonra sınıf arkadaşlarımla ellerine kıyasla zar zor tanınır hale geldiler. Kızgın kırmızı yara dokusu kırılğan ve birkaç yerden çatlamış, bu sabahki hançer kullanma dersimizden irin ve kan sızdırıyor. Neredeyse yarı saydam olan derimin arasından görünen damarlarımla soluk mavi çizgilerini ezberliyor ve içimde birini öldürecek güç olup olmadığını merak ediyorum. Eğer gerçekten kardeşlerimden birini öldürebilirim.

Eğitimimizin en acımasız kısımlarından biri, içimizde kasıtlı olarak besledikleri yoldaşıktır. Takım çalışmasını ve kardeşliği aşılama, ancak sonunda birbirimizi öldürmemizi sağlamak için. Nedenini anlamıyorum

ama

Üstat bize bunun, Kutsal Alan'a düzgün bir şekilde hizmet edebilmemiz için bizi mümkün olan en iyi Maskeler haline getirmek olduğunu söylüyor.

Gözlerim Randy ve yatak arkadaşı Matt'in fısıldaştığı tarafa kayıyor. Onlardan birinin hayatına son vermek benim için sorun olmazdı ama... Kafamın içinde sürüp giden savaştan habersiz, bana karizmatik gülümsemelerinden birini daha atan Brenden'e bakıyorum. Brenden'i asla öldüremezdim. Eğer iş o ve bana kalırsa, ben... ben onun yaşamasına izin verirdim.

Brenden iyi olandır. Kızıl saçları, parlak mavi gözleri ve tatlı kişiliğiyle kimse onun programda başarılı olmasını beklemiyor. Bu yüzden başarmasını sağlamayı, onu son nefesine kadar korumayı kendime görev edindim. Benim için yaptıklarının yanında sönük kalsa da en azından bunu yapabilirim - bana verdiği şeyi. Kendime ait bir isim.

"Düşüncelerin için bir peni, Ghosty?"

Brenden'a sırtıyorum, onun parlak, kaygısız gülümsemesini görünce zihnim hafifliyor. "Annen," diyorum ve Brenden gözlerini devirirken bir kahkaha krizine giriyorum.

"Siktir git. Dua et de yarın eşleşmeyelim," diye göz kırparak şaka yapıyor.

Bu ima midemi bulandırsa da onunla birlikte ben de gülüyorum. Brenden'la o çemberin içinde olmaya dayanamazdım. Onu asla incitemezdim.

İç çekiyorum, hasır yastığa uzanıp gözlerimi kapatıyorum. "Biraz dinlenmeliyiz," diye mırıldanıyorum ve iyi geceler deme şeklimiz olarak yukarıdaki çitalara iki kez vuruyorum. Brenden de vuruyor ve Brenden rahat etmeye çalışırken ranzanın gıcırtilarını ve iniltilerini dinliyorum.

Diğer kardeşler de aynı fikre sahip gibi görünüyor çünkü kısa bir süre sonra odaya bir sessizlik çöküyor - bu sefer Efendi'nin daha önce yatmamızı emrettiği zamandan çok daha rahat.

Uyku beni alsın istiyorum ama çoğu gece olduğu gibi zihnim kapanmayı reddediyor. Zihnimde binlerce resim yanıp sönerken bir trenin penceresinden dışarı bakıyorum, kalbimin hızla çarpmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oluyor. Dağınık horultular odayı dolduruyor, ancak annemin beni Azrail'e verdiği günün üzerinden geçtiğimin farkında bile değilim. Beni neden bıraktığını, benimle yaşayamayacak kadar korkunç ne yaptığımı bilmek istiyorum. Ben kötü bir çocuk değildim. Nazik ve neşeliydim ve sadece birinin beni sevmesini istiyordum.

Öfkeli bir öfkeyle bu düşünceden sıyrılıyorum ve nefretin sahip olduğum son duyguyu da yutmasına izin veriyorum. Onu şişelemeye çalışıyorum, saklamak için

Ama biliyorum ki yarınki maça kadar kardeşlerimi incitmek içimden gelmeyecek.

Çok zayıfım. Bir evlat olarak, bir Fantom olarak başarısızım. Belki de yarın ölecek kişi ben olursam bu bir merhamet olur. Eğer sonum hızlı ve-"Hayalet mi?"

Karanlık düşüncelerimden Brenden'in sesiyle irkildim. Sesi normal gelmiyordu. Sesi... paniklemiş gibiydi.

"Neyin var?" Elimi ranzasına doğru uzatarak fısıldıyorum. Hissedemiyorum ama Brenden'in elimi tuttuğunu nefes alış verişindeki düzleşmeden anlıyorum. Soruma cevap vermiyor ama aslında cevap vermesine de gerek yok. Diğerlerine karşı kaygısız bir tavır takınsa da, Brenden'in içten içe korktuğunu biliyorum. Ölümden gerçekten korkuyor, o kadar ki biz küçükken her dersten önce panik atak geçirdiğinde onu sakinleştirmek zorunda kalırdım.

Görünüşe göre bu gece de farklı değil. Brenden hâlâ o beş yaşındaki korkmuş çocuk, kabul töreni sırasında boğmaya zorlandığı yavru kedi için ağlıyor. Zalimlik ve adaletsizlik yüzünden ağlıyor. Kendisinin ya da herhangi bir hayatın kırılğanlığını hatırlatıyor.

"Seni koruyacağım. Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum ve elimi onun elinin etrafında sıkıyorum. "Yarın ölmene izin vermeyeceğim, Brenden."

Titrek bir kıkırdamayla, "Seni bu konuda tutuyorum," diyor. Bu zayıf bir mizah girişimi - tek gerçek savunma mekanizması - ama yine de sınırlarımı yatıştırıyor. Eğer yarını atlatabilirse, bundan sonra olacakları da atlatabilir.

Bundan emin olacağım.

Dairesel açıklığın ortasına vuran güneşe karşı gözlerimi kısıyorum, rakibime bakarken vücudumdaki her kas bir tel gibi geriliyor. Matt bana mağrur bir sırıtışla bakıyor, gür sarı kaşları alaycı bir şekilde kıpırdıyor. Ağzımı kaplayan buruk tattan kurtulmak için yanımdaki yere tükürüyorum, kahvaltı sırasında aldığımız Rebound'un etkisiyle derim karıncalanıyor. İğrenç bir şeydi.

"Unutmayın, bu sizin yeteneğinizin bir testi. Bu nedenle, eşit dövüş kabiliyetine sahip bir Kale ile eşleştirildiniz." Usta'nın sesi

Açıklığın ortasına geldiğinde sesi, etrafında kendi dövüş çemberlerinde konumlanmış altı çift Kale tarafından kolayca duyuldu.

"Maç, biriniz bastırıldığında ya da öldüğünde sona erecek." O kadar gerçekçi söylüyor ki. Sanki son beş yılını birlikte geçirdiği çocukların hayatları, öğle yemeğinde ne yediğinden daha az önemliymiş gibi.

Siktiğimin piçi. Çenemi sıkıyorum ve gizlice çemberin etrafına bakıyorum, Usta'nın Brenden'ı Randy ile eşleştirdiğini görünce kalbim mideme iniyor. Randy, Brenden'in kül rengi figürüne alaycı bir tavırla bakıyor, gözlerinde kötü niyetli bir parıltıyla dudaklarını yalıyor.

Bu nasıl adil bir dövüş oluyor? Nabzım o kadar yüksek atıyor ki Usta'nın bir sonraki sözünü kaçırıyorum. Brenden'ı korumak zorundayım. Eğer bir şey yapmazsam, o-

ÇAT!

Başım yana savruluyor ve hiçbir şey hissetmesem de kulaklarımdaki belirgin çınlama Matt'in az önce şakağıma vurduğunu söylüyor. Göz ucuyla dirseğini görüyorum ve bana çarpmadan hemen önce eğilip kendi yumruğumu Matt'in bacaklarının arasına gönderiyorum.

"S.KTİR!" diye bağırıyor ve bir patates çuvalı gibi yere düşüyor. İşte bu yüzden koruma takıyorsun, göt herif. Matt'in dikkat dağıtmasını maçı bitirmek için kullanmalıydım, ama dikkatimi Brenden çekti, yüzü Randy'nin dirseğinin kıvrımında morarmıştı.

Hayır, hayır! Randy'yi, Brenden ölene kadar ve hatta ondan çok sonra bile gitmesine izin vermeyeceğini anlayacak kadar tanıyorum. Bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Başıma gelecekleri umursamadan çemberin kenarına doğru koşuyorum, aklımda tek bir şey var: Brenden'i kurtarmak.

"Ne halt ediyorsun, P-1313? Maçın daha bitmedi!" Bacaklarımı daha hızlı pompalarken Usta'nın sesi zihnimde zar zor algılanıyor. Brenden'ı kurtarmalıyım. Kurtarmak zorundayım.

"RINGE GERİ DÖN!"

İtaatsizlik ettiğim için bana ne yapacağı umurumda değil. Arkadaşım dışında hiçbir şey umurumda değil. Bana adımı o verdi. Bana adımı verdi. Bana-

Kalçamın arkasından korkunç bir gıcırdama sesi geliyor ve bir nedenle bacağım altımdan çıkıyor. Telaşla arkama bakıyorum, bacağımın yarısına kadar uzanan kalın, tırtıklı bir bıçak fark ediyorum, yaradan korkunç, yapışkan bir kırmızı akıyor ve toprağa damlıyor.

Plop... plop... plop...

Birdenbire annemin oturma odasında beş yaşındaydım. Halısına yine kırmızıyı bulaştırdığım için bana bağıyor ama sesi tuhaf geliyor. Daha derinden. Robotik, neredeyse. Neden böyle bağıyor? Sürekli bahsettiği bu çember nedir?

Altımda biriken kırmızıya bakıyorum, içimde bir çukur büyüyor. O fark etmeden önce bunu temizlemeliyim. Annem mükemmel beyaz halısındaki renklerden nefret eder.

Akılsızca, kan ve kir çamurunu avuçlarıma almaya başlıyorum, yaklaşan ayak seslerine sağır oluyorum. Kırmızıyı temizlemeliyim. Görmesine izin veremem. Tırnaklarım toprağı kazıyor, az önce temizlediğim su birikintisine daha fazla kırmızı katıldıkça çılgınlığım artıyor. Neden? Neden doğru bir şey yapamıyorum? Sadece iyi olmak istiyorum, tek istediğim bu. Neden bir kez olsun iyi olamıyorum?

"HAYALET! Hayalet, kendine gel!"

Hayalet... Bu tanıdık geliyor. Kafamı kaldırıyorum ve anında Brenden'in buz mavisi bakışlarıyla karşılaşıyorum. Ağzı sürekli hareket ediyor ve solgun görünüyor ama solgunluk morluktan iyidir. Randy'nin ölüm şokundan kurtulmuş olmalı.

Son düşünce beni kendimden geçiriyor ve Brenden'in "DUCK!" diye bağırdığını duyacak kadar zamanım oluyor ki gümüş bir şey boynuma doğru savruluyor. İçgüdülerim devreye giriyor ve Matt'in bıçağı şahdamarımı kesmeden hemen önce yana düşünüyorum.

"Senin derdin ne evlat?" Usta bağıyor, sesi daha önce hiç duymadığım bir öfkeyle dolu. "Yavaş mısın lan sen? Ayağa kalk ve SAVAŞ!"

"Evet, evlat. Bir erkek gibi ölüme git," diye alay ediyor Matt ve hançerini göğsüme doğru vahşice savuruyor. Ucu bana çarpıyor ve gömleğimin önünden aşağı daha fazla kırmızı dökülüyor. Çenemi sıkıp ayağa fırlıyorum ve bıçağı uyluğumun arkasından çekiyorum. Kaslarımın ve sinirlerimin parçaları bıçağın tırtıklı kenarlarına yapışıyor ve bıçağı savunma pozisyonunda kaldırırken safralarımı yutuyorum.

"Benim adım bu değil," diye hırlıyorum, bıçağımı uzatarak Matt'in etrafında yavaşça dönüyorum. "Adım Hayalet."

"Doğum belgende öyle yazmıyor ama, değil mi? O kadar eziksin ki annen sana bir doğum belgesi bile ver-"

Schwick.

Matt hançerini bırakıyor, diğer eliyle de bıçağımın kabzasına kadar saplandığı ve radyal sinirini kestiği koltuk altını tutuyor.

Neden hareket ettiremediğini anlayamadan, geniş ve endişeli gözlerle gevşek sağ koluna bakıyor.

O hâlâ şoktayken, çömelerek ileri atıldım ve bıçağını ayaklarının dibinden kaptım. O daha ne olduğunu anlamadan, bıçağı kemerinin tepesine indirip tendon ve kemiği temiz bir şekilde kesiyorum.

Kulak tırmalayıcı bir çığlık açıklıkta yankılanıyor ve diğer Köstebeklerden bazılarının telaşla başlarını çevirmesine neden oluyor. Son çığlığı da ağzından dökülürken uzanıp bıçağımı omzundan çekiyorum ve momentumumu kullanarak diğer ayağına saplıyorum.

Aynı anda hem çığlık atmaya hem de nefes almaya çalışırken dudaklarından boğulma sesleri yükseliyor.

"Boyun eğ," diyorum gözlerinin içine bakarak. Başını meydan okurcasına sallıyor, acınası bir şekilde ayağını yerden kaldırmaya çalışıyor. Ona şöyle bir bakıyorum ve tiksintiyle oflayıp puflayarak dönüyorum ve çemberin kenarına doğru yürümeye başlıyorum - daha önceki gibi koşmaya değil. Brenden neşeli bir çığlık atıyor ve diğer birkaç Köstebek de ona katılınca gülümsüyorum.

Başardık. İkimiz de hayatta kaldık-

Bir şey yan tarafıma çarpıyor ve vücudum yere yuvarlanıyor. Kendimi toparlamama fırsat kalmadan Matt sırtıma bindi ve beni yere yapıştırdı. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun. Nasıl bu kadar çabuk toparlandı?

Bu pozisyonda manevra yapamam. Matt'in yaşamasına izin verdiğimi anlayacak kadar zeki olduğunu düşünerek gardımı indirdim. Boğazını kolayca kesebilirdim ama öldürücü olmayan darbeler indirmeyi tercih ettim. Şimdi, cömertliğim felaketim olacak gibi görünüyor.

"Kendini çok özel sanıyorsun," diye nefes alıyor Matt, yüzündeki çılgın gülümsemeye açık yeşil gözlerindeki delice parıltı eçlik ediyor. "Ne kadar özel olduğunu öldüğün zaman göreceğiz-"

Son kelime kesiliyor ve bir saniye sonra gökyüzünden kırmızı bir yağmur yağıyor, başımı ve sırtımı kaplıyor. Yumuşak bir gümbürtü duyuyorum ve başımı yana çevirdiğimde Matt'in yerde yuvarlandığını görüyorum, gözleri hâlâ şoktaymış gibi kocaman açık. Ustam kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken midem bulanıyor ve yetersiz kahvaltımı kanlı toprağın üzerine kusmakla tehdit ediyor.

Yüzü olmayan o siyah daireye bakıyorum, aklımda tek bir soru dolaşıyor. Beni neden kurtardın?

Usta sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi grubun geri kalanına hitap etmek için döndü. "Hepinizin gördüğü gibi, maç bitmişti ama eski sınıf arkadaşınız kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünüyordu. Bu,

kurallara uymanın akıllıca olduğunu düşünen herkese bir ders olsun.

gelecekte itaatsizlik." Bununla birlikte, siyah takım elbisesinin kuyrukları arkasında hafifçe sallanarak gruptan uzaklaşıyor. Her hareketini izliyorum, damarlarımda belirsizlik dolaşıyor.

Neden olduğundan emin değilim ama... Sanırım usta hayatımı bağışladı.

Bakışlarımı Brenden'a çeviriyorum, boynunun etrafında mor ve mavi girdaplar filizlenmeye başlamış bile. Brenden'ın ölmesine izin verecekti... o zaman neden beni kurtarsın ki?

İçimde cevabı beğenmeyeceğime dair bir his var.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #10

Bu gece Hudson'la şehirdeki dairesinde buluştum. Biliyorum, biliyorum.

Bir kadın ne kadar aptal olabilir ki? Ama tüm Maskelerin olmak için eğitildiği gibi o da mükemmel bir beyefendiydi - Hudson öyle diyor. Ev yapımı, besleyici bir öğle yemeğinden sonra Hudson'la kanepeye oturduk ve bana çocukluğundan bahsetti.

Bu kadar nazik, bu kadar iyi birinin bunları yapmaya zorlanacağını düşünmek... Bu geceden sonra, Sanctum'u alaşağı etmeye her zamankinden daha kararlıyım.

Bunlar insanlığa karşı iğrenç, korkunç iğrençliklerdir ve durdurulmaları gerekir.

Yapamazlarsa Tanrı hepimize yardım etsin.

KENDİME GELDİĞİMDE BİLDİĞİM SADECE İKİ ŞEY VAR: BAŞIM SANKİ BİR Fil üzerine oturdu ve bir çift tüylü pembe kelepçe bileklerime bağlandı.

Bekle, kelepçe mi? Tüylü kelepçe mi?

Doğrulmaya çalışırken içimden bir adrenalin dalgası geçiyor ama göğsümdeki kalın deri kayış bunu imkânsız kılıyor. Başımı kaldırdığımda bacaklarımın bağlı olduğunu fark ediyorum, bir ayak bileğim demir karyolanın her bir köşesine bağlanmış.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı -şaşırtıcı derecede- rahat yastığa bıraktım ve burnumdan derin, eşit nefesler almaya odaklandım.

Sakin ol, Brett. Çıldırarak seni bu karmaşadan kurtarmayacak. Yavru köpekleri düşün. Yavru köpekler iyidir. Yavru köpekler seni kaçırtıp inlerinde bir yatağa bağlamazlar. Yavru köpekler her an buraya gelip seni vahşice öldürmezler.

Tamam, yavru köpekleri düşünmek hiç yardımcı olmuyor.

Kapı gıcırdayarak açıldığında sarsılıyorum, sonra kendimi mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya zorluyorum. *Eğer uyuduğumu düşünürse, belki de gider...*

Birkaç dakika sonra ayak sesleri kesiliyor ve ardından kapı kapanıyor. Rahat bir nefes alıyorum ve hemen bileklerimi kelepçelerden kurtarmak için kıpırdanmaya başlıyorum. Kelepçelerden kurtulmak için başparmakların yerinden çıkması gereken birkaç film izlemiştim ama bu açıdan bunu nasıl yapacağımdan tam olarak emin değilim. Kaşlarımı çatarak ellerime bakıyorum, sol elimin topuğunu kullanarak sağ başparmağımın eklemine yuvasından çıkarmaya çalışıyorum.

"Lütfen bunu yapmayın."

Çılgılık atıyorum, o çarpık ses duvarlarda yankılanırken bedenim bağlara karşı acıyla sarsılıyor. *Kahretsin, hiç gitmemiş. Öleceğim amina koyayım.*

Ayak sesleri endişe verici bir şekilde yatağa yaklaşıyor. "Daha fazla yaklaşma! Seni öldüreceğim, yemin ederim," diye hırlıyorum, sesimin hafifçe çatlamasından nefret ederek. *Kendimi savunmam gerekirse, hiçbir eğitim beni bu tür bir dehşete hazırlayamazdı.*

Yatakta bir çukur var ve yatağın ayak ucuna oturduğunu biliyorum. *Bu kadar mı? Öleceğim zaman bu mu?* Hep daha iyi, daha asil bir ölümüm olacağını düşünmüştüm. Belki görev başında, başka birini korurken. Ama hayır. Bileklerime bağlanmış bir çift tüylü kelepçeyle yatağa bağlı bir şekilde öleceğim.

Tanrım, ne kadar utanç verici.

"Brett..." Sesi ancak bir fısıltıya dönüşüyor ve bir an sonra bacağıma bir şey dokunuyor.

Dizimi sarsıyorum ama bu, orada duran eldivenli elini yerinden oynatmaya yetmiyor. "Çekil üstümden, sikik herif! Seni geberteceğim!"

"Kelime dağarcığın arzulanan çok şey bırakıyor," diye mırıldanıyor, elini çekmeye karar vermeden önce bir dakika boyunca eline bakıyor. *"Sikmek bir sıfat değildir."*

"Öyle mi? O zaman siktir git," diye hırlıyorum, sinirim damarlarımı aydınlatıyor. Bunu söylediğim için benimle dalga geçmiş olması umurumda değil. Kendini bir kaktüsle *sikebilir*.

Hayalet başını eğiyor. "Senin yapmanı tercih ederim."

Tabii ki yapardı. "Pekala, sert tırnaklar, dostum," diye kestirip atıyorum, söyledikten sonra yaltaklanma dürtüsüyle savaşıyorum. *Gerçekten tehditkâr, Brett. Şimdi seni bıçaklayarak öldürmeyeceği kesin.*

Gözlerimi kapatıyorum, göğüs kafesime bir hançerin saplanmasıyla gelen acıyı bekliyorum ama hiçbir şey yok. Yavaşça tek gözümü açtığımda onu hâlâ yatağın kenarında otururken buluyorum, hayvanat bahçesindeki garip bir yaratığı izliyormuş gibi başını eğmiş.

"Ne?" Ellerim bağılyken rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. *Neden bana öyle bakıyor?*

Hayalet hâlâ konuşmayı reddediyor. Sadece bakıyor, *bakıyor* ve *bakıyor*. Bahse girerim o maskenin altında gözlerini bile kırpmıyordur - gerçek gözleri ya da göz kapakları olduğunu varsayıyorum. Bir ağzı ve çenesi olduğunu biliyorum, ama bunun ötesinde... kim bilir? Belki de yarı sayborgdur. Belki de bu yüzden bu pislği yakalamak imkansızdır.

Daha garip şeyler de oldu.

"Bu ne demek oluyor... sert *ayak tırnakları* mı?"

Gülme isteğimi bastırıyorum. Psikopat katillerin kendileriyle dalga geçilmesine iyi tepki verdiklerinden şüpheliyim. *Ama bu çok komik.* "Bunu söyleyen birini hiç duymadın mı?" Başını sallıyor. İçimi çekiyorum, keşke avuçlarımı gözlerime bastırıp bu korkunç baş ağrısını dindirebilsem.

"Bu sadece... bu kötü şans demek. *Olmayacak* gibi, *dostum.*" Ve şimdi bir seri katile deyimleri açıklıyorum. Bugün harika bir güne dönüşüyor.

Hayır.

Cevap vermeyince başımı kaldırıyorum ve son baktığımdan beri bir santim bile kıpırdamadığını fark ediyorum. Hâlâ orada oturmuş beni izliyor.

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun?" Talep ediyorum. "Çünkü güzelsin."

Sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi söylüyor. Ve benim aptal kışım *kızarıyor. Kendine gel, kadın. O vahşi, psikopat bir suçlu.* Kendimi silkeleyip, yüzüme ters ters bakmaya zorluyorum. *Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım ve sonra... ve sonra...*

Buradan canlı çıkmamın mümkün olmadığı aklıma geldi. Beni isteyerek serbest bırakmadığı sürece. *Yani...*

"Ne istiyorsun?" Sesimi cesur tutmaya çalışarak soruyorum. "Neden buradayım? Bana ne yapmayı planlıyorsun?"

Işığın bir oyunu olabilir ama omuzlarının hafifçe gerildiğine yemin edebilirim. Bir süre bana cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Ama sonra iç geçiriyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, başını yana çevirerek. Uyandığımdan beri ilk kez gözlerini kaçırıyor ve bu nedense içimi ürpertiyor.

"Bilmiyorum da ne demek? İnsanlar durduk yere başka insanları kaçırmaz!"

Omuz silkiyor, hâlâ bana bakmıyor. "Ben sıradan biri değilim."

Normal insanlar maskelerle dolaşıp federal ajanları kaçırmazlar, o yüzden sanırım bu izleri taşıyor. "Sen... sen beni öldürecek misin?" Bu sefer kelimeler ağzımdan dökülürken utanıyorum. Harika, şimdi de ona fikir veriyorum. Kıcıımı büroya nasıl soktular?

Hayalet başını bana doğru çeviriyor, sanki ruhumun derinliklerine bakıyor. "Hayır. Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Düşün. İşler iyi görünmüyor. "Neden olmasın? Benimle ne yapacaksın?"

Omuz silkiyor, o meçhul oval yine yana kayıyor. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek! Bu-" *"Bilmediğimi söyledim!"*

O çarpık ses taş duvarlarda yankılanırken sarsılıyorum, göğsüm kabarıyor. İçinden ağır bir iç çekiş geçiyor ve yataktan kalkıp başıma doğru ilerliyor.

"Ne yapıyorsun? Benden uzak dur!"

Beni duymamış gibi davranıyor, göğsüme doğru uzanıyor ve parmaklarının bir hareketiyle kayışı gevşetiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, ne yaptığını anladığımda mücadelemi bırakıyorum. Göğüs cebinden ince gümüş bir anahtar çıkarıyor ve ayak bileklerimdeki bağlardan birine sokuyor. Kilit çözülürken bir *klik* sesi geliyor ve kan ayak parmaklarıma doğru serbestçe akarken rahat bir nefes alıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, diğer bileğim de kurtulur kurtulmaz doğruluyorum. Bileklerimi ona uzatıyorum ama o başını sallıyor.

"Ellerin serbestken sana güvenmiyorum. Ayrıca..." Sesi alaycı bir tınıya bürünüyor. "Seni kelepçeli görmek hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı çatıyorum, bacaklarımı beceriksizce yatağın kenarına atıyorum. Hayalet başını odanın diğer ucuna doğru sallayıp uzaklaşıyor ve beni peşinden tökezlemek zorunda bırakıyor.

Düz bir taş duvarın önünde duruyor ve ağzından bir soru çıkıyor. Ama bileğinin tersiyle duvara bastırıldığında boğazında düğümleniyor ve gizli bir kapı kayarak açılıyor.

"Vay be. Bu çok fena."

Başını bana doğru çeviriyor, tehdit dışında bir şey söylediğimi duyunca şaşırması gibi görünüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Tabii. Ya öyle ya da kolay etkilenirim."

O ürkütücü siyah ovalden bir homurtu geliyor. "Gel, Brett. Adımına dikkat et."

Başını sallayarak ön tarafa gitmemi işaret ediyor. Tepem atıyor ama başka bir seçeneğim de yok. Derin bir nefes alarak omzumu kelepçelerin izin verdiği kadar geriye çekiyorum ve merdivenleri çıkıyorum.

Hayalet'in yol boyunca doğrudan kışıma baktığını anlamak için arkama bakmama gerek yok ve bu içimi garip bir uğultuyla dolduruyor. Başımı sallıyorum. *İşte bu, kesinlikle aklımı kaçırdım.*

"Brett?"

Sarsılıyorum, ayağım basamaktan kayıyor ve bedenim geriye doğru savruluyor. Gözlerimi kapatıyorum, başımın basamaklara çarpmasını bekliyorum ama hiçbir şey yok - belime sıkıca sarılmış sıcak bir çift kol dışında hiçbir şey yok. O garip elektrik geri dönüyor, en güçlü şekilde ellerinin kalçalarımdaya dayandığı yerlerden yayılıyor.

"Sorun yok, sevgilim. Artık sen varsın." Sesi çok yumuşak. Yani... Bunu tarif edecek kelimeyi gerçekten bilmiyorum. *Saygılı*, belki.

Bedenimi onun pençesinden kurtarıyorum, his kaybı yüzünden tamamen boş kaldığımda kaşlarımı çatıyorum. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Çok fazla sorunuz var," diyor ve beni son birkaç basamağa çıkarıyor. Buna hakkım olduğunu belirtmek üzereydim ki ana odaya adım attım ve önceki tüm düşüncelerim pencereden uçup gitti.

Kemerli koridorların her biri boyunca el oyması taş süslemelerle tamamlanan otuz ayak tonozlu tavandan devasa bir avize sarkıyor. Avizenin kumtaşından yansıyan ışığı odayı hafif turuncu bir renge bürüyor ve büyüklüğüne rağmen tüm mekâna rahat bir hava veriyor. Odanın ortasında bir kuyruklu piyano duruyor -görünüşe bakılırsa bir Steinway- ve tepesinde yığınla nota duruyor, kenarları yıpranmış ve yaşlılıktan sararmış. Trans halinde devasa enstrümana doğru ilerliyorum, parmak uçlarımı yıpranmış fildişi tuşların üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Burası o kadar sessiz ki kalbimin atışını duyabiliyorum. Ve eğer dikkatle dinlersem, yemin ederim arka planda dalgaların çarptığını duyabiliyorum. Merakla, odanın sol tarafındaki duvarı kaplayan pencereye doğru süzülüyorum. Dışarısı karanlık, bu yüzden dışarıyı göremiyorum ama yaklaştıkça daha önce duyduğum şeyden daha da emin oluyorum.

Okyanus kenarındayız.

Alnımı serin cama dayayıp dalgaların taş kayalıklara çarpışını dinliyorum. En iyi tahminime göre Moriton'un kuzeyinde bir yerdeyiz - muhtemelen okyanusa açılan kayalıkların *içinde*.

Ürperiyorum, içinde bulunduğum durumun ciddiyeti beni on kat etkiliyor. *Eğer düşündüğüm yerdeysem, kaçmamın hiçbir yolu yok demektir. Vahşi doğanın derinliklerindeyiz, kilometrelerce ötede medeniyetten eser yok. Bu taş kaleden bir şekilde çıkmayı başarsam bile, hangi yöne doğru koşmaya başlayacağımı bilemem.*

"Kapana kısıldım," diye fısıldıyorum, gözlerimi sıkarak. *Burada öleceğim, değil mi?*

"Brett?"

Sıçıyorum ve başımı büyük bir gürültüyle cama çarpıyorum. Bir irkilemeyle elimi alnıma götürüyorum, sonra Hayalet'le yüzleşmek için dönüyorum.

"Evet?"

Hayalet ayaklarını taş zeminde sürüyerek ilerliyor, başı hafifçe öne eğik. "Bir tur atmak ister misiniz?"

Elimi indiriyorum, onu anlamaya çalışıyorum. *Gergin görünüyor... Neden?*

"Elbette." Omuz silkip yan tarafa bakıyorum. "Kulağa hoş geliyor." *Ve belki de kaçmanın bir yolunu bulurum.*

Hayalet başını sallar, topuklarının üzerinde döner ve soldaki koridora doğru süzülür. "Gel, Brett."

Kaşlarımı çatıyorum ama yine de peşinden gidiyorum, büyük kemerli kapıdan geçerken inanmayan bakışlarıma engel olamıyorum. "Peki... burayı kim inşa etti?"

Hemen cevap vermiyor ve ben de onu bir şekilde gücendirmiş olabileceğimi düşünerek çekiniyorum. Belki de soru sormamam gerekiyordu...

"Ben yaptım. Ben tasarladım. Gerçek altyapı konusunda biraz yardım aldım."

Şifreli ama etkileyici. "Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

"Ofisime." Bunu söyler söylemez, masum görünen bir başka taş duvara geliyoruz. Ta ki bileğini duvara bastırana ve başka bir gizli kapı açılana

kadar.

Lanet olsun. Sanırım bunlardan birine ihtiyacım var.

Açıklıktan içeri adım atıyor ve eldivenli elinin bir hareketiyle onu takip etmemi işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve duvardan duvara bilgisayar monitörleriyle dolu görünen bir odaya giriyorum. Birçoğunda siyah ekranlar var ama bazılarında da insanların evlerinden, *yatak odalarından* canlı yayınlar var.

Yutkunuyorum, benim evime de benzer bir besleme yapmış olabileceğini fark ediyorum. *Biri beni izliyormuş gibi hissetmeme şaşmamalı. Gerçekten de öyleydi.*

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, konuşuyor. "Seninki favorilerimden biriydi." İlgisiz bir şekilde ekran duvarını işaret ediyor. "Bunların hepsi iş için. Ama seninki, sevgilim..." Bana bir adım daha yaklaşıyor, derin bir nefes alırken az önceki gerginliğini unuttuğu belli. "Seninki... hepsi zevk içindi."

Geri çekiliyorum, aniden ne kadar yaklaştığından ve daha da önemlisi vücudumun buna nasıl tepki verdiğinden endişeleniyorum. Bana dokunmasını *istiyorum*, temas anında damarlarımda dolaşan o tuhaf, sıcak elektriği hissetmek istiyorum. Diğer insanların bana dokunmasından çok farklı. Derimin altında sürünen karıncalar yok, korkunç hislerden kurtulmak için bölgeyi ateşe verme arzusu yok.

Oh, lanet olsun. Phantom'a aşık oldum.

ŞEFTEN BİRİ

HAYALET

Kurallar: Kural #13

Bir eş edinmek (ilişki tamamen cinsel nitelikte olsun ya da olmasın) kesinlikle yasaktır.

BRETT'İN YÜZÜ SOLGUN. ONA DIKKATLİCE BAKIYORUM, ANLAMAYA ÇALIŞIYORUM
Bu mizaç değişikliğine neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Uyandığından beri pek çok şey oldu - kaygılı, öfkeli, canı ama asla gerçekten dehşete düşmedi. Acaba kameralar hakkında söylediğim şey mi diye düşünüyorum ama düşündükçe durumun böyle olmadığını daha iyi anlıyorum. Ona onlardan bahsettiğimde iyiydi. Benden uzaklaşıp kendi küçük dünyasına çekildikten *sonraydı*.

Bir şey fark etti ama ne? Asla bilemeyebilirim.

"Gel, Brett," diyorum ve beni yan odaya kadar takip etmesi için el sallıyorum. Ona dokunamamak beni öldürüyor -bu eldivenleri çıkarıp onu elime almak için neler vermezdim- ama Xander'ın bana söylediği şey zihnimde dönüp duruyor ve kurmaya çalıştığım tüm fantezileri öldürüyor.

Ona yaklaşmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Ona dokunmana? Sana bir kez bakacak ve çılgılık atacak. Ya da daha iyisi, seni suratından vurur.

Bu düşüncelerin neden olduğu acıya kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. *Ama... Ben acı hissedemiyorum. Bunu anlamıyorum. Hem de hiç anlamıyorum.*

Düşüncelere o kadar dalmışım ki, Brett küçük bir nefes verene kadar kütüphaneye vardığımızı fark etmiyorum. Ona bakıyorum, duvarları kaplayan yüzlerce kitaba bakarken mükemmel pembe dudaklarının nasıl huşu içinde açıldığını fark ediyorum. Uzanıp parmağımı dudaklarında gezdirmek istiyorum. Eminim çok *yumuşak* olurlardı. Çok yumuşak ve pürüzsüz.

Brett aniden başını yana çevirir ve her ne gördüyse ağzından bir çığlık dökülür.

"Bu da ne *böyle*?" diye fısıldıyor, sesi kısık.

Gözlerini diktiği yere bakıyorum ve kitap raflarından birinin üzerinde duran korunmuş kafaya baktığını fark ediyorum. *Harika bir kitap sonu oluyor.*

"Oh, o mu? Bu bir hatırlatma."

Başını yavaşça sallıyor, yüzü daha önce olduğu gibi soluyor. "Neyden?"

Kıkırdıyorum, yanına yaklaşıyorum. Eğilip ağzımı kulağının birkaç santim ötesine yerleştiriyorum. "Kötü bir orospu çocuğu olduğumu hatırlatan bir şey. İçeri girecek kadar aptal olan herkes için yeterli bir uyarı." Omuz silkiyorum, doğrulurken dudaklarımda sinsi bir gülümseme var. "Ayrıca bazen şişeyi sallamak hoşuma gidiyor. Gerçekten komik suratlar yapıyor. İzle-"

Yanına yaklaşıp kavanozu ellerimin arasına alıyorum ve sallamaya başlamadan önce yüzümü ona dönüyorum. Kafanın ağzı çığlık atar gibi açılıyor ve göğsümde bir kıkırdama oluşuyor. Ta ki içimdeki neşenin her zerresini öldüren bir şey duyana kadar. Brett *çığlık atıyor.*

Duruyorum, başımı yana eğerek onun dehşete kapılmış yüz ifadesini inceliyorum. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet, bu beni rahatsız ediyor!" diye bağırıyor ve benim ileri attığım adımı taklit etmek için bir adım geri atıyor.

"Oh. Özür dilerim. Gerçekten de senin daha sert bir yapıya sahip olduğunu düşünmüştüm." Kavanozu kitaplığa geri koyuyorum ve Brett'in kafasındaki yeni ifadeyi fark edince yüzü hafifçe yeşile dönüyor.

"Ne yaptığı umurunda değil mi?" Kavanozu hafifçe çevirerek tamamen düz durmasını sağlıyorum.

Brett ellerini sıkıca kavrayarak başını sallar. "Neden yapayım ki?"

Çarpık bir kahkaha odanın içinde yankılanıyor. "Çünkü, sevgili Brett," Yavaşça ona doğru yaklaşıp söylüyorum. "Bilseydin sen bile onu iyice bir sarsmak isterdin."

"Neyi biliyordun?"

Arkamdaki kavanozu işaret ediyorum. "Bu babamın kafası." Cevap vermeyince başımı eğiyorum. "O adam beni bu dünyaya getirdiği için kısmen suçluydu. Eminim şimdi ondan nefret ediyorsundur." *Eğer benden nefret ediyorsan...*

Brett alay ederek başını benden yana çevirdi. "Neden yapayım ki? Yumurtasının bir canavara dönüşmesi onun suçu değil."

Kaşlarımı çattım. "Dürüst olmak gerekirse, senin tündengelim becerilerinden daha fazlasını beklerdim, sevgili Brett."

"Bana sevgilim demeyi keser misin?" Öfkeden kuduruyor, bana ateşli bir bakış atmak için başını geriye atıyor.

"Neden?"

"Çünkü bu çok ürkütücü!"

Kıkırdıyorum, tam önünde duruyorum. "Şimdi de beni sertleştirmeye çalışıyorsun."

"İmkânsızsın amına koyayım," diye homurdanıyor ve sanki kopmuş kafa her an gözlerini açacakmış gibi kavanoza bir kez daha gergin bir bakış fırlatıyor. "O adamın seni 'bu dünyaya getirmekten' başka bir şey yapmadığını mı varsaymalıyım? Çünkü bu senin standartlarına göre bile berbat bir durum."

"Hayır, sevgili Brett. O çok daha kötüsünü yaptı."

"Beni aydınlatmak ister misin?"

Eldivenli elimi inceliyorum. "Annemi öldürdü."

Brett sanki bu onun için yeni bir bilgiymiş gibi geri çekilir. "Ama senin annen Martha Gore. Hayatta ve şehirde yaşıyor."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Annem çok ama çoktan öldü. Babamın onu terk ettiği gün öldü. Gördüğünüz şey onun eskiden olduğu gibi bir kabuğuydu. Hayat doluydu. Sevgi dolu-" Sırtım dikleşiyor ve elimi asker gibi hareketsiz bir şekilde yanıma indiriyorum. "Ama geçmişe takılıp kalamayız. Sadece yukarı ve ileriye bakmalıyız."

"Onu özölüyorsunuz," diye fısıldıyor Brett, benden çok kendine. "Annemi. Yani, senin için eskiden neyse o."

Alay ediyorum. "Sizi temin ederim, bu işe yaramaz duygular yıllar önce içimden sökülüp atıldı."

Sözlerimle birlikte sol avucumun hafifçe seğirmesine bakarak beni dikkatle süzüyor. "Yalan söylüyorsun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Avuç için. Ne zaman yalan söyleyen seğiriyor," diye mırıldanıyor ve gözlerini benimkilerin yüzümde duracağı yere getiriyor.

"Sahte bir şey söyleyerek seni kandırmadığımı kim söyleyebilir?" Nabzımın hızla atmasına rağmen ses tonumu soğukkanlı tutuyorum.

Yine bana bakıyor, elim kaskatı kesilmiş, o doğal tikle savaşıyor. "Haklısın. Sanırım bilmiyorum," diye fısıldıyor yüzü çılgılık atsa da *ama biliyorum. Bunu benden saklayamaz.*

Zavallı küçük şey. Muhtemelen beni yakalamak için hâlâ bir şansı olduğunu düşünüyor. "Peki, ben tam olarak neden buradayım?" diye bininci kez soruyor.

Kitap raflarından birinin üzerindeki çerçeveli eski bir fotoğrafı incelerken ona doğru dönüyorum. "Çünkü tehlikedesin."

İtiraz ediyor. Sonra gülüyor, sanki az önce dünyanın en komik şeyini söylemişim gibi. "Evet, saçmalama Sherlock. Bir seri katil tarafından kaçırıldım."

O görmese de gözlerimi deviriyorum. "Benden değil, Brett. Diğerlerinden."

Bu, en azından gülmeyi kesmesini sağlar. "Diğerleri mi? Ne demek istiyorsun?"

Diğerleri?"

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum, ses tonum ciddileşiyor. "Söyle bana, Brett sevgilim... Sığınak hakkında ne biliyorsun?"

ŞAFTÖR on iki

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #11

*Bugün Brett bana neden artık hiç evde olmadığını sordu.
Ne kadar suçluluk hissetsem de ona gerçeği söyleyemezdim.
O anlayamaz. Nasıl anlasın ki? Daha on üç yaşında bile değil.
Bu akşam Hayalet Maverick ile bir toplantım var - Hudson ile olan
planlarımı iptal etmek zorunda kaldığım için biraz hayal kırıklığına
uğramış olsam da. Bana bunun önemli olduğuna dair söz vermişti ve ondan
şüphe etmem için hiçbir neden yok.
Eminim sabah daha çok yazacak şeyim olacak.*

*BU O O. O SONUNDA GIDIYOR İÇİN SÖYLE BEN BİR
ŞEY HAKKINDA ONUN*

*organizasyon. Gerçekten ne kadar ilgili olduğumu belli etmemeye çalışarak
yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyorum. "Bazı şeyler biliyorum."
Umursamazca omuz silkiyorum. "Kanıtların çoğu kayboldu ya da yok
edildi, bu yüzden muhtemelen fazla bir şey yok."*

*Hayalet başını sallıyor, sonra başını pencereye doğru çeviriyor ve bir
dakika boyunca dışarı bakıyor. "Evet, sırlarını seviyorlar..." Boğazını
temizliyor, kitaplığa doğru ilerliyor ve küçük ahşap bir kutu alıyor.
Kapağını açıp içinden küçük ve gümüş bir şey çıkarıyor. Bana doğru
yürürken künne ışıktaki parlıyor ve avucuma yerleştirdiğinde kaşlarımı
çatıyorum.*

"Bu... benim daireme koyduğunuzla aynı."

*Başını sallıyor, parmaklarımı ince metal parçasının etrafına elle
kapatıyor. "Benim hakkımda bir şey bilmeni istedim."*

güdüler. Şimdi anlıyorum ki bu bilgiyle ne yapacağınızı bilemezsiniz."

O haklı. Kafam o sabah olduğundan daha karışık. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun? Bu ne *anlama geliyor?*" Kapalı avucumu işaret ederek soruyorum.

Hayalet iç çeker. "Kimliğimi ele geçirmiş durumdasınız. Benim geldiğim yerde bu en büyük ihanettir. Özellikle de bunu sana isteyerek verdiğim için."

"Tamam..."

Dışlerini emiyor, yana doğru bakıyor. "Bana ait bir şeye sahip olmanı istedim - gerçekten sahip olduğum birkaç şeye. Bu benim sana söyleme biçimimdi - aynı tarafta olduğumuzu bilmeni istedim."

Bu bilgi beni derinden sarstı. "Aynı taraf mı? Neyin tarafı?"

"Sanctum'u yıkmak için tabii ki."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, istemsiz bir geri adım atıyorum, künyeyi avucumda öyle sıkı tutuyorum ki parmaklarım bembeyaz oluyor. "Sen-ne?"

"Beni duydun, sevgilim."

Gözlerimi çılınca kırıştıtararak bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Anlamıyorum..."

"Her şey zamanla ortaya çıkacak," diye mırıldanıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve parmağını çenemin altına koyarak bakışlarımı tekrar ona çekiyor. "Şimdilik bilmen gereken tek şey güvende olduğun. Burada. Benim yanımda."

Başımı sallıyorum, gözlerim yüzünü hiç terk etmiyor. "Ben... sana neden inanayım ki? Yaptığın onca şeyden sonra-"

"Yaptığım şeyler organizasyonun doğrudan bir sonucudur. Onlar emirdi, başka bir şey değil." Aniden benden uzaklaşıyor, omuzları içe doğru dönüyor. "Yaptığım şeyler... pişmanlık duyuyorum. Aynı şeylerin başka genç kız ve erkeklerin başına gelmesini engellemek istiyorum."

Son sözüyle birlikte yüzüm soldu. "*Kızlar mı? Yani, onlar...?*"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Birkaç seçkin kişi Madam eğitim programına alınır ve geri kalanlar..." Yumruğunu sıkıyor, vücudu zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titriyor. "Geri kalanları satıyorlar. Onlara ne olduğunu detaylandırmama gerek olduğunu sanmıyorum."

Midem bulanıyor ve fiziksel olarak hasta olmaktan korkuyorum. "Hiçbir fikrim yoktu... Bunun sadece yüksek profilli suikastlar olduğunu sanıyordum. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu..." Karnımı tutarak yutkunuyorum. "*Çocuklar* hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Bunu yapmanız için hiçbir sebep yok. Sanctum, FBI'ın yaptığı en kötü şeyin boktan politikacılara suikast düzenlemek olduğunu düşünmesini istiyor. Ve büro *nasıl olduğuna* o kadar takılmış ki, *nedenini* sorgulamak için durmamışlar. Sanctum'un neden bu adamları hedef aldığını ya da bir çıkarı yoksa bunu neden yaptığını."

Titrek bir nefes alıyorum, parçalar yerine oturdukça gözlerim açılıyor. "Bu bir şaşırtmaca. Gerçek amaçlarından -para- uzaklaşmak için bir şaşırtmaca yarattılar."

Başını sallıyor. "Suikastlarda biraz para olduğuna şüphe yok - pislikleri ortadan kaldırmak isteyen ve bunu yaptırmak için en yüksek doları ödemeye hazır olan yeterince kızgın eş ve öfkeli baba var. Ama Sanctum'un kaçakçılık operasyonlarından kazandıklarıyla kıyaslandığında çok sönük kalıyor."

Ghost yüz ifademi incelerken başını eğiyor. "Sen iyi misin?"

"Sanırım oturmam gerekiyor," diye nefes alıyorum, görüşüm tünelleşmeye başlıyor. Ghost beni kütüphanenin uzak tarafındaki deri koltuklara götürüyor ve dizlerimin bağı çözülmeden bir saniye önce yere çöküyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kığımın altına uzanıp beni dürtten şeyi hareket ettirmeye çalışıyorum. Avucumdaki neon yeşili tenis topunu kaşlarımı çatarak çekip çıkarıyorum. Kenarları çiğnenmiş gibi yıpranmış ve elimi etrafına kapattığımda, top bir gıcırta eşliğinde sıkışıyor. *Bir köpeği mi var?* Bu düşünce neredeyse inanılmayacak kadar mantıksız ama yine de bir köpeğin çiğneme oyuncağı olduğu belli olan bir şeye bakıyorum.

Tenis topuna bakarken aklıma ruhumu parçalayan başka bir düşünce geliyor. *Venom. Nerede olduğunu bilmiyorum. Tanrım, benim zavallı tatlı kediciğim. Ben evrendeki en kötü kedi annesiyim. Bu durumdan kurtulma konusunda o kadar endişeliydim ki onu düşünmeye bile vakit ayıramadım. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Ben-*

"Sorun nedir, sevgilim?"

Venom'a ulaşma şansını elde etmek için bu adamla savaşırken ölmeye tamamen hazır bir şekilde koltuktan kalkıyorum. "Gitmek zorundayım."

"Sana az önce *söyledim*, Brett. Bir yere gitmiyorsun. Burada benimle güvendesin." "Mesele o değil!" Kelepçeli ellerimi omzumun üzerinden kaldırıp

bir sopa gibi. "Venom'u korumak zorundayım."

Ghost başını eğiyor ama öne çıkıp beni durdurmak için bir hamle yapmıyor. "Venom için endişelenmene gerek yok."

Kalbim sıkışıyor. *Hayır. Hayır, hayır, hayır. Yapmadı. Yapmazdı.*

"Kedime ne yaptın, seni hasta orospu çocuğu?" Hırlıyorum, sesimdeki nefret beni şaşırtıyor. "Eğer ona tek bir *parmağını* bile sürersen, yemin ederim

Tanrım,
ben-"
"Mew!"

Ghost'un omzunun üzerinden bakarken gözlerim kocaman açılıyor ve odaya doğru koşan dev beyaz tüylü köpeği fark ediyorum. Ve -daha da önemlisi- benim şımarık siyah tüylü köpeğim de hemen onun peşindeydi.

"Venom!" Hayalet'in yanından geçip garip çifte doğru koşarken gözlerime inanamayarak ağlıyorum. "Venom, sen iyisin!"

Bir kol mesafesine gelir gelmez çömeliyorum ve kelepçeli ellerimi Venom'a doğru uzatıyorum, o yana yatıp bana karnını gösterirken neredeyse sevinçten çılgık atıyorum. Bunu sadece *gerçekten* rahatladığında yapıyor, yani...

"Sana iyi bakıyor mu, dostum?" Fısıldıyorum, o memnuniyetle mırıldarken gülümsemem genişliyor. Birkaç kez daha kaşındıktan sonra ayağa fırlıyor ve koltuklara doğru havalanıyor. Omuz silkiyorum ve dikkatimi benden birkaç adım ötede oturan ayı büyüklüğündeki köpeğe veriyorum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu fark edince, dili ağzından hafifçe dışarı sarkarak bana doğru geliyor. İçgüdüsel olarak elimi uzatıp parmaklarımı bembeyaz kürkünde gezdiriyorum. *Çok yumuşak. Neredeyse Venom kadar yumuşak.*

Bir ses duyuyorum ve şaşkınlıkla aşağıya baktığımda Büyük Pirene'yi sırt üstü yatmış, bacakları tembelce havaya kalkmış, karnının kaşınmasını beklerken görüyorum. Temkinli bir şekilde uzanıyorum, huyunu değiştirip yüzümü ısırmaya karar verirse diye tırmalamalarımı hafif tutuyorum. *Bu adam bunu kolayca yapabilir.*

"Ne hain ama."

Başımı şaşkınlıkla kaldırdığımda Ghost'un başımızda dikildiğini ve göğsünün gülerek hafifçe titrediğini görüyorum. "Benim için bunu yapmasını sağlamak *aylarımı* aldı. İyi bir zevki olmalı."

Yüzüm kızarıyor, ondan saklamak için başımı eğiyorum. *Odaklan, kadın.*

Unutmayın, o çılgın, seri katil bir sosyopat.

Yine de Venom'u benim için evine getirdi. Bunu yapmak *zorunda* değildi. Acı çekmemi isteseydi onu evimde bırakırdı, ya da daha kötüsünü. Çok, çok daha kötüsünü. Bir değil iki hayvana bu kadar iyi baktığına göre *o kadar* da kötü olamaz. En azından kendime böyle söyleyeceğim.

"Adı ne?" Tırnaklarımı göğsünde gezdirmeye devam ederek soruyorum.

"Rupert."

Bu ismin ona ne kadar uyduğunu düşünerek homurdanıyorum. "Hey,

Rupert," diye mırıldanıyorum, ellerimi boynunda ve kulaklarının arkasında gezdiriyorum. Rupert gözlerini açıyor

Tembelce ve aralarındaki farkı fark ediyorum. Bir mavi ve bir yeşil gözü var, ikisi de saf beyaz kürküne eşit derecede çarpıcı.

"Ben de onun gözlerini seviyorum," diyor Ghost, çabalarımın katılmak için çömelerek. "Gerçi seninkiler kadar büyüleyici değiller." Ellerimiz kısa bir süre için birbirine değiyor ve onunki eldivenli olmasına rağmen hâlâ kızarıyorum.

Birden ayağa kalkıyorum, ona bu kadar yakın olduğum için oda hafifçe dönüyor. Hatta güzel kokuyor. Hafif dumanlı, tıraş losyonu ya da muhtemelen aşk kitaplarında hep bahsedilen o uydurma kokulardan biri. Sandal ağacı ya da selvi gibi, nasıl kokması gerekiyorsa artık.

Duygularımı kontrol altına alma ihtiyacıyla ondan uzaklaşıp karşımadaki duvardaki kitaplığa doğru yürüyorum. Yüksek raflardan birkaç adım ötede durup göz hizamdaki anatomi ders kitapları bölümünü inceliyormuş gibi yapıyorum. Parıldayan bir şey gözüme çarpıyor ve dikkatimi sağımdaki rafta duran altın çerçeveli küçük bir resim çerçevesine veriyorum. Ona uzanıyorum, avuçlamadan önce parmak uçlarımı altın kaplama kenarlarında hafifçe gezdiriyorum.

"Sana ait olmayan şeylere dokunmamalıydın."

Ghost'un mekanik sesi sağ kulağımın hemen üzerinde çınlarken sığıyorum, neredeyse resim çerçevesini düşürüyordum. "Kahretsin! Beni korkuttun," diye hayıflanıyorum, çerçeveyi rafa geri koyarken elimi göğsüme götürüyorum.

Hayalet uzanıp resim çerçevesini göğsüne doğru çekiyor. "Bakabilirsin ama lütfen dokunma," diye mırıldanarak çerçeveyi daha önce olduğu yere yerleştiriyor. Bir süre baktıktan sonra işaret parmağını uzatıp çerçeveyi kırk beş derecelik mükemmel bir açı yapacak şekilde hafifçe ayarlıyor. Sonra eldivenli başparmağını portreyi örten camlardan birinin üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Biraz hava almam lazım. Geri döneceğim," diye mırıldanıyor ve fotoğrafa son bir kez özlemle baktıktan sonra kemerli geçide doğru süzülüyor. "Hiçbir şeye dokunma."

Bir kapı sesi bana doğru yaklaşırken irkiliyorum ve tüylerim diken diken olurken kollarımı gövdemın etrafında kıvrıyorum. Geri gelmeyeceğinden emin olduğumda kitaplığa doğru ilerleyip çerçeveyi elime alıyorum, yıpranmış fotoğrafı çerçevesinden çıkarırken ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. *Onu elime almamı istememesinin bir nedeni vardı. Nedenini, ne sakladığını bilmem gerek.*

Yıpranmış fotoğrafta, on yaşından büyük olmayan iki erkek çocuk kollarını birbirlerine dolamış, sırtarak birbirlerine bakarken görülüyor.

Soğuktan kızarmış yanaklar. Soldakinin gözlerinde muzip, her şeyi bilen bir pırıltı var, saçları arka plandaki dağ zirvelerinin tepesindeki kar renginde, soluk irisleri yukarıdaki gri gökyüzüne uyuyor. Sağdaki ise onun tam zıttı, masum bir gülümseme ve burnunun üzerinde parlak bebek mavileri ve kapüşonundan fırlayan havuç kırmızısı saçlarıyla sevimli bir şekilde oynayan çiller var.

Fotoğraftaki çocukların kim olduğunu neden bu kadar uzun süre sakladığını merak ediyorum. Belli ki onun için bir anlamı vardı. Sadece ne olduğunu bulmalıyım. Bir süre düşündükten sonra, bir ton tuğla gibi çarptı. *Fantom'un bilinen tek fotoğrafı elimdeydi.* Tek sorun, hangi çocuğun yüzünün ona ait olduğundan emin olamamam. Havuç kırmızısı saçlı olanın o *olmadığını* varsayıyorum, ama asla bilemezsiniz.

Yine de bildiğim bir şey var.

Buradan çıkıp bu fotoğrafı birine göstermem gerek.

Hayalet'in binayı terk ettiğini fark etmem için inini aramam yarım saatimi aldı. Sanırım daha önce duyduğum taş sıyrıkları gerçekten hava almaya gittiği anlamına geliyordu. Bu benim için iyi haber çünkü şimdi bu taş cehenneminden çıkmanın bir yolunu bulmak için zamanım var.

İlk denediğim şey ana odadan ayrılan diğer iki koridor. Ancak, tıpkı kütüphane ve bilgisayar odasında olduğu gibi, giriş için Hayalet bilek zımbırtılarından birine ihtiyacım var. Bir sonraki oda bodrum, çünkü kapı hâlâ ardına kadar açık, ama orada da çıkış yok.

Tam umudumu yitirmek üzereydim ki Rupert'ın pencerelerin karşısındaki taş duvarın önünde durduğunu fark ettim. Taşa pati atıyor, kaşlarımı çatıyorum ve onu ürkütmemek için yavaşça ona doğru ilerliyorum.

"Kapının nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. Rupert kuyruğunu hafifçe sallıyor ama burada bir kapı olduğunu gösteren başka bir şey yapmıyor.

Ve sonra onu gördüm.

Yerden yaklaşık bir metre yükseklikte, taşta hafif bir çukur var, sanki bir şey tam o noktaya binlerce kez dokunmuş gibi. Rupert'a bakıyorum, küçük bir mırıltıyla taşı pençeliyor. Sallanıyor, tasma hafifçe *şingirdiyor* ve gözlerim gümüş künyesinin parıltısını yakalıyor.

Ama normal bir isimliğe benzemiyor. Daha kalın, daha hacimli, sanki içinde bir şey varmış gibi.

Hayır. İmkânı yok.

Yine de Rupert'ın boynuna uzanarak kalın tasmaını yavaş ve düzgün hareketlerle açıyorum. Bana saldırmaya çalışmadığında rahat bir nefes alıyorum ve test etmek için etiketi kelepçelerimde anahtar deliğinin olacağı yere bastırıyorum. Büyük bir şaşkınlıkla, kemik şeklindeki etiket metale yaklaşır yaklaşmaz kelepçeler açılıyor. Gülümseyerek doğruluyorum ve künyeyi taştaki o çukura bastırıyorum.

Bir şey olmamasını bekliyorum, kimse *o kadar* şanslı değildir. Ama o taş sıyrığı havayı doldurduğunda başardığımı anlıyorum. *Bir çıkış yolu buldum.*

"Evet amina koyayım!" Rupert bana yargılayıcı bir bakış atarken, yumruğumu havaya kaldırarak tezahürat yapıyorum. Gözlerimi deviriyorum, kapıdan dönüyorum ve Venom'u bulmak için kütüphaneye koşuyorum. Onu kucağıma alıp çıkışa doğru koşarken sakın kaldığı için yıldızlara şükrediyorum.

Ben kapıdan hızla çıkarken Rupert başını eğiyor ama beni takip etmeye çalışmıyor. Neredeyse *üzgün* görünüyor, ama bunun sadece ışığın bir oyunu olduğunu biliyorum. Her neyse, şimdi bunu düşünmem. Ghost dönmeden buradan siktir olup gitmeliyim.

Düşüncesizce, ağaç hattındaki bir açıklığa doğru koşuyorum. Altımdaki zemin aşınmış görünüyor ve beni aramaya gelme ihtimaline karşı hızla patikadan sapıyorum. Bir tür aracın bu yoldan daha önce birçok kez geçtiği açık ve gerçek yoldan uzak durduğum sürece onu medeniyete kadar takip edebilirim.

Umarım, diye kendime hatırlatıyorum, çalılıkların arasından geçerken Venom'u göğsümde sıkıca tutuyorum. Venom korkuyla miyavlıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben ormanda yarışmaya devam ederken onu daha sıkı tutuyorum. Dallar ve budaklar yüzüme ve çıplak kollarıma çarpıyor ama acıya karşı hissizleşerek ilerliyorum. *Ana yola ulaşmalıyım. Oraya varabilirsem, başka bir araba bulabilirim.*

Bu şekilde ne kadar devam ettiğimden emin değilim ama uzaktaki bir yolun tepesini gördüğümde güneş batmak üzereydi. Yola ulaşmak için acele ederken neredeyse bir köke takılıyorum ve Venom'un sıkıntılı bir tıslama çıkarmasına neden oluyorum. Koşarken onu teselli ediyorum, asfalta sadece birkaç metre kalana kadar adımlarımı dikkatle izliyorum.

İki şeritli otoyolda her iki yöne de bakıyorum, virajdan bir arabanın gelmesini beklerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. *Lütfen, lütfen. Lütfen, lütfen,*

plea-

Bir kolumla Venom'u tutarken diğer kolumu deli bir kadın gibi başımın üstünde sallayarak yola fırlıyorum. Paslı donanma kamyonu birkaç metre ötede gıcırdayarak durdu ve muhtemelen bir uyuşturucu bağımlısı gibi görünerek sürücü tarafına doğru koştum.

"Lütfen, yardıma ihtiyacım var!" Kalın, renkli camlardan beni duyabileceklerini umarak ağlıyorum.

Sürücü koltuğundaki adam -hayır, çocuk- kaşlarını çatarak camı indiriyor. On altı yaşından fazla olamaz, ama ne kadar yardım alabilirsem alayım.

"Bir sorun mu var?"

"Ben Federal Ajan Evangeline ve yardımınıza ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, sanki maskeli Hayalet her an ortaya çıkacakmış gibi omzumun üzerinden telaşlı bir bakış fırlatıyorum. "Lütfen beni kasabaya götürebilir misiniz? Ya da destek çağırabilmem için bana cep telefonunuzu verin."

Çocuk cebinden telefonunu çıkarıyor ama bana vermek yerine omuz silkerek ekranı gösteriyor. "Burada servis yok. Şu anda şehre doğru gidiyorum. Eğer istersen sen ve... arkadaşın da gelebilirsiniz-"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden kapıyı çekip açıyorum ve yolcu koltuğuna atlayıp emniyet kemerini belime sıkıca bağlıyorum.

"Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Neler yaşadığımı tahmin bile edemezsiniz," diye iç geçirdim ve Venom'la birlikte koltuğuma yerleşip genç çocuğa gülümsedim. Simsiyah saçları ve hayatımda gördüğüm en çarpıcı mavi gözleriyle yakışıklı bir çocuk. Ancak ağzında beliren ürkütücü gülümseme tüylerimi diken diken ediyor. *Ama bu sadece kaçırılmanın verdiği paranoyadan kaynaklanıyor olabilir.*

"Görünüşe göre tam zamanında gelmişim," diyor, yüzü o ürkütücü gülümsemeyle donmuş halde. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin, Brett?"

"Dürüst olmak gerekirse detayları sivillere açıklayamam. Ama size söyleyeceğim-" Donup kaldım, dehşet verici bir gerçekle yüzleştim. *Ona ilk adımı söylememiştim.*

"Sana ait olmayan bir şeyi aldın. Öyle değil mi?" diye soruyor, yüzünde aynı ürkütücü gülümseme.

Fotoğraf cebimde çok ağır. "Ne dedin sen?"

"Yabancı adamların arabalarına binmeyi kabul etmemelisin, özellikle de buralarda," diyor çocuk, arkasında kötü niyetten başka bir şey olmayan bir sırıtışla. "Ghost emirlerine itaatsizlik etmenden hoşlanmıyor, Brett."

Boynumun yan tarafına keskin bir şey batıyor ve sonra her şey kararıyor.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

HAYALET

Kurallar: Kural #5

Kutsal Alan ile ilgili hiçbir bilgi paylaşılmayacaktır (sivil veya daha düşük rütbeli bir Maske ile)

PASTIRMAYI ÇEVIRIYORUM, DERİN BİR NEFES ALIRKEN TATMIN EDİCİ CIZIRTIYI DINLIYORUM.

Nefes al. *Akşamları pastırma kokusuna bayılıyorum.* Kendi kendime gülümseyerek diğer ocakta kısık ateşte pişmekte olan çırpılmış yumurtalara doğru ilerliyorum. Yumurtaları hafifçe karıştırıp Brett'in uyandığını haber verecek ayak seslerini dinliyorum. Bütün gün uyuyordu -muhtemelen Orion'un verdiği aşırı sakinleştirici yüzünden- ve güneş kayalıklarının arkasından yeni batıyor, mutfak sıcak turuncu bir renge bürüyordu.

Dün gece onu neredeyse kaybettiğime inanamıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, karıştırmam gerektiğini unuttuğum için neredeyse yumurtaları yakıyordum. Pastırmaya dönmenden önce tavayı ateşten çekerek iç geçiriyorum. *Orion onu bulduğu zaman bulmasaydı, ben...*

Şimdi bunu düşünemem. Başımı sallayarak bu olumsuz düşüncelerden kurtuluyorum. *Odaklanmam gerekiyor. Brett her an kalkabilir.*

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı aralığından bir ses geliyor. Yüzümdeki kalın metal maskenin gizlediği gülümsememle ona doğru dönüyorum. Brett kapı aralığında duruyor, elleri önünde sıkıca kenetlenmiş. Bakışlarımı ona dikip saçlarının akşam ışığında nasıl parladığını fark ettiğimde göğsüm aydınlanıyor.

Çok güzel görünüyor.

"Merhaba, Brett. Akşam yemeği için tam zamanında geldin."

Dudağını ısıyor, başını hafifçe eğiyor. "Akşam yemeğinde yumurta ve pastırma mı?" Cevap vermeyince boğazını temizliyor. "Dün... Kaçarak seni kırmak istememiştım-"

"Oldukça anlaşılır bir durum," diyorum çatalla pastırmayı tabağa yerleştirirken. "Federal bir ajan olarak görevlerinizi düşünüyordunuz. Ancak ben de kendi görevlerimi düşünmek zorundayım, bu yüzden buraya döndün." Hâlâ kapı aralığında beceriksizce durduğu yere bir göz attım. "Ne yazık ki Rupert'ın yakasının değiştirilmesi gerekti."

Yüzünü buruşturarak mutfığa doğru iki küçük adım atıyor ve etrafına bakıyor. "Dün bana bu odayı göstermedin."

"Ben de öyle planlıyordum."

"Doğru," diye mırıldanıyor, gözleri yere düşüyor. "Peki kimdi o? Beni... alan adam?"

"Orion." Tabağa iki parça pastırma daha koyuyorum. "O benim... çırağım."

"Oh."

Şöyle bir bakıyorum, masada oturmuş denize bakan pencerelere bakıyor.

"Burası akşamları gerçekten çok güzel oluyor," diye mırıldanıyor, parmaklarını masanın üzerinde oynatırken.

"Beğendiğinize sevindim." Son kalan pastırmayı da tabağa yerleştirdikten sonra masaya doğru ilerleyip tabağı tam önüne koyuyorum.

Brett başını kaldırıp bakıyor, gözleri elime -*eldivensiz* elime- takılıyor. Sarsılıyorum, iğrenç şeyi gözünün önünden kaldırmak için acele ederken neredeyse tabağı yere düşürüyordum. Tabağı masanın diğer ucuna koyarak, aptalca eldivenlerimi çıkardığım ocağa geri dönüyorum. Ona kahvaltı hazırla.

"Özür dilerim," diyorum deri eldivenleri kesik etin üzerinden geçirirken. "Umarım bu iştahınızı kaçırmamıştır."

Brett başını sallıyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık var. Başka bir şey söylemeyince masaya geri dönüp hemen yanına oturuyorum.

Brett benden olabildiğince uzaklaşıyor ve içimi mide bulandırıcı bir his kaplıyor. *Benden nefret ediyor. Hayır, benden iğreniyor, tıpkı Xander'ın söylediği gibi.*

Bir şey söylemesini bekleyerek uzun süre sessiz kalıyorum. Sonunda uzanıp ağzına bir parça domuz pastırması atıyor. Çiğnerken sandalyemde arkasına yaslanıyor ve meraklı bakışlarla beni süzüyor.

"Beni geri getirdin. Neden?"

Başımı hafifçe sallayarak alay ediyorum. *Bunu bana hâlâ nasıl sorabiliyor?* "Çünkü burada *güvendesin*," diyorum koltuğumda arkama yaslanırken kollarımı kavuşturarak. *Yanıma* eklemek istiyorum ama dün olanlardan sonra bunun iyi karşılanacağından şüpheliyim.

"Oh." Yine dudağını ısırtıyor, sanki bir parça daha istiyormuş gibi pastırmaya bakıyor. Tabağı alıp doğrudan önüne itiyorum.

"Ye bakalım," diye mırıldanıyorum, daha yakına eğilip kokusunu derin derin içime çekiyorum. "Gücüne ihtiyacın var."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye fısıldıyor, bana bakmadan ağzına bir parça daha pastırma atıyor.

Başımı eğip yüz ifadesini okumaya çalışıyorum. Yanakları kızarmış ve sanki yanımda oturmak vücudunda bir tür elektrik reaksiyonuna neden oluyormuş gibi tedirgin görünüyor. Elimi kalçasına koyarak ona doğru uzanıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde geri çekilmiyor.

"Brett, ben..." Bu cümleyi bitiremem. Ona ne söyleyebilirim ki? Onun tarafından tamamen büyülendiğimi mi? Kontrolümü kaybettirdiğini mi? Son üç aydır her düşüncemi işgal ettiğini mi? Hayır, bu hiç işe yaramaz.

"Ne oldu?" Başını bana doğru çeviriyor ve burnunu benimkinden birkaç santim öteye koyuyor. Güzel okyanus gözlerine bakarken nefesim kesiliyor, onu göğsüme çekme dürtüsü neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlü.

Eğiliyor, güzel kirpikleri dalgalanıyor. Neredeyse öpecekmiş gibi görünüyor-

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, koltuğunda geriye yaslanırken yanakları kızarıyor. "Ben... Ben ne yaptığımı bilmiyorum."

HAYIR! Hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR! Sakın beni yüzüstü bırakmaya kalkma. Şimdi olmaz.

Sonunda-

"Tuvalet nerede?" diye soruyor, ayağa kalkarken sandalyesi arkasından sürtünüyor.

Bir bin. İki bin. Üç bin. Sıçradı. Kalbim kaldırıma düştü. ÖLDÜ.

"Koridorun sonunda," diyorum, elimle sola doğru büyük bir hareket yaparak. "Yardıma ihtiyacınız olursa, seve seve-"

"Buna gerek kalmayacak."

Koridorda gözden kaybolana kadar bekleyip banyoya giden yolu açıyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ama ona bakmadan duramıyorum. Baktığımda, o korkunç hiçlik tarafından tüketiliyorum. Onsuz, ruhsuz bir kara delik gibiyim, ama onunla...

Başımı sallıyorum. *Onunla olmaz. Brett benden nefret ediyor.* Küçük bir parçam onun fikrini değiştirebileceğimi haykırıyor ama hemen bastırıyorum. *Böyle düşünceler beni öldürtür. Ya da daha kötüsü.*

Banyo kapısından geçerken Brett'i izliyorum ve ayağa kalkıp onun gittiği odaya doğru ilerliyorum. *Kütüphaneye.*

Oraya gittiğimde Brett, Brenden'le benim resmimizin olduğu kitaplığın önünde duruyor, parmakları dün olduğu gibi camın üzerinde hafifçe geziniyor. Fotoğrafı neden bu kadar merak ettiğinden emin değilim - beni bir çocuk olarak hayal edemediği için olabilir mi? Maskeli, acımasız bir katilden başka bir şey olarak?

"Kim o?"

Brett'in sesi duyuldu ve sıçrama sırası bana geldi. *Burada olduğumu bildiğini fark etmemiştim.*

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Brett sırtıyor. "Tıraş losyonun. Sen yaklaşır yaklaşmaz kokusunu aldım. Benim neyim var bilmiyorum..."

Nedense son kısmı duymamam gerektiğini düşündüm. "Fotoğrafa aşık olmuştun." Bu bir soru değil ama Brett yine de cevaplıyor.

"Ben sadece... seni böyle düşünmek çok garip." Bana bakıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmış. "Arkadaşlarımla, bilirsin."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama sözleri kalbime saplanmış bir bıçak gibi. *Ya da en azından ben öyle hissedeceğimi varsayıyorum.* "Bir tane içmeyeli epey zaman oldu. Benimle ilgili varsayımlarında çok da haksız sayılmazsın."

Başını sallıyor, fotoğrafa dönerken kaşları çatılıyor. "Peki sen hangisisin? Lütfen bana artık saçlarını ağarttığını söyle."

Başımı sallıyorum, yanına gidip duruyorum, gözlerim aynı genç gülümseyen yüzleri alıyor. "Hayır. Korkarım değil."

Uzanıp beyaz saçlı çocuğun yüzüne dokunuyor. Bu resme baktığımda acı ve kalp ağrısından başka bir şey görmüyorum. *Brett'in ona baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Bir canavar mı yoksa sadece yardım için ağlayan küçük bir çocuk mu görüyor?*

Sanırım bunun bir önemi yok. "Adı Brenden'dı," diyorum sesimdeki acıya şaşırarak. "O benim... en iyi arkadaşımdı."

Brett'in ağzı kapanıyor ve bana bakmak için başını çeviriyor. "Ona ne oldu?"

Sorusu karşısında kaşlarımı çatıyorum, onunla yüzleşirken göğsümde ezici bir ağırlık oturuyor, anılar zihnimi bir kasırga gibi yırtıyor.

"O öldü."

20 yıl önce.

Yatağında uzanmış, Brenden'in ranzasının altından yukarı bakıyorum. Rook'un odası bugünlerde çok daha sessiz - eskiden buranın programdaki tek teselli alanı olduğu düşünülürse çok sessiz. Bir dostluk alanı, güvenli bir yer.

Şimdi, bunların hiçbirisi yok.

Daha geçen hafta, Brenden'in boğazını sıkmasına izin vermesi için Devon'ın boğazına bıçak dayamak zorunda kaldım. Artık programda sadece birkaçımız kaldığımız için, daha güçlü çocuklar daha zayıf olanları seçmeye başladı. Daha nazik olanları. Brenden gibi olanları.

İçimi çekiyorum ve pencerelerden süzülen sabah güneşine karşı gözlerimi kapatıyorum. Birkaç saat içinde çemberin içinde olacağız ve Brenden'in antrenman partnerine karşı kendini koruyabilmesi için dua etmem gerekecek. Onunla eşleşme lüksüne sahip olmayacağımı biliyorum - bir keresinde Usta bunu denemişti ve tek yaptığımız birbirimize şakayla karışık vurmak olmuştu. O günden beri bizi diğer çocuklarla eşleştiriyor, böylece onu koruyamıyorum.

Bir parçam Brenden'in ölmesini istediğini düşünüyor. "Potansiyelimi" nasıl engellediğini fısıldadığını duydum ama neden böyle düşündüğünü anlamıyorum. Brenden devam etmemin tek sebebi. Her gün uyanıp savaşmaya karar vermemin sebebi o.

Sabah zili beni düşüncelerimden koparıyor ve sessizce doğrulup ayaklarımı normalden daha yavaş bir şekilde ayakkabılarımın içine sokuyorum.

"Hazır mısın, Ghosty?"

Başımı kaldırdığımda Brenden'in elinin omzumda olduğunu ve çilli yanaklarına yayılan geniş sırıtışını fark ediyorum. Ergenlik beni havalara uçururken

Brenden tam tersini yaşıadı. Hâlâ beş yıl önceki o tombul, çilli çocuk. Hiçbir şey değişmemişti.

Bu da beni bugünkü maçın sonucu hakkında endişelendiriyor.

Odamıza bakıyorum, diğer Köstebeklerin Brenden'a nasıl kana susamış bakışlar attığını fark ediyorum. Bugün onunla bir şansları olsun istiyorlar - havuzu biraz daha inceltme fırsatını istiyorlar.

Sonuçta, sadece birimiz bunu canlı atlatacak. Her zaman Brenden ve bana kalmasını umdum, böylece onun yaşamasını sağlayabilirdim. Bunu ona borçluyum.

"Neden yüzün asık?" Brenden omzumu dürterek soruyor. "Hadi ama dostum. Hayatını endişelenerek geçiremezsin. Bugün ya yaşarsın ya da yaşamayız. Her şey kadere bağlı, dostum."

Bakışlarına karşılık veremeyerek başımı sallıyorum. "Yanılıyorsun, Brenden."

Onu itip botlarımı bağlamayı bitirdiğimde gülümsemesi hafifçe düşüyor. Brenden'i kulübeden dışarı çıkarırken diğer çocuklara ters ters bakarak doğruluyorum. Tek kelime etmeyi reddederek peşimden geliyor.

Brenden hayatın ona sunduğu kartları kabul etmeye çok istekli. Ama ben kabul etmeyeceğim. Onları hayatın suratına fırlatıp yüzüne tüküreceğim, sonra da kendi kaderimi kendim çizeceğim. En azından başka bir hayatta böyle yapardım. Kardeşlerimle ölümüne savaşmak zorunda olmadığım bir hayat.

Diğer Rook'lar ve ben çemberin dış kenarında sıraya giriyoruz, Brenden yanımda. Eğilip omzumla onu dürtüyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum. O da gülümsememe karşılık veriyor, ama önceki halinden biraz daha solgun görünüyor.

Ustanın ayak sesleri beni dikleştiriyor, bize öğrettiği gibi yüzümü ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Altımızın yanından geçip gidiyor, Brenden'in önünde durup onu onaylamaz bir tavırla aşağı yukarı süzüyor.

"P-1314. Sizi hâlâ burada gördüğüme hiç şaşırmadım."

Çocuklardan birkaçı kıs kıs gülüyor ve yumruğumu Usta'nın yüzüne doğru savurma isteğime karşı koyarken yumruğum yanımda sıkılıyor. Birden fazla sürpriz vuruş yapabileceğimden şüpheliyim ama yüzündeki şoku görmek için ölmeye değerdi.

Brenden'in omuzları geriliyor ama tek kelime etmiyor. Usta alay ediyor ve geri kalanımıza hitap etmek için dönüyor.

"Bugünkü maç ölümüne bir dövüş olacak." Bozuk sesi açıklıkta yankılanıyor ve birkaç kuş bu korkunç sestten kaçmak için havalanıyor. Göğsü bir kıkırdamayla titriyor ve o siyah ovalini

Beni bakışlarıyla kısıtıyor. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor ve acı çekmemi izlemekten zevk alacak.

"Günün ilk maçı," diyor kollarını iki yana açarak. "Boy ve Brenden."

ŞAFTÖR ONİKİ-DÖRT

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #12

*Maverick'in yüzünü
gördüm.*

Gerçekten inanamıyorum, şu anda yazarken bile.

*Bunun bir güven eylemi olduğunu söyledi - bana ve Sanctum'u alaşağı
etmesine yardım etme görevime inandığını söyledi. Görünüşe göre, bu
onun kodunun en önemli kuralına aykırı, ama bundan sonra dinlemeyi
bıraktım çünkü*

*Yüzü beni büyüledi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam o. Ciddiyim,
Hollywood gerçekten çok şey kaçırmış.*

Bu.

*Şu anda sadece onun milyon wattlık gülümsemesini düşününce bile içimde
kelebekler uçuşuyor. Ama Hudson'ın kemiklerini sıızlatmak için hâlâ içimde
bir dürtü varken böyle hissetmemeliyim.*

*Şimdi düşününce, Hudson'dan bir dahaki görüşmemizde maskesini
çıkarmasını isteyebilirim. Ne de olsa Maverick bana yeterince güvendi ve
sadece birkaç kez karşılaştık.
Hudson için sorun olmamalı.*

"NASIL ÖLDÜ?" PARMAKLARIMI RESMIN ÜZERİNDE BİR KEZ GEZDIREREK

SORUYORUM

Daha fazla. Bu fotoğrafta ikisi de çok mutlu görünüyor. Onlara ne olduğunu
bilmek... son derece üzücü, orası kesin.

Hayalet uzun bir süre sessiz kalır. Sonra omuzları geriliyor ve resimden
uzaklaşıyor. "Brenden hakkında konuşmayı gerçekten sevmiyorum," diye
mırıldanıyor,

çıkışa doğru ilerliyor. Eldivenli parmaklarını omzunun üzerinden geçirerek beni takip etmemi işaret ediyor.

"Gel, Brett."

Kaşlarımı çatıyorum. *Ben lanet bir köpek değilim.* Ama yine de az önce ne düşündüğünü merak ediyorum. Koridorda gözden kaybolduğunda ben de peşinden gittim. Uzun adımlarına yetişmek için koşmam gerekiyor ve taş duvarın önünde durduğunda nefes nefese kalıyorum.

"Nereye... gidiyoruz?" Ağır nefesler arasında soruyorum, ellerim beni biraz rahatlatmak için dizlerimin üzerine dikilmiş. *Siktir et kardiyou, dostum.*

Ghost kıkırdayarak başını eğiyor, bu kadar formsuz olmamdan keyif alıyor gibi görünüyor. "Neden sana göstermiyorum?" Bileğini duvara bastırıyor ve taş kayarak açılıyor, hayatımda gördüğüm en muhteşem banyolardan biri ortaya çıkıyor.

Odanın tamamı yerden tavana kadar koyu renkli, doğal dokulu devasa taş levhalarla kaplı ve oda devasa olmasına rağmen ışığın fayanslara vuran hafif turuncu parıltısı odaya inanılmaz rahat bir his veriyor. Gözlerim banyoyu tarıyor ve küvetin görüntüsünü yakaladığımda duşakabindeki yağmur ormanı musluğuna hayranlıkla bakmanın yarısındayım.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biri ve içine girme isteğiyle kaslarım ağrıyor. Batan devasa küvet tamamen parıldayan siyah porselenden yapılmış ve gözlerimdeki her hafif kaymada ışıktaki dans ediyor. Karmaşık bir şekilde oyulmuş bronz ayaklar küveti havada tutuyor ve kenarın çeşitli yerlerinde asılı duran küçük altın kulplarla eşleşiyor. Parmaklarımı altın halkaların üzerinde gezdirerek ne işe yaradıklarını anlamaya çalışıyorum. Birinin bu küveti kaldırmasına imkân yok, kaldırmaya çalışsa bile ince kulplar kesinlikle kopar.

Ghost'un eli belime dokunduğunda sarsılıyorum, başını öne eğerek uzaklaştığında içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

"Beğendin mi?" Cennet gibi küveti işaret ederek soruyor. Hevesle başımı sallıyorum, ona kullanıp kullanamayacağımı sormaya hazırlanırken, "Zor bir iki gün geçirdin. Banyo yapmak isteyebileceğini düşündüm."

Sayı!

"Sana yardım edeceğim."

Bekle, bu da ne?

"Çok özür dilerim?" Yüzü bana doğru döndüğünde istemsiz bir adım geri çekilerek soruyorum. "Bunu kesinlikle yapmayacaksın."

Hayalet yaklaşıyor, sırtım taş duvara dayanana kadar her adımı benimkiyle eşleştireyor. Elini başımın sağ tarafına koyuyor ve maskeyi burnuma değene kadar eğiyor. O siyah, ruhsuz ovalin içine bakıyorum, içine düşecekmişim gibi hissediyorum.

"Neden olmasın?"

Beynim yüzüyor ve umutsuzca ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum. "Ben... çünkü!"

"Çünkü neden?"

"Yüce Tanrım, çünkü *yapamazsın*. Toplum rastgele yabancıların duş almanıza yardım etmesini hoş karşılamaz, özellikle de insan *öldürenlerin*. Kaçırılma olayını da unutmayalım." Ghost başını eğiyor, bir adım geri çekilmeden önce sözlerimi değerlendiriyor gibi görünüyor ve sonunda nefes alabiliyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, bir elimi çarpan kalbime götürerek. Banyoya bakıyorum, sabun ya da havluların nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. "Um... Bir dakika önce sana biraz sürtük gibi davrandığım için bunu sormaktan nefret ediyorum ama... havlularını nerede saklıyorsun?"

Sürpriz bir şekilde, Hayalet'in göğsünü bir kıkırdama sarsıyor. "Sana ihtiyacın olan her şeyi getireceğim." Odanın yarısını geçtikten sonra durup başını omzunun üzerinden çeviriyor. "Sen söylemeden önce, bunu yapabilecek kapasitede olduğunun farkındayım. Ama bunu senin için yapmak beni... mutlu eder."

Sözleri başımı döndürüyor ve maun dolaplardan çeşitli şişeler ve tentürler çıkararak odanın içinde gezinirken başımı sallamaktan başka yapabileceğim bir şey yok. O meşgulken ben küvete doğru ilerliyorum, sıcak suyu açarken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Elimi suyun altında tutuyorum, sıcaklığı doğru ayarlamak için soğuk ve sıcak düğmeleri birkaç kez ayarlıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Ghost'un bana, daha doğrusu elimin suyun altında durduğu yere baktığını görünce şaşırıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Soruyorum, koruyabildiği ürkütücü sessizlik karşısında tüylerim diken diken oluyor.

Başını sallıyor, bana doğru süzülmeden önce trans halinden çıkıyor. Küvetin kenarındaki küçük masanın üzerine en az sekiz farklı şişe yerleştiriyor ve beni şaşırtacak şekilde evde kullandıklarıyla aynı markalar olduklarını görüyorum.

Ne tesadüf. Kaşlarımı çatıyorum ve evimdeki zencefil ve vanilya içeren saç kremi şişesini elime alıyorum. Kapağını açıp burnuma götürüyorum, tanıdık kokuyu içime çekerken bir rahatlama dalgası beni ele geçiriyor.

Aslında bunu yapması çok hoş. Beni düşündüğünü, sevdiğim şeyleri not aldığını gösteriyor.

Evet, çünkü o manipülatif bir katil. Odaklan, kadın.

Başımı iki yana sallıyorum ve endişem doruğa ulaşırken Ghost'a yumuşak bir gülümseme gönderiyorum. "Bunun için teşekkür ederim." Gözlerimde saklanan dehşeti görmemesini umarak şişeyi iyice çalkalıyorum. "Ekstra parlak ve ışıltılı versiyonu da var. Benim favorim."

Ghost başını sallıyor, dolaptan bir havlu çıkarıp küvetin yanında yere koyuyor. "Konu sen olunca hiçbir ayrıntı gözümde kaçmaz, Brett. Dudaklarının uykunda yaptığı en küçük seğirmeyi bile ezberledim, bu yüzden en sevdiğin saç kremini bilmek pek de etkileyici değil."

Yine de benim için oldukça etkileyici. Ya da son derece rahatsız edici - bu konuda nasıl hissedeceğimi henüz çözemedim.

Ghost dönüp banyodan çıktığında, bunu düşünmek istemediğime karar veriyorum. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra bir bacağımı küvete sokuyorum ve ılık su yorgun kaslarımı okşarken inleyerek başımı arkaya yaslıyorum. Boynuma kadar küvete batıyorum, bir an gözlerimi dinlendiriyorum ve sıcaklığın sırtımdaki düğümleri çözmesine izin veriyorum.

Bu, bu cennet.

Küvette çok uzun zaman geçiriyorum, avuç içlerim budanana kadar ovalıyor ve ıslatıyorum. Dışarı atlamak zor bir karar, ama bu noktada su ancak ılık ve yakında zaten tatsız olmaya başlayacak. İçimi çekiyorum, fayansın üzerine çıkıyorum ve pelüş beyaz havluyu göğsüme sarıyorum.

Emniyete alındığı anda, eldivenli eli kapı koluna sıkıca kenetlenmiş olan Ghost kapıdan içeri dalıyor. Damlayan formuma bakarken başı kayıyor, omuzları bilinmeyen bir duygudan dolayı hafifçe titriyor.

"Ben... yatağı senin için hazırladım."

"Ah. Teşekkür ederim." Başımı eğiyorum, saçlarımı arkaya doğru sıkmak için uzanıyorum. Boynumun yan tarafı bu hareketle açığa çıkıyor ve Ghost'un boğazının kalın bir yudumla sallanışını izliyorum.

"Banyon nasıldı?"

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum, dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Neredeyse orgazmik."

Görünüşe göre bunu söylemek yanlıştı çünkü son hece dudaklarımdan dökülür dökülmez Ghost önümdeydi, eldivenli elleri bana sarılmıştı.

omuzlarımın etrafında. Göğsü kabarıyor ve aşağı baktığımda pantolonundaki büyük çadırı fark etmeden edemiyorum.

"Hayalet mi? Nesin sen?" Ghost beni omzunun üzerinden atarken bir çığlık duvarlarda yankılanıyor. Başım neredeyse sırtının alt kısmına çarpacaktı ve ellerimi kullanarak kendimi desteklemek zorunda kaldım, çıplak amıma bir hava akımı çarptığında yüzüm utançla ısındı.

"İndir beni!" Yumruğumu sırtına vurarak talep ediyorum. Ghost tepki vermiyor, bizi sessizce yatak odasına taşıyor. Beni nazikçe yatağa yatırıyor ve ellerim göğsümdeki havluyu düşmeden yakalamak için hareket ediyor.

"Bu ne içindi?"

Ghost omuz silkme cüretini gösterdi. Tam cevap isteyecekken, açılmış bacaklarımın arasına çömeliyor ve maskesini göbeğime birkaç santim yaklaştırıyor. Derin bir nefes aldığımda yüzüm ısınıyor. Geri çekilecektim ama titreyen bedenini görünce olduğum yerde donup kaldım.

"Siktir, Brett. I-" Bir hırıltıyla benden uzaklaşıyor ve inanılmaz bir çaba sarf ederek doğruluyor. "Senin yanındayken kendime engel olamıyorum."

Bu biraz yetersiz bir ifade gibi görünüyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, sözlerinin vücuduma yaydığı sıcaklığa şaşıyorum. Haince duygulardan uzaklaşmak için, bana öğretildiği gibi etrafımı tarayarak odaya bakıyorum.

"Burası *senin* yatak odan mı?" Duvarları kaplayan çeşitli silahlara ve ekranlara dikkat ederek soruyorum. Bilgisayar odasına çok benziyor, ancak bu ekranların hepsi kapalı. Şu anda, şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık oymalı ahşap yatak başlığına sahip, kral boy bir yatağı *yiyebilecek* kadar büyük bir yatakta oturuyorum. Duvarlarda birkaç büyük şifonyer sıralanıyor ve merakım yatağa en yakın olan altın renkli şifonyerin üstündeki kilitli çekmecelerde ne olduğunu bilmek istiyor.

Orada ne sırlar saklıyorsun, Phantom?

"Beğendin mi?" Ghost büyük odayı işaret ederek soruyor. İtiraf etmeliyim ki çok güzel, özellikle de gündüzleri arka duvardaki tavandan tabana pencerelerden içeri süzülen güneşle birlikte.

"Bu... çarpıcı," diye mırıldanıyorum, başımı öne eğerek. "Neden beğenip beğenmediğimi sorup duruyorsun?"

"Rahatınız benim için en büyük önceliktir. Bunu henüz anlamamış olmana şaşırdım."

Parmaklarımı kucağında çeviriyorum, bakışlarının ağırlığını yüzümde hissediyorum. "Doğru. Şey-" Yatağın eğilmesiyle kesiyorum ve Ghost'un yanımda süründüğünü görmek için başımı kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Seni güvende tutuyorum," diyor Ghost, beni göğsüne çekerken hiç hızını kaybetmeden. "Ben uyanık kalıp nöbet tutacağım."

"Bunu -ne bileyim- kanepeden falan yapamaz mısın?" Köşede deri bir koltuk görüyorum ve yeterince rahat görünüyor.

Ghost başını bana doğru sallıyor. "Hayır. Böyle yakın olmayı tercih ederim." "Elbette tercih ediyorsun." İç çekiyorum, kaslarımın gevşemesine izin veriyorum.

deri eldivenler belimi kavıyor. Dokunuşu karnımda bir sürü kelebeğin uçuşmasına neden oluyor, el ve ayak parmaklarımın uçlarına elektrik dalgaları gönderiyor. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, kendimi bunun gerçek olmadığına, rüya gördüğüme ya da komada olduğuma ve bunun uyuşturucudan kaynaklanan berbat bir halüsinasyondan başka bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Her şey diğer seçenekten, yani Ghost'a gerçekten aşık olmamdan daha iyi olurdu. Ama hayır, bu çılgınlık olurdu. AK-47 ile Rus ruleti oynamak gibi bir çılgınlık.

Ve ben deli değilim.

Ancak göz kapaklarım ağırlaşıp sürüklenmeye başladığımda, onun çenesinin altında bu şekilde ne kadar rahat olduğumu fark ediyorum. *Sanki* bu katil cani, hayatım boyunca özlediğim parçaymış *gibi doğru* geliyor.

Belki de fark ettiğimden biraz daha berbat durumdayım.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

HAYALET

Kurallar: Kural #18
Zina zihni bulandırır ve kesinlikle yasaktır.

BRETT'İN KAFASI GÖĞSÜMDE.

Şansıma inanamıyorum. Uykuya dalmadan önceki davranışlarına bakarak bu gece ona bir daha dokunamayacağımı düşünmüştüm. Ama uykuya daldıktan hemen sonra bilinçaltı beni aramaya başladı. Bana uzandı -bana- ve sonra yuvarlandı, yanıma iyice sokuldu.

Brett Evangeline'in başı göğsümde. Artık mutlu ölebilirim.

Onu kendime daha sıkı çekiyorum, başını çenemin altına sıkıştırırken şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum. *Bu... cennet.* Pencereden içeri süzülen sabah ışığına bakıyorum, bunun Brett'in yakında uyanacağı anlamına geldiğini biliyorum. Yakında onu rahat bırakmam gerekecek.

Uzay. Bu sözcük zihnimin uçurumlarında zıplarken kaşlarımı çatıyorum. Brett'ten isteyeceğim son şey *boşluk*. Eğer yapabilseydim, onu içime dikerdim, böylece asla ayrılmak zorunda kalmazdı. Böylece her zaman güvende olurdu.

Brett'in yüzü seğirmeye başlıyor ve artık uzun sürmeyeceğini bildiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Saniyeleri uzatabilmeyi dileyerek onu inanılmaz derecede yakınımaya çekiyorum. Keşke zamanı kontrol edebilseydim de onunla böyle birkaç saat daha geçirebilseydim.

Brett'in gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ben de yüreğimi parçalayan gerçeğin ortaya çıkmasını bekliyorum. Ancak, bana küçük bir gülümseme hediye ederek beni şaşırtıyor, güzel kirpikleri baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanıyor.

"Günaydın sevgilim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı alnına değdirmeyi o kadar çok istiyorum ki. *Keşke bu korkunç maske engel olmasaydı.*

"Günaydın," diye kekeliyor, gözlerini indiriyor ama yine de geri çekilmiyor. "Um... ne zamandır böyleyim?"

"Bütün gece." Onun bedeninden benimkine geçen elektriğin tadını çıkararak uyanık kaldığım saatleri hatırlayınca yüzümde bir sırtıma beliriyor.

"Oh." Başını kaldırıp bana bakıyor, o küçük sırtış hâlâ ağzımın kenarında oynuyor. "Beni dürtecek bir şey hissettim sandım."

Kıkırdıyorum, ama oturmak için hareket ettiğinde göğsümde ölüyor. *Hayır. Henüz değil. Lütfen kal. Sadece biraz daha, sadece günü atlatmama yetecek kadar sana sahip olana kadar.* Bu utanç verici düşünceleri silkeleyerek ona katılıyorum, otururken sırtım kasılıyor.

Brett bana gülümsüyor, gece yarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Sonra yere bakıyor ve tüm tavrı değişiyor. "Oh lanet olsun."

"Ne oldu?" Ona doğru uzanarak talep ediyorum. Sarsılarak geri çekiliyor, kar gibi solgun bir yüzle çarşafı göğsüne kadar çekiyor.

Şimdi çıldırıyorum. Çarşafı bir hamlede üzerinden çektim ve sonra onu gördüm. *Kırmızı. Sevgilimden çok fazla kırmızı geliyor.*

Yataktan fırlayıp Brett'in yanına koşuyorum ve yüzünü ellerimin arasında tutarak yaralarını kontrol ediyorum. "Brett! Konuş benimle, sevgilim. Neyin acıyor?"

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Bu nasıl oldu? Eğer gerçekten, gerçekten incindiye, kendimle ne yaparım bilmiyorum-

Düşüncelerim Brett'in dudaklarını ayırıp küçük bir kahkaha atmasıyla durdu. "Bu gülünecek bir şey değil, Brett!" Lanet okuyorum, arkasını kontrol ediyorum

Başını. *Vurdu mu? Bu yüzden mi böyle davranıyor?*

"G-Ghost, dur. Ben iyiyim," diyor, kahkahası kelimelerinin kırılmasına neden oluyor. "Bu... Ben yaralanmadım."

"Kanaman var!" Çenemi çarşaftaki büyük kan lekesine doğru sallayarak ısrar ediyorum. Brett daha sert gülüyor ve ben de kaşlarımı birleştirip ipuçlarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Ve sonra-ve sonra bana çarptı. *Ayın o zamanı.*

Brett'e olan bağımlıyı gevşetip yavaşça yataktan kalkarken yüzüm alev alev yanıyor. "Özür dilerim. Kanı gördüğümde aklım başımda değildi. *Yaralandığımı* sandım. *Seni kaybedeceğimi sandım.* "Gel. Temizlenmene yardım edeyim."

"Hayır!" Geri çekiliyor, bana bakmayı reddediyor. "Özür dilerim. Demek istediğim... Bunu kendi başıma yapabilirim."

Başımı sallayıp tekrar ona uzanıyorum. "Bir kadının regl döneminin bu zamanının çok acı verici olduğunu duymuştum. Rahatsızlığınızı hafifletmek için yardım etmek isterim."

Brett burnunu kırıştırıyor ama sonunda onu yataktan kaldırmama izin veriyor. Banyoya doğru yürürken onu nazikçe göğsümde tutuyorum ve yol boyunca bir elimi yatıştırıcı bir şekilde saçlarında gezdiriyorum. Şu anda acı çekiyor olabileceği gerçeğinden nefret ediyorum. Tüm acılarını dindirmek istiyorum - eğer elimde olsaydı tüm acılarını memnuniyetle hissederdim. Ama ne yazık ki ben sadece bir erkeğim.

Bir kolumla onu tutarken diğer kolumla musluğu açıyorum. Brett'ten küvete dolan suya bakıyorum, içimi bir endişe dalgası kaplıyor. *Suyun çok sıcak olup olmayacağını bilmiyorum... ama canı yanarken ondan bir şey yapmasını da istemiyorum.*

"Ne oldu?"

Brett'e bakıyorum ve ağzının kenarındaki küçük gülümsemeyi fark ediyorum. "Ben... suyun çok sıcak olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Brett anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Sadece elini altına koy."

Başımı salladım. "Bu işe yaramaz. Sıcaklığı hissedemem."

"Oh." Başını kaldırıp bana bakıyor, kaşlarının arasında derin bir on bir var. "Bunu bana hiç söylememiştin."

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim."

Brett iç çekerek bir kolunu suya doğru uzatıyor. Elini tutup göğsüme doğru geri çekiyorum. "Brett, acı çekiyorsun. Senden bunu istemek istemiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Ben sebze değilim, Ghost. Her ay regl oluyorum. Elim suyun altına sokabilirim."

"Ama çok sıcak olabilir-"

Brett kolunu dışarı çıkarıp suyu test ederken sözüm kesiliyor. Soluk mavi gözlerinde bir parıltıyla bana gülümsüyor. "Harika hissettiriyor. Şimdi beni indirmek ister misin?" Başımı sallıyorum ve Brett'in burnu kırışıyor. "Bana banyo yaptırmana izin vermeyeceğimden eminim. Özellikle *de şimdi.*"

Sanki utanmış gibi gözleri düşüyor. Parmağımı çenesinin altına koyarak yüzünü tekrar kendime doğru çekiyorum. "Vücudunun doğal işlevleri için utanç duymamalısın. Sana yardım etmeme izin verersen beni mutlu edersin. Sadece bugünlük."

Brett kuşkulu görünüyor ama sonunda başıyla onaylıyor. "Peki. Hadi şu işi bitirelim."

Onu nazikçe küvetin kenarına yerleştiriyorum ve suyun porselenin duvarlarına çarpışını dinliyorum. Üstünün kenarını baş ve işaret parmaklarımın arasında gezdirerek gözlerinin içine bakıyorum ve sessiz sorumu soruyorum. Tekrar başını sallıyor ve gömleğini başının üzerinden kaldırıyorum. Gözlerim Brett'in dolgun göğüslerini açgözlülükle süzüyor, ona dokunmaktan kaçınacak iradeyi bulmaya çalışıyorum.

Kalbim düzensiz bir şekilde atıyor, etrafına uzanıyorum, titreyen parmaklarımla havluyu vücudundan çekiyorum. Mükemmel göğsünü, tutulmak ve oynanmak için yalvaran dolgun göğüslerini gördüğümde sertçe yutkunuyorum. Meme uçları sertleşiyor, yalanmak için yalvarıyor ve maskemi çıkarıp onu ağzıma almamak için her şeyimi harcıyorum.

"Oh, Brett," diye fısıldıyorum, gözlerim onun her santimini dolaşıyor ve ezberliyor. "Çok güzelsin."

"Şiştim," diye homurdanıyor, kollarını göğsünün üzerinde bilinçli bir şekilde kavuşturuyor. "Ya bu şeyler? Çok fena acıtıyorlar."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ve öne doğru bir adım atarak kalçalarının arasına yerleşiyorum. Avucum boğazına doğru ilerliyor ve biraz sıktığımda Brett'in ağzından bir nefes dökülüyor.

"Benim yanımda *asla* kendin hakkında kötü konuşma. Anlaştık mı?"

Brett gözlerini kırıştırıyor, oksijeni kesildiği için yüzü hafifçe morarıyor. Ağzını açıyor ve dudakları *evet* der gibi hareket *ederek* ciğerlerimde yanan öfkenin bir kısmını bastırıyor. Brett yutkunarak nefes alırken elimi yanıma uzatarak onu serbest bırakıyorum.

"Tanrım. Regl dönemimde bana iyi davranman gerektiğini sanıyordum." "Oh, sevgilim," diye fısıldadım, ellerim pantolonumun bel bandına doğru

Pantolonunu. "Ben *asla* iyi biri değilim." Pantolonunu üzerinden sıyrıyorum, kumaşın *yırtılması* fayanslı duvarlarda yankılanırken gülümsüyorum.

Brett soluk soluğa çıplak kalçalarına bakıyor. Kırmızı çizgiler güzel tenini gölgeliyor, iç uyluklarının çoğunu kaplıyor. Derin bir nefes alıyorum, Brett'in metalik kokusu duyularımı istila ederken göz bebeklerim şişiyor. Hayvani arzularımla savaşıarak dantelli siyah tangasını sıyrıyorum, sonra onu yavaşça küvete yerleştiriyorum.

Su onu sarıp sarmalayıp kaslarını gevşetirken ve umarım kaşlarının arasına sıkışmış acının bir kısmını dindirirken Brett memnun bir iç geçiriyor. Kanı suya karışarak onu sarının soluk bir tonuna dönüştürüyor ve Brett'in yanaklarının yavaşça renk değiştirmesini izliyorum.

"Üzgünüm, ben-"

Dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor ve Brett'in sözleri kesiliyor, kalçaları rahatsız edici bir şekilde birbirine çarpıyor. "Doğru ya. Boş ver."

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum ve bir bez almak için ayağa kalkarken başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Tekrar yanına çömeldiğimde, eldivenli elimi başının arkasına koyarak onu nazikçe suya indiriyorum.

"Hayalet, nesin sen-"

"Şşş. Bu iyi hissettirecek," diye mırıldanıyorum, onu geri bırakıyorum ve elime iyi miktarda şampuan sıkıyorum. Brett bana bakıyor, görünüşe göre bir şey kafasını karıştırmış.

"Neden eldivenlerini çıkarmıyorsun? Bütün gün sıırılsıklam eldiven giymek iyi hissettirmiyor olmalı."

Omuz silkiyorum, şampuanı Brett'in kafa derisine yediriyorum. Gözleri kapanıyor ve şakaklarına doğru ilerlediğimde küçük bir inilti çıkarıyor ve kalbim sevinçle yerinden fırlıyor. O sesi *ben çıkarmıştım*. Ona kendini iyi hissettirdim.

"Eee?"

Bana soru sorduğunu neredeyse unutmuş bir halde sarsıldım. Sanırım omuz silkmek yeterli olmadı. "Hissedemiyorum ama haklısın, bütün gün ıslak eldivenlerle oturmak cildim için iyi değil. Ama sizin rahatınız için bu şekilde yapmayı tercih ederim."

"Benim rahatım mı?"

"Evet," diyorum ve şampuanı durulamak için başını tekrar suya indiriyorum. Siyah dallar suya bir şişe mürekkep atmışım gibi yayılıyor ve böyle ne kadar güzel görüldüğüne hazırlıksız yakalanıyorum. *Onunla ilgili büyüleyici bulmayacağım tek bir şey olduğunu sanmıyorum*. "Tenim... yakışksız. Onu teninde hissetmeni istemem."

Brett başını geriye atıyor, o okyanus gözleri doğrudan ruhuma bakıyor. "Göster onları bana."

Başımı sallayıp saç kremi şişesine uzanıyorum. Brett kolumu tutuyor ve ters ters bakarak beni durduruyor. "Bu çok saçma. Çıkar şu lanet eldivenlerini."

"Hayır."

Brett gözlerini devirerek iç çekiyor. "Lanet olası erkekler, yemin ederim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"İnatçı olduğunu. Ve biraz da aptal." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ona daha fazla bakmadığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Eldivenlerimi çıkarırsam... böyle oturmayı bırakacak mısın?" Biraz umutsuzca soruyorum.

"Ne gibi?" Kollarına bakıyor ve ağzı açık kalıyor. "Oh. Um, evet. Ama *sadece* eldivenlerini çıkarırsan." Demek istediğini anlatmak için kollarını daha da sıkıyor.

İç çekiyorum, deriyi çıkarmadan önce suda duruluyorum. Çiğ, parçalanmış ete bakıyorum, midem bulanıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, körü körüne saç kremi şişesine uzanıyorum. Brett yine beni durdurmak için kolumu tutuyor. Ama bu sefer elimi yüzüne yaklaştırıyor.

İrkiliyorum, kalbim düzensiz atıyor. *Sana bir kez bakacak ve çığlık atacak. Ya da daha iyisi, seni suratından vurur.* Sanırım banyoda silah olmadığına şükretmeliyim.

Brett meraklı bakışlarla elimi inceliyor, sanki katledilmiş bir ele değil de nadide bir mücevhere bakıyormuş gibi elimi evirip çeviriyor. Sonra, Tanrım, dudaklarını parmak eklemime bastırıyor.

ZAP!

Elimi göğsüme götürürken gözlerimi kocaman açarak geri çekiliyorum. *Bu... yoğundu.*

Brett kaşlarını çatır. "Çok özür dilerim. Seni incittim mi?"

Konuşamıyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Brett bu kez saç kremi şişesini almama izin veriyor ve ben maddeyi uzun saçlarına yedirirken sessiz kalıyor. Ancak durulamak için sırtına daldırdığımda tekrar konuşuyor.

"O zaman neden geri çekildin?"

O meraklı bakışa gözlerimi kırıştıtararak donup kalıyorum. "I..." Nedense söyleyemiyorum. *Geri çekildim çünkü seni hissettim. Hissedebildiğim tek şey sensin.* "Bu beni şaşırttı."

"Ah." Ağzı kaşlarını çatıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Ben... normalde bir şeyler hissedemem. Acı ya da sıcaklık gibi. Ama az önce beni öptüğünde..." Bir sonraki kısmı söylerken onunla yüzleşemeyerek arkamı dönüyorum. "Sanki parmağımı bir prize sokmuşum gibi. Bana her dokunuşunda bunu *hissediyorum*. Şimşek ama hoş bir şimşek. Sanki tüm sinir uçlarım aynı anda ateşleniyor."

Uzun bir süre konuşmuyor ve daha fazla dayanamadığımda onunla yüzleşiyorum. Beklediğim gibi korkmuş ya da ürkmüş görünmüyor. Büyülenmiş gibi görünüyor.

"Yani... bana hissedebildiğin *tek* şeyin ben olduğumu mu söylüyorsun?" Başımı salladım. "Kesinlikle."

Gülümsemesi genişler. "Bu oldukça havalı. Ben aslında süper kahraman gibi bir şeyim." Bir kahkaha krizine giriyor ve ben de kendimi tutamayıp ona katılıyorum. Bu ses bulaşıcı ve artık onu duyduğuma göre, hiç durmasını istemiyorum.

El bezini alıp vücudunu yıkamaya başladığımda vücudum hafifliyor. Yavaşça ilerliyorum, lezzetli vücudunun her bir kıvrımının ve kıvrımının tadını çıkarıyorum. Hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından zayıf değil ve dişlerimi ona batırmak, horozumu onun derinliklerine sokarken onu avuçlamak istememe neden oluyor. *Mükemmel bir kadın.*

Karnını yıkamaya başladığımda Brett'in vücudu gerildi. Hassas bir bölgesine fazla bastırmış olabileceğim endişesiyle telaşla ona bakıyorum. Ama yüzüne bir göz attığımda dudağını ısırıldığını, gözlerinin kısıldığını ve yanaklarının alev alev yandığını görüyorum.

"Brett? İyi misin?"

Başını sallıyor, ben aşağıya doğru yolculuğuma devam ederken kalçalarını birbirine doğru kıvrıyor. "Evet," diyor hafif nefes nefese. "Ben mükemmelim."

Omuz silkip dikkatimi beze veriyorum. Bezi kıvrımlarının arasına itiyorum, vücudunun her köşesini ve yarığını temizlediğimden emin oluyorum. Ben ilerledikçe Brett'in nefesi hızlanıyor ve nedenini bir türlü anlayamıyorum.

Bu kez ona baktığımda, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı var ve bu, karnımın alt kısmının gerilmesine neden oluyor. "Brett...?"

El bezini bırakarak parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyor, şimdiye kadar hiç fırsat bulamadığım yerlerini keşfediyorum. İşaret parmağım deliğinin etrafında dönüyor ve ucunu hafifçe içeri daldırdığımda Brett'in ağzından soluk soluğa bir inilti dökülüyor.

"Hayalet... değil... orada değil."

Kaşlarımı çatıyorum, parmağımı daha da içeri itiyorum, ne kadarımı alabileceğini merak ediyorum. Bir kadının anatomisi hakkında her şeyin nerede olduğunu bilecek kadar bilgim var ama daha önce hiç keşfetme fırsatım olmamıştı. Hele *Brett* gibi biriyle.

Parmağımın etrafından hafif bir elektrik akımı geçiyor ve duvarları etrafımda kasıldığında bunu gerçekten *hissediyorum*.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı ön duvarları boyunca uzanan daha sert, süngerimsi bölgeye geçiriyorum. *Bu gerçekten iyi hissettiriyor. Stres topu gibi.* O noktayla oynamaya devam ediyorum, değişen basınç noktalarının Brett'ten çıkardığı farklı sesleri seviyorum. İnemeleri yükseldiğinde, hızımı artırıyorum ve en sevdiği noktaya acımasızca vuruyorum.

Brett başını geriye atıyor, ayrık dudaklarından kulakları parçalayan bir çığlık dökülüyor. Duvarları beni rehin almış gibi parmaklarımın etrafına çöküyor ve Brett'in tüm vücudu kasılmaya başlıyor. Telaşla geri çekiliyorum, kafasına doğru hamle yapmadan önce elimi çekiyorum, yüzüne bakarken ellerimin arasında hafifçe avuçluyorum. Kızarmış ve nefes alış veriş düzeni ama acı çekiyor gibi görünmüyor. Aslında, neredeyse coşkulu görünüyor.

"Kutsal... kutsal lanet," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. "Sanırım beni az önce boşalttın."

Suya uzanıyorum, sırlıklam olmuş bedenini sudan çıkarıp göğsüme yaslıyorum, elbisemin durumu hakkında endişelenmekten çok uzağım. Kollarımdaki değerli yaratığa bakıyorum, nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlayamıyorum.

Dışleri gıcırıyor ve ben telaşla gözlerimi kırıştırıyorum. "Sorun nedir?"

"Soğuk," diye mırıldanıyor, yüzünü gömleğimin içine gömüyor. Raftan bir havlu alıyorum ve pencereden giren güneşle büyük olasılıkla daha sıcak olacak yatak odasına geçmeden önce etrafına katlıyorum. Brett'i yatağın karşısındaki koltuğa yerleştiriyorum, havluyu omuzlarına sıkıca sarıyorum ve sürtünmenin onu rahatlatacağını umarak omuzlarını ovuyorum. ekstra bir sıcaklık katmanı sağlar.

"Orada kal," diye emrediyorum, parmağımınla onu işaret ederek.

"Kımıldama." "Emredersiniz, efendim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama yatağı sıyırırken bu iki küçük kelimenin üzerimde yarattığı etkiden hiç bahsetmiyorum. Kirlenmiş çarşafı çamaşır odasına koyduktan sonra yeni bir takım yatak odasına dönüyorum. Yatak hazırlandıktan sonra Brett'e geri dönüyorum, onu sandalyeden kaldırıp yatağın ayak ucuna yerleştiriyorum ve öfkeli ovuşturmalarına devam ediyorum.

"Bu yardımcı oluyor mu?" Zarardan çok iyilik yaptığımı dua ederek soruyorum. Brett hiçbir şey söylemiyor, sadece bana sırtlıyor, mavi gözleri parlıyor.

"Bu bakış ne için?"

"Hiçbir şey..." diye mırıldanıyor, gözleri kemerimin altına dalıyor. Dudağını ağzına götürüp sertçe ısırırken aynı anda gözleri açılıyor. "Oh

Vay canına."

"Hmm?" Bakışlarını pantolonumdaki büyük şişkinliğe doğru takip ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Özür dilerim. Fark etmemiştim..."

Brett beni kemerimin halkasından tutup kendisine doğru çevirirken kaşlarım havaya kalkıyor, gözleri bir kez daha şehvet dolu bir parıltıya bürünüyor. Kirpiklerinin altından yukarı bakıyor ve kalbim tam iki saniyeliğine duruyor.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Elini uzatıyor ve parmağının ucunu fermuar boyunca gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, bölgede hafif bir elektrik tınısı oluşurken başımı arkaya yatırıyorum.

"Evet," diye boğuluyorum.

"Ama zar zor." "Oh."

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama odadaki tek ses onun fermuarımı açması. Kanım lav haline geliyor ve onu o tarafımda hissetmek için çaresizce istemsizce öne doğru eğiliyorum.

Brett sikimi çıkarıyor, sonra arkasına yaslanıyor, ağzı sonuna kadar açık, sikimin büyüklüğünü kavırıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, uzanıp elini sikimin ucuna doluyor. Damarlarımda kırmızı-sıcak elektrik çatırdarken dişlerimin arasından tıslıyorum ve tekrar öne doğru eğilerek elinin uzunluğu boyunca kaymasına neden oluyorum.

"Beni öldüreceksin, Brett," diye inliyorum, kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum, böylece beni okşuyor. "Kahretsin, harika hissediyorsun."

"Ben... Ben hiçbir şey yapmıyorum..."

Homurdanıyorum, omuzlarını geriye itiyorum, böylece yatağa çarparak düşüyor. Eli beni terk ederken içimdeki her şey haykırıyor, tekrar ona sarılmak için çaresizim. Ancak dizleri açılıp güzel pembe amcığı ortaya çıkınca tüm bu düşünceler pencereden uçup gidiyor. Dudaklarımı yalıyorum, onun her mükemmel santimini alırken kelimenin tam anlamıyla salyalarım akıyor. *Onu tatmak istiyorum. Hayır, onu tatmalıyım.*

Öne doğru hamle yapıyorum, bir kolumla göğsünü aşağıda tutarken başımı aşağıya eğiyorum, onu içime çekebilmek için damlayan yarığına birkaç santim mesafede duruyorum. Brett'in nefis kokusu metalik bir şeyle karışıyor ve ağzımın kenarından salyalar akmasına neden oluyor. *Beni öldürecek. Yemin ederim bir gün ona bakmaktan kalbim duracak.*

"Brett." İsmi ağzımdan bir dua gibi dökülüyor ve ben ne yaptığımı fark edemedi maskemin alt yarısı yukarı kayıyor, yüzüm ortaya çıkıyor.

ayrılmış dudakları ve çaresiz dili. Öne doğru eğilip amının tepesindeki nabız gibi atan pembe çıkıntıyı yalıyorum.

Tüm vücudu titriyor ve ne olduğunu anlamadan önce ağzından bir inilti çıkıyor ve kıvrılarak uzaklaşmaya çalışıyor.

"Hayalet," diye inliyor, ellerini başımın üzerine koyuyor ve beni üzerinden itmeye çalışıyor. "Regl dönemimdeyim."

"Ve bunun benim için bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?" Homurdanıyorum, dilimi klitorisine doğru fırlatıyorum.

"G-Ghost. Bekle," diye sızlanıyor Brett, ben dilimin ucunu o hassas çıkıntıya yerleştirirken kalçalarını sallıyor. "Ben iğrencim."

Elim göğsünden ayrılıp boğazını kavırıyor ve bu baskı karşısında küçük bir inilti çıkarıyor. Yavaşlayarak burnumla amcığını okşuyor, yumuşak, mükemmel tenine narin öpücükler konduruyorum. Öpücüklerimi karnına, göğsüne ve boynuna kadar takip ediyorum, kulak memesinde durup bir ısırtık veriyorum. Brett'in teninde tüyler diken diken oluyor ve bir iniltiyle başını geriye atarken bacaklarımın arasında bir sıkışma hissediyorum.

Elimi sıkarken kötü niyetli bir sırıtış yüzümü aydınlatıyor ve Brett'in inlemelerinin kesilmesini keyifle dinliyorum. Lobunu dişlerimin arasına alarak kan akıtacak kadar sert ısırtıyorum. Zavallı küçük şey ciyaklamaya çalışıyor ama avucumun nefes borusunun etrafına kapanması bunu imkânsız kılıyor.

"Eğer bir daha kendine 'iğrenç' dersen, seni kulaktan kulağa keserim. Beni anlıyor musun, sevgilim?"

Brett hararetle başını sallıyor, göğsü giderek artan bir hızla inip kalkıyor. "Aferin kızıma. Şimdi bana, sana bu duyguyu yaşatan adamın adını söyle.

"diye mırıldanıyorum, bir parmağımı yanağında gezdirerek. *O kadar mükemmel hissettiriyor ki ölebilirim.*

"Kimse yok! Ben sadece-"

Daha sıkı sıkarak onun mükemmel, boğuk sesini kesiyorum. "*Yalan söylüyorsun. Ama sorun değil.*" Dudaklarım koyu bir sırıtışla aralanıyor ve bunun gözlerinin açılmasına neden olmasından zevk alıyorum. O mükemmel beyazları görmeye bayılıyorum. "Eninde sonunda bunu senden çıkaracağım."

Boynundaki tutuşu bırakarak ağzımı tekrar amına doğru indiriyorum, ağzımı ona bastırmadan önce son bir derin nefes alıyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amını yalıyor, Brett'in metalik tadını dilimde hissediyorum. Gözbebeklerim beni boğarken patlıyor ve bir an için nasıl nefes alacağımı hatırlamak için savaşmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, hayal ettiğimden daha iyiymiş.

İnlemelerinin senfonisi ve dilimi kaplayan sarhoş edici tat arasında zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum, biri sorsa adımı hatırlayabileceğimden şüpheliyim. Kıvrana kadar her santimini yalıyorum ve o zaman bile durmuyorum.

Bir noktada, Brett'in elleri kafatasıma geri dönüyor ve beni itmeye çalışırken odayı dolduran ilkel bir hırıltının belli belirsiz farkındayım.

"Hayalet, lütfen," diye inliyor, kalçaları çılgınca sallanıyor. "Çok hassas."

Özenle dilimi ağzımın içine geri çekiyorum ve başımı kaldırıp Brett'in telaşlı bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. Yanakları kızarmış ve saçları -genellikle çok parlak ve pürüzsüzdür- sanki 3. kategori bir kasırgadan geçmiş gibi görünür.

Bu kadının daha seksi olması nasıl mümkün olabilir? Bu hiç adil değil.

Göğsü kabarıyor ve mükemmel, sivri meme uçlarına iyice bakarken ağzım sulanıyor. *Eğer klitorisi çok hassas ise... Acaba başka bir şeyle oynamama izin verir mi?*

"O gülümsemeyi görüyorum. Pantolonunun içinde kalsın," diye mırıldanıyor, başı yastığa geri düşüyor. "Beni çok yordun. Şimdi lanet bir uykuya ihtiyacım var."

Göğsümden tatmin olmuş bir ses yükseliyor ve yatağın başına tırmanmadan önce dilimi son bir kez klitorisine değdiriyorum.

"Ah! Hey!" diye bağıyor, ben onu kucağıma alırken yüzünü saçlarının arkasına gömüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sonradan bakım önemlidir, Brett. Bunu bilmemene şaşırdım," diyorum sırtında ve kalçalarında yatıştırıcı daireler çizerek. Bir anlık çılgınlıkla dudaklarımı bu sabah yaptığım gibi saçlarına bastırıyorum. Donup kalıyorum, geri çekilmesini ya da çeneme vurmasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor. Memnun bir mırıldanma sesi çıkaran Brett bana daha da sokuluyor ve karşılığında dudaklarını göğsüme bastıracak kadar ileri gidiyor.

Nefes alış verişinin düzene girmesi için birkaç dakika geçiyor ve bedenimi yavaşça uzanacağımız şekilde ayarlıyorum. Uykusunda uzanıp bedenini benimkine yakın tutuyor ve küçük ellerinin değdiği her yere elektrik ateşi yayılıyor.

Brett. Sevgili, tarif edilemez Brett.

Karanlığa doğru onu takip ederken adı zihnimde yankılanıyor. Ve bu şimdiye kadar tanıdığım en sıcak kucaklamaydı.

ALTILI ŞEF

BRETT

Jane Evangeline: Giriş#13

*Hudson'dan maskesini çıkarmasını isteyerek büyük bir hata yaptım.
Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez öfke krizine girdi, yumruğunu
duvarlara vurdu ve mutfağındaki tüm tabakları kırdı.*

Sonra bana sırtını döndü.

*Hayır, hayır! Bana vurmadı - gerçi kabul ediyorum, yumruğu şakağımın
yanındaki duvara çarptığında oldukça yaklaşmıştı.*

*Ama Hudson'ı tanıyorum. Nazik ve kibardır. Verdiği tepki sadece
yetiştirilme tarzının bir ürünüydü, özünde kim olduğunun değil. Patlaması
gerçekten de Sanctum'un suçu ve onları ne kadar çabuk alaşağı edersem o
kadar iyi.*

BİRKAÇ SAAT SONRA SERT BİR ŞEYİN SIRTIMI DÜRTMESİYLE UYANDIM. İ

Omzumun üzerinden bakıyorum, burnum Ghost'un maskesinin soğuk siyah
metaline değdiğinde bedenim geriliyor.

Hassiktir. Hassiktir. Ne yaptım ben?

Kolunu omzumdan kaldırmaya çalışıyorum ama görüldüğünden daha
ağır ve sonuçta çabalarım boşa gidiyor. Oflayıp puflayarak altından
kurtulmaya çalışıyorum ama Ghost sanki bilinçaltı kaçmaya çalıştığımı
biliyormuş gibi elini daha da sıkıyor.

Siktir, siktir, siktir. Bu iynin tam tersi.

Başımı arkaya yaslıyorum, yanımda horlayan Ghost'u dinlerken tavana bakmak zorunda kalıyorum. Zihnim renklerden, hislerden ve duygulardan oluşan bir karmaşa içinde, hepsi birbirine karışmış bir boktanlık yumağında birbirine dolanıyor.

Fantom'un beni yemesine izin verdim. Sadece bu da değil, hoşuma da gitti. Dilinin bana karşı çalışma şekli, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim zevk dorukları...

Ve kanamamın umurunda olmadığı gerçeği... O kısmı düşünmeyeceğim. Eğer düşünürsem, bunun en ateşli kısmı olduğunu fark edebilirim ve bu beni delirtir. Kesinlikle, kilitle ve anahtarı at delisi.

Bunu düşünmediğim sürece sorun olmayacaktır. Varlığımın her zerresiyle bu adamdan nefret etmeye devam edebilirim ve her şey normale döner.

Küçük bir parçam o çizgiyi yaklaşık bir mil geride geçtiğimi haykırıyor, ama onu itaatkâr bir şekilde görmezden geliyorum. Alternatif düşünülemez kadar berbat.

"Şekerlemeni beğendin mi, sevgilim?"

Kahrolası kıkırdaması kulağımın dibinde duyulunca kaşlarımı çatarak sıçıyorum. Maskesinin alt yarısı şakağıma bastırıyor -neredeyse beni öpüyormuş gibi- ve yanaklarım alev alıyor.

Bunu söylerken pantolonundaki pitonun beni tekrar dürtmesi de yardımcı olmadı.

"Evet. Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, tutuşunu ayarlayıp göğüslerimden birini kocaman avucunun içine alırken damarlarımda ateş dolaşiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece seni hissetmek," diye mırıldanıyor, o soğuk metali boynuma sürüyor. "Bu asla yeterli değil. Senin teninde olmak istiyorum, Brett."

Bunun sadece bir abartı olduğunu umalım. Gerçi şu anda beni tutuş şeklinden ciddi olabileceği anlaşıyor. Yutkunuyorum ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

Ghost derin bir nefes alıyor, ardından başparmağını meme ucumda gezdirirken alçak sesle hırıltılı bir inilti çıkarıyor. "*Bunları seviyorum.*" Sesi ses modundan titriyor, alçak, tırmalayıcı tonu ona iblisvari bir nitelik kazandırıyor. Vücudum titriyor ama bu korkudan değil. *Tanrı yardımcım olsun, neyim var bilmiyorum. Ama bunu hissetmeyi bırakmak istemediğimden eminim... bu...*

Ghost üstümde yuvarlanırken zihnim bulanıyor ve hâlâ tam takım elbise giydiğini fark ediyorum. Ceketini çekiştiriyorum, geri kalanını görmek için çaresizce, ama Ghost başını sallıyor.

"Neden olmasın?" Alt dudağımı ona doğru iterek sızlanıyorum. Ghost'un maskesi yukarı kayıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ileri atılarak dudağımı dişlerinin arasına alıyor.

Isırdığında bir gıcırtı çıkarıyorum ve ondan derin, gürleyen bir inilti geliyor.

"Benim için ağlamana bayılıyorum, sevgilim." Dili dışarı fırlıyor, küçük yarayı yalıyor. "Çıkardığın o küçük sesler beni çok sertleştiriyor. Hisset." Elim tutuyor ve doğrudan pantolonundaki şişkinliğin üzerine yerleştiriyor.

"Ah, lanet olsun," diye küfrediyor, başını arkaya yaslıyor ve sallanan iri adem elmasına iyice bakmama izin veriyor. "Kahretsin, lütfen durma. Lütfen. *Lütfen*, dokun bana."

Israrı karşısında göğsüm daralıyor. *Bu* adamın bana herhangi bir şey için yalvarıyor olması gerçeküstü görünüyor. Bu yüzden, bunu söyler söylemez uzanıp sikini sıkıştığı yerden kurtarıyorum.

"Sikeyim evet," diye inliyor, öne doğru eğilip kalın uzunluğu elime aldığımda karnı titriyor. Bir el onu tamamen sarmak için yeterli değil, ama elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, elimi yavaşça uçtan tabana doğru gezdiriyorum. Ghost boğuk bir ses çıkarıyor, ona ne yaptığımı izleyebilmek için başını eğiyor.

"Bu..." Ağzından boğuk bir inilti daha dökülürken sesi kesiliyor. Bildiğim bir sonraki şey, Ghost'un kalçalarımın arasında olduğu, horozunun merkezime doğru gerildiği. Ucunda bir damla prekum birikiyor ve onu ağzıma götürmeden önce başparmağımla hafifçe vuruyorum. Parmağı dudaklarımın arasına yerleştiriyorum, onun tadı dilimi kaplarken gözlerimi bir iniltiyle geri çeviriyorum.

"Tanrım, Brett," diye boğuluyor. Kalçaları öne doğru savruluyor ama siki bana değmiyor. Ağzının bükülme şekline bakılırsa, bu inanılmaz bir irade gücü gerektiriyor olmalı.

"Seni doldurmak için sabırsızlanıyorum," diye inliyor. "Sikim sana ilk kez girdiğinde çıkardığın sesi duymak istiyorum. Seni parçalamak, başka bir erkek için seni mahvetmek istiyorum. *Her şeyini* alacağım, Brett. Olduğun her şeyi ve ondan sonra kalanları da."

Başını göğsüme doğru eğiyor, meme ucumu dişlerinin arasına alıyor ve nazikçe ısıyor. Haykırıyorum, içgüdüsel olarak geri çekiliyorum ama bu sadece daha sert ısırmasına neden oluyor.

"Ah, siktir!" Çığlık atıyorum, bölgemden acı ve zevk dalgaları akarken başım geriye düşüyor.

"Şşş." Çenesini tam zamanında serbest bırakarak etkilenen bölgeyi okşuyor ve meme ucundan fişkıran sıvı ateşi yatıştırıyor. "Acıyı seviyorsun, Brett. Vücudunun bunu nasıl arzuladığına bak, bunun için ağlıyor." Aşağı uzanıp parmaklarını damlayan kıvrımlarımda gezdiriyor. İşte o zaman aşağıda hala akıntıyı durduracak bir şeyim olmadığını fark ediyorum ve kalçalarımı birbirine sıkıştırmaya çalışıyorum, bir utanç dalgası beni eziyor.

Hayalet homurdanıyor, görünüşe göre bendeki değişimden hoşnut değil. Dizlerimi kavırıyor ve yatağa çarpmaları için açıyor. "Sakın," diye hırlıyor, yüzünü eğerek burun buruna gelmemi sağlıyor. "*Asla*, kendini bana kapatma. Anlıyor musun?"

"Evet." Başımı sallıyorum, göğsündeki öfke dolu gümbürtü karşısında dudaklarımdan küçük bir miyavlama dökülüyor.

"Evet, *ne*?"

Kaşlarımı çatıyorum, geçen gün ona ne dediğimi hatırlayana kadar tam olarak anlayamıyorum. *Hayatta olmaz! O bir şakaydı!*

Uzanıyor, parmaklarını boynuma doluyor ve sertçe sıkıyor. "Evet, *ne*, sevgilim?"

Oksijenim kesilirken görüş alanımda siyah noktalar oluşuyor ve bu savaşı kazanamayacağımı biliyorum. "Evet, *efendim*."

"Çok daha iyi." Kavrayışını bırakıyor, ancak bacaklarımdan arasına geri dönmesi için. Kıvrıyorum ama daha önce bacaklarımı kapatmaya cesaret edemiyorum. Aletin bana doğru gerilmesini izliyorum ama Ghost hissettiği dürtülere asla boyun eğmiyor. Bir parçam bunu yapmasını diliyor ama eminim bu beynimin çılgın kısmı.

Birkaç dakika daha beni tatmin ettikten sonra Ghost çekiliyor, ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. Bir *vınlamayla* maskesi yerine oturuyor ve ben de onunla birlikte gelen hayal kırıklığı selini görmezden gelmeye çalışıyorum. Taş gibi sertleşmiş sikini pantolonunun içine geri sokuyor, bu hareket rahatsız edici görünüyor.

Belki dün geceyi düşündü ve şimdi benim iğrenç olduğumu düşünüyor. Kahretsin, muhtemelen öyleyim-

"Kendiniz hakkında olumsuz düşünceler düşünüyorsanız, durmanızı öneririm. Geri çekilmek zorunda kaldım çünkü..."

Çünkü artık kendini tutamayacaktı. Durumun gerçekliği bir kova buzlu su gibi yüzüme çarpıyor ve dudağımı ısırarak uysalca başımı kaldırıyorum. "Tamam, artık olumsuz düşünmek yok. Yine de... Şu anda biraz iğrenç hissediyorum. Hijyenik ürünleriniz olma ihtimali var mı?"

Hayalet başını öne eğer. "Bu benim dikkatsizliklerimden biri. Orion'un bir saat içinde onları bırakmasını sağlayacağım."

"Oh. Teşekkür ederim." Beni buraya sürükleyen çocuğu gördüğüme ne kadar sevindiğimden pek emin değilim ama sanırım bana tampon getirirse onu affedebilirim. "Ve... muhtemelen bir duşa daha ihtiyacım var."

Ghost geriliyor, bedenimi kavrarken başı hafifçe kıpırdıyor. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

İçimi çekiyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken gözlerimi deviriyorum. "Uh- huh. Eminim yapabilirsin."

Bir duş daha aldıktan sonra -ve itiraf etmekten nefret etsem de bir ya da iki orgazm daha- Hayalet duştan çıkıyor ve biz meşgulken Orion'un bıraktığı yerden malzemelerimi alıyor. Tampon kutusuyla döndüğünde neredeyse sevinçten çılgılık atacaktım. Ta ki benim yerime koymak için ısrar edene kadar.

Pek çok şeye hazır olduğumu anlıyorum, ama Tanrım, bu adamın geçemeyeceği bir çizgi yok mu?

Uzun tartışmalardan sonra Ghost sonunda kendim yapmama izin verdi - gerçi yemin ederim, yüzünü görebilseydim somurtuyor olurdu.

Sapık.

Tampon yerinde, Ghost'un duştan kalan damlaları silmeye hazır bir havluyla beklediği yatak odasına adım atıyorum. Elleri yavaşça omuzlarımda ve boynumda geziniyor, sonra güneğe doğru iniyor ve beni keşfetmek için bir saatten fazla zaman harcamış olmasına rağmen bacaklarımın arasında oyalanıyor. Tüm vücudum budanmış ve bitkin, ama beni yatak odasına götürüp günün geri kalanını vücuduma dokunarak geçirmekten daha iyi bir şey istemiyor gibi görünüyor.

Kabul ediyorum, orgazmlar uyandığımdan beri yaşadığım hafif kramplara yardımcı oluyor. Ve kan hakkında tek bir şey söylemedi.

-Sanki orada olduğunun farkında değilmiş gibi. Sanırım bunun tadını çıkaracağım.

Ta ki buradan çıkmanın bir yolunu bulana kadar. Fantom'a kesinlikle ısınmaya başlamış olsam da, görevimi unutmadım. Ben hala federal bir ajanım ve birkaç berbat orgazm beni

Bu adamı kelepçeleyip götüreceğim. Sadece onun iyi tarafına geçip bana güvenmesini sağlamalıyım, sonra görevi bitireceğim.

Evet, doğru. Ne saçmalık ama.

Söylediğim anda bunun bir yalan olduğunu biliyorum ama ne anlama geldiğini bir türlü kabullenemiyorum. Gerçekten Ghost'a aşık mı oluyorum? Bu fikir çok mantıksız geliyor ama...

Yine de seni boşaltmasına izin verdin. Birçok kez.

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim ki Ghost'un yüzünün benimkine odaklandığını fark ettim ve kendimi tuttum. Bakışlarımı kaydırıyorum, o siyah ovalden başka bir yere bakıyorum, bana öyle bakmayı bırakması için umutsuzca çırpınıyorum. *Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi.*

İçimi bir ürperti kaplıyor ama sonra gözlerim şifonyerinin üzerinde duran dikdörtgen bir şeye takılıyor ve şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

"Aşk kitapları mı okuyorsun?" Gözlerimi kısıyorum ve - yeterince eminim - sırttaki başlığı tanıyorum. *En İyi Hafta. Bu çok komik, o beni kaçırmadan önce ben de onu okuyordum.*

"Hayalet...?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum, ama kafası göbeğime odaklanmış, eli yanında bir sıkılıp bir açılıyor. "Dünya'dan Hayalet'e."

"Bana birçok fikir verdi," diye mırıldanıyor, kalçalarımın arasına giriyor ve sertleşen sikini göbeğime bastırıyor. "İstersen sana gösterebilirim."

Ona karşı kıvranıyorum, keşke ağzımı açıp ona, *evet, tam olarak istediğim şey bu* diyebilseydim. Ama hayır. Güçlü kalmalıyım. Nihai hedefimi hatırlamalıyım. *Sanctum'u yıkmak.*

Neyse ki bir şey söylememe gerek kalmıyor çünkü karnımdan gelen gürültü mükemmel bir cevap oluyor. Ghost hemen geri çekiliyor ve tutmam için çıplak elini uzatıyor.

"Acıkmışsın. Seni beslememe izin ver."

Nedense bu beni utandırıyor. Evet, daha önce de benim için yemek pişirmeye çalışmıştı ama beni zehirlemeye çalıştığını düşündüğüm için bu duyguyu hiç takdir edememiştim. Hayalet hakkında yanılıyor olabilirim - Stockholm sendromu insana saçma sapan şeyler düşündürebilir- ama içgüdülerim bana onun gerçekten bana zarar vermeyeceğini söylüyor. Hatta tam tersine, beni *korumak* için elinden gelen her şeyi yapacağına inanıyorum.

Diğer maskeli adamları öldürdüğünde benim için kendini tehlikeye attı ve buradaki ininde yaptıkları sadece varsayımımı güçlendirmeye yarıyor. Hayalet beni korumak istiyor, hatta benimle ilgileniyor.

Elimi onun elinin içine koyup beni mutfağa götürmesine izin verdiğimde korkmuyorum. Bir bar taburesi çekip kalkmama yardım ettiğinde, içimin derinliklerinde bulanık ve sıcak bir his oluyor. *Bunları benim için yapan kişiyi düşünmezsem, neredeyse... iyi hissettiriyor.*

"Akşam yemeği için ne istersin, sevgilim?" diye soruyor, alt dolaplardan birinden bir tava almak için eğilerek.

Bu çok gerçeküstü. Devasa mutfağa, adanın etrafını kaplayan taze ürünlere bakıyorum. "Kraft Mac and Cheese?"

Hayalet başını bana doğru çeviriyor. "Gerçekten tek istediğin bu mu?"

Omuz silkiyorum, beni o yüz­süz maskeyle sabitlerken kalbim harekete geçiyor. "Um... Eğer varsa, yani. Peynir küpleri ve kraker de alabilirim."

"Peynir küplerinde ve krakerlerde besin değeri yoktur, Brett," diyor Ghost, sesi biraz şaşkın. "Kutulu peynirli makarnada da öyle. Bu olmaz."

Kaşlarımı çatıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Dinle dostum. Yetişkin hayatımın çoğunu kutu makarna ve peynirle geçirdim. Onu eleştirme."

Hayalet başını sallıyor, buzdolabını açıp sayısız malzeme çıkarıyor. "Sana tavuk lo mein yapacağım. Onu birçok kez yediğini gördüm. En azından içinde *biraz* protein var." Son kısmı nefesinin altında homurdanarak söylüyor ve ben de kıkırdamamı bastırmak zorunda kalıyorum.

Ghost sebzeleri doğramaya başlıyor ve bunu yaparken dikkatle ellerine bakıyor. Konsantrasyonundan o kadar etkileniyorum ki, kafasını kaldırıp bakışlarımla yüz yüze gelene kadar baktığımı fark etmiyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, bakışlarını ellerine çevirerek bir doğrama daha yapıyor.

Aklımdan geçen düşünceler üzerine kafa yoruyor, ona söyleyip söylememeyi tartışıyorum. "Hayır. Sadece benim için yemek yaparken ne kadar seksi göründüğünü düşünüyordum."

Hayalet'in boğazından boğulurcasına bir ses çıkar ve başını tekrar kaldırır. "Ben-ne yaptın-"

"Lanet olsun!" Ghost'un eline bakarken bir elimle ağzımı kapatarak çılgılık atıyorum. Elinden koyu kırmızı bir sıvı akıyor, tezgahın üzerinde birikiyor ve canlı sebzeleri aynı koyu tonda kaplıyor. "Ghost, elin!"

Hâlâ yüzüme bakıyor, kımıldamıyor. Bir iki dakika sonra gözle görülür bir şekilde titriyor, sonra gözlerini parmağımı uzattığım yere çeviriyor,

dehşet içinde işaret ederek.

"Kahretsin." Ağır bir iç çekerek bıçağı yere bıraktı ve bir bulaşık bezi alıp yaraya bastırdı. Dakikalar içinde bezi parlak kırmızı bir renk kaplıyor ve ben donmuş bir halde izlerken Ghost bir kez daha sinirli bir şekilde iç çekiyor.

"Sen... Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, suçluluk duygusu iliklerime kadar işliyor. "*Bunun* olmasını engellemek için bakman gerektiğini fark etmemiştim." *Ben en kötüsüyüm. Bu sözlerin ona ne yapacağını biliyordum ama yine de onunla dalga geçtim.*

Bacaklarım olduğunu hatırlayarak bar taburesinden sıçıyorum ve Ghost'un sarılı elini kendi ellerimin arasına alarak adanın etrafında koşuyorum.

"İşte," diye mırıldanarak onu lavaboya doğru çekiyorum. "Enfeksiyon kapmaması için temizlememiz gerek. Sonra senin için bandajlayacağım. Doktor değilim ama elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum ve kesiğe daha iyi bakabilmek için bezi çekiyorum. Hemen yaradan yoğun bir kırmızı akmaya başlıyor ve dişlerimin arasından tıslıyorum. *Derin bir yara. Muhtemelen dikiş atılması gerekecek.*

"Çok üzgünüm Ghost," diye fısıldıyorum, incinen *o olmasına* rağmen gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor. "Bilseydim bunu asla söylemezdim-"

"Lütfen... lütfen bunu söyleme," diye mırıldanıyor, yüzünü benimkinden çevirerek. "O tatlı sözleri söylediğini hiç duymamaktansa bunu yaşamayı tercih ederim."

Nabzım hızlanıyor ve lavabonun altında elini yıkamaya başlarken eşit nefes almaya odaklanmak zorunda kalıyorum. Avucuma on sent büyüklüğünde bir sabun alıp elinin geri kalan kısmındaki kan izlerini nazikçe ovuyorum. Hiçbir şey hissetmediğini biliyorum ama yine de temizlikle uğraşmaya başlarsam kendimi yanlış hissedeceğim. Acı hissetmese de cildi hâlâ hassas ve ona göre davranılması gerekiyor.

Hayalet hareketlerimi izliyor, vücudu kaskatı. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü dünya öyle değil." Elini sudan çıkarıp taze bir bez alıyorum ve kanamayı durdurmak için yaraya bastırıyorum. "İlk yardım çantan nerede?"

Hayalet lavabonun altını gösteriyor. "Evin her yerinde. Ama tam burada bir tane var. Nedenini gördüğünüz gibi."

Umursamadığını söylese de bu yaralanmaya benim sebep olduğumu bildiğim için suçluluk duygusuyla irkiliyorum. Suçluluk duygusunu bir kenara iterek kiti tezgâhın üzerine koyuyorum, doldurulmuş sayısız

ekipmana bakarken ağızım açık kalıyor

İçeride. *Bu normal bir ilk yardım çantası değil. Neredeyse mini bir kaza arabasına benziyor.*

"Dikişler bandajlarla birlikte en üstte olmalı." Hayalet, beyaz kâğıda sarılmış küçük dikdörtgen bir pakete doğru başını sallıyor. "Zaten iplikler var, o yüzden endişelenmenize gerek yok."

"Doğru. Anladım." Çantayı çıkardım ve tam açıyordum ki Ghost çantayı parmaklarımın arasından çekip aldı.

"Bunu senin yapmanı ne kadar istesem de, benim çok daha fazla deneyimim var, sevgilim." Bunu kanıtlamak istercesine, bir eliyle bir dikiş ipi çıkarıyor ve iğneyi derisine geçirmeye başlıyor. Birkaç dakika içinde, yaranın uzunluğu boyunca uzanan mükemmel düz dikişlerden oluşan bir merdiveni var ve bunları dişleriyle bağlayıp kesiyor.

"Vay be. Sanırım ne yaptığını biliyorsun," diyorum ve söz konusu bandajları bulmak için kutuyu karıştırıyorum. Parmaklarım büyük pamuklu sargının etrafında kıvrılıyor ve bunu da benden çekmeye çalıştığında göğsüme doğru tutuyorum.

"Hiç şansın yok. Bileği nasıl saracağımı biliyorum. Buraya koy," diyorum elimi beklentiyle uzatarak. Hayalet iç geçiriyor ama yine de elini benimkine koyuyor ve ben de yarayı sarıyorum. Bunu yapmak istememin asıl nedeni, yaraya çok sert davranacağından korkmam. Ellerin halinden bunu binlerce kez yaptığını biliyorum, ama aynı zamanda cildinin rahatına hiç önem vermemiş gibi görünüyor.

Sarma işlemini tamamladıktan sonra dudaklarımı hafifçe parmak eklemlerine değdiriyorum ve refleks olarak geri çekilmeye çalıştığında elini sıkıca tutuyorum.

"Hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyor, ilk şok atlatıldıktan sonra kucaklaşmak için kendini zorluyor. "Sen bir tanrıçasın, Brett."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldanıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. Elini bırakıyorum, ilk yardım çantasını kapatıp lavabonun altına geri koymak için dönüyorum.

Doğrulduğumda Ghost tezgâha bakıyor, omuzları titriyor. "Ghost?" Yanına yaklaşarak sordum. "İyi misin?" Elim uzattım ama parmak uçlarım omzuna değer değmez geri çekildi.

Başını avuçlarının arasına alıyor, titremeler tüm vücudunu sararken göğsü kabarıyor. *"Çok özür dilerim. Her şeyi mahvettim."*

Ses tonunu duyunca kaşlarımı çattım. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Sesi... işkence görmüş gibi. Bakışlarının nereye yöneldiğine bakıyorum ve şimdi kanıyla kaplanmış sebzelere baktığını görüyorum. *Akşam yemeği. Benim için yemeği mahvettiğini düşündüğü için üzgün.*

"Hayalet, sorun yok," diye mırıldanıyorum, ürkmüş bir ata yaklaşır gibi yavaşça yaklaşıyorum. "Akşam yemeği için başka bir şey yapabiliriz. Her şey oka-"

"Her şeyi mahvediyorum," diye fısıldıyor, aynı çatlak ses duvarlarda yankılanıyor. "Sadece iyi olmak istiyorum. Neden iyi bir şey yapamıyorum?"

Tamam, bir şeyler cidden yanlış. "Hey, hey, hey. Sorun yok," diye fısıldıyorum, elimi dikkatlice yanağına koyuyorum. Benden uzaklaşmaya çalışmayınca, kollarımı yavaşça omuzlarına dolayarak başını göğsüme yaslıyorum. Titriyor ama onu tutmama izin veriyor ve birkaç dakika sonra nefes alış verişi düzene giriyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, sırtında yatıştırıcı daireler çiziyorum.

"Ben seni tuttum.

Artık her şey yolunda."

Kollarını belime dolayıp yüzünü içime doğru iterken göğsü hafifçe titriyor. "Özür dilerim, Brett. Neyim var bilmiyorum. Neden yapabileceğimi düşündüm bilmiyorum-"

"Hayalet, sorun yok," diyorum ona, maskesini ellerimin arasına alıp yüzünü yukarı çekerek. "Söyle bana, biri mi öldü?" Başını yavaşça sallıyor. Maskelerin yüz ifadesi olamayacağını bilsem de, şu anda kaşlarının çatık olduğuna bahse girerim. "Tamam... ben, sen, Rupert ve Venom iyi miyiz?"

Başını sallıyor, nefes alış verişi daha da yavaşlıyor. "Evet."

"O zaman büyük sorunun ne olduğunu anlamıyorum." Dudaklarımı maskesine bastırmadan önce ona şakacı bir şekilde sırtıyorum. "Gördün mü? Eğer her şey mahvolmuş olsaydı, bunu yapmazdım, değil mi?"

Sonunda Ghost doğruldu, kollarını hâlâ bana dolamıştı. Vücudu hâlâ titriyor ama birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi durumda.

-Sanki sonunda aklı başına gelmiş gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, yüzünü aşağı çevirip bana bakıyor. "Bazen... nerede olduğumu unutuyorum."

"Özür dilemene gerek yok. Bunun için değil," diye fısıldıyorum, yanağımı göğsüne bastırarak. Bir an önce nereye gittiğini, sebzelerin üzerindeki küçük bir kana bu kadar sert tepki vermesine neyin sebep olduğunu düşününce kalbim sıkışıyor. Bir an sonra üzüntümün yerini öfke alıyor ve tamamen onu bu şekilde istismar eden kişiye yöneliyor. Birdenbire, keşke silahıma ve onların isimlerine erişimim olsaydı diyorum. Onlarla uygun şekilde ilgilenirdim.

Bu düşünce beni şoke ediyor ve iri gözlerle Ghost'tan uzaklaşıyorum.
Ne oluyor lan? Bu ben değilim. Ben katil değilim.

"Brett? Neyin var?"

"Ah, hiçbir şey." Başımı sallıyorum, sonra ona inandırıcı bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

"Çok kötü bir yalancısın, Brett."

İçimi çekiyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve gözlerimi yere indiriyorum. "Sadece acıktım, hepsi bu. Buralarda teslimat yapma şansınız var mı?"

Hayalet kıkırdıyor, bu ses ruh halimin aydınlanmasına neden oluyor.
"Tek bir tane bile yok. Neyse ki, sanırım daha iyi bir şeyim var."

Dondurucuya doğru ilerliyor ve ince bir karton kutu çıkarıyor. Mutlu bir şekilde tezgâhın üzerine koyuyor ve cevabımı bekliyor. Pakete bakıyorum, ön yüzündeki büyük, gülümseyen hamur tatlısını fark ediyorum.

"Daha önce hiç çorba köftesi yemedim. Bir deneyelim."

Bunu söyler söylemez Ghost'un kutuyu mikrodalgaya atmasını bekliyorum ama beni şaşırtacak şekilde kıpırdamıyor. Omuzlarındaki gerginlik karşısında kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Sen... hiç çorba köftesi yemedin mi? Bu nasıl olabilir?" Bu bilgi karşısında dehşete düşmüş görünüyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Bunu hemen düzeltereğim."

Ghost, mikrodalgadan küçük plastik bir tepsi ve büyük bir çorba kaşığıyla dönerek köfteleri çabucak hazırlıyor. "Al," diyor ve kaşığı elime tutuşturuyor. "En iyisi tek lokmada yemek."

Omuz silkiyorum, köftelerden birini alıp ağzıma atıyorum. Hemen bir lezzet patlaması dilimi kaplıyor ve lokmayı yutarken inliyorum.

"Tanrım... Gerçekten çok şey kaçıırıyormuşum."

"Gerçekten de," diye mırıldanıyor Ghost, plastik tepsiyi bana doğru yaklaştıırken. "Hepsi senin için."

Başımı çevirip gözlerimi kısıyorum. "Peki ya sen?"

"Sadece bir kutu kaldı. Onu yemeni tercih ederim."

İç çekerek başımı sallıyorum, kaşıkla bir hamur tatlısı daha alıp ağzına doğru itiyorum -daha doğrusu, maskenin altında ağzının olduğu yere.

"Aç," diye emrediyorum, kaşığın ucunu iyice yaklaştıırarak. "Burada oturup tüm tepsiyi önünüzde yemeyeceğim. Bu çok kaba bir davranış, o yüzden aç."

Hayalet homurdanıyor ama bir an sonra maskesinin alt yarısı yukarı kayıyor, kirli çenesi ve dolgun, pembe dudakları ortaya çıkıyor. Bir anlık delilikle, uzanıp benimkini onunkinin üzerine yerleştirmeyi düşünüyorum ama neyse ki geçiyor.

Kaşığı alt dudağına bastırıyorum, o da açıp böreğı alıyor. Çiğnerken memnun bir ses çıkarıyor, yutarken adem elması ağır ağır sallanıyor.

Tanrım, onu yemek yerken görmek bana seksi geliyorsa kafayı yemiş olmalıyım.

"Bir tane daha ister misin?" Kaşığı tepsiye indirerek soruyorum. Ghost başını sallıyor, arkama geçip kollarını belime doluyor.

"Seni bir şeyler yerken görmek beni çok daha mutlu eder," diye mırıldanarak yüzünü boynuma gömüyor. Dudakları hala açıkta, bu yüzden boynumun kıvrımı boyunca cezalandırıcı öpücükler izleme fırsatını değerlendiriyor.

Yanlışlıkla kalan köfteleri boğazıma tıkamamak için çiğnemeye odaklanmam gerekiyor ve tepsi boşaldığında neredeyse rahat bir nefes alıyorum. *Sonunda Ghost'un dudaklarına odaklanabiliyorum.*

Benden uzaklaşıyor ve ben hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istiyorum. Neden hep benden uzaklaşıyor? Bana yaptığı şeyden *hoşlandığımı* fark etmiyor mu?

Başımı çeviriyorum, elinin kasıklarını nasıl kapattığını fark ediyorum, umutsuzca benim görüşümden saklamaya çalışıyor. *Oh, kahretsin. İşte bu yüzden.*

Yüzüm alev alev yanıyor ve tam daha fazla utanamayacağımı düşündüğüm anda Hayalet'in çırağı mutfağı giriyor.

"Ah, kahretsin. Bir şeyi mi bölüyorsun?" Kara kaşları imalı bir şekilde kıpırdıyor ve ben utancımı gizlemek için başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

"Onu rahatsız etmeye devam edersen, derini yüzerim."

Başımı kaldırıp Ghost'a bakıyorum, belli belirsiz bir öfke yüzünden omuzları hafifçe titriyor. İçgüdüsel olarak uzanıp bir elimi göğsüne bastırıyorum ve hafifçe sakinleşiyor gibi görünüyor.

"Hiç eğlenceli değilsin," diye sızlanıyor Orion, dondurucuya doğru ilerleyip bir kutu taquitos alıyor. "Ayrıca, denediğini görmek isterim, yaşlı adam."

Bir kıkırdama serbest kalmakla tehdit ederken elimi ağzıma kapatıyorum ve Ghost yüzünü bana doğru çevirirken başımı eğiyorum. "Ne? Komikti."

"Bu akşam herkesin şakalarına konu olabildiğim için memnunum," diye homurdanıyor ama ses tonunda bir parça eğlence sezdiğime yemin

edebilirim.

"Hah! *Kıç* dedin." Orion yere yığılır, ellerini dizlerine koyarak biraz dik durmasını sağlar. "Ezikrrr."

Yüzünü görebilseydim, eminim Ghost gözlerini deviriyor olurdu. "*Siktiğimin ergenleri*, yemin ederim." Bana yaklaşıyor ve beni sıkıca yanına çekiyor. "Peki ben sana o çöpler hakkında ne demiştim?" Ghost, Orion'un elindeki taquitos kutusunu başıyla işaret ediyor. "Eğer bir Azrail olmak istiyorsan, ihtiyacın olan-"

"*Zihin ve beden için uygun bir diyet*. Evet, evet, her neyse. Bunların tadı her zaman bana yutturmaya çalıştığın o boktan smoothie'lerden çok daha iyi. İyi vakit geçirmek için buradayım, uzun süre değil." Bu sefer kıkırdıyorum, bu da Orion'u memnun ediyor ve yanımdaki korkunç Hayalet'i aynı derecede kızdırıyor. "Gördün mü? Anladı!"

Hayalet oflayıp pufluyor ve nefesinin altından "Şimdi ikiye karşı bir... harika" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

ON YEDİ ŞAFTÖR

HAYALET

Kurallar: Kural #6

Sanctum tarafından açıkça emredilmedikçe sahada edinilen hiçbir bilgi paylaşılmayacaktır.

MİKRODALGADAN BIP SESİ GELİRKEN KAŞLARIMI ÇATIYORUM, DONDURUCUDAN GELEN YAĞLI YANIK KOKUSU

taquitos burnuma geliyor ve hafifçe midemi bulandırıyor. Orion mikrodalgaya doğru atlıyor, dumanı tüten tabağı Brett'in önüne koyarken kaşlarını oynatıyor. Bir tanesini ağzına atmadan önce heyecanla ellerini birbirine vurarak ciyaklıyor.

"Ah! Sıcak!" Biraz rahatlamak için elini açık ağzına doğru sallayarak küfrediyor. Yumruğum yanımda sıkılıyor ve mikrodalgaya bir sopa götürsem ne kadar çılgınca görüneceğini düşünüyorum.

Brett'i incitti. Benim Brett'im. Bedelini ödeyecek.

Orion kıkırdar, Brett'e sırtırken ağzına iki rulo atar. "Zayıf bok, Brett. Ağzının gücünü arttırmalısın."

"Ağız gücü mü?" diye soruyor, ağzı öfkeyle patlayarak. "Bu bir şey bile değil!"

"Eğer öyle bir şey yoksa, bunu nasıl yapabiliyorum?" Orion üç tane daha taquito alır ve gözünü bile kırpmadan yutar.

Brett başını sallıyor, omzu kıkırdayarak titriyor. "Sen bir canavarsın."

"Evet, sokakta öyle konuşuluyor." Orion göz kırpmıyor, bir taquito kapıyor ve ayaklarının dibinde özenle bekleyen Rupert'e atıyor. Kucağında oturan küçük siyah kedi öfkeli bir *miyavlama* çıkarıyor ve Orion ona vermek için küçük bir parça koparmadan önce iç çekiyor.

"Onu okşamana izin verdiğine hâlâ inanamıyorum," diye mırıldanıyor Brett, kedisine sevgiyle bakarken çenesini ellerinin arasına alıyor.

"İşte sana Pamuk Prenses," diyorum Orion'un bana gönderdiği öldürücü bakışa kıkırdarak. "Sokak hayvanları onu sever. Eve döndüğümde hep sağlığına kavuşturulmaya çalışılan bir yol canavarı görüyorum. Bu çok sevimli, gerçekten."

"İstemiyorum!" Orion kollarını kavuşturarak homurdanıyor.

"Ah, öyle mi? Brett'e odanda oturan *kargadan* bahsetmek ister misin?" "Bu farklı! O artık uçamıyor. Bana *ihtiyacı var*."

İçimi çekiyorum, sandalyemde arkama yaslanıp Brett'e bakıyorum. "Neyle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?"

Kıkırdıyor, uzanıp Rupert'in kulaklarının arkasına birkaç çizik atıyor. "Bence çok tatlı. Herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur, değil mi? Karganın bir adı var mı?"

Bunun üzerine Orion parlar. "Evet! Onun adı Bacchus. O *kelimenin* tam anlamıyla

Harika. Bazen bana dışarıdan bozuk para falan buluyor ve-"

"Ve Orion'un bir hayvanı olmaması gerekiyor." Kollarımı kavuşturarak araya giriyorum. "Bu çok tehlikeli."

"Senin Rupert'in var! Benim neden bir evcil hayvanım olamıyor?" Orion homurdanıyor ve Hayalet'i taklit etmek için kendi kollarını kavuşturuyor.

"Çünkü. Hayvanların güvenliği için."

Orion'un gözleri parlıyor ve yumruğunu masaya vurarak bardağının yana düşmesine, suyun masaya ve yere dökülmesine neden oluyor. "Ona zarar vermeyeceğim, söz veriyorum!"

Başımı yavaşça sallayarak inliyorum. "Orion-"

"Hayır. Siktir git!" diye bağırarak masadan uzaklaşır ve ayağa kalkar. "*Bilmiyorsun!* Bacchus, yaptığım şey hakkında beni daha iyi hissettiren tek kişi... yaptığım şey..."

Gözlerini kaplayan öfkeyi görüyorum ve bunu *hemen* durdurmam gerektiğini biliyorum. "Orion. Sorun yok. *Bacchus* sende kalabilir. En azından tekrar uçabilene kadar." Brett masanın altından uzanıp bacağımı sıkıyor ve derimin altındaki elektrik titreşirken havaya sıçramamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu kulağa adil geliyor mu?"

Orion'un gözleri berraklaşır ve başını sallayarak koltuğuna geri oturur. "Evet. Sanırım..."

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Güzel. Şimdi seninle topladığın bilgiler hakkında konuşmak istiyorum." Orion Brett'e gergin bir bakış fırlatıyor, ben de onu başımdan savıyorum. "Öğrendiğin her şeyi Brett'in önünde söyleyebilirsin. O güvenilirdir."

Başını sallıyor ve gözlerini kucağında duran ellerine indiriyor. "Ben sadece... Onu korkutmak istemiyorum."

Bu Brett'in ilgisini çeker. "Ne? Beni neyle korkutmak istemiyorsun?"

Omuz silkiyor, ikimize de bakmayı reddediyor. "Duydum... söylentiler."

"Söyle bakalım çocuk," diye homurdanıyorum, olasılıkları gözden geçirirken yumruğum yanımda sıkılaşıyor.

İç çekerek çenesini Brett'e doğru salladı. "Onu arıyorlar. FBI ve Sanctum. Hatta daha düşük rütbeli MC'lerden birini sokaklara salmış, bilgi arıyor - Hounds, sanırım?" Orion bir elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Ve bu işin yarısı değil. Seni arıyorlar, Ghost. Madam artık sana güvenmiyor. Senin çıldırdığından şüphelenmeye başladı."

Siktiğimin orospu çocuğu. Bu hiç iyi değil.

"Ve? Onlar ne biliyor?" Kalbim hızlanırken dişlerimi sıkarak talep ediyorum. "Brett'in benimle olduğunu biliyorlar mı?"

"Şüpheleniyorlar," diyor Orion, Brett'e doğru özür dileyen bir gülümsemeyle. "Sanırım burada bizimle olmaktan oldukça memnunsun, ha?"

Brett tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama aklım uzun süre düşünemeyeceğim kadar uzakta. *Madam benden şüpheleniyor, bu da planımın resmen harekete geçtiği anlamına geliyor. Pürüzleri gidermek için birkaç ayım daha var sanıyordum ama... Artık başka seçeneğim yok. Benim için geliyor ve bu gerçekleşmeden önce onu vurmaliyim.*

Herhangi birimizin buradan canlı çıkmasının tek yolu bu.

Akşam yemeğini temizledikten sonra Brett, Orion ve ben evcil hayvanlarla birlikte oturma odasına çekildik. L şeklindeki devasa deri kanepenin karşısında büyük bir düz ekran televizyon asılı ve Brett kanepeye oturur oturmaz televizyon açılıyor.

"Vay be. Bu çok havalı," diye mırıldanıyor Brett, Orion'un kendisine uzattığı kumandayı alırken Venom da onun kucağına sokuluyor. Onun yanındaki koltuğa oturmaya gidiyorum ama Rupert'ın başka planları var. Ben daha dizlerimi kırmadan, tüylü kışını deri minderine üzerine atıyor ve Venom'un kucağında boş bıraktığı küçük alana kocaman beyaz kafasını yerleştiriyor.

Lanet olası hain. Diğer tarafına oturmak için sehpanın etrafından dolaşmadan önce Rupert'ın kafasına birkaç çizik atıyorum. Orion ne yapmak istediğimi fark ediyor ve işgal etmeyi planladığım koltuğa kaymadan önce bana hınzırca bir gülümseme veriyor.

"Brett'in yanına çağırıyorum!" diye duyuruyor, kollarını şakacı bir şekilde omuzlarına dolayarak. "O senin tozlu kışından çok daha eğlenceli."

Brett temas ettiğinde irkiliyor ve damarlarımda öldürücü bir öfke dolaşıyor. "*Orion...*" Sesim boşlukta gürlüyor ve Rupert ile Venom tavrımdaki değişikliği fark ederek başlarını kaldırıyorlar. "Onu *rahatsız* ediyorsun."

"Hiç eğlenceli değilsin." Orion iç geçiriyor ama kollarını indiriyor, belli ki kendini soktuğu tehlikenin farkında değil. Onun benim çırağım olması umurumda değil. Onu rahatsız *etmeyecek. Zaten aramızda bunu yeterince yapan biri var.*

Brett bana bakıyor, sessizce başını sallıyor ve ben de ipucunu alıyorum. "Siz ikiniz ne izlemek istersiniz?" Brett, ağzında muzip bir sırıtış olan Orion'a bakıyor. *Olamaz. O lanet bakışı biliyorum.*

"Brett. Hiç *Team America World Police'i* izledin mi?" Başını sallıyor ve kaderimin mühürlendiğini anlıyorum.

Bir saat sonra Orion'un ayakları kucağımda, başı Brett'e dönük, bir kase patlamış mısır da aralarındaki minderlerin üzerinde duruyor. Hayatımın son altmış dakikası tam bir işkenceydi ve bunu söylerken gerçekten ciddiylim. 3600 saniye boyunca, şimdiye kadar yaratılmış en iğrenç sinema ürününe bakmak zorunda bırakıldım. *Ve bunu Orion'la ilk kez yapmıyorum bile.*

Ekrandaki ifadesiz kuklaları izliyorum, gözlerimi oymak için çaresizce bir şeyler arıyorum. Elimdeki tek alet kucağımdaki yumuşak, tüylü siyah kedi ve o da şu anda pençeleriyle bana yardım etmek istiyor gibi görünmüyor. Açılış jeneriği başladığından beri mutlu bir şekilde sızmış durumda, ancak bu beyaz işkence filmi gecesini boyunca bilinçli olmaya zorlandım.

Lanet olsun. Bu şimdiye kadar izlediğim en komik, en iğrenç film.

Brett'in kahkahası yüksek sesle ve net bir şekilde odayı doldurduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Göklerden şarkı söyleyen melekler gibi, onun ayrılmış dudaklarından gelen sesler kulaklarımı, ciğerlerimi ve damarlarımı dolduruyor. Birdenbire hayat doluyorum, ışık doluyorum. Yıllar sonra ilk kez ben de gülmek istiyorum.

Kahretsin, bu filme bayılıyorum.

"Kuklalar *neden* sevişiyor? Bir ateş rüyasındayım, değil mi?" Brett bir avuç patlamış mısırı daha ağzına atarak kıkırdıyor. "Bütün bu film çok yanlış."

Orion başını sallıyor, kendi kahkaha dalgası onu ele geçirirken konuşmıyor. "Tanrı bilir. Ama hangi yaratıcı dahi bunu bulduysa vurulması gerekiyor. *İnanılmaz*, değil mi?"

Brett başını sallıyor, ağzından bir kıkırdama daha dökülüyor. "Bu... başka bir şey." Gözleri yüzüme kilitleniyor ve ağzının kenarında donup kalan minik gülümseme karşısında kalbim küt küt atıyor. *Tanrım, ona her baktığımda daha da güzelleşiyor.*

Boğazımı temizliyorum ve Venom'un gerinerek kucağımdan atlamasına neden oluyorum. Orion ve Brett'i kanepede geçerken boş patlamış mısır kasesini kaparak bacaklarımı uzatma fırsatını değerlendiriyorum.

Taze tereyağlı çekirdekleri mikrodalgaya atıyordum ki arkamdan bir ses geldi ve bıçağımı çekerek döndüm. Brett bir adım geri atıyor, okyanus gözleri kocaman ve elleri havada.

"Whoa. Beni bıçaklamayın. Barış için geldim."

Hançeri kılıfına sokuyorum, göğsüm utançla sıkışıyor. "Orada her şey yolunda mı? Orion yapmadı-"

"Hayır, o iyi." Başını sallayarak gülüyor. "Nasıl oldu bilmiyorum ama sen gittikten birkaç dakika sonra bayıldı. Cümlelerin ortasında gibi."

Kıkırdıyorum. "Evet, öyle yapıyor. Günlerce uyanık kalıyor, sonra vücudu daha fazla dayanamayınca çöküyor."

Brett başını sallıyor, parmaklarını sıkıca birbirine geçiriyor ve yana bakıyor. Bir şey söylemek istiyor ama söylemiyor. *Neden?*

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Mikrodalgadan gelen ışıktan olabilir ama yüzünün kızardığına yemin edebilirim. "Sadece iyi misin diye bakmaya geldim."

Başımı sallıyorum, ışık yanaklarında ateş ışığı gibi dans ederken göğsüm sıkışıyor. *Çok güzeldi.* "Elbette. Neden iyi olmayayım ki?"

"Bilmiyorum... sadece garip görünüyorsun."

"Kapalı mı?" Kollarımı mermer tezgâha yaslıyorum, dudaklarımda nazlı bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar da açıklayıcı."

Brett bir hışımla gözlerini deviriyor, topuklarının üzerinde dönerken saçları arkasından uçuşuyor. "Biliyor musun? Boş ver. Eğer bir pislik olacaksan-"

"Haklısın," diyorum ve durup bana doğru dönmesine neden oluyorum. "Haklısın, ben kapalıyım. *Endişeliyim.* Bu uzun zamandır hissetmediğim bir şey ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Brett yaklaşıyor ve adanın karşı tarafındaki bir bar taburesine oturuyor. "Bu konuyu benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Sadece istersen," diye ekliyor aceleyle. "Sır saklamayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Oh, sır sakladığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Onları sakladığınızı *biliyorum.* Eğer saklamasaydın hayatında bu noktaya gelemezdin. Şimdi ya dökül ya da bana siktir git de. Sıra sende Ghost."

İç çekiyorum, başımı eğerken omuzlarımdan çökmesine izin veriyorum. Gözlerim mermerde beyaz ve siyah damarların kusursuz bir şekilde birleştiği bir nokta buluyor ve o noktaya odaklanıyorum. Delirmemi engellemek için mutfağımdaki güzel sirenden başka *bir şeye* odaklanmam gerekiyor.

"*Senin için endişeleniyorum,*" diye itiraf ediyorum, ses modunda bile sesim titrek çıkıyor. "Bütün bunları bir hiç uğruna yaptığımdan endişeleniyorum. Sen ya da Orion benim eylemlerim -arzularım- yüzünden zarar göreceksiniz." Yumruğumu sıkıyorum, bu korkunç hiçliği ortadan kaldırmak için tırnaklarımdan avucuma batmasını ya da herhangi bir *şeyi* hissetmeyi diliyorum.

Sonra bir melek gibi yanıma geldi. Bileğimden elektrikler fışkırıyor, güzel eli açıkta kalan derimin etrafında nazik daireler çiziyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor, sesi o kadar nazik ve şefkatli ki yine rüya gördüğümden endişeleniyorum. "Yardım etmek istiyorum. Bana ne yapabileceğimi söyle."

Sözsüzce ona dönüyorum, kalp şeklindeki güzel yüzünün her santimini ezberliyorum. Ellerim kollarından yukarı kayıyor, omuzlarına dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Brett direnmiyor, göğsü benimkine değerken yüzü pembenin en hafif tonuyla ısınıyor.

"Zaten çok şey yaptın sevgilim," diye fısıldıyorum, onu kendime doğru bastırma ve bir öpücük daha çalma dürtüsüne direnerek. Yapardım, ama bu sefer beni tamamen yaracağından ve hiçbir dikişin beni tekrar bir araya getiremeyeceğinden endişeleniyorum. Zaten uçurumun kenarına çok yakınlım, onun içine düşmek için bir neden arıyorum. Sadece son bir dürtmeye ihtiyacım var ve kendimi tutamayacağım.

Brett aniden parmak uçlarına basıyor ve dudaklarını maskeme yapıştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun bana karşı hissini, beni tüketen ve delirten tadını hayal ediyorum. Bu neredeyse beni tatmin etmeye yetiyor.

Bir an sonra, odanın yarısını geçip kapıya doğru gitti. Kapının eşiğine geldiğinde ona seslenmek üzereydim ama başını çevirip kaşlarını kaldırarak beklenti dolu bir ifadeyle kelimeleri boğazımda durdurdu.

"Eee? Yatağa geliyor musun, gelmiyor musun?" İki kez sormasına gerek yok.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #14

Bu gece bir şey oldu. Kimseye söyleyemeyeceğim bir şey, o yüzden buraya yazıyorum.

Hudson ve ben bu gece seviştik.

Kabul ediyorum, maskesini çıkarmadı ve her ileri atılışında maske alnuma çarpıp durdu, ama genel olarak korkunç değildi.

Sonunda beni bile boşalttı ama nedense biraz ikna etmem gerekti.

Maverick'in yüzünü hayal etmeden ve Maverick'in sesini duymadan duramıyordum. Maverick'in içimde olmasını diledim.

Bu da utancımın bir parçası. Çünkü sadece kovulmakla kalmadım.

Hudson geldikten hemen sonra, ama başka bir adamı düşündüğüm için bunu hak ettiğimi hissettim.

Yarın Maverick'in evinde kahvaltı için buluşacaktık ama arayıp iptal edebilirim.

Ne de olsa bir Maskenin beni bok gibi hissettirmesi yeter de artar bile.

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA HER ŞEY OLDUKÇA SAKIN GEÇECEK. GÜNLERİMİN
ÇOĞUNU

yatakta, yıllar boyunca kaçırdığım uyku saatlerini yakalıyorum. Bilincimi kaybetmediğim ya da Ghost'un pişirdiği besleyici yemeklerden birini mideye indirmedim zamanlarda - daha sonra Orion'la birlikte dondurucudaki yiyecekleri atıştırıyorum - zamanımı Ghost'la birlikte kütüphanede sessizce oturup kitap okuyarak geçiriyorum.

Birçok kez Sanctum'dan bahsetmeye çalıştım ama her seferinde konuyu değiştirmenin bir yolunu buluyor - beni yatak odasına sürüklemek ya da dikkatimi dağıtmak için Orion'u çağırmak gibi - bu yüzden nihai hedefime yaklaşamadım. Yine de çok şey öğreniyorum. Örneğin, Ghost'un mikrodalga fırına balyozla vurduğu geçen geceye kadar bir insanın ne kadar şiddet barındırabileceğini hiç fark etmemiştim. *Bir balyoz.*

Olay sırasında, mikrodalgada pişmiş bir taquito'yu aceleyle ısırdığım için yanağımın yan tarafını dillemekle meşguldüm ve ilk darbe çınladığında neredeyse dilimi koparıyordum. Onu sakinleştirene kadar, zavallı şey eşek sudan gelinceye kadar dövülmüştü ve Ghost *aptal, tehlikeli icatlar* hakkında çılgık atarak ortalığı birbirine katmıştı. Orion bana bunun teknik olarak benim hatam olduğunu, mikrodalgada ısıttığım bir şey *ağzımı yaktığı* için Hayalet'in kriz geçirdiğini söylemeye çalıştı ama bu düşünmek için çok mantıksızdı, ben de bunu onun bir deli olmasına bağladım.

Yine de o kadar da kötü değil. Geçtiğimiz hafta Ghost'ta gördüğüm şefkatli taraf beni ona karşı yumuşattı. Yaptıkları bazen kafa karıştırıcı olsa da, her zaman benim iyiliğimi düşündüğünü şimdi anlıyorum. Ve sadece benim için değil, Venom için de. İkimize de çok nazik davrandı ve bu *hiç mantıklı* değil.

Güçlü kalmaya çalışıyorum; görevimi ve Ghost'un iyi tarafına geçmeye çalışmamın nedenini hatırlamaya çalışıyorum. *Bilgi edinmek ve hiç beklemediği bir anda kaçmak için.* Sonsuza kadar burada kalamam. Katil bir deliyle evcilik oynuyorum ve onun her *şeyi* olmak için hayatımı bir kenara atma düşüncesi düşünmek için çok fazla.

Yine de orgazmları özleyeceğim. Umutsuzca. Ve sarılmaları. Ve yatakta kahvaltı. Ve orgazmları. Bu da çok sık olmasına izin verdiğim başka bir şey. Ghost'un kafası bacaklarımın arasında bir uyuşturucu gibi, tadına doyamadığım bir uyuşturucu.

Burnuma gelen tıraş losyonu kokusuyla düşüncelerimden sıyrılıyorum ve başımı çevirdiğimde balkona açılan kapıda Ghost'u görüyorum. Balkon birkaç gün önce keşfettim ve oturup düşünmek için en sevdiğim yerlerden biri oldu. Dalgaların kayalara çarpışını dinlemek son derece sakinleştirici, elementlerin ulaşamayacağı, dokunamayacağı kadar yüksekte olduğumu biliyorum.

"Sen kütüphanede olmayınca, burada olacağını düşündüm," diye mırıldanıyor Ghost, zahmetsizce kapı çerçevesine yaslanarak. "Uyandığımda yatakta olmayınca endişelendim."

Gülümsüyorum ve yanımdaki boş avlu sandalyesine oturmasını işaret ediyorum. Kabul ediyor, koltuğa doğru süzülüyor ve uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. Başparmağımı eldivensiz bileğinin arkasına sürüyorum, dokunuşumun yanımdaki boyun eğmeyen Fantom'dan çıkarabildiği seslerle göğsüm sıkışıyor.

"Buna asla doyamayacağım," diye duyuruyor o siyah ovali bana doğru çevirerek. "*Sana* asla doyamayacağım, Brett."

Kızarıyorum, gözlerimi kucağıma çeviriyorum ve tırnak etlerimi karıştırıyorum. "Biliyorum." Biliyorum ve ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bunu ona söyleyemem. Tek parça halinde kaçma şansım varsa bunu asla itiraf edemem. Ona ruhumun çok büyük bir kısmını verdiğimden, mengenenin beni bir daha kurtulamayacağım kadar sıkıca sardığından endişeleniyorum. Artık istediğimi bile sanmıyorum.

"Eğer sorun olmazsa seni bir yere götürmek istiyorum."

O ruhsuz siyah ovalin ardındaki yüzü görebilmeyi dileyerek başımı kaldırıyorum. "Nerede?"

Ghost ayağa kalkıyor, tutmam için elini uzatıyor. "*Sana* göstersem daha iyi olur."

Kollarımı Ghost'un beline daha sıkı sarıyorum, rüzgar açıkta kalan tenimi kamçılıyıp vücuduma ürperti gönderirken yüzümü ceketinin arkasına sokuyorum. Ghost'un motosikletiyle ormanda mümkün olduğunu hiç düşünmediğim hızlarda yarışıyor, çalılıklara çarpıyor ve onlarca yıldır lastik görmemiş gibi görünen patikaları takip ediyorduk.

Ghost'un bu kadar yetenekli bir binici olmasına şükrediyorum. Öyle olmasaydı, sık çalılıkların gizlediği uçurumun kenarından düşer ya da kaza yapardık. Sonunda küçük dairesel bir açıklıkta durduğumuzda, kollarımı Ghost'tan çekmek için biraz irade gerekiyor. O çok sıcak ve buranın bulunduğu yerde denizden esen meltem, soğuk tuzlu hava beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Ghost motoru kapatırken daha fazla ısınmak için kollarımı kendime dolayarak attan iniyorum ve bir an etrafımı inceliyorum. Mükemmel dairesel bir açıklıkta duruyoruz, kalın okalıptüs ağaçları çevreyi kaplıyor ve bölgeyi görüş alanından gizliyor. Zemin, açıklığın etrafına yerleştirilmiş birkaç küçük daireye oyulmuş.

saat, yani ortada küçük, el değmemiş bir alanla birlikte toplam on iki tane var.

Ne için kullanıldıklarını bir türlü anlayamıyorum ama Ghost'un yumruğunu sıkmış dışarıya bakmasından buranın onun için bir değeri olduğunu anlıyorum.

"Burası neresi?" Ağaç sınırının hemen ötesinde saklanan harap bir kulübeyi görünce soruyorum. Çok eski görünüyor, çatısı çökmüş ve ahşap kaplamaları çürümüş, parça parça dökülüyor. Bütün bu yer boğucu, sanki havada kötü bir şey varmış gibi. *Burada korkunç bir şey olmuş.*

Bu düşünce zihnime öyle güçlü bir şekilde giriyor ki, doğru olduğunu biliyorum. Burada trajik bir şey oldu -muhtemelen birden fazla şey- ve Ghost'un duruşuna bakılırsa, bunun onunla bir ilgisi olduğundan eminim.

"Gel, Brett," diye mırıldanıyor, bileğimden tutup beni kulübeye doğru çekiyor. Usulca takip ediyorum, ancak kapının kilidini açmak için durakladığında duruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bileğini kendi evinde yaptığı gibi kapıya doğru tutuyor ve kilit tık diye açılıyor. İçeri adımımı atar atmaz bir küf ve toz dalgası tüm duyularımı kaplıyor ve geri çekilerek hapşırıyorum.

Küçük odanın duvarlarında on iki ranza sıralanıyor; bazılarında eski uyku pedleri var, bazılarında ise demir iskelet paslanmış ve parçalara ayrılmış. Hayalet odanın en sağ köşesindeki ranzaya - iğrenç bir lavabonun hemen yanındaki ranzaya - doğru adım atıyor ve alt yarısını işaret ediyor.

"Çocukluğumun çoğunda burada uyudum. Burada büyüdüm."

Yıkılmakta olan temele bakıyorum, genç bir Hayalet'in bu garip, soğuk yerde korkmuş ve yalnız olduğunu hayal ettiğimde içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

Başını öne eğiyor, ranzanın demir iskeletini kavrarken göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyor. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım beni anlamanı istedim. Nereden geldiğimi. Yaptığım şeyleri neden yaptığımı." Küçük, dairesel pencereye doğru bakıyor, omuzları çöküyor. "Asla böyle olmak istemedim. Asla istemedim-" Titrek bir nefesle durdu. "Asla kötü olmak istemedim. Belki görürsen anlarsın diye düşündüm. Eğer bilersen."

"Neyi biliyordun?" Ellerimi havaya kaldırarak soruyorum. "Bilmiyorum. *Hiçbir şey.* Sanctum'dan ya da nereden geldiğinden bahsetmeyeceksin.

Konuştuğunda, asla özemeyeceğim şifreli bilmecelerle karışıyor. Anlamamı mı istiyorsun? İyi o zaman. Bana *gerçek* bir şey söyle."

Hayalet başını sallıyor, gözlerini pencereden ayırmıyor. "Ben -Benim için o kadar kolay değil."

"Bunun farkındayım," diye fısıldıyorum, ona doğru temkinli bir adım atarak. "Ama *bunu yapmak zorundasın*. Eğer seni anlamamı istiyorsan, bana burada neler olduğunu anlat; bu çok önemli. Beni buraya *neden* getirdiğini söyle. Bana *bir şey* söyle, lanet olsun!"

Hayalet hareketsiz kaldı. Bir an için o kadar hareketsiz ki taşa dönüşmüş olabileceğini düşünüyorum. Ama sonra konuşuyor ve sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Ham, acı verici. *Gerçek*.

"Bilseydin, bana asla eskisi gibi bakmazdın. Asla-" Her ne söyleyecekse, asla bilemeyeceğim. Hayalet maskeli yüzünü ellerinin arasında tutarak iç geçiriyor. "Bana ne yaptıklarını bilmek ister misin? Beni nasıl *kırdıklarını* - beni bu ruhsuz canavara nasıl dönüştürdüklerini?" Başını kaldırıyor, omuzları gergin. "Peki. Ama önce sana Brenden'ı anlatmam gerek."

ŞAFTÖR ON DOKUZ

HAYALET

Kurallar: Kural 2

Maskenizi çıkarmayın. Başka birinin maskenizi çıkarmasına izin vermeyin.

20 yıl önce.

YOLUN ORTASINA ADIM ATTIĞIMDA BOTLARIMIN ALTINDAKİ ÇAKILLAR ÇITIRDIYOR. Gözlerim en iyi arkadaşımın dehşete düşmüş bebek mavilerine dikili. Başımı hafifçe sallayarak, şu anda bile ona zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını belli ediyorum. Yanıt olarak bir nefes veriyor ve yanaklarına biraz renk geliyor.

"Bu maç biriniz öldüğünde sona erecek ve bir an bile erken değil," diye sesleniyor Usta, yüz­süz maskesiyle beni sıkıştırarak. "Buna bir görev gibi davran. Ya senin ya da diğerinin hayatı söz konusu. En iyi Kale hayatta kalsın."

Usta ellerini çırpıyor ve Brenden ile ben birbirimizin etrafında dönüyoruz, yumruklarımızdan başka bir şey yok. Brenden'ın gözlerini yakalamaya çalışıyorum ki onunla iletişim kurabileyim.

-Ona bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağımı söyle. Usta'nın ikimizi de öldürmesine imkân yok -Kanun, eğitim döngüsünün bu son döneminde böylesine anlamsız bir öldürmeyi yasaklıyor- bu yüzden savaşmazsak, iyi olacağız.

Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama Brenden bana bakmayı reddediyor. Göğsü maraton koşmuş gibi kabarıyor ve boncuk boncuk ter döküyor.

saç çizgisi boyunca. Yumruklarına bakıyorum ve Brenden'in hançerini sağ yumruğunda sıkıca tuttuğunu ilk kez fark ediyorum.

Kaşlarımı çattım. İkimizin de yumruklarla dövüştüğüne yemin edebilirdim ama belki de Brenden bunu gerçekçi kılmak istiyordur. Sırıttıyorum, planını anladığımı anlatmak için bir kez daha gözlerini yakalamaya çalışıyorum. Omuz silkerek kendi hançerimi çıkarıyorum, bıçağı filmlerdeki gibi yukarı doğru tutarak gevşekçe kullanıyorum. Bu kadar yakın mesafeden savaşırken işe yaramaz ama çok daha havalı görünüyor.

"Birbirinizle flört etmeyi bırakın ve dövüşün!" Usta bağılıyor, beni o kadar şaşırtıyor ki neredeyse hançerimi düşürüyordum. Brenden dikkatimin dağılmasını kendi avantajına çeviriyor ve hançerini karaciğerime saplamak üzere ileri atılıyor. Son anda hançerin yörüngesinden çıkıyorum, Brenden'in momentumunu ona karşı kullanarak bacağımı ayağının altından geçiriyorum ve devrilmiş dev bir ağaç gibi yere düşmesine neden oluyorum.

Kendini toparlayamadan göğsüne sarılıyorum, kollarını baldırlarımla yanlarına sabitliyorum, tıpkı aylar önce Usta'nın bana yaptığı gibi. Tıpkı o zaman olduğu gibi, hançerim Brenden'in göğüs kafesinin dibinde yuvasını buluyor, bıçağımın ucu kalbine doğru yöneliyor.

Brenden'in gözleri büyüyor, sanki onu gerçekten öldürebileceğimi düşünüyor ve umutsuzca kıpırdanarak beni yerinden kaldırmaya çalışıyor. Hareket etmiyorum ve niyetimi anlatmak için gözlerini yakalamaya çalışırken kaslarım gergin duruyor. Hâlâ göz göze gelmeyi reddedince konuşuyorum.

"Boyun eğ," diyorum, Brenden derin bir nefes aldığı anda bıçağı hafifçe geri çekiyorum.

"Buna izin yok!" Efendi çılgılık atıyor, sesi öfkeden çatlıyor. "Onu hemen öldür, Çocuk!"

Brenden'a bakıyorum. Gözlerindeki o dehşet dolu parıltıya. "Yapamam," diye fısıldıyorum, kollarım titriyor.

"Bu ne cüret!" Usta bağılıyor, yüzü öfkeden morarırken tükürükleri havada uçuşuyor. "Yap şunu! Bu bir emirdir evlat. Maç sona erdi!"

Ellerim sapın üzerinde titriyor ama o bıçağı hareket ettirmeye hiç niyetim yok. Brenden o geniş, endişeli bebek mavileriyle bana bakıyor ve gözlerim başından beri söylemeye çalıştığım şeyi haykırıyor. Ona asla ama asla zarar vermeyeceğimi. Bana zarar verseler de, beni öldürseler de. Buradan birlikte çıkacağız. Başka seçeneğimiz yok.

"Yapamam," diyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Bıçağı kenara fırlatıp Brenden'in yanından kalkıyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Yapmayacağım."

Usta durumu izliyor, Brenden'in toz almasını izlerken vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsiz. Arkamı dönüp çemberin kenarına doğru yürümeden önce arkadaşşıma sırtıyor ve omzunu sıvazlıyorum. Ayağım çizgiyi geçmeden hemen önce bedenim yere yığılıyor.

Kafam tamamen karışmış bir halde başımı çevirdiğimde Brenden'i görüyorum; hançeri omurgamdan çıkarırken çilli yanaklarına muzaffer bir sırtma yayılıyor. Bana sapladığı hançeri.

Bıçağın ucuna bakıyorum, yakutlar dökülüyor, zayıf bir gümbürtüyle toprağa düşüyor... gümbürtüyle... gümbürtüyle.

"Sen," diye fısıldıyorum, garip, soğuk bir uyuşukluk zihnime üşüşüyor. "Sen."

"Kusura bakma kardeşim. Ya sen ya ben."

"Ben... seni koruyordum," diye boğuluyorum, bakırımsı bir tat ağzımı ve dilimi kaplıyor. "Ben her zaman... seni korudum."

"Belki de koruduğunu sandığın şeye biraz daha yakından bakmalıydın," diye alay ediyor, bıçağı sabit bir elle sallarken. Çok, çok sağlam. Benimkinden daha sağlam.

"Brenden," diye fısıldıyorum, gözlerimle ona yalvarıyorum. "Yapma... bunu yapma. Söz verdiğimiz gibi hâlâ birlikte çıkabiliriz."

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk," diye mırıldanarak elindeki silaha baktı. "Her zaman bu noktaya geldi. Sen asla hazır değildin. Bunu asla kabullenemedin." Bana bakarken gözleri nefretle sertleşti. "Ben yaptım."

"Brenden, lütfen yapma-" Ama yakarışımı asla bitiremiyorum çünkü tam bitirdiğim anda Brenden bıçağı bana doğru savuruyor ve boynumdaki atardamarı hedef alıyor. Reflekslerim devreye giriyor ve bıçak hayati bir şeye saplanmaya fırsat bulamadan onu yakalıyorum. Bıçağın kenarı avucuma öyle derin saplanıyor ki kan akıyor, tutuşumu kayganlaştırıyor ve kolumdan aşağıya o korkunç koyu kırmızı akıyor.

Ama hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Acı yok, keder yok. Sadece... hiçbir şey. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama aniden tekrar onun üstüne çıktım, bıçağı boynunun ortasına saplayarak göğsünü yere bastırdım. Kanım göğsünde birikiyor ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum. Ne pişmanlık, ne suçluluk. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Bekle, Ghost," diye nefes alır. "Özür dilerim. Düşünemedim!"

Ağzından dökülen çığlıklardan bir şeyler hissetmeyi umarak isimsiz yüze bakıyorum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum. Ben bir hiçim, bir hayaletim, tam da onların istediğı gibi.

"Hayalet!" diye ağlıyor, gözyaşları al yanaklarından süzölüyor. "Lütfen! Beni öldürmek istemediğini biliyorum! Beni önemsemiğini biliyorum-"

"Önemsemek mi? Seni mi?" Sesim kulaklarıma yabancı geliyor. Soğuk ve robotik. "Senin gibi değersiz bir çöp yığını mı?"

Bıçağım boğazını delip geçerek doğruca aşğıdaki toprağa saplanıyor. Nefes almaya çalışırken yaradan korkunç bir gıcirtı sesi yayılıyor, nefes borusuna dolan kanda boğuluyor.

"Kişisel bir şey değil kardeşim," diye fısıldıyorum, parmak eklemlerim hançerin sapında bembeyaz. "Çöpü dışarı çıkarmam gerekiyordu."

Brenden'in gözlerindeki ışığın sönmesini izliyor, bir şeyler hissetmeyi bekliyorum. Üzüntü, pişmanlık, herhangi bir şey. Ama en iyi arkadaşımın cansız gözlerine bakarken hissizleşiyorum. İnanılmaz derecede hissiz. Başımı eğip avuçlarıma bakıyorum.

Kırmızı. Korkunç, iğrenç kırmızı - ellerimi kaplıyor, dizlerimin altındaki toprağa sızıyor. Arkadaşımın şahdamarına saplanmış bıçaktan sızan kaygan, metalik, koyu kırmızı.

"Sonunda! O kaltağın ne zaman öleceğini merak ediyordum."

Kalan Rook'lardan birinin sesi ama kulağıma bozuk geliyor. Sanki suyun altındayım ve başımı dalgaların üzerine çıkaramıyorum.

Doğruluyorum, gözlerim açıklığın etrafına bakıyor. Sağımda üç ve ikide iki hedef. Biri tam solumda, diğeri de saat on bir yönünde. Elim belimdeki hançeri kavlıyor ve gözlerim hedefe odaklanıyor. Sağımdaki kaleler, bıçağımı solumdaki kalenin yan tarafına saplıyorum.

Bir bin.

Kahkahasının yerini kalın, ıslak hıçkırıklar alıyor ve bıçağı boğazından çekip alıyor, ivmemi kullanarak sağımdaki Rook'lara doğru hamle yapıyorum. Bıçağım bana en yakın olanın şahdamarına saplanıyor ve o düşerken dizimi diğerrinin bacaklarının arasından geçiriyorum, vücudu içgüdüyle öne doğru kıvrıldığında bıçağımı göz çukuruna saplıyorum.

İki bin.

Son Kale bana doğru koşuyor, silahını bana doğru savururken yüzü öfkeyle kıvrılıyor. Dizlerimi hafifçe büküp kılıcımı tembel bir sırtışıla ona doğru savuruyorum. Soluk borusuna saplanan çeliğin tatmin edici gıcirtısı, silahımın tam isabet ettiğini söylüyor.

Vücudu üç binde yere çarpıyor ve tam o anda ellerimle bir patlama taklidi yapıyorum, gözlerimi hiç ayırmadan

Efendi, olduğu yerde donmuş bir halde onu izliyor. Derin, tedirgin edici bir kahkaha atarak yere düşmüş Rook'a doğru bir adım atıyorum, bıçağımı boğazından çekip gömleğine sildikten sonra doğruluyorum.

"İstedğin buydu, değil mi?" Bedenimden kalıcı olarak kopardığı ruh parçasının farkında olup olmadığını merak ederek soruyorum. Yarattığı canavarın farkında mı diye. "İSTEDİĞİN BUYDU!"

Usta tek kelime etmeden topuklarının üzerinde dönerek onu takip etmemi işaret etti. "Gel evlat. Yapacak çok işimiz var."

İçimde nefretten başka bir şey olmasa da, eğer yüzünü görebilseydim, bahse girerim Usta kulaktan kulağa sırtıyor olurdu.

Brett'e her şeyi anlattım. Otuz yıldan daha uzun bir süre önce o kader gününde Azrailler tarafından nasıl kaçırıldığımı, hayatımı Sanctum için mükemmel bir suikastçı olmak üzere nasıl eğitilerek geçirdiğimi. Birini önemsemenin yok etmek demek olduğunu nasıl öğrendiğimi. Eğitildiğim iş için nasıl uyuyacağımı, yiyeceğimi ve nefes alacağımı. Başka bir seçeneğim olmadığını, başka bir seçeneğim olmadığını.

O FBI ajanını haftalar önce neden öldürdüğümü açıklayacağım. Sanctum'dan gizlice rüşvet aldığını ve parayı hastalıklı arzularını yerine getirmek için kullandığını. Bir keresinde nasıl çok fazla para aldığını ve onu ortadan kaldırmakla nasıl görevlendirildiğimi. Açıklamadığım tek şey, onu *neden* üvey babasına benzer bir şekilde terk ettiğim.

Ona Orion'u ve onu bulduğum günü anlattım, henüz beş yaşındayken bir uyuşturucu evinde korkmuş ve yalnızdı, annesinin cesedinin başında ağlıyordu, aşırı dozdan dolayı kolunda hala iğne vardı. Ona onu nasıl yanıma almaya karar verdiğimi ve bunca yıl onu Sanctum'dan nasıl sakladığımı, örgüte sızması için onu gizlice nasıl eğittiğimi anlattım. Ona Madam'ı ve korkunç ikiz kaplanlarını anlatıyorum. Onun kötü niyetinden, içinde yaşayan ve etrafındaki her şeye ve herkese bulaşan kötülükten bahsediyorum.

Ona her şeyi anlatıyorum - tanık olduğum ve yaptığım tüm korkunç şeyleri, en küçük ayrıntısına kadar. Öldürdüğüm, yaraladığım ya da sakat bıraktığım insanları. Hayal kırıklığına uğrattığım insanları. Ben zamanımı beklerken onun egemenliğinin kurbanı olan çocuklar -Ah Tanrım, zavallı çocuklar-. Sonunda titriyor ve solgunlaşıyor, yüzüme bakmayı reddediyor. Bir an için düşünüyorum.

Onu kaybettim. Bu sefer çok ileri gittim ve dönüştüğüm canavarı görmezden gelemeyecek.

Ama sonra başını kaldırıyor ve güzel mavi gözlerinde dönen acıyla kalbim duruyor. Her düşünce zihnimi terk ediyor -her istek, duygu ve ihtiyaç- ta ki sadece biz kalana kadar. Brett ve ben, bir elmanın iki yarısı. Ve o bana sonunda anlamış gibi bakıyor. Tanık olduğum bu acı benim yaptığım şeylerden değil, bana yapılanlardan kaynaklanıyor.

Bana doğru adım atıyor, aramızda neredeyse bir nefeslik mesafe varken duruyor. Elleri yüzüme, maskeme uzanıyor ve parmakları soğuk metale değmeden geri çekiliyorum. Gözlerinde acı parlıyor ve ağzı alaycı, her şeyi bilen bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Sonsuza dek onun arkasına saklanamazsın, Hayalet."

Sarsılıyorum, kalbim kafesinden fırlayacakmış gibi atarken elimi göğsüme götürüyorum. *Tanrım, tek bir cümlesiyle duvarlarımı nasıl da yakıp yıkabiliyor. Ve ben onun ateşini hissetmek için kendini gazyağına bulayan bir aptalım. Yanmaktan zevk alıyorum.*

"Brett, sanırım içine düşüyorum-"

Bu cümleyi tamamlayamıyorum çünkü son kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez Brett'in elleri maskemim kenarlarına dolanıyor ve onu yüzümden çekip almaya çalışıyor. Göğsüm sıkışıyor ve bu sefer ciğerlerime nasıl oksijen alacağımı hatırlayamıyorum. *O... o...*

Karşı koymuyorum. O korkunç siyah metali yüzümden çektiğinde itiraz bile etmiyorum. Onca eğitim, onca adanmışlık, onca yıllık işkence Brett yüzünden boşa gitti. Tek sorun şu ki... otuz beş yıllık değersiz varlığımdaki en özgürleştirici şey bu.

Lanet olası Brett, lanet olası Evangeline.

Maskem tamamen çıkarıldığında dudaklarımdan yumuşak bir nefes dökülüyor ve bileğini elime alıp son yirmi yıldır yüzüme yapıştırılmış olan fütüristik mekanizmaya bakıyorum. *Maskemi çıkarmasına izin verdiğime inanamıyorum-*

Brett'in elleri yüzümü bulduğunda düşünce çizgim kesiliyor ve sıcak karıncalanmalar vücuduma yayılırken gözlerim mutluluk içinde kapanıyor. Parmak uçları yüzümün düzlemlerini keşfederken çok nazikti. Elmacık kemiklerimin ve çenemin keskin açılarını. Alt dudağımda ilk kavgamdan kalan küçük yara izi. Çok sayıda yıkıcı darbeden dolayı burun köprümün çarpık kıvrımı. Yüzümün rengiyle mükemmel bir uyum sağlayan kalın ama soluk kaşlarımın kavisli.

bembeyaz saçlarım. Brett acele etmiyor, yüzümü takımyıldızlar gibi kaplayan minik yara izlerinin her bir çukurunu, tepesini ve kabarcığını keşfederken kaşlarını çatıyor. Kusurlar gibi.

Parmak uçları göz çukurlarımda gezinirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ilk kez Brett'in gözlerini kendi gözlerimle görüyorum. *Hayal edebileceğimden çok daha göz kamaştırıcıydılar. Her şeyi öyle.* Okyanus rengindeki gözlerine bakıyorum, gözbebeğinin etrafındaki maskeyle fark etmediğim ince yeşil daire beni büyülüyor.

"Morlar..." diye fısıldıyor, gözleri irislerimin tuhaf menekşe rengine kilitlenmiş. "Onlar... çok güzeller."

Bakışlarımı tutarken ağzını hafifçe aralıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpüşmeyi derinleştirirken aramızda şimşekler çakıyor, kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını ayırıyor. Dilim alt dudağının üzerinde geziniyor, kısa bir süreliğine içine giriyor ve onun tadı tüm duyularıma hücum ederken inliyorum. *Ve bu sadece lanet bir öpücükten ibaret.*

Daha önceki gibi çok sert ısırılmamaya dikkat ederek dudağını dişlerimin arasına aldığımda Brett usulca inliyor. Tek yapmak istediğim dişlerimi etinin derinliklerine batırmakken bu *çok zor*. O kadar nefis ki, o kadar yumuşak ve pürüzsüz ve sevimli ve sıcak ki. Onun için mahvoldum, onun mükemmel küçük ellerinde macun oldum ve o bunun farkında bile değil. Ama fark edecek.

"Brett," diye homurdanıyorum, onu başka bir derin öpücüğün içine çekerek. "Brett, sana kafayı taktım."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, şeytani bir sırıtışla öpüşmemizi kesiyor. Avucumu sertçe kışına indiriyorum ve çılgılık atmamak için dudağını ısırarak zorunda kalıyor. Yüzüne baktığımda gözleri hafifçe kapanıyor ve göğsünü ağırlı bir şekilde yavaşça karnımdan aşağıya doğru sürüklüyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Parmakları kemerimi okşamaya başladığında başımı arkaya atarak inliyorum. "Siktir, Brett."

"Çok fazla konuşuyorsun, biliyor musun?" diye homurdanarak pantolonumu dizlerime kadar indiriyor. Aletim dikkatini çekiyor ve elini uzunluğuna dolamaya çalışıyor, parmakları tam olarak dokunamadığında kaşlarını çatıyor. Eli uzunluğumdan aşağı kayarken inliyorum, tüm vücudum hafif hareketten dolayı yanıyor.

"Tanrım, kocaman olmuşsun," diye mırıldanıyor, elini hafifçe yana kaydırarak. Ağzı genişlerken egom evin büyüklüğüne ulaşıyor. Hareket etmeyi reddediyorum.

Güzel pembe dilini dışarı çıkarıp sikimin ucundaki prekumu yalarken gözlerini kırıştırtıyor. Tadıyla inlediğinde neredeyse çözülüyordum.

Dudaklarını etrafıma sarıp sikimi boğazının arkasına götürürken bacaklarım titriyor. Hâlâ içine sığdırması gereken üçüncüyü görünce gözleri açılıyor ve ben kıkırdayarak elimi başının üstüne koyup onu ileri doğru itiyorum. Brett öğürüyor ve geri çekilmeye çalışıyor, ama avucumla ileri itiyorum, horozumu boğazının arkasındaki sıkı halkayı geçmeye zorluyorum.

Dudakları sikimin dibindeki deriyi okşarken Brett'in gözlerinde yaşlar oluşuyor ve morarmış yüzünü görünce göğsümde bir neşe kıvılcımı çakıyor.

"Çok ileri gittin, sevgilim. Şu haline bak, sikimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlıyorsun." Başını bırakıyorum ve geri çekiliyor, öksürüyor ve nefes nefese oksijen soluyor. Kendine gelmesine fırsat vermeden saçlarının arkasından tutup onu tekrar yukarı çekiyorum ve ağzını sikimin hizasına getiriyorum. Sanırım bu aptalca. İstese sikimi kolayca ısırp koparabilirdi ama içimden bir ses bunu yapmayacağını söylüyor. Kendisine bu şekilde davranılmasını istiyor.

-Hatta bundan zevk alıyor.

"Aç," diye emrediyorum, çenesini kavriyorum ve itaat edene kadar sertçe sıkıyorum. Ağzı sikimin etrafını sararken gözlerinden mavi bir ateş fişkırıyor ama karşı koymuyor. Başının arkasını nazikçe itiyorum, beni kendi başına daha derine ve daha derine götürmesi için onu ikna ediyorum. Tükürük ipleri horozumdan yere damlıyor, Brett'in beni kenara gönderen ıslak emme sesleri eşlik ediyor.

Kuzguni saçlarını yumruklayarak başını sikime doğru itiyorum, çırpınışlarına ya da kalçalarımın bastırın ellerine kulak tıkıyorum. Diğer elimi kafasına koyarak, başımı geriye atarken onu yerinde tutuyorum, horozum boğazından aşağı kalın sperm ipleri atarken damarlarımdan akan bir ecstasy dalgası. Birkaç saniye sonra, sikimi Brett'in ağzından çekiyorum ve o yana düşüyor, gözleri kapüşonlu ve yüzü mor.

"Kahretsin. Brett!" Öne atılarak onu göğsüme çektim ve yüzünü iki yana çevirerek herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. "Lanet olsun. Ne yaptım ben?" Şaşkınlıkla dudaklarında küçük, nazlı bir gülümseme belirdi. Memnuniyet gibi bir şey.

Ama hayır, bu olamaz. Asla yapmaz... yapar mı?

"Brett, konuş benimle," diye mırıldanıyorum, ses tonum bir istekten çok bir emir gibi. "Sen iyi misin?"

"Mmm," diye mırıldanıyor, başını yana çeviriyor ve dudaklarını göğsüme bastırıyor. "Bu arada gerçekten güzel kokuyorsun."

Dudaklarımı kafasına bastırırken göğsümde bir kıkırdama gümbürdüyor. Maskemi takmadığımı fark ettiğimde geri çekiliyorum ve panik göğsümü kavırıyor. Brett'i itip kakmamaya dikkat ederek yere eğilip maskemi alıyorum ve tekrar yerine oturtmak için yüzüme doğru tutuyorum.

"Lütfen yapma."

Donup kalıyorum, iri gözlerle Brett'e bakıyorum. "Sen... maskeyi takmamı istemiyor musun?"

Başını hafifçe sallıyor ve parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Pek sayılmaz. En azından bir süre için." Dudağını ısıırıyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

Eğildim, kulağını hafifçe ısırdım ve boynundan aşağı ürperti gönderdim. "Nasıl istersen, sevgilim." Kıkırdaması zihnimde yankılanırken bisikletime doğru koşuyorum, aniden Brett'in tadına bakmak için can atıyorum.

Ne de olsa, iyiliğe karşılık vermek kibarlıktır.

OTUZUNCU BÖLÜM

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #14

Kelimenin tam anlamıyla

korkunç biriyim.

Açıklayayım, bugün Maverick'i öptüm.

Elimde değildi! Tam Fantomların Sanctum için nasıl bilgi toplayıp sattığını anlatıyordu ki, ben onun üzerine atladım. Maskesini çıkarmasını istememe bile gerek kalmadı, bunu kendi isteğiyle yaptı. Daha da ileri götürmeye çalıştığımda ellerimi kaydırды ve daha çok zamanımız olduğunu söyledi. Ağırdan almamız gerektiğini söyledi.

Şimdi, Maverick'in bana verdiği bilgiyi nasıl kullanacağımı düşünmem gerekirken, gizemli siyah saçlı suikastçıyı düşünüyorum.

Ama yapamam. Yarın bir plan üzerinde çalışacağım, ama bu gece vibratörümle randevum var.

İNE YANAŞIR YANAŞMAZ, GHOST BENİ KOLLARINA ALDI.

ve aceleyle taş basamakları iniyor, yatak odasına doğru sola dönerken dirseğini sertçe duvara çarpıyor. Ana yatak odasına adımını atarken yüzümü göğsüne bastırarak inliyorum, içimi bir şüphe dalgası kaplarken kalçalarımı birbirine vuruyorum.

Bunu gerçekten yapacak mıyım? Ghost'la mı? Kirpiklerimin altından ona bakıyorum, gözlerindeki doyumsuz parıltıya, ona karşı yaptığım her hafif harekette çenesinin lezzetli bir şekilde seğirmesine. Eğer bunu düşünürsem, kendimi bundan vazgeçirmenin bir yolunu bulacağımı fark ediyorum. Ve ben bunu yapmak istemiyorum.

Artık, bir daha asla. Onu istiyorum. Hayalet'i içimde istiyorum, beni alsın ve sadece onun yapabileceği şekilde hissettirsin. Eğer bu arzuya şimdi boyun eğmezsem, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum.

Ama bu değil. Hayalet değil. O şeylerden asla pişman olmayacağım.

"Brett," diye boğuluyor Ghost, adım dilinden kutsal bir dua gibi dökülüyor. "Brett, sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, elimi karnında gezdirip bel bandında duruyorum ve parmağımın ucunu kumaşın hemen altından geçiriyorum. Titriyor, boğazından boğuk bir ses çıkarken başını geriye atıyor.

"Beni öldürüyorsun. Yavaş yavaş, her lanet gün ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Gülüyor ve beni yavaşça yatağa yatırıyor. "Ama şimdi bana yaptığın işkencenin bir kısmını sana vereceğim. Biliyorum bu senin ilk seferin-" Ağzım patladığında elini havaya kaldırıyor, dürtüyle karşı çıkmak üzereyim. "Gerçek bir penisle ilk kez" diye ekliyor.

Kalçalarımı birbirine doğru kıvrıp gözlerimi indiriyorum, ta ki Ghost'un eli gözlerimi kapatıp bakışlarımı tekrar ona çevirmeye zorlayana kadar. "Bana istediğinin bu olduğunu söylemeni istiyorum. Seni aldığımda kendimi tutamayacağım. Nazik olmayacağım, acın beni sertleştiriyor. Tatlı olmayacağım ve sen benimle o kadar dolu olana kadar durmayacağım, lanet tohumumu kusacaksın." Üzerime çömeliyor, nane kokulu nefesi kulağımı ısıtıyor. "Söyle bakalım sevgilim. Ne kadar sikilmek istiyorsun?"

Yutkunurken boğazım zımpara gibi oluyor, solgun, zalim gözlerdeki manyak parıltıdan başka bir yere bakamıyorum. Sadece benim görebildiğim gözler; gün boyu çıplak bedenime bakmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bakan gözler.

"Sonuna kadar," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarında dolaştırıp onu kendime doğru çekiyorum. Karşı koymuyor, ben istemediğim halde nefes nefese kalana kadar öpücüğü daha da derinleştiriyor. Geri çekildiğinde dudaklarım şişmiş ve morarmış ama daha fazlası için can atıyor. Onu tekrar aşağı çekmeye çalıştığımda başını sallıyor, arkasına yaslanıp gömleğinin düğmeleriyle oynuyor.

Gözlerini benden hiç ayırmıyor, o soluk gözbebekleri pencereden batan güneşin altın ışıltısında parlıyor. "Seni kırmak için sabırsızlanıyorum, sevgilim."

Aç bakışlarının ağırlığı altında hareket edemeyerek inliyorum. Son düğmeye geldiğinde kollarını kollardan kurtarıyor, ben ona hayran hayran bakarken gömleği yana fırlatıyor. Koyu siyah desenler gövdesinin her santimini kaplıyor, boynuna kadar dolanıyor ve göğüs çizgisinin hemen altında duruyor.

Yakasının durduğu yerde. Gerçekten de açıkta kalan tek şey yüzü ve elleri; ikincisinin derisi büyük ihtimalle iğne ve mürekkebi kaldıramayacak kadar ince. Sol göğüs kafesinin iç kısmında beş küçük beyaz yarım ay şeklinde yara izi var. Neye ait olduklarını sormayı düşünüyorum ama kalbinin hemen üzerindeki bir satırlık yazı dikkatimi çekiyor.

Geriye dönük ve Latince ama üniversitede aldığım ve *Dante'nin İlahi Komedya'sından* pasajlar okumak zorunda kaldığımız bir ortaçağ edebiyatı dersinden alıntıyı hala hayal meyal hatırlıyorum. *Lasciate ogne speranza, voi ch'intrate. Buraya girenler, tüm umutlarınızı terk edin.*

Gözleri daha önce var olduğunu hiç bilmediğim bir açlıkla vücudumu tarıyor, mürekkep girdaplarına hayran kaldığımı fark edince dili kısa bir süreliğine dışarı fırlıyor. "Yakında sana da bir tane yapacağım, sevgilim."

O aç gülümsemesiyle aşağıya bakarken gözlerim irileşerek geri çekiliyorum. "Ne-ne?"

"İşaretim," diye mırıldanıyor, göğüslerimin arasında küçük bir daire çiziyor. "Tam burası."

Yutkunuyorum, yüzündeki ifade karşısında sözlerim boğazımda düğümleniyor. "Bu bakışı seviyorum. Çok sevimli ve dehşete düşmüş. Beni çok sertleştiriyor." Ghost bunu göstermek istercesine pantolonunun fermuarını açıyor ve sikinin serbest kalmasına izin veriyor. Onu bugün ikinci kez içime alırken gözlerim açılıyor, hâlâ onu boğazıma nasıl sığdırabildiğimi merak ediyorum.

"Hazır mısın sevgilim?" diye mırıldanıyor, sikini yumrukluyor ve yarığıma sürüyor. Göbeğimden elektrik dalgaları fişkirirken göğsüm kabarıyor ve tüm mantıklı düşünceleri boğuyor.

"Evet," diye inliyorum, onu daha hızlı içime almak için kalçalarımı aşağı kaydırıyorum. Haklıydı, daha önce hiç "gerçek" bir sikim olmamıştı, ama büyük mor tavşanımı sorunsuzca alabiliyorsam, eminim onunla da başa çıkabilirim.

O içime girerken gözlerim açılıyor ve boğuk bir çığlık nefes boruma saplanıyor. Ghost içimde hareket ettikçe gözlerimden yaşlar fişkiriyor, uzun, işkenceli darbeleri benden birkaç boğuk inilti daha çıkarıyor. Beni sikmesine bakabilmek için başımı yukarı çekiyorum ve anında pişman oluyorum. *Daha sonuna kadar bile girmemişti.*

Bir çığlıkla başımı arkaya yaslıyorum, umutsuzca onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Şşş. Tüm bu siki al. Acıyla nefes al... İşte böyle. Ne güzel. Lanet. Kız." Her kelimeyi bir kelime ile noktaladığında çığlık atıyorum

itiliyor ve görüşümde siyah noktalar uçuşurken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Tam öleceğimi düşündüğüm anda, içimden hafif bir uğultu yayılıyor ve tenimi ısıtıyor. Birden sıcak bastı -çok sıcak bastı- ve sanki oda dönüyormuş gibi hissettim. Zihnim bulanık, berrak ve aynı anda dönüyor ve gözlerimi açtığımda parlak beyaz yıldızlar gözlerimin önünde parlıyor. Şimşek çakıyor ve vücudum Ghost'un sikiinin etrafında sarsılırken başım duvarları sallayan bir çığlıkla geriye düşüyor.

"Siktir, evet. Sikime gel, Brett. Islat beni, boğ beni," diye haykırıyor Ghost, orgazmım içime işlerken acımasızca itiliyor. Kendime geldiğimde kulaklarım çınlıyor. Farkında olduğum tek his, şimdiden içimde oluşan zevk dalgası.

"Siktir," diye inliyorum, duvarlarım onu sıkarken gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Sikeyim hayır. Gözlerini aç ve bana bak, sevgilim," diye emrediyor Ghost.

başparmağıyla göz kapağını kapattı ve yukarıda tuttu. "Boşalırken bana bakmaya devam et. Benim için akılsız bir ıslak deliğe dönüşürken o güzel küçük ışığın öldüğünü görmek istiyorum."

Sözlerindeki öfke kıvılcımına rağmen emrini yerine getiriyorum. Bedenlerimizin arasına uzanıyor, parmakları klitorisimi buluyor ve tüm o geceler önce öğrendiği gibi benimle oynuyor. Hassas çıkıntıyı parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve acı veren şok beni çözüyor. Etrafında dolanırken ağzımdan bir çığlık daha dökülüyor, orgazmım boyunca klitorisimi nazıkçe çalıştırırken o yıldızlar bir zevk kaleydoskopuna dönüşüyor.

"Siktir. Beni sıırılsıklam ettin, sevgilim." Sesimdeki kendinden geçmiş tonla başımı güçsüzce kaldırıyorum ve Ghost'un gözlerinin amıma ya da şiltenin üzerinde oluşturduğum su birikintisine dikilmiş olduğunu görüyorum.

Üzerime bir utanç dalgası yayılıyor ve kaçmaya çalışıyorum. Ghost boğazından kısık sesle hırlıyor, kalçalarımı aralıyor ve içime dalıyor. Beni iyice temizlerken inliyorum, o yumuşak dilini kıvrımlarımda gezdiriyor, ta ki ben onun için yeniden titreyene kadar. Başını kaldırdığında ağzı dölleriyle parlıyor ve içimden bir sıcaklık dalgası yükseliyor.

"Tadını asla unutamayacağım," diye inliyor, gözleri geri dönerken dilini ağzının içinde yuvarlıyor. "Benim dölüm seninkiyle karıştığında seni tatmak için sabırsızlanıyorum."

Sözleri çalışan tek beyin hücremi şok ederek gerçekliğe döndürdü.

"Hayalet. I

-Hayır. Yapamazsın-

Ama o çoktan göbeğimde sıraya girmiş ve tekrar sokmaya başlamıştı ve siki beni rahatlatma noktasının ötesinde doldururken kelimelerim kayboluyor. Birkaç vuruş daha ve ona doğru gevşiyorum, zihnimin arkasındaki dırdırcı bir ses bana önemli bir şeyi unuttuğumu hatırlatıyor.

"Seni o kadar derine dolduracağım ki, güzel pembe amcığın günlerce benimle ağlayacak," diye homurdanıyor, itiş gücü daha hızlı ve daha düzensiz geliyor.

İçimden başka bir zevk dalgası geçerken tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum ve bilmediğim bir nedenle sözlerine karşı başımı sallıyorum.

"Bekle, Ghost-"

Kalçaları benimkilere çarpıyor ve siki içimde zonklarken gözlerim büyüyor. Tohumlarını içime boşaltırken ağzından bir inilti dökülüyor ve ben başarısız bir şekilde geri çekilmeye çalışıyorum. Ghost kalçalarımı kavıyor, görünüşe göre son damlasına kadar içine almak istiyor. Aleti yumuşamaya başladığında bile, banyoya kaçmak için elimden geleni yapmama rağmen, dışarı damlamasını önlemek için onu içeride tutuyor.

"Hayalet!" Şoktan ağızım açık, bağıriyorum. "Hayalet, ben hiçbir-"

Başını sallıyor, vücudu orgazmının son dalgasıyla titrerken çenesi sıkılıyor. "Hayır... Ben... Ben kimseye çocuk veremem."

Oh. "Oh..."

"Sana söylemeliydim ama bekleyemedim." İçimden çıkarken dudaklarından bir inilti daha dökülüyor.

"Evet, bu yardımcı olurdu-" Hayalet aşağı inip ağızını tam olarak damlayan amımın üzerine yerleştirirken sesim kesiliyor.

"*Kahretsin,*" diye küfrediyor, dilini dışarı çıkarmadan önce derin bir nefes alarak yeni tadın tadına bakıyor. "İçinden damlayan tohumlarımla tadın çok güzel."

Yüzüm ısınıyor ve klitorisimi dürterek ayak parmaklarıma kadar şok dalgaları gönderirken geri kıpırdanıyorum. "Ah! Hassas!"

"Farkındayım," diye mırıldanıyor, amımın tadını çıkarmaya devam ediyor. "Sana duramayacağımı söylemiştim."

Vücudum dilinin etrafında kasılırken, arkama yaslanıp sihrini konuşturmasına izin vermek için elimden geleni yapıyorum. Ve eminim ki yarım saat içinde bir başkasına doğru yol alıyorum.

Kaçırdığım şeyin bu olduğunu bilseydim, bu kadar uzun süre direnmezdim.

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

HAYALET

Kurallar: Kural #14

Maskeler, uygunluk durumuna bakılmaksızın kırk yaşında sonlandırılacaktır.

PASTIRMAYI ÇEVİRİYORUM, YAĞIN TATMIN EDİCİ CIZIRTISINI DINLIYORUM. sıcak kızartma tavaşı. Maskemin getirdiği klostrofobik hissi görmezden gelmeye çalışarak derin nefes alıyorum. Dünden sonra Brett'le nerede durduğumuzdan emin değilim. Yatağa gidene kadar her şey yolundaydı - ve ona tekrar dokunmama izin verdi, sonra uyurken ona sarıldı. Ama bu sabah kalktığımda gözlerinde o uzak bakış vardı ve Rupert ve Venom'un sabah kucaklamaları bile onu uzaklaştıramadı.

Bu yüzden şimdi bir sonraki en iyi şeyi deniyorum - yemek.

Sadece işleri berbat etmediğim için dua ediyorum. Ne yaptığımdan emin değilim ama beni tanıyan biri olarak, hata yapmam için bunun bilincinde olmam gerekmiyor. Özellikle de Brett söz konusu olduğunda. Onun yanında düzgün düşünemiyorum. Sadece onu gördüğümde ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluyorum.

Bu yapmam gereken şeyi kolaylaştırmıyor. Ama Brett için ne hissedersen hissedeyim, duramam. Planıma çok şey bağlı, çok fazla hayat. O zamana kadar onu güvende tutmam ve sonrasında da bunu yapmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Ölme ihtimalimin yüksek olduğunu düşünürsek bu biraz zor olabilir.

İç çekiyorum, birkaç parçayı kağıt havlu serili bir tabağa aktarıyorum. Tadı hala dilimde dönüyor ve korktuğum için bunlardan herhangi birini yemekte tereddüt ediyorum.

bir daha asla yaşayamam. Beynim darmadağın, sinirlerim bozulmuş durumda ama onun tatlı kokusunu alır almaz hepsi uçup gidiyor.

Başımı çeviriyorum, ağzının kenarındaki küçük sırtış karşısında göğsüm sıkışıyor. Benim düğmeli bluzlarımdan birini giymiş, kolları o kadar uzun ki ellerini örtüyor ve sadece uzun, biçimli bacaklarını açıkta bırakıyor. Onun her bir santimetrekaresine bakarken ağzım sulanıyor, arka plandaki yanık domuz pastırması kokusu aklımdaki son şey.

Ona sahip olmalıyım. Şimdi.

Nefes nefese kalana kadar önünde olduğumu fark etmiyorum ve elim gömleğinin altında, parmaklarım tomurcuklanan meme ucuna sert bir çimdik atmanın ortasındaiken kendime geliyorum.

"*Hayalet,*" diye inliyor. Dilinden dökülen ismim beni çözüyor. Bu şimdiye kadar tanıdığım en tatlı ses; sıcak bir yaz gecesinde teneke bir çatıya düşen yağmurdan daha rahatlatıcı ve Moriton kayalıklarına vuran dalgalar kadar huzur verici. Çünkü burada, Brett Evangeline'le, yani yeryüzündeki en tatlı, en sevgili kadınla güvendeyim.

Ve onu tutmama izin veriyor.

"Brett," diye fısıldıyorum, eğilip yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum. Maskemin soğuk metali tenine değdiğinde nefesi kesiliyor ve bir sonraki anda parmak uçları yanları kurcalıyor.

"Tekrar takmışsın," diye mırıldanıyor, sesinde bir dudak bükme var. "Daha sonra bırakırsın diye umuyordum..."

Doğruluyorum, avuçlarımla yüzünü kavıyorum ve güzel mavi havuzlarına bakıyorum. "Keşke yapabilseydim, sevgilim. Ama Orion yakında buralarda olacak ve ben bunu riske atamam."

Başını sallıyor, o uzak bakış geri dönüyor. *Boş ver,* demek istiyorum. *Onu çıkaracağım, o gülümsemeyi geri getirmek için her şeyi yapacağım.*

Ama tam ağzımı açıp bir şeyler söyleyecekken ön kapının gıcirtısı duyuldu. Brett ayaklarının ucuna basarak yanağımın olması gereken yerden maskemi öpmeden önce bana hüznü ve bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Lanet olsun. Benim yüzümden durma."

Brett geri çekilirken alçak bir hırıltı duyulur, yanakları kızarır ve gözleri kısılır. "Her zaman en kötü anlarda ortaya çıkmak zorunda mısınız?"

"Bu benim uzmanlık alanım." Orion sırtarak kalın kaşlarını Brett'e doğru sallıyor. "Buna bayılıyor."

İçimi çekiyorum ve Brett'i yanıma çekmek için bir kolumu uzatıyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu. Dairede bir şey var mı?" Orion başını sallayarak bir yığın postayı bana uzatıyor. Brett bana bakıyor, kaşları bir soruyla çatılmış. "Şehirde, Sanctum'un şu anda yaşadığıma inandığı bir dairem var," diyorum postaları karıştırıp altın kabartmalı mührü olan bir tanesini kopararak. "Bu piçler kendilerine engel olamıyorlar. Çok gizliymiş gibi davranmayı seviyorlar ama yine de bana buna benzer postalar gönderiyorlar." Alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum ve zarfı yırtıp açıyorum. Gözlerim kelimeleri tarıyor, ne anlama geldiklerini anladığımda içimde bir taş sertleşiyor.

P-1313,

*/Sanctum'un 23 Mayıs akşamı saat 21:00'deki
merkezine davetlisiniz.*

İmzaladım,

George Bartholomew, Baş Masa üyesi.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve notu cebime atıp endişeli Orion'a bakıyorum. "Benimle konuşmak istiyorlar. Bu gece."

Brett'in gözleri büyür. "Yine de gitmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum, sabahtan beri ilk kez gözlerinin içine bakamıyorum. "Bakmak zorundayım. Başka bir şey sen ve Orion için tehdit oluşturabilir. Bu gece gidersem ölebilirim. Ama gitmezsem, beni bulmak için tüm kıtayı tarayacaklar. Eninde sonunda bulacaklar ve ben sizin hayatlarınızı bu şekilde riske atamam. *Yapamam.*"

Brett başını sallar, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardır. "Hayalet, hayır. Bunu yapamazsın. Bana ne olacağı umurunda değil. Hayatını böyle riske atmak çok aptalca!" Umutsuzca Orion'a bakıyor. "Söyle ona! Ona gitmemesi gerektiğini söyle."

Orion omuzlarını silkiyor, hoşnutsuz bir ifadeyle ellerini ceplerine sokuyor. "Ne düşündüğümü zaten biliyor. Bunun bir önemi yok."

Brett ağzını açıp kapatıyor, daha önceki çaresizliği yerini öfkeye bırakıyor. "İyi! O zaman ben de kapının yanında kamp kurarım. Ya da seni takip ederim ve

sana destek verecek. Oraya kesinlikle tek başına gitmiyorsun," diyor elleri kalçalarında.

Avucumla yanağını okşayarak iç geçiriyorum. "Oh, Brett. Gerçekten çok sevimlisin."

Orion bana bir şırınga fırlattığında gözleri irileşiyor, maddeyi boynunun yan tarafına sapladığımda gözlerinin ardında bir ihanet dünyası parlıyor.

"Sen... yapamazsın..." Göz kapakları ağırlaşıyor ve o bayılırken ağırlığını kollarımda tutuyorum. Bayılmadan hemen önce başka bir şey mırıldanıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Zaten bir önemi de yok.

"Üzgünüm sevgilim," diye fısıldıyorum, kuzguni saçlarının tellerini gözlerinden uzaklaştırarak. "Ama yapabilirim ve yapacağım. Senin için, senin güvenliğin için her şeyi yaparım."

Brett'i dikkatlice Orion'a teslim ediyorum, sonra mutfak tezgahından hançerimi ve takım elbise ceketimi alıyorum, onu kanepeye taşıırken başımla teşekkür ediyorum.

"Geri dönmezsem ona ve hayvanlara bakar mısınız?" Bileğim taş duvara vurmaya başlamışken soruyorum.

Orion başını sallıyor, bebek mavileri söylemeyeceği tüm kelimeleri haykırıyor. Beni kaybetmek istemediğini. Geri dönmeme *ihtiyacı* olduğunu. "Sadece... dikkatli ol Ghost," diye mırıldanıyor ve Brett uyanana kadar ona göz kulak olmak için kanepenin yanındaki koltuğa oturuyor. "Eğer ölürsen beni öldürür diye endişeleniyorum."

"Ben de seni seviyorum evlat," diye fısıldıyorum evden çıkarken. "Umarım bunu biliyordur."

Büyük toplantı salonunda duruyorum, Madam'ın parfümünün hastalıklı kokusu toplantı salonunun İran halısına kusmama neden olmasın diye ağzımdan nefes alıyorum. Zalim yeşil gözleri büyük Venedik maskesinin yarıklarından zar zor görünüyor, ama kötülükle dolu olduklarını söyleyebilirim.

Ve hepsi beni işaret ediyor.

Madam ellerini masanın üzerinde kavuşturur, tırnaklarının tıkırtısı ayaklarının dibindeki Nix ve Niede'nin alçak seslerine karışır.

"Genç FBI ajanı kayıp," diye anons ediyor Madam, odaya girdiğinden beri ilk kez konuşuyor. Topuğunun ucuyla yere vurarak halının üzerinde donuk bir *güm güm* sesi çıkardı.

Omuzlarımı gevşek tutmaya dikkat ederek omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

Ayağını vurmaya bırakır. "İmha edicilerimden ikisi de kayıp."

Bedenimi hareketsiz tutuyorum - o kadar hareketsiz ki, özenle işlenmiş altın maskesinin yarıklarından görünen zalim yeşil gözleriyle beni taş a çevirmeyi bir şekilde öğrendiğinden eminim. Masadan aniden kalkıyor, bunu yaparken sandalyesi korkunç bir ses çıkarıyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu *Fantom*?" Son kelimeyi bir lanet gibi söylüyor. Aşağı baktığımda, uzun kırmızı pençelerinin avucunun içine girdiğini fark ediyorum.

"Bilgisayar laboratuvarını kontrol ettiniz mi? Belki yine çatallar ve prizlerle oynuyorlardır."

Pençelerinin ucunda kırmızı boncuklar beliriyor, uzun uçlarından aşağı kayıyor ve İran halısının üzerine *düşüyor*. "Seni *komik* bulmuyorum Fantom. Söyle bana, Tate ve Xander nerede? Onlara ne yaptın?"

"İlk isim temeli, anlıyorum. Birkaç oyunağınız o zaman? Hiç durup kaçmış olabilecekleri ihtimalini düşündünüz mü? Aptal çocukların böyle şeyler yaptığı bilinir, bilirsiniz."

Bu yorum masa üyelerinden birkaç kıkırdama duymama neden oldu, ancak Madam'ın omuzları gerildiğinde bu kıkırdamalar hemen bastırıldı.

Dişlerini gıcırdatıyor, ağzı yüzünü buruşturarak aşağı çekilirken dolgun kırmızı dudakları kayboluyor. "Bununla bir ilgin olduğunu biliyorum. Ben aptal değilim Fantom."

"Olmayabilir. Yine de buradayım. Güzel bir Pazar öğleden sonrasında hepimizin zamanını boşa harcıyorsunuz. Küçük *bebekleriniz* için bu kadar endişeleniyorsanız, arkanızdaki kendini beğenmiş kalabalığa bakmanızı öneririm. İçten gelen kötülük en derinden acıtır, Madam."

Eğilip topuklarımın üzerinde dönüyorum, Nix ve Niede'nin alçak gürültüsüne sağır oluyorum. Hanımefendinin emri üzerine umutsuzca peşime düşüyorlar. Yine de yapmayacağını biliyorum. Söylediğim şeyin ona düşünecek başka bir şey verdiğini biliyorum. Madamlar Masa'nın kendileri için hazırladığı baloncığa o kadar kapanmışlardır ki - çocukluklarından itibaren kendilerine öğretilen düşünce tarzıyla o kadar güvende olurlar ki- kendilerine en yakın olanlardan şüphelenmeyi asla düşünmezler. O da

Hayalet'e karşı harekete geçmeden önce Masa üyelerini sorguluyor.
Yapılacak en akıllıca şey bu.

Ama işi bittiğinde ve onu daireler çizerek gönderdiğimi fark ettiğinde.
Umarım bu gerçekleşmeden önce planımı uygulamaya koyabilirim.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #15

Haftalar oldu ve Maverick'ten haber alamadım.

Yine de Hudson'dan duydum ve gördüm. Biliyorum, biliyorum. Ondan vazgeçmeliyim. Sonuçta, ondan alabileceğim daha fazla bilgi yok. O artık Ne bana ne de Maverick'e daha fazla yardım edemezsin.

Ama Maverick burada değil ve Hudson burada.

Bir parçam Maverick'in bilerek ortadan kaybolduğunu düşünüyor. Öpücük çok kişiselleşti ve beni dahil etmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu anladı.

Yine de hâlâ umudumu koruyorum. Çünkü o olmadan, hikayem tamamen kurudu.

Boş zamanlarımda Hudson ile giderek daha fazla vakit geçiriyorum. Sık sık geceleri onun evinde geçiriyor, kollarının sıcak kucığında uyanıyorum. İlk seferinde sinirlerinin bozulduğunu, normalde beni dışarı atmak yerine bu şekilde kucaklayacağını söyledi.

Kaba bir şekilde.

Çoğu gece oturup konuşuyoruz -daha doğrusu ben konuşuyorum, o dinliyor- ve dinlendiğimizi hissetmek çok iyi geliyor. Bu konudaki tüm bulgularımı

Sanctum'da onunla birlikte ve bu kadar ilerleme kaydettiğim için çok heyecanlı görünüyor. Hatta beni kayak evini görmem için kuzeye bir hafta sonu gezisine davet etti. Çok fazla anlam yüklememeye çalışıyorum ama sanırım işleri resmiyete dökmek istiyor.

Şimdi çözmem gereken tek şey Brett için bir bakıcı bulmak.

BİR HAFTA OLDU VE GHOST HALA OLANLAR HAKKINDA KONUŞMUYOR. o toplantıda. Boynumdan bıçaklandıktan sonra uyandığımda çok kızgındım, bazı cevaplar alamazsam ortalığı ayağa kaldırmaya hazırdım. Ama sonra omuzlarındaki yorgunluğu gördüm. O gecenin ilerleyen saatlerinde maskesini çıkarmama izin verdiğinde, ona bunu soramadım. Birkaç gün sonra cesaretimi topladım ve o günden beri her gün soruyorum ama tüm çabalarımın rağmen neden bu kadar üzgün görüldüğünü bana söylemiyor.

Birkaç gün önce kütüphanede otururken, burnumuz aynı kitaplara gömülmüşken bulduğum kelime üzücüydü - ısrar ediyordu. Özellikle sıkıcı bir bölümde başımı kaldırıp sayfaları karıştırdığını gördüm, o tuhaf mor çerçeveli gözleri açlıkla kelimedenden kelimeye atlıyordu. Yalnız, yaşayan bir insanın bakışlarında genelde gördüğümüz parlaklık yoktu. O anda, bakmadığımı sandığında, maskesini indirdi ve *gerçek* kendisini görmeme izin verdi.

Ghost hakkında öğrendiğim bir başka şey de bu. İkimiz olduğumuzda maskesini çıkarmama izin verse de, maskesinin altında taşıdığı, deriden daha derin olan maskesini asla düşürmüyor. Böyle anlara kadar, tamamen huzurlu olduğu anlarda, altında çığlık atan işkence görmüş ruhu göremiyorum. *Nefreti.*

Yüksek sesle inleyince Ghost başını bana doğru çevirdi, kaşlarının arasında endişeli bir ifade vardı.

"Brett? Yaralandın mı?"

"Hiç de değil." Yatakta kayıyorum, ona bakarken başımı bir kolumla destekliyorum. Onun gerçek benliğinden kesitler yakaladığım sabahlar günün en sevdiğim kısmı. Uyanık bilincinin çatlaklarından sızıyor ve gözlerini garip bir gençlikle aydınlatıyor, normalde orada bulunan gölgelere ışık katıyor. *O... o çok güzel.*

Eskiden başkalarının bir erkekten *güzel* diye bahsetmesini garipseirdim ama şimdi Ghost'a bakınca neden bahsettiklerini anlıyorum. O kadar çarpıcı ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Bu doğa kanunlarına aykırı - bu kadar manyetik birinin bu dünyada var olmasına izin verilmemeli. Yine de burada, deniz kenarındaki ininde beni rehin tutuyor.

"Hiç ölmenin nasıl bir şey olacağını düşündün mü?"

Ghost bir kahkaha patlatıyor, bir eliyle karnını tutuyor ve başını geriye atıyor. "Sana da günaydın sevgilim."

"Ciddiyim," diye homurdanarak avucumla çıplak göğsüne hafifçe vuruyorum. Parmaklarımı pembe yara dokusunun kıvrımları üzerinde hafifçe gezdiriyorum, sonra dudaklarımı az önce vurduğum bölgeye bastırıyorum. Ghost bu dokunuştan ürperiyor ve kolları sırtımda dolanarak beni göğsüne doğru çekiyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kaşlarım derin bir çatıklık içinde. "Bunu hiç düşünmüyor musun?" "Tatlı, sevgili Brett. Güneş daha yeni doğdu." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Beni içine çekerken dudaklarından derin bir inilti dökülüyor.

Göğsüne tekrar vuruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ben tatlı değilim." Ghost kıkırdarak cevap veriyor, karnı bana karşı geriliyor. "Belki toplumsal standartlara göre değil ama ben seni tatlı buluyorum." "Bence bakış açınız biraz berbat."

Bir kahkaha daha. *Tanrım, sesi böyle çok seksi çıkıyor. Ve lanet olsun, bunlar gamze mi? Ben sadece bir kadını. Ancak bu kadar uzun süre güçlü olabilirim.*

Ghost çenesiyle başımın tepesini okşuyor, kahkahasının etkisiyle hafifçe titriyor. "Belki de. Ama sen benim bu yönümü seviyorsun, *tatlı* Brett."

Gözlerimi deviriyorum ve kıcıma bir el tokadı yiyorum. "Bana tatlı demeni kabul edeceğim tek zaman ölüm döşeğinde falan olduğun zamandır. Ve o zaman bile, bana gerçekten böyle yalan söyler misin?"

Ghost içinde tuttuğu bir kahkahayla titriyor, solgun gözleri bana bakarken parlıyor. "Sen çok tuhaf küçük bir şeysin, Brett Evangeline. Kaderin senin hayatına girmeme izin vermesinden onur duyuyorum."

Göğsüm her şeyi tüketen bir duyguyla sıkışıyor ve parmak uçlarımdaki karıncalanma hissizliğe dönüşürken göz temasımızı kesiyorum. "Peki... şu ölme meselesi hakkında. Ne düşünüyorsun?"

Hayalet başını sallıyor, garip bir gülümseme ağzının kenarını çekiştiriyor. "İnatçı şey." Beni daha da sıkı kavlıyor, çenesiyle başımı kendisine doğru tutuyor. "Sanırım zamanım geldiğinde, burada seninle geçirdiğim bu zamanı bilerek hiçliğe mutlu bir şekilde gireceğim."

Lanet olsun.

Yüzüm ısınıyor ve Ghost şu anda yüzümü göremediği için minnettarım. Eğer görebilseydi, içimi görür, arkasına saklandığım yalanları fark ederdi. O bana bakarken aklıma başka bir soru geliyor. Sık sık merak ettiğim ama şu ana kadar soracak kadar cesur hissetmediğim bir şey.

"Sana dokunduğumda *ne* hissediyorsun?" Parmak uçlarımı elindeki yara dokusunun her bir tepe ve çukurunda tembelce gezdirerek soruyorum.

"Sanırım size göstersem daha iyi olur."

İsteksizce ayağa kalkıyor ve dokunma hissini yitirdiği için kaşlarını çatıyor. Uzak duvardaki altın şifonyere doğru ilerliyor ve bileğini en üst çekmecedeki küçük bir bölmeyle bastırıyor. Bana döndüğünde elinde kalın, uzun bir cam asa tutuyor ve sinsice sırtıyor.

"Bu da ne?" Nefes alıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, garip soğanlı bahşiş.

Cihazın yan tarafındaki bir düğmeye basarak cihazı çalıştırıyor. Mor neon ışıltısı Ghost'un yüzüne koyu gölgeler düşürüyor.

"Menekşe rengi bir asa," diye geveliyor, yaklaşırken gözlerini bedenimde gezdiriyor. "Bana her dokunduğunda hissettiğim elektriği sana tattıracağım."

Kalçaları yatağın ayağına değdiğinde durur ve solgun gözlerinde elektrik parıltısıyla aşağıya bakar. "Arkanı dön. Yüzüstü. O güzel pembe amcığın benim için açılmasını istiyorum."

Sertçe yutkunuyorum, başımı yana çeviriyorum ve kıcımlı havaya kaldırıırken yanağımı şilteye bastırıyorum. Soğuk bir rüzgâr çıplak amımı okşarken içimden bir utanç dalgası geçiyor ama Ghost dilini üzerime bastırınca yerini hızla zevke bırakıyor. Ağzımdan bir inilti dökülürken beni açgözlülükle kucaklıyor ve onu daha da teşvik ediyor. Tam o noktaya gelmişken, geri çekiliyor ve odayı dolduran iniltiyi engel olamıyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, alt omurgam boyunca yumuşak öpücükler yerleştiriyor. "Eğer yaramazlık yapmaya devam edersen, asayı amın yerine boğazına sokarım. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, avucunu kıcıma sertçe vurduğunda dudaklarımdan bir ciyaklama dökülüyor. "Aferin kızıma. Şimdi rahatla."

Vızıltı sesi yükseldikçe bacaklarım beklentiyle titriyor. Değneği kalçamın arkasındaki tüyleri kaldıracak kadar yaklaşıyor ama derimle temas etmeden hemen önce geri çekiyor. Bu işlemi ben damlayan, çaresiz bir karmaşaya dönüşene kadar tekrarlıyor; altımdaki çarşaflarda oluşan küçük, koyu renkli su birikintisi bunun bir kanıtı.

"Yap şunu artık," diye mırıldanıyorum, acıyı tatmak için çaresizce kıcımlı asaya doğru itecek kadar ileri gidiyorum.

Cevap olarak Ghost avuçlarını kıcıma birkaç kez daha indiriyor, yorulmak bilmeyen tokatlar çılgınlıklarına karışıyor ve asanın vızıltısını bastırıyor. Sonunda durduğunda nefes nefese kalıyorum, şişmiş, ağrıyan derimden zevk ve acı dalgaları akarken gözlerim geri dönüyor. Ben

Bu duygunun içinde o kadar kayboluyorum ki, asayı kalçamın arkasına dokundurduğunda neredeyse çığlık atacağım.

Ucun değdiği yerden sıcak, çırpınan karıncalanmalar yayılıyor ve çevredeki kasların harika, titreşen bir acı ve zevk dalgasıyla kasılmasına neden oluyor. Yine de bunu uzun süre takdir edemiyorum çünkü amım kasılır kasılmaz Ghost asayı çekip alıyor. Duygu kaybıyla haykırıyorum, kalçalarımı talepkar bir hareketle geri itiyorum.

"Lütfen," diye nefes nefese kalıyorum, onu geri ikna etmek için kalçalarımı utanmazca oynatıyorum. "Lütfen. Daha fazlasını istiyorum."

"Ne kadar da açgözlü bir şeysin," diye mırıldanıyor, ucunu işkence edencesine tenimden milimetrelerce uzağa yerleştirirken. "Bu kadar doyumsuz olacağını bilseydim başlamadan önce seni bağlardım."

"Lütfen, Ghost!" Başımı çevirip yalvaran gözlerle ona bakarak yalvarıyorum. Bu bir hataydı, inlemelerime üç tokat daha eşlik ediyordu ve ben geriye uzanıp ağrıyan kıkımını sağaltma dürtüsüyle savaşıyordum.

"Sen *benimsin*, Brett," diye homurdanıyor, asayı hafifçe tenime bastırıyor ve çekirdeğime zonklayan dalgalar gönderiyor. "Oynamak için benimsin, zevk almak için benimsin. *İşkence etmek için benimsin*," diye hırlıyor ve asanın ucunu kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen yoğun zonklama, emme hissiyle çığlık atıyorum. Kukum titriyor, o garip neon değnekten akan zevk dalgalarıyla zaman içinde kasılıyor.

"Siktir!" Zevk doruğa ulaştığında başımı tavana doğru eğerek ağlıyorum, damarlarımdan elektrik dalları gönderiyor, vücudumdaki her kası ve zevk noktasını yalıyor.

"İşte bu, sevgilim. Benim için gel. Bana acı için ne kadar çaresiz bir sürtük olduğunu göster." Ghost asayı yukarı kaldırıp göt deliğime bastırıyor ve ben çözülüyorum. Hayatımın en yoğun orgazmı içimden geçerken bacaklarım altımdan kayıp gidiyor. O karıncalanma, uğultu hissi parmak uçlarıma yayılırken gözlerimin arkasında yıldızlar parlıyor, elektrik ateşinin değdiği her yer tenimi ısıtıyor.

"Siktir. Ben." Yatağın üzerine yayılmış bir şekilde uzanıyorum, sonrasının etkisi içime işlerken hafifçe titriyorum.

"Memnuniyetle," diye mırıldanıyor Ghost, arkamda çömeliyor ve kıkıma bastırıyor. Fermuarın çözülmesi odayı dolduruyor ve bir an sonra Ghost'un sikinin başı girişime doğru itiliyor. Geriye kaymaya çalışıyorum ama Ghost

Bir eli sırtımda, beni yatağa bastırıyor. "Yapma. Lanet olsun. Hareket etme."

Başını kıvrımlarımın arasına sokup elini kullanarak uzunluğunun geri kalanını uyarılmamla kaplarken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. İçime girip beni tamamen doldurduğunda nefesim kesiliyor, gözlerim sulanıyor.

İçimde hareket ederken, duvarlarıma doğru şekillerde sürtünürken haykırıyorum. Boğulurcasına bir ses çıkarıyor, vücudu yavaş gitme çabasından titriyor. Tam ona sorun olmadığını söylemek üzereydim ki, daha önceki aynı uğultu odayı dolduruyor ve Pavlov'un köpeği gibi, amım bu sese damlıyor.

"Sanırım birinin en sevdiği yeni oyuncağını buldum," diye mırıldanıyor Ghost, asayı kığımın etrafında zarif bir daire çizerek gezdirirken. Kaslarım bu hissin etkisiyle titriyor ve Ghost'un siki amımın içindeyken bu hisse katlanmak neredeyse çok zor. Başka bir orgazm oluşurken gözlerim geri yuvarlanıyor ve umutsuzca bu duyguya tutunuyorum, hayatımın geri kalanında bu coşkunun kenarında yaşayabilmeyi diliyorum.

Ghost asayı büzüşmüş göt deliğime bastırıyor ve ben haykırıyorum, vücudum bu saldırıya karşı kenetlenmeye çalışıyor ama başaramıyorum. Kaslarım gevşiyor, bölgeye verilen hafif elektrik akışının etrafında titriyor ve soğanlı uç içime kayıyor.

İçimde derin, emici bir his yayılıyor, sinir uçlarımdan her birini yalıyor ve gözlerimi kafatasımın arkasına gönderiyor. Bu hiç bilmediğim bir zevk, asla tekrarlanamayacak bir kafa. En azından Ghost kolunu karnımın altından geçirip daha ince uçlu bir çubuğu klitorisime yerleştirene kadar böyle düşünüyorum.

Bunun nereden geldiğinden emin değilim ama şikâyet edecek değilim - hele ki şu anda damarlarımda dünyayı sarsan bir coşku akarken. Hayalet içimde istikrarlı bir şekilde hareket ediyor, vuruşlarını uzun ve acı verici bir şekilde yavaş tutuyor, asalar zamanla titriyor ve omurgamdan aşağıya cennet gibi karıncalanmalar gönderiyor.

"Sikimi çok iyi alıyorsun, Brett." Ghost eğildi, omzumu ısırdı. "Böyle çok güzelsin. Salyaların akıyor, aklın başında değil, sana sadece benim verebileceğim zevki tatmak için yalvarıyorsun." Kalçalarını yukarı kaldırıyor ve bir sonraki sefer içime girdiğinde, sikiinin başı ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden olan bir noktaya baskı yapıyor. Kendi adımları hatırlayamayana kadar o noktayı tekrar tekrar buluyor. Ghost'un sikiyle boşalmak isteyen bir kadından başka bir şey değilim ve duramıyorum.

"İşte iyi bir kız. Beni ıslat, Brett," diye fısıldıyor Ghost, duvarlarım onun etrafında çökerken kalçaları hızlanıyor. Vücudum sarsılırken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor, her düşünce, his ve arzu damarlarımda zirve yapan zevkle kayboluyor.

"Siktir, Brett. Beni boşaltacaksın," diye inliyor Ghost, başını geriye atmış, düzensiz bir şekilde içime girip çıkıyor. Karın kasları geriliyor, parlak ter derisini kaplıyor ve kaslarının derin çukurlarını ortaya çıkarıyor.

Son bir hamleyle kalçaları benimkilerle buluşuyor ve siki içimde zonklıyor. "Siktir, Brett," diye inliyor Ghost, içimdeki son damlayı da boşaltırken gözlerimin içine bakıyor. İkimiz de indiğimizde yüzümü avuçlarının arasında tutuyor, siki içimde yumuşarken elmacık kemiklerime narin öpücükler konduruyor.

"Sen sahip olduğum en iyi uyuşturucusun, Brett," diye mırıldanıyor Ghost, eğilip alt dudağımı ısıyor. "Ben bir keşim. Artık sensiz yaşayamam."

Gülüyorum, elimi zayıfça omzuna vuruyorum. Bileğimi tutuyor, elimin arkasını dudaklarına götürüyor ve oraya bir öpücük konduruyor. Yüzümde tembel bir gülümseme belirirken göz kapaklarım iniyor ve ondaki duyarlı gülümseme kalbimi sıkıştırıyor.

"Beni öpmeyi seviyorsun." Bu bir soru değil, ama Ghost yine de ciddiyetle başını sallıyor.

"Bu benim en sevdiğim şeylerden biri." "*Biri.*"

Gözleri sinsî bir parıltıyla ışıltıyor. "Eğer sana diğerini hatırlatmamı istersen üçüncü bir raunda hazırım."

Kıkırdıyorum, eğilip kulak mememi dişlerinin arasına aldığında ona tekrar vuruyorum. Ghost bir hırıltı çıkarıyor ve çekilirken dişlerini tenimde gezdiriyor. "Bu gece bir raunt daha hayatta kalabileceğimi sanmıyorum," diyorum, zaten sertleşmekte olan sikine bakarak. *Gerçi bu sadece ikimizden biri için geçerli gibi görünüyor.*

"Sabırlı olabilirim," diyor Ghost, ama yüzündeki somurtkan ifadeden pek de mutlu olduğu söylenemez. Gülüyorum, yanımdaki yatağı okşuyorum ve yatağın başına oturduğunda kucağına tırmanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Ghost parmaklarını saçlarımda gezdirip düğümleri çözerken ve kafa derime masaj yaparken dudaklarımdan tatmin edici mırıltılar dökülüyor.

"Dinlen sevgilim," diye mırıldanıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni güvende tutacağım."

Ona başımı sallıyorum, uyku çoktan parmaklarını içime geçirmiş. Ben uykuya dalarken, Ghost'un başka bir şey söylediğine yemin edebilirim - *her zaman söyleyeceğim* gibi bir şey.

Ama daha sonra düşündüğümde, bunun bir rüya olduğuna eminim.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

HAYALET

Kurallar: Kural #20

Aşk işe yaramaz bir duygudur. Yok edilmesi gerekir, yoksa sizi öldürür.

ERTESİ GÜN, BRETT, ORION VE BEN HER ZAMANKİ KAHVALTI RUTİNİMİZİ YAPTIK. -Gerçi bu sefer Orion ve Brett donmuş yumurta ve sosisli kahvaltı sandviçlerinde ısrar ediyor. Onlara mikrodalgayı hala değiştirmedigimi hatırlatmaya çalıştığımda, Orion yüzünde boktan bir sırıtışla oturma odasına koştu ve hala kutusunda olan yepyeni bir mikrodalgayla geri döndü.

Yağlı kruvasan ve gizemli etli sandviçleri yerken oflayıp puflamış olabilirim ama Brett'in yüzündeki sırıtışı gördüğümde onlardan keyif almaya başladım. Ne yaptığımızın önemli olmadığını anlamaya başlıyorum. Onunla olduğu sürece mutluyum.

Mutluyum... Gerçekten öyle miyim?

Başımı sallıyorum, aşk kitabını kapatıyorum ve Brett'e bakıyorum. Hikayeye o kadar dalmıştı ki ona baktığımı fark etmedi. Orion bu sabah yemeğimizi bitirdikten kısa bir süre sonra ayrıldı, bu yüzden kütüphanede ve evde sadece ikimiz varız.

Brett'in ayaklarının ve kucağının etrafında kıvrılmış iki tüy yumağı hariç. Elimi uzatıp parmaklarımı Rupert'a doğru kıvrarak onu biraz kaşımaya ikna etmeye çalışıyorum. İç çekmeden önce yarım saniyeliğine gözlerini açıyor ve başını Brett'in ayaklarına doğru kaydırıyor.

Dürüst olmak gerekirse, çocuğu suçlayamam. Ben de her gün onu kendime tercih ederdim.

"Ne düşünüyorsun?"

Brett'in şakacı bir şekilde parlayan gece yarısı gözlerine bakıyorum, güzel pembe dudaklarını büken küçük bir gülümseme. Ne kadar yumuşak, öpülesi dudaklar. Öpmek istediğim, sikime sarmak istediğim dudaklar.

Son düşünceyi silkeleyip atıyorum. Sadece bugün onunla defalarca birlikte oldum ve amının daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Onunla en son işim bittiğinde sikimi az miktarda kan kaplamıştı ve bu onun regl döneminden kaynaklanmıyordu. Brett *küçük bir yırtık* olduğunu söyledi. Beni pek sakinleştirmese de, özellikle bizim kadar sık sert seks yapan kadınlar için bunun yaygın bir durum olduğunu söylediğinde suçluluk duygusundan biraz olsun kurtuldum.

Brett kitabını kapatıp beni düşüncelerimden koparıyor ve sorusuna cevap vermediğimi hatırlatıyor. "Özür dilerim. Ne sordun hayatım?"

Brett'in yanakları hafifçe pembeleşiyor ve koltuğundan kalkıp bana doğru süzülüyor. Mükemmel yumuşak poposunu kucağıma bıraktığında kalbim sıkışıyor ve sikime sürtündüğünde iniltimi fiziksel olarak tutmak zorunda kalıyorum.

"Kahretsin, beni öldüreceksin," diye mırıldanıyorum, kolumu beline dolayıp onu göğsüme bastırıyorum. "Bu onur için ne yaptım ben?"

"Sadece bu pozisyonda daha ikna edici olabileceğimi düşündüm," diye mırıldanıyor, sertleşen sikime karşı kasıtlı olarak kıvranıyor. "Bir dakika önce ne düşünüyordun?"

"Dürüstçe mi? Biliyorsam ne olayım," diye inliyorum, tek parmağını göğsümde gezdirirken başımı arkaya yaslıyorum. "Sanırım planın geri tepiyor."

"Belki." Şeytani bir şekilde sırtıyor ve parmağını kemerime daldırıyor. "Tabii bu benim *gerçek* görevim değilse."

"Sevgilim, her ne kadar seni tekrar doldurmak için can atsam da, dinlenmen gerek." Bana suratını asıyor ve ben de kışını düşene kadar sertçe sıkıyorum. "Aferin kızıma. Dediğim gibi, dinlenmen gerek, yoksa daha da kötüleşecek."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye inliyor kollarını kavuşturarak.

"Söz veriyorum bunu telafi edeceğim. Senin için yeni bir oyuncak bile aldım."

Bu onun mizacını aydınlatıyor. Kirpiklerini kırıştırıyor, göğsünü yeni keşfettiği bir güvenle bana doğru kaydırıyor. "Gerçekten mi? Ne tür?"

"Sanırım bekleyip görmen gerekecek," diye mırıldanıyorum, sonra maskemi kaldırıp yumuşak dudaklarına uzun bir öpücük konduruyorum.

"Benimle gel. Göstermek istiyorum

sana bir şey."

Brett kaşlarını kaldırıyor ama yine de kucağımdan atlayıp beni kütüphaneden dışarı kadar takip ediyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Ama endişeliydim; bana karşı hislerini değiştireceğinden korkuyordum. Bana asla görüldüğü gibi değer vermeyeceğinden endişelendim. Bana asla güvenmeyeceğinden endişelendim.

Ancak son birkaç haftadır bu konu hakkında düşündükçe, bunu ondan saklamanın ona göstermekten daha zararlı olduğunu fark ettim. Sonuçta, ona vermek üzere olduğum şey ona ait. Ben sadece onun koruyucusuydum. Her zaman Brett'in elinde olması gerekiyordu.

Koridorda ilerliyoruz ve yatak odasının girişinin hemen solundaki duvarda duruyorum. Bileğimi dizimin hemen altındaki taşın üzerine koyuyorum ve daha küçük, gizli bir bölme gıcırdayarak açılıyor. Brett'in nefesi boşluğu dolduruyor, ama kulaklarıma hücum eden kan yüzünden zar zor duyabiliyorum.

İşte bu kadar. Sonunda yapacağım.

Ayağa kalkarken sertçe yutkunuyorum, soluk deri defter elimde binlerce kilo ağırlığında. Ön tarafının tozunu alıyorum, Brett'in yüz ifadesine bakmaya korkuyorum.

-Soracağı sorulara cevap vermekten çok korkuyor.

Türüm hakkında sorular, benim hakkımda.

Çünkü bu küçük defterde Sanctum'un yaptığı her korkunç şeyin ayrıntıları var. Her iğrenç, çılgınca eylem dayanılmaz detaylarla anlatılıyor. Sadece bu da değil, uyarılar da var. Benim türüme asla güvenmeyin, *asla* birine aşık olmayın.

Elimde Brett'in annesinin not defteri var. On üç yıl önce eski ustam tarafından bana emanet edilmişti ve o zamandan beri benim gözetimimdeydi. Ama şimdi... şimdi onu gerçek sahibine geri vermeliyim. O bunu hak ediyor. Kapanışı, gerçekleri hak ediyor. Her şeyden çok, *beni* ve yaptıklarımı bilmeyi hak ediyor. Ve her şeyi öğrendikten sonra kararını verebilir. Ya benden nefret edecek -ki etmeli- ya da bana güvenecek.

Kitabı Brett'in avucuna koyarken elim hafifçe titriyor, ince parmaklarını kitabın etrafına kapatıyor. "Bu senin," diye fısıldıyorum. "Ben... en başından beri sana vermeliydim. Ama yapamadım-" Çatlak kelimeyi yutuyorum, ne kadar istesem de başka tarafa bakamıyorum. "Sana veremediğim için özür dilerim. Asla vermeyeceğinden endişelendim..."

"Bu düşündüğüm şey mi?" Brett parmağını çatlamış derinin üzerinde gezdirerek fısıldıyor. "Bunu nasıl... neden aldın?"

Brett'in bakışlarında büyüyen ihanet belirtisi kalbimi parçalıyor ama duramıyorum. Bilmek zorunda. "Yıllar önce bana emanet edilmişti. Eski ustam Maverick anneni tanırdı. Ona değer verirdi ama ona yapılanlara engel olamadı. Bir gün örgütü çökertmek için kullanılabileceğini bildiği için bunu sakladı."

"Onu *öldürdü* mü?" Brett soruyor, gözyaşları güzel maviliklerinde kabarıyor. "Ona işkence eden o muydu-" Sesi çatlar ve başı düşer.

"Hayır sevgilim," diye mırıldanıyorum, tüm bu acıyı dindirebilmeyi dileyerek. "Hayır. Okursan daha kolay anlayacaksın." Küçük beyaz elindeki defteri işaret ediyorum. "Çok üzgünüm, Brett."

"Ne için?" diye fısıldıyor, tüm vücudu titremeye başlıyor. "*Bunu* benden sakladığın süre boyunca sana güvenmemi talep ettiğin için mi?" Kitabı kaldırıyor, ağzı kaşlarını çatarak aşağıya doğru çekiliyor. "Şimdi bunu *nasıl* yapacağım? Bana yalan söylüyordun!"

"Yapmak zorundaydım-"

"Hiçbir şey yapmak *zorunda* değildin," diye tersledi, yüzümdeki kederli ifadeyi görünce bakışları duraksadı. Elini kaldırıp burun kemiğini sıkıyor. "Biliyorsun, güven burada iki yönlü bir yol. Sen de bana karşı aynı nezaketi gösterseydin, bana bunu göstermiş olurdun." Başını sallıyor, gözyaşları serbestçe akıyor. "Bu benim *annem*. Onu hatırlayabileceğim hiçbir *şeyim* olmadı. Ve senden yüzlerce kez bilgi istememe rağmen, bunun üzerinde oturuyorsun! Bu konuda nasıl hissetmem gerekiyor?"

"Seni güvende tutmaya çalışıyordum!" Sesimi yükseltiyorum ve Brett'in irkilmesine neden oluyorum. Onun gözlerindeki korku dolu bakış karşısında suçluluk duygusu damarlarımda dolaşıyor ve ilk kez gördüğüm bu bakış bana hiç keyif vermiyor. "Ben sadece seni koruyordum."

"Korunmaya ihtiyacım yok!" diye bağırarak ellerini havaya kaldırıyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben lanet olası bir federal ajanım! On üç yaşımdan beri kendi başımın çaresine bakıyorum ve bunu da çok iyi yapıyorum! Beni sonsuza kadar böyle kilit altında tutamazsın Ghost. Her zaman tehlikeler olacak. Hayat senin için böyle. Ama bunu yapmak -beni *kasıtlı olarak* karanlıkta tutmak- sanki beni çaresiz bir çocuk sanıyorsun."

"Bu değil-" Yüzündeki ifade karşısında kelimeler boğazımda düğümleniyor. Derinlerde bir yerde, sözlerinin doğruluk payı olduğunu biliyorum. Kendi korkularım yüzünden onu karanlıkta tutuyordum ve bunun ne onunla ne de onunla bir ilgisi vardı.

Eylemler. *Elimde* değil. Bir şeyin onu benden almasından o kadar korkuyorum ki kaderi oynuyorum. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol ediyor, onu mutlu, cahil ve uysal bir şekilde avucumun içinde tutuyorum.

Yalnız, Brett'in o kadar kolay kontrol edilemeyeceğini unutmuşum. Bir kasırgayı kavanozda yakalamak, ona istediğinizi yaptırmaktan daha kolay değildir. Onunla bir fantezi oynamaktan o kadar memnunum ki Brett'in özünde kim olduğunu unutmuşum. İşbirlikçi, zeki, doğal afet gibi bir kadın.

"Brett, özür dilerim," diyorum yüzüne doğru uzanarak. Ona dokunmama izin veriyor ama gözlerinde görmeye alıştığım yumuşaklık artık yok. "Lütfen, bunu daha iyi hale getirmek için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Hayalet-" Bir damla gözyaşını öfkeyle silmek için durdu. "Her şey yolunda. Sadece bunu sindirmem gerekiyor. Sana kızgıyım, evet... ama çoğunlukla *bu* konuda duygusalım." Defteri tutuyor, bakamıyor. "Okumak için biraz yalnız kalsam sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum, ayaklarının ucuna basarak maskemi öperken göğsümden milyonlarca ton yük kalkıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve gözlerine ulaşmayan hüznü bir gülümseme veriyor.

Bu sefer ona katılamayacağımı bile bile benden uzaklaşıp yatak odasına doğru yürümesini izlemek beni öldürüyor. Beni daha iyi hissettiren tek şey, her şeyin yolunda olduğunu söylemesi - yani hala iyiyiz.

İçimi çekiyorum, ön kapıya doğru yürürken omuzlarım çöküyor ve bileğimi duvara bastırıyorum. *Onu biraz rahat bırakacağım. Umarım geri döndüğümde beni biraz affetmiş olur.*

Bu noktada dua edebileceğim tek şey bu.

KİRALIK DÖRT

BRETT

Jane Evangeline: Giriş #17
Korkunç bir hata yaptım.

ANNEMİN NOT DEFTERİNİ BAŞIMIN ÜSTÜNDE TUTARAK YATAĞA UZANDIM. Ghost'la yaptığım konuşmayı düşündükçe içimi suçluluk dalgaları kaplıyor. Söylediğim şeyler beni öldürdü - omuzlarının çöküşünü izlemek ve üzgün tonunu duymak - ama öylece bırakamazdım. Benden *önemli* bir şey saklamıştı ve bunun bana hissettirdiklerini sindirmem gerekiyor.

İşin berbat tarafı, ona gerçekten güvenmeye başlamıştım. *Maske takmış psikopat, deli bir seri katil.* Bu iğrenç düşünceler karşısında kafamı sallayarak iç çektim. Ghost'ta çok daha fazlası olduğunu fark ettim. Sadece sevdiği insanlara gösterdiği tatlı bir tarafı var. O kadar ki, yaptığı korkunç şeyleri neredeyse affettiriyor.

İç çekerek defteri açıyorum. Birkaç dakika önce ön kapının gıcırdadığını duydum, bu da karalama sayfalarını incelemek için bir süre yalnız kalacağım anlamına geliyor. İlk birkaç sayfayı çeviriyorum, sadece iletişim numaraları ve rastgele isimler buluyorum. Ortasına geldiğimde ise gözlerim kocaman açılıyor ve açgözlülükle on yedi numaralı girişi alıyorum.

Kayıtların en başından başlayarak birkaç sayfa geriye gidiyorum. Sanctum hakkında o kadar çok şey var ki başım dönüyor, ama sonra bulduğum şey beni neredeyse yere seriyor.

Bir *Maskeye* aşıktı. Sıradan bir Maske değil, yüksek seviyeli bir Azrail. Hayalet'in beni garajda kurtardığı geceyi düşündüm; beyaz maskeli adamlara *Azrail* diyordu. Gece Orakçıları'nın bir tür Maske olduğunu, ancak Hayaletler kadar iyi eğitilmiş olmadıklarını doğru varsaymışım, bu da Hayalet'in neden onları alt etmekte zorlanmadığını açıklıyor.

On yedinci nota geldiğinde, sayfayı çevirirken parmaklarım titriyor, hikayesinin nasıl geliştiğini görmek istemiyor ve umutsuzca bilmek istiyorum.

Jane Evangeline: Giriş #18

Brett, bebeğim. Eğer bu sana ulaşırsa, çok çok üzgünüm. Annen bir hata yaptı ve korkarım bu hayatıma mal oldu. Hudson'ın kayak evinin banyosuna barikat kurdum ama elindeki balta eninde sonunda kapıyı kıracak.

Buraya kadar tüm yolculuk bir numaraydı. Çok derine baktım, çok şey öğrendim ve şimdi bunun için beni öldürecek.

Brett, eğer maskeli bir adamla karşılaşırsan, ONA GÜVENME. Ne kadar tatlı görünürse görünsün ya da sana ne kadar değer verirse versin, KAÇ.

Hızlı koş ve arkana bakma.

Onlar usta manipülatörlerdir -ben bunu çok geç öğrendim- ve sadece tek bir şeye hizmet ederler.

Sanctum.

Sadakatinin her zaman onlara bağlı olduğunu fark edemeyecek kadar kördüm. İyi bir adam olmak istese bile, programlaması buna izin vermiyordu.

Burada oturup baltanın kapıdan içeri girmesini beklerken bile, bir parçam hala onu önemsiyor. Hala ona yardım etmek istiyor.

İşte bu kadar kötü olabilirler.

Brett, ben boktan bir anneydim. Sen çok daha iyisini hak ediyordun ve keşke bunu sana nasıl telafi edeceğimi yazabilseydim. Ama gerçek şu ki, birkaç dakika içinde o kapıdan içeri girecek ve ben öleceğim.

Seni asla balo elbisesi alışverişine götüremeyeceğim. Evlendiğinde yüzündeki gülümsemeyi asla göremeyeceğim. Ağladığında saçını tutamayacağım ya da ilk kalp kırıklığında sana bakamayacağım. Bunlar ve çok daha fazlası için özür dilerim. Umarım sen de beni affedebilirsin. Ama size son bir tavsiyede bulunacak olursam, o da maskeli bir adama asla ama asla güvenmemenizdir. Sana ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin.

Seni seviyorum, tatlı kız. Güle güle.

Kitabın geri kalanını şiddetle çeviriyorum, bir şey bulmaya çalışıyorum - başka bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Sayfaların sonuna doğru birkaç kan sıçramasından başka bir şey yok.

Hayır. Hepsi bu olamaz. Olamaz.

Kanlı, dövülmüş ve gevşek bedeninin görüntüleri zihnimde yüzerken midem çalkalanıyor. Dizüstü bilgisayarımda haftalar önce gördüğüm, zavallı anneme ne olduğuna dair resmi hatırlıyorum. Ona ne yaptığını.

Küçük kahverengi kitaba bakıyorum, gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor. *İşte bu yüzden bunu görmemi istememişti. Onun uyarısını gördü ve bunun benim üzerimde bir etkisi olacağını biliyordu.*

Evet, öyle oldu. Ve bu konuda bana yalan söylemesi beni daha da şüphelendiriyor. Eğer böyle bir şey annemin başına gelseydi.

Başımı sallıyorum. Hayır, hayır, o Ghost değil. Onu daha önce *gördüm*. Kim olduğunu *biliorum* ve bana asla zarar vermeyeceğini de *biliorum*. Annem yanlış adamı seçti ve aklımın bir köşesinde, Maverick'i seçseydi ne olurdu diye içten içe merak ediyorum.

Karaladığı kelimelere bakarken ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Ghost'u ne kadar sevsem de, bana karşı çok korumacı olduğunu ve yapılması gerekeni yapmama izin vermeyeceğini biliyorum. Bunun FBI'a götürülmesi gerekiyor ve Ghost'a söylersem beni uyuşturup bodrumdaki yatağa falan bağlayacağını biliyorum.

Kararımı verdiğimi fark edene kadar bacaklarım yatağın kenarındaydı.

Kaçmam lazım.

Kapıyı açacak gibi görünen bir şey bulmak için bütün evi aradım. Bir çeşit manyetik kilitleme cihazı olduğundan eminim ama işe yarayacak tek bir şey bile bulamıyorum.

Tam pes etmek üzereydim -belki de evren bana kaçmanın korkunç bir fikir olduğunu söylüyordu- ama sonra Venom'un ısrarlı miyavlaması sol tarafımda patlak verdi. Başımı ellerimden kaldırıyorum ve Venom'un Hayalet'in babasının kafasının yanındaki rafa tünediğini fark ediyorum.

"Venom! O şeyden uzak dur!" Onu bu korkunç iğrenç şeyden uzaklaştırmaya çalışarak bağıyorum. Venom'un sarı gözleri kısıldı ve

küçük bir pençe uzatır ve ağır kavanozun yan tarafını dürter. "Venom! Sakın buna cüret etme!"

Ama cesaret *eder*. Ağır çekimde, kavanoz raftan kayıyor ve yere düşüyor. Ağzım dehşet içinde kocaman açılıyor, camın ve bulanık, keskin kokulu sıvının yere sıçramasını izlemekten başka yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

Elimi ağzıma götürüyorum ve yerde yuvarlanan şişmiş kafanın görüntüsünden gözlerimi kapatıyorum. Kör bir *gümbürtüyle* dolabın kenarına çarpıyor ve kusmamak için ağzımdan nefes almak zorunda kalıyorum.

İşler yeterince kötü değilmiş gibi, Venom yere atlar ve iğrençlik birikintisinin etrafından dolaşmaya dikkat ederek kafasına doğru bir hamle yapar.

"Lütfen, hayır," diye inliyorum, karnım dönerken ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Venom, *neden?*"

Sinirli bir *miyavlama* çıkarıyor ve kabarık poposunu başının yanında yere bırakıyor. Ben kıpırdamayınca birkaç kez daha ötüyor ve bir tıslama sesi çıkarıyor; bu sonuncusu nihayet dikkatimi çekiyor. İçimdeki tüm çığlıklara rağmen o iğrenç soluk kafaya doğru bir adım atıyorum, doğrudan ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi hemen yukarıda bir noktaya dikiyorum.

Venom uluyor, bir pençesini uzatıp kafasının arkasına vuruyor. Çığlık atıyorum, uzanıyorum ve onu o şeyden uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama benden kolayca kaçıyor.

"Miyav!" Venom kalçalarını kaldırarak başının etrafında döner.

"Neyin var senin?" Merak ediyorum, onu yakalamaya çalışıyorum ve yine başaramıyorum.

Venom pençesini kaldırıp kafanın kulağının hemen altındaki bir noktaya vuruyor ve işte o zaman fark ediyorum. Deride küçük bir çıkıntı, tıpkı Hayalet'in bileğindeki gibi.

Yedek anahtar bulundurulacak bir yer.

Ghost'un aramayacağını bildiği tek yerin burası olduğunu fark ettim. Venom'un her zaman izlediğini unutması dışında.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum, başını kaşımak için uzanıyorum. Venom cıvıldıyor, çıkışa doğru paytak paytak yürümeden önce ayak bileklerime sürtünüyor. *İyi işti.*

Kıkırdarak başımı sallıyorum, sonra yerde yatan soruna odaklanıyorum. Yapmak istediğim son şey buna dokunmak ama başka bir şeyim de yok.

seçim. İç çekerek mutfağa gidiyorum ve küçük bir soyma bıçağı alıyorum. Sonunda başıma döndüğümde parmak eklemlerim sapın etrafında bembeyaz oluyor ve boğazımda yükselen safrayı yutmak için mücadele ediyorum.

"Sen halledersin, Brett," diye fısıldıyorum yüksek sesle. "Bu sadece bir kafa. Kesilmiş, mumyalanmış bir kafa. Sorun yok." Çömeliyorum, karnım dönerken bıçağın ucuyla deriyi deliyorum. Yumru boyunca dikey bir kesik atıyorum ve küçük parçayı titreyen parmaklarımla bir sivilce gibi çıkarıyorum.

Deriden dışarı fırlıyor, yerde kayıyor ve uzak duvarda bir *çınlamayla* duruyor. Bıçağı yere bırakıp, küçük bezelye büyüklüğündeki anahtarı baş ve işaret parmaklarımla arasına sıkıştırıyorum.

"Sikeyim evet!" Heyecanımdan neredeyse küçük gri şeyi düşürerek tezahürat yapıyorum. Ön kapıya doğru koşuyorum, Ghost'un ayak seslerini dinlemek için kulağımı bir anlığına taşa dayıyorum. Ses gelmeyince boncuğu duvardaki küçük oyuga yerleştiriyorum, taş kapı sıyrılarak açılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tam çıkmak üzereyken, çivilerin döşeme tahtalarına sürtünme sesi dikkatimi çekiyor ve arkama baktığımda Rupert'ı görüyorum, büyük, tembel gözleri beni suçlayıcı bir bakışla sabitliyor.

"Geri döneceğim, söz veriyorum," diyorum, Rupert arkamda Ghost'u ararken kalbim sıkışıyor. "O benimle gelmiyor. Ama yemin ederim, bunun iyi bir nedeni var."

Rupert'ın üzgün yüzü kapanan kapının ardında kaybolurken, içimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Ama artık mantığımı dinlemek için çok geç.

Mucizevi bir şekilde, bulduğum anahtar Ghost'un kamyoneti için de işe yarıyor - ki bu iyi bir şey, bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Vahşi doğanın dolambaçlı yollarında çok yavaş sürdükten sonra nihayet ana otoyola çıktım, sonra da yolun geri kalanını şehre doğru sürdüm.

Bir saat sonra Jim'in evinin garaj yoluna giriyordum. Geçmişte birkaç kez yemek partileri ve iş arkadaşlarıyla kaynaşma seansları için buraya gelmişim - Jim'in böyle adlandırmayı sevdiği bir şey, ancak bunun sadece erkeklerin bir araya gelip ucuz birayla sarhoş olmaları için bir bahane olduğundan oldukça eminim. O zamanlar bu zorunluluktan nefret ediyordum, ama şimdi minnettarım, çünkü buraya gelmemin imkanı yok.

onunla konuşmak için karakola giderdi. Onun dünyasında ben son bir aydır kayıptım ve eminim büro benim bir anda ortaya çıkıp sorularını yanıtlamayı reddetmemi hoş karşılamazdı.

Umarım çıldırıp polisi aramaz. Anahtarları kontaktan çekip Jim'in ön kapısına doğru koşarken aklıma gelen düşünceyle irkiliyorum. Güneş çoktan ufkun altına inmiş, yani Jim işten eve dönmüş. Umalım da beni dinlesin.

Bej renkli ön kapısına vurmak için yumruğumu kaldırıyorum ama bir şey beni durduruyor. O garip, rahatsız edici duygudan sıyrılıp kapıyı üç kez çalıyorum, sonra yaklaşan ayak seslerini dinliyorum. Kilit klik sesiyle açılıyor ve kapıyı iterek açtığımda karşımda geniş gözlü, buruşuk bakışlı Jim'i görüyorum. Seyrelmiş kahverengi saçları, ellerini sürekli üzerinde gezdiriyormuş gibi dağınık ve gözlerinin altındaki koyu halkalar son zamanlarda pek uyumadığını gösteriyor, bu da gömleğinin düğmelerini tam olarak denk getiremediğini açıklıyor.

"Merhaba, Jim."

"*Brett,*" diye fısıldıyor, hayalet görmüş gibi bakarak. *Ah, keşke neler yaşadığımı bilseydin...*

"Sen çıldırmadan önce, ben oka-" Açıklamam Jim'in öne atılıp kollarını bana kocaman bir ayı sarılmasıyla kesildi. Açık ağzımdan bir çığlık dökülürken ayaklarım yerden kesiliyor ve ellerinin çıplak omuzlarımda durduğu yerde derim hemen bir ateş karıncası sürüsüne dönüşüyor. "J-Jim... Ben iyiyim, yemin ederim."

Beni duymuyormuş gibi kendine doğru çekiyor, vücudu beni endişelendirecek kadar titriyor. "Jim?"

"Sadece..." İç geçiriyor, yüzünü saçlarıma bastırıyor. "Bırak da sana sarılayım be kadın. Senin..." Sertçe yutkunuyor, anlamam için cümleyi bitirmesine gerek yok. Öldüğümü sanıyordu. *Hepsi* öldüğümü düşündü.

Gerçekler yüzüme çarparken üzerime bir suçluluk dalgası çöküyor. Buradaki insanlar benim için endişelenirken nasıl olur da hayatımı yaşar, harika vakit geçirirdim? Jim'in yüzündeki ifadeye bakılırsa kızgın değildi. Sadece çok rahatlamıştı.

"Brett, burada olmana ne kadar sevindiğimi bilemezsin," diye fısıldıyor ve birkaç dakika daha süren işkenceli sarılmanın ardından nihayet elini gevşetiyor. "İçeri gel. Bana her şeyi anlat."

Jim'i içeri kadar takip ederken bir suçluluk yumağı daha mideme iniyor, alt dudağımı dişlerimin arasına alırken dilimi metalik bir tat kaplıyor. Ne kadar kötü hissetsem de Jim'e *her şeyi* anlatamam. Ghost hakkında bildiklerimi bilseydi, onun serbest kalmasına izin vermezdi. Onu benim kadar tanımıyor ve bu şehirde olanların bir kısmını bile anlamıyor. Ona söyleyeceklerimin yeterli olması için dua etmeliyim.

Jim'in koyu deri koltuğuna çöküyorum, puro dumanının kokusu burnuma doluyor ve hapşırmama neden oluyor. Jim özür dilercesine gülümseyerek karşımdaki koltuğa oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor.

"Peki... neredeydin? Hayır, bekle-önce bana ne *olduğunu* anlat."

"Şey..." Jim'in gözlerinin içine bakamadan parmaklarımı kucağımda çeviriyorum. "Beni aldılar."

Jim başını sallar, çenesi gergindir. "Onlar...? Yapmadılar mı?" *Tecavüze* uğrayıp uğramadığımı sorduğunu fark edince, sonunda kocaman gözlerle başımı kaldırıyorum.

"Hayır! Tabii ki hayır." *Çünkü tamamen kendi rızamla oldu ve başıma gelen en güzel şeydi. Ama Jim bunu bilemez.* Devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Bana *kötü* bir şey olmadı. Sadece... kaçamadım."

"*Kaçırıldın*, Brett. Başına kötü bir şey geldi." Jim yumruğunu sıkıyor, bunu bana yapanın suratına indirmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyor. "Kimdi o?"

"Yapamam, bilmiyorum," diyorum, biraz fazla hızlı. Jim'in gözleri kısıldı ve daha da yaklaştı.

"Brett, bana anlatabilirsin. Artık kimse sana zarar vermeyecek. Ben buradayken olmaz."

"Dinlemiyorsun," diye iç geçiriyorum, parmaklarımı şakaklarıma masaj yapmak için kaldırıyorum. "Bana zarar vermedi. Benimle ilgilendi. Beni güvende tuttu."

"İşte Stockholm sendromu böyle konuşuyor," diyor Jim, sesi öncekinden çok daha yumuşak. "Brett, tatlım, sen uzun zamandır oradaydın. Onların kötü insanlar olmadığını *düşündüğünü* biliyorum ama öyleler. Bana sadece neye benzediklerini söyle, hepsi bu. Yarın sabaha kadar bir görev ekibi oluşturabilirim ve onları buluruz-"

"Jim, dur!" Kanepeden kalkıyorum, göğsüm hayal kırıklığıyla kabarıyor. "Bu... *kişi* kötü adam değil. Bana şehir hakkında, Sanctum hakkında bir şeyler anlattı. Onlar *gerçek*, Jim."

Başını sallıyor, yavaşça ayağa kalkıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, Brett."

"Evet, biliyorum!" Ağlayarak cebime uzanıyorum ve parmaklarımı annemin defterine doluyorum. "Bunu kanıtlayabilirim - bak! Annem de on yıldan uzun bir süre önce onları araştırıyordu. *Bu* yüzden öldürüldü, Jim. Çok fazla şey öğrendi ve Sanctum onu öldürttü. Bana yardım etmelisin, etmelisin... Jim?"

Jim başını eğiyor, omuzları gergin. Yüz ifadesini göremiyorum ama odanın havasındaki bir şey kelimelerimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Uğursuz bir şey.

"Bu işin peşini bırakamadın, değil mi?"

İstemsiz bir geri adım atıyorum, ancak doğrudan kanepeye çarpıyorum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sanctum'a bakmaktan kendini alamıyordun." Başını kaldırıyor ve ela gözlerindeki kötülük ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Sana daha fazla meslektaşımı gömmek istemediğimi *söylemişim*. Bak şimdi bana ne yaptırdın."

Ne yaptığımı anlamadan vücudum hareket ediyor, ama Jim'in elleri boğazıma dolanmadan önce ön kapıya doğru ancak bir adım atabiliyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor ve onun pençesinde çırpınıyorum ama arkamda durduğu için onu tekmeleyemiyorum.

"Beni rahat bırakmalıydın, Brett. Ne utanç verici," diye hırlıyor, ses tonu bana yapmak üzere olduğu şeyde utanılacak bir şey bulmadığını gösteriyor.

Bileklerini pençelerken görüşümü siyah noktalar kaplıyor ama çabalarımın hiçbiri onu etkilemiyor gibi görünüyor. Kalbim bir, iki kez atıyor ve sonra oda kararıyor.

Ve siyah bu kez beni yuttuğunda çok ama çok korkuyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EXORCISM

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EIVE

HAYALET

OLMASI GEREKENDEN DAHA UZUN SÜRE UZAK KALDIM. BENİM HATAM TAMAMEN Ön kapıdan içeri adımımı atar atmaz Rupert'ı tetikte ve girişin önünde dururken buluyorum. Bu onun her zamanki davranışlarından o kadar farklı ki, alarma geçip evi kontrol etmeye başladım. Bilgisayar laboratuvarına girdiğimde babamın kafasını yerde yatarken bulduğumda, onun gittiğini anlıyorum.

Nefes almakta zorlanırken dizlerimin bağı çözülüyor; bu evin havası artık Brett'in narin notalarıyla değil, buruk formaldehit ve ölümle dolu. Yüzüme doğru uzanıyorum, yere kayarken titreyen parmaklarımla maskeyi kaldırıyorum, ciğerlerim hala çalışmayı reddediyor.

O gitti. Gitti, gitti, gitti.

Eskiden kalbimin olduğu yerde kocaman siyah bir boşluk var ve kemiklerimin iliklerine kadar acı dalları fırlatıyor. Bu derin bir sızı ve eğer şansım olsaydı, göğüs kafesimi açıp tüm bu acıya neden olan kanserli parçayı pençeleyerek çıkarırdım. Rupert bir mızızlanmayla başını kucağıma koyuyor ve ben de bu acıdan başka bir şey -herhangi bir şey- hissetmek için çaresizce parmaklarımı kürkünde gezdiriyorum.

Başımı kaldırıyorum, gözlerimi pencereye sabitliyorum ve derin, eşit nefesler almaya odaklanıyorum. Aklımı kaybettim, biliyorum. Ve eğer bu duygudan sıyrılmanın bir yolunu bulamazsam, bir daha asla geri dönemeyeceğim. Zihnim kırılacak, milyonlarca küçük parçaya ayrılacak ve onları tekrar bir araya getirecek isteğim olmayacak. Bir daha olmaz. Bir daha asla.

Masanın yanında küçük ve siyah bir şey gözüme çarpıyor. Gözümü kırpmamdan daha hızlı bir şekilde odanın öbür ucuna fırlıyor ve bana doğru hamle yapıp pençelerini ceketimin ön kısmına batırdığında kıpırdamadan duruyorum.

"*Venom*," diye nefes alıyorum, titreyen elimi başına doğru uzatıyorum, birkaç yatıştırıcı hayvanın beni bırakması için yeterli olacağını umuyorum. Venom kulaklarını indiriyor, sivri beyaz köpek dişlerini göstererek güçlü bir tıslama çıkarıyor. *Ne yapıyorsun burada?* Der gibi görünüyor. *Ve anneme ne yaptın?*

Vahşi tüy yumağına bakıyorum, bulanık zihnim umutsuzca bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyor. Brett, Venom'u burada bırakmıştı - temelli ayrılacak olsa *asla* yapmayacağı bir şey. O küçük pisliği hayattan daha çok seviyor ve onun *burada* olması geri dönmeye niyetli olduğu anlamına geliyor. Eve dönmek için.

Tam göğsümdeki ağrı azalmaya başlamıştı ki, korkunç bir şey fark ettim: defteri birine göstermeye gitmişti. Ve eğer Brett'i tanıyorsam, bu kişi benim dışımda az da olsa güvendiği tek kişiydi - Jim Peterson.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, Rupert'ın Kevlar köpek yeleğini sıkıca bağladım, eyer çantalarını ihtiyacım olan tüm mühimmat ve aletlerle doldurdum. Brett'in hayatını kurtarmak için gerekli olan şeyler.

"Haydi, Rupert," diye sesleniyorum, maskemi yerine oturtuyorum ve peşimde kocaman beyaz köpekle ön kapıdan hızla çıkıyorum. Arabaya atladığında gözlerinde ölümcül bir parıltı var, dudaklarını yukarı çekip gırtlak yırtıcılarını dünyaya gösteren hafif hırıltıyla daha da güçleniyor. Bileğimi gösterge paneline bastırıyorum ve Peterson'ın evinin bulunduğu yere geldiğimde motor kükrüyor. Ormanın ağzına doğru ilerlerken aklımda tek bir şey var.

*Lanet olsun, Brett. Ben oraya varana kadar hayatta olsan iyi olur.
Eğer değilsen bütün şehir yanar.*

ŞEFLİK ALTI

BRETT

NEFES BORUM SANKİ BİRİ TIRTIKLİ BİR BİÇAK SOKMUŞ DA birkaç yüz kez döndürdüm. Başım da daha iyi değil, sanki kilolu bir fil beynimin üzerinde oturuyor ve etrafımdaki dört beton duvarı yüzdürüyor. Havayı metalik bir koku sarıyor, ağır bir çürüme ve ölüm kokusuyla karışarak ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor.

"Oh, güzel. Uyanmışsın."

Jim'in soğuk sesi kulaklarıma kadar geliyor ve sisi dağıtmak için gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. *Neden bağılıyım? Jim neden burada? Hayalet nerede?*

Son düşünce omurgamda bir şimşek çakmasına neden oluyor ve başımı kaldırıyorum -kollarım ve bacaklarım sandalyenin ayaklarına bağlı, çıplak karnım da koltuğun üzerinde düz duruyor- yani gerçekten hareket ettirebildiğim tek şey o.

"Jim? Ne yapıyorsun?" Korkuyu sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum. Korku beni öldürecek. Beynimi bulandırır ve onu lapaya çevirir. Eğer bundan kurtulmanın bir yolunu bulacaksam korkmamalıyım.

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi," diye mırıldanarak gölgelerin arasından çıktı. "Bu şekilde bağlandığında oldukça hoş görünüyorsun."

"Siktir git, sapık." Onun süslü deri mokasenlerine tükürdüm ve yüzüme bir tokat yedim. Beyaz bir acı yanağımdan yayılırken başım çınılıyor ve umutsuzca göz kırparak bulanıklığı gidermeye çalışıyorum.

"Oh, Brett. İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum. Senden gerçekten hoşlanıyorum, biliyorsun."

"Öyleyse kes şunu. Bırak beni gideyim. İçten içe iyi bir insan olduğunu biliyorum Jim. Bana karşı hep nazık oldun."

"Tabii ki öyleydim, seni küçük sümüklü velet," diye hırlayarak çizmesinin burnunu sandalyenin ayağına vurdu. "Her şeyi kabul etmen gerekiyordu. Ama *hayır-Küçük* Bayan Evangeline araştırmaya devam etmek *zorundaydı*. Yanlış sorular sormaya, yanlış insanları araştırmaya devam etti."

Başımı sallıyorum, aklım onun mantıklı düşünmesini sağlayacak bir yol bulmaya çalışırken yüzüyor. "Ne yapmam gerekiyordu? Soru sormak ve gerçeği öğrenmek benim *işimdi*. Senin de aynı şekilde olduğunu biliyorum Jim. İyi bir şey yapmak istiyorsun, biliyorum. Seninle ilgili her ne varsa, bunu çözebiliriz! Sana yardım edebilirim! Günün sonunda aynı şeyi istiyoruz!"

"Tanrım, gerçekten de çok sıkıcısın," diye gözlerini devirdi Jim, normalde yakışıklı olan yüz hatlarını çirkin bir alaycılıkla buruşturarak. "İkimiz de aynı şeyleri istemiyoruz. Ben Sanctum'un bana maaş çekleri göndermeye devam etmesini istiyorum, sen ise tüm bunları durdurmak istiyorsun. Gördüğün gibi Brett, gerçekten gitmen gerekiyor."

Jim'in zalim gözlerine bakarken başım ağrıyor - bir zamanlar bana çok değer veren gözlerine. Hepsi bir yalan mıydı? *Her şey* yalan mıydı?

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldıyorum, gözlerimin kenarlarından haince yaşlar süzülüyor. "Beni incitmek istemediğini biliyorum."

"Belki de değil," diyor Jim, kayıtsız tonuna eşlik eden bir omuz silkmeyle. "Ama yapılması gereken bu. Sen sadece çok meraklıydın ve merak *her zaman* kediye öldürür." Jim paslı bir masaya doğru yürüdü ve küçük gümüş tepsinin üzerinde duran çok sayıdaki kesici aletten birini aldı. "Çabucak yapacağım. Birinin acı çekmesini izlemek bana hiç zevk vermiyor."

"Ne kadar farklıyız, Peterson." Gölgelerden yankılanan mekanik ses kalbimin uçuşa geçmesine neden oluyor.

Hayalet.

"Sana ait olmayan bir şeyi aldın," diyor Ghost, adımları beton zemine çarpan silah sesleri gibi yaklaşırken. "*Bana* ait bir şeyi aldın."

Jim aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeymiş gibi görünen sesin kaynağını bulmaya çalışarak başını sağa sola çevirdi. "Sen de kimsin lan?"

"Bir gölge. Bir kabus. Geceleri ortaya çıkan uğursuz şey. Ne et, ne kan, ne de fikir." Sol tarafta koyu çelikten bir parıltı gözüme çarpıyor ve bana doğru baktığından hiç şüphem yok. Hayalet ışığa doğru adım atıyor, 1.80'lik boyuyla küçük bodrumda uğursuz bir alamet gibi yükseliyor. O

siyah ovalini Jim'e doğru savuruyor, Jim de

öfkесinin ağırlığı. "Ben maskeli bir adamım. Ve yaşayan gözlerinizin gördüğü son şey ben olacağım."

Jim bir adım geri çekilir, Hayalet'i görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Hakkını yemeyelim, önceki cesaretinden eser kalmamıştı. Belli ki neyle karşı karşıya olduğunu biliyor ve bu da onun sinmesine neden oluyor.

"Bana başka *sorusu* olan var mı Jim?" Ghost soruyor, Jim'in arkasından bir silaha uzanmasını izlerken başı hafifçe yana eğiliyor. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Siktir git," diye hırlıyor Jim, sanki davasına yardımcı olacakmış gibi büyük bir tırtıklı bıçak kullanıyor. "Seni *indireceğim* Fantom. İkinizi de öldürdüğümü söylediğimde Madam'ın yüzünü görebiliyorum." Jim başını sallıyor, ela gözleri kocaman ve içinde büyüyen deliliği gösteriyor. "Evet, yapacağım şey bu. Övgüler alacağım! Bir kahraman olacağım! Ben-"

Gök gürültüsünü andıran bir homurtu ortalığı dolduruyor ve Jim'in saçmalıklarının geri kalanını kesiyor. İkimiz de ne olduğunu anlayamadan, büyük ve beyaz bir şey Jim'in solundan ona doğru uçuyor. Bıçağını yaklaşan düşmana doğru çevirmeye çalışıyor ama yeterince hızlı değil. Rupert o büyük, salyalı çenesini Jim'in bileğine kaptırınca bıçak yere çarpıyor ve odayı bir *çatırtı* dolduruyor.

Jim acıdan dizleri bükülürken kanlı bir çığlık atıyor ama Rupert daha yeni başlıyor. Jim'in işe yaramaz, kanlı bileğini bırakarak boynuna saldırıyor ve Jim gözünü kırpamadan o güçlü çenesini şahdamarına geçiriyor.

"Hayır, Rupert!" Ghost bir adım atıp Rupert'ın siyah yeleğinin arkasındaki kolu tutarak emrediyor. "Onu canlı bırakıyoruz, şimdilik."

Hayalet cebinden hançerini çıkarmadan önce Jim tam bir saniye rahatlamış görünüyor. Hançeri havaya kaldırıp kabzasını Jim'in şakağına, onu bayıltacak kadar sert bir şekilde indiriyor. Jim yana doğru yığılınca Ghost doğruldu ve bana doğru koştu, çömeldi ve başımı avuçlarının arasına aldı.

"*Brett, sevgilim,*" diye fısıldıyor, bana daha yakından bakmak için maskesini yüzünden çekerek. "Brett, iyi misin? Sana dokundu mu? Kanaman var mı-"

"*Hayalet.*"

Gözlerimin içine bakarken vücudu donup kalıyor, soluk gözbebekleri herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını araştırıyor. "Benim için geldin."

"Tabii ki yaptım," diye mırıldanarak alnımdaki bir tutam saçı geriye doğru tarıyor. "Başka ne yapabilirdim ki?"

"Ama ben kaçtım. Bana söylediğinde gittim-"

"Şşşt," diye mırıldanıyor, dudaklarını alnıma yerleştiriyor. "Yardım etmeye çalışıyordun. Benim hatamdı. Jim hakkında şüphelerim vardı ve bunları seninle paylaşmadım. Bu *benim* hatam, Brett."

"Ama..."

"Bunu duymak istemiyorum," diye homurdanıyor ve yumruğunu başımın arkasına doğru sıkıyor. "Eğer bunu gerçekten telafi etmek istiyorsan, tek bir şey istiyorum."

Gözlerim irileşiyor ve Jim'in cansız görünen bedenine bakıyorum, içimdeki bir parça *tam olarak* ne olacağını biliyor. "Yapamayız! Kelimenin tam anlamıyla orada."

"Ve?" Ghost başparmağını yüzümde hafifçe gezdirerek mırıldanıyor. "Seni böyle bağlı ve çaresiz görmek beni çok sertleştiriyor. Ve onun orada oturup onu öldürmemi beklediğini bilmek-" Ghost'un sesi, ağzından yüksek sesli bir inilti dökülürken kesiliyor. "Aman Tanrım."

Ghost'un fermuarını hafif bir hışırtı sesi takip ediyor ve sikiinin başı girişimi okşuyor, ileri doğru kayarak tepemdeki sinir demetini okşuyor ve sonra tekrar girişime dönüyor. O alçak elektrik uğultusu içimden yayılıp zihnimi bulandırırken ve kanımı ısıtırken amım sulanıyor.

Ghost içime girerken haykırıyorum, bilinçsiz, kanlar içindeki Jim'in görüntüsüne karşı gözlerimi kapamaktan başka bir şey yapamıyorum. Bu o kadar yanlıştır, o kadar ahlaksızca ki, yine de bu onu daha da ateşli yapıyor. Ve ışıktan saklamaya çalıştığım o hastalıklı küçük parçam bunu *seviyor*. *Can atıyor*.

"Ona bak, sevgilim," diye homurdanıyor Ghost, kalçaları her güçlü itişte kıcımlı tokatlıyor. "Eminim seni gördüğünden beri sana bunu yapmak istiyordur. Bahse girerim aylardır her gece o güzel küçük amcığının hayalini kuruyor, seni bu hale getirmek için can atıyordur."

Yüzünü kulağıma yaklaştırmak vuruşları yavaşlıyor, kendini tutma çabasıyla nefesi kesiliyor. "Ama artık *benimsin*. Değil misin?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki çaresiz yumruyu geçip konuşamıyorum. Ghost geriye uzanıyor ve kıcıma yıldızları görebileceğim kadar sert bir tokat atıyor, nefes almama fırsat vermeden üç tokat daha atıyor.

"Bu senin cezan, sevgilim. Belki bir dahaki sefere kaçarken iki kere düşünürsün," diye hırlıyor, avucunu boğazıma sarmak için uzandığında içindeki canavar savaşı kazanıyor. Boğazımın iki yanından sıkıyor.

Boynum, beynime giden kan akışını kesiyor ve odanın dönmesine neden oluyor. Geriye doğru eğildiğimde ipler derimi geriyor, zihnim daha önce hiç fark etmediğim bir renk ve his karmaşası içinde. Kırmızı, pembe ve parlak, parlak beyaz girdaplar göz kapaklarımın arkasında en güzel aurorada parlıyor.

Ben boşalırken duvarlarım Ghost'un sikinin etrafında geriliyor, inlemelerimin sesi Jim'in yerdeki yığılı pozisyonundan kıpırdanmasına neden oluyor. Gözünü açıp Ghost'un arkamdan bana çarpışını izlerken ağzı kocaman açıldığında yüzüm ısınıyor. Kısıtlamalara karşı direniyorum, ama kesinlikle hiçbir şey yapmıyor ve Jim'in izlediği gerçeği Ghost'un daha da sertleşmesine neden oluyor.

"Siktir, Brett," diye inliyor Ghost, sikini duvarlarımın arkasındaki o hassas noktaya çarparak. "Ona bir bak. Ne kadar zavallı olduğuna bak. -Sikilmeni izlemeye zorlandım. Boşalmanı, tohumlarımla dolmanı izlemeye zorlandım."

Jim bir tür mırıldanma sesi çıkarır ve üst yarısını yerden itmeye çalışır, ancak büyük sarsıntısından dolayı yana düşer. Kıvranıp durur ama ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü kendine gelemmez. Sonunda geriye doğru yığılıyor, Ghost'un beni sikmesini izlerken gözleri kıskançlıktan parlıyor.

"Ne iyi bir küçük horoz fahişesi," diye nefes alıyor Ghost, acımasızca arka duvarlarıma çarpıyor. "Benim için gel, sevgilim. Benim sikime boşalırken ne kadar güzel olduğunu göster ona."

İşaret üzerine duvarlarım onun etrafında geriliyor ve damarlarımda kızgın bir ateş dolaşıyor. Vücudum iplere karşı sarsılırken başım geriye doğru eğiliyor, Ghost'un acımasız darbeleri zevkimi ortaya çıkarıyor ve beni yeni bir zirveye gönderiyor.

Oda dönmeyi bıraktığında Jim'in yarı çömelmiş, ağzını hafifçe aralamış bir halde yüzüme baktığını fark ediyorum. Ghost bir kez, iki kez daha pompalıyor ve siki zonklarken kalçalarını bana doğru çarpıyor, tohumunu içimin en derin kısımlarına boşaltıyor.

"Siktir, sevgilim," diye inliyor Ghost, son zevki de onu terk ederken vücudu bana karşı titriyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

"Bu ne *cüret!*" Jim gürlüyor, bize doğru hamle yaparken gözlerinde çılgın bir parıltı var. Ghost beni çekmiyor, sadece hançerine uzanıyor ve bileğinin bir hareketiyle Jim'in uzanmış eline saplıyor. Jim'in çılgılığı küçük odada yankılanıyor ve Ghost'un kahkahasının alçak, mekanik sesiyle karışıyor.

Ghost üzerime eğiliyor, maskeli yanağını boynumun kıvrımına bastırıyor ve derin derin nefes alıyor. "İçinde dölüm varken kokunu seviyorum. Sanki vücudun benim tarafımdan yetiştirilmek için yalvarıyor."

Ghost eldivenli elini kıvrımlarımda gezdirip iki parmağını kullanarak serbest bıraktığı şeyi tekrar içime iterken yüzüm alev alev yanıyor. Onları orada tutarken yüzümün yan tarafına sokuluyor, maskesindeki ses kutusundan alçak, tatmin edici bir uğultu yayılıyor.

"Hayalet," diye inliyorum, derim ip yanığı yüzünden sıcak ve yırtık. "Hayalet, yapmak zorundayız-"

"Kapa çeneni ve bırak da seninle eğleneyim," diye homurdanıyor Ghost, parmaklarını beni çıldırttığını bildiği noktaya doğru kıvrarak. "Solucan bekleyebilir."

Gözlerim şu anda bıçak yarasından dolayı tekrar bayılmış olan Jim'e kayıyor ve gördüğüm manzara karşısında bir homurtu çıkarıyorum. Ghost'un hançerinin tam ortasına saplandığı yaradan küçük bir kan birikintisi damlıyor. *Pislik herif hançeri çıkaracak kadar bile kendine gelemiyor. Ne ezik ama.*

"Hmm," diye mırıldanıyor Ghost, elini benden çekip kaygan parmaklarını dudaklarımın arasına yerleştirerek. "Em," diye emrediyor. "Bir damlasını bile ziyan etme." Tuzlu, tatlı tat ağzımı doldururken dilimi parmaklarının etrafında döndürerek emiyorum. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, tatmin olunca elini ağzımdan çekiyor. Doğruldu, beni yerimde tutan ipleri nazikçe çözmeden önce pantolonunu geri çekti.

Birkaç dakika sürüyor ama bağlar çözüldüğünde rahat bir nefes alıyorum, parmaklarımı esnetiyorum, kan tekrar uzuvlarıma hücum ediyor. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diye inliyorum, serin hava kollarım ve baldırlarımdaki ip yanığını yatıştırırken başımı geriye atıyorum.

Ghost beni kollarının arasına alıyor, başımın tepesine sokuluyor ve açıkta kalan her santim derimi okşuyor. Bodrum merdivenlerine doğru ilerliyor ve ben telaşlı bir bakışla yukarı bakıyorum.

"Peki ya Jim?" Arkama bakmaya cesaret ederek soruyorum. Hâlâ yerde baygın yatıyor, kan gölü her geçen dakika daha da büyüyor.

"Onun icabına bakacağım," diye söz veriyor Hayalet, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ana kata geri dönerken. "Ama önce senin *güvende* olduğundan emin olmalıyım."

YEDİNCİ ŞAFT

HAYALET

BRETT'I KAMYONUN YOLCU KOLTUĞUNA OTURTTUKTAN SONRA

Jim'in karnı üzerinde sürünerek işkence masasına doğru gittiği bodruma geri dönüyorum. Alay ederek gözlerimi deviriyorum ve işe yaramaz insan çöpüne doğru ilerliyorum. Ceketimin cebine uzandığımda gözleri merhamet çılgınlıkları atıyor, sonra yatıştırıcıyı damarına saplarken kararlılıkla sertleşiyor. Birkaç dakika içinde gözleri başının arkasına yuvarlanıyor ve bedenini omzuma atarken tiksintiyle homurdanıyorum.

Jim'in cesedini içeri atarken kamyonun kasası eğiliyor ve Brett telaşla arkasına bakıyor. Ona parmaklarımı hafifçe salladım, sonra muşambayı Jim'in cesedinin üzerine sabitledim.

Kamyoneti ana yola çıkarırken Brett'in eli benimkini buluyor, profilime gizlice bakarken koyu mavi gözleri endişeyle doluyor. Planımı ve Jim'i neden yanımda götürdüğümü bilmek istiyor. Doğrusu, tek bir nedeni var. Normalde onu burada öldürür ve bu işi bitirirdim ama Brett'e zarar verdi. *Benim Brett'imi.*

Bunun için, ölümünü güzel ve yavaş yapacağım.

Damla... Damla... Damla...

Jim'in göz kapakları seğirirken beyni bilincini yeniden kazanmak için savaşıyor, alnına sürekli damlayan su katalizör oluyor.

Jim vücudunda dolaşan sakinleştiriciye karşı savaşıırken, ben de bir an için yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Jim şu anda bir sandalyeye bağlı ve başını arkaya yatırmış durumda, üzerindeki düzenek alnına yavaşça buzlu su damlatıyor. Bu bir tür beyaz işkence ve *acı* verici olmasa da insanı çıldırtma kapasitesine sahip.

"N... neredeyim ben?" Jim'in ağzı kelimeleri bulmakta zorlanıyor, yanaklarına bir tomar misket tıkanmış gibi yaralanıyor. Başını kaldırmaya çalıştı, ama gözlerindeki kalın deri kayış bunu imkânsız kılıyordu.

"Merhaba?"

İşkence odamın taş duvarlarında ürkütücü bir kıkırtı çınlıyor, sesler Jim'in kemiklerinde yankılanıyor ve titremesine neden oluyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye fısıldıyor, bileklerini ve bacaklarını sandalyeye bağlayan kelepçelere karşı umutsuzca direniyor. "Lütfen, Tanrım, bana yardım et."

"Tanrın seni burada bulamaz," diye tükürüyor o korkunç ses, her hecesine zehir katarak. *"Ve eğer bulabilseydi, yapmak üzere olduğum şey için beni överdi."*

"Hayır! Lütfen, yapma!" Jim soluk soluğa, göğsü kabararak o yavaş damla... damla... damla... devam ediyor. "Lütfen. Her şeyi yaparım!"

"Artık çok geç." Odamın bir ucundan öbür ucuna yürüyorum, cihazın başında durup tepeye doğru küçük bir düğmeyi çeviriyorum. Elektrikli ısıtıcı ateşleniyor ve birkaç dakika içinde Jim'in alnına kaynar su damlıyor.

Çığlıkları odayı dolduruyor, tatmin duygusu içime işlerken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Evet. Bu daha iyi. Bu doğru hissettiriyor.

"Dur!" Jim yalvarıyor, yüzü çığlık atmaktan kıpkırmızı. Kaynayan damlalardan alnında küçük kabarcıklar oluşuyor, her saniye daha da büyüyor ve daha acı verici görünüyor. "Lütfen, dur!"

Musluğa uzanıyorum, akışı hızlandırmak için kadranı hafifçe çeviriyorum. "Sevgilim Brett'in yüzüne *tükürdüğün* o geceyi unutmadım. Sana bunu nasıl ödetmek istediğimi düşünerek birçok geceyi uyanık geçirdim," diye düşünüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun? Ben asla-"

"Maskeli baloda," diye homurdandım. Jim'in çığlıkları, kaynar su yüzüne dökülüp gözlerini kapatırken, burnuna ve ağzına sıçrarken boğuluyor.

Jim'in kabarmış ağzından boğuk, hayvani çığlıklar dökülüyor, dudaklarının etrafındaki deri kararmış ve bir parça kızarmış mahi gibi sızıyor. İstiyorum ki

Tanınmaz bir et yığınınına dönüşene kadar akışı devam ettirin, ama daha fazla alırsa kendi ciğerlerinde boğulacağını biliyorum.

İç çekerek musluğu kapattım ve Jim'in çiğ derisi havaya maruz kaldığında boğuk bir nefes almasını sağladım. *Daha iyi değil, değil mi dostum?*

Acı seslerine kulak tıkayarak Jim'in gövdesini ve başını sandalyeye bağlayan kayışları çözüyorum, sonra da kol ve bacaklarındaki bağları çözmeye çalışıyorum. Serbest kalır kalmaz, acıdan kıvranarak yere yığılıyor, bana karşı koyamayacak ya da bundan sonra olacakları durduramayacak kadar çok acı çekiyor.

İşkence masama doğru ilerleyerek neşterimi ve kalın bir ip yumağını alıyorum, Jim'e dönüp ipi ayak bileklerine bağlamadan önce keskin nesneyi cebe atıyorum. Kıpırdanmaya çalışıyor ama sonunda tek yaptığı yüzünü sert taş zemine vurmak oluyor.

"Lanet olsun, Jim. Bu leke bırakacak." Ayağa kalkarken gözlerimi deviriyorum, ipin ucundan tutup tavana bağlı çelik kaldıraç sistemine geçiriyorum. Makinenin yan tarafındaki kırmızı düğmeye basıyorum ve Jim'in bedeni yavaşça havaya yükseliyor. Kan yüzüne hücum ederken çığlık atıyor, açık yaralarından yere akıyor.

Damla... Damla... Damla...

Bu ses midemi bulandırıyor ve neşteri çıkarıp kafası yerden bir karış yukarıda sallanan Jim'e doğru yürüyorum. Çömelerek bıçağı gözlerinin önünde döndürüyorum ve önümüzdeki bir saat boyunca acı çekmesine neden olacak alete iyice bakmasını sağlıyorum.

"Hazır mısın, Jim?"

Jim başını boş yere sallıyor, bıçağı gözüne bir santim yaklaştırdığımda irkiliyor. Bir kıkırdamayla doğruluyorum ve bıçağımın ucunu Jim'in ayak bileklerindeki deriye doğru yaklaştırıyorum.

"Söyle bana Jim. Deri yüzme konusunda hiç tecrüben var mı?"

Başını sallıyor, kabarmış dudaklarından işe yaramaz çığlık sesleri yükseliyor. İçimi çekiyorum, bıçağı doğru açıda tutmak için tutuşumu ayarlıyorum. "Bu oldukça ilginç bir işkence şekli. Gördüğünüz gibi, bir insan baş aşağı durduğunda, kan vücudunun üst kısmına, beyin, akciğerler ve kalp gibi önemli yerlere doğru akar. Düzgün yapılırsa, bir kişi derisi yüzülene kadar yaşayabilir. Ancak benim tecrübelerime göre, çoğu insan yüzüne geldiğimde ölüyor..." Jim'in dehşete düşmüş gözlerine bakıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Ama hepsi değil."

Jim'le işim bittiğinde vücudum tükenmişti. Dik taş basamakları tırmanarak ana kata çıkıyorum, vicdanım bana ağır geliyor. Jim rapor vermediğinde, Madam ona karşı geldiğimi anlayacak. *Bu da savaş demek.*

Eldivenli ellerime bakıyorum, deriyi kaplayan kan miktarı yüzünden hafifçe kahverengileşmiş. Sık sık farklı bir hayatın, sakın bir hayatın nasıl olacağını merak etmişimdir. Ama bu olasılık bana o kadar uzak geliyordu ki, hayal etmeye bile cesaret edemiyordum. Hayatım boyunca duygularımı bastırarak, insanlığım pahasına benden ne istenirse yaparak yaşadım. Daha önce sevmek *kapasitem* olduğunu hiç bilmiyordum. Brett'ten önce.

şimdi, onunla bir hayat şansı için her şeyi yapacağımı biliyorum. Eğer ona sahip olabileceksem bu şehri yakıp yıkabilirim, hatta tüm dünyayı dumanı tüten bir moloz yığınının çevirebilirim. Kokla onu. Tadına bak.

Dokun ona.

Orion'un meraklı mavi gözleri benimkilerle buluşup kaşlarını sessiz bir soruyla kaldırdığında düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Bitti." İç çekiyorum, yaklaşıyorum. "Çok iyi mücadele etti."

"Yardım etmeme izin vermediğine hâlâ inanamıyorum," diyor Orion, suratını asarak ayak parmağını yere vurarak. "Derileri sevdiğimi biliyorsun."

"Öyle diyorsun ama onlar için sabrın yok," diye homurdanarak banyoya doğru ilerliyorum. "Brett uyandı mı?"

"Hayır. Yatağında Venom ve Rupert varken sızdım." Kaşlarını oynatıyor, yüzünde sinir bozucu bir sırıtma var. "Kulaklığımı çıkarayım mı?"

"Ne istersen yap," diye mırıldanıyorum. "Sadece onu rahatsız etme. Uzun bir gün geçirdi."

"Bu hafif kalır."

Kıkırdarak banyoya giriyorum ve aynada kanlı takım elbiseme bakıyorum. Kırmızı çizgiler kollarımı ve göğsümü kaplıyor, bazı sıçramalar da maskeme bulaşmayı başarıyor. Omuzlarımı kaplayan ince ipek buruşuk görünüyor ve ceket astarının etrafında birkaç yırtık dikiş var.

Soyunup kıyafetlerimi odanın köşesindeki bir yığının içine atarken derin bir iç çekiyorum. *Onları saklamanın bir anlamı yok. Hiçbir kuru-*

temizlik faturası bunların lekelerini çıkarabilir. İyi bir takım elbiseyi kaybettiğim için başımı sallıyorum ve tam duşa girmek üzereyken kapı gıcirtısı kulağıma geliyor.

Arkama bakıyorum ve Brett'in safir gözleri benimkilerle buluşunca kalbim yerinden fırlıyor. Ağzının kenarında minik bir gülümseme oynuyor ve bakışlarımı onun işaret ettiği yere çevirdiğimde sikim dikkat kesiliyor.

"İyi uyudun mu?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Brett'in üzerinde benim uyku tişörtlerimden birinden başka bir şey yoktu, etek ucu hemen üzerinde duruyordu.

dizlerini ve lezzetli bacaklarını açıyor.

"Sayılır," diyor, banyoya girip kapıyı kilitlerken sesi yumuşak. "Neler olduğunu düşünüp durdum ve ben..."

Göğsüm sıkışıyor. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Niyetim asla bu değildi-"

"Hayır, o değil," diye mırıldanıyor, kirpiklerinin arasından yukarı bakarak. "Ne kadar... ateşli olduğunu düşünüp durdum."

"Sıcak mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Daha önce hiç benim için bir erkeğe işkence eden biri olmamıştı. Bu hoş bir şey."

Kıkırdıyorum, alnımı onunkine yaslamak için eğiyorum. "Ortağın için üzgün değil misin?"

"Ne? Beni öldürmeye çalışan pislik mi? Siktir et onu," diye homurdanıyor, göğsüm kahkahalarla titrerken merakla yukarı bakıyor.

"Güzel. Bana kızgın olman işleri kesinlikle daha da zorlaştırırdı."

"Nasıl yani?" diye soruyor, gözleri meraktan kocaman açılmış.

"Dün gece... Jim'le... Madam artık onun tarafında olmadığımı biliyor. Hayatımızın geri kalanında peşimizde olacak - ta ki ben onu ilk önce bitirmenin bir yolunu bulana kadar."

"Ve?"

"Ve... Birinden yardım aldım. Başka bir seçeneğim olsaydı, onu dahil etmezdim, ama..." İçimi çekiyorum, yataktan kalkıp Brett'in yüzüne dönüyorum. "Sanctum karargâhı hakkında içeriden bilgi sahibi birine ihtiyacım var. Madam'ın kişisel koruması olarak çalışmış biri."

Dik oturur ve çarşafı göğsünü örtecek şekilde yukarı çeker, "Kim?"

O bunu söyler söylemez ön kapı gıcırdayarak açılır. Rupert kapının yanındaki yerinden sığıyor ve kulaklarıyla iki keskin havlama sesi çıkarıyor

geri tutturulmuş. Oyuncak ayının bu davranışı o kadar alışılmadık ki Brett alarma geçiyor ve çarşafı can simidi gibi tutuyor.

Sadece iç çekiyorum, son bir kez daha yenik bir şekilde baktıktan sonra maskesini yüzüme sabitliyorum.

"Bence kendiniz görseniz daha iyi olur."

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

BRETT

RAHAT GRI EŞOFMAN TAKIMIMI GIYDIKTEN SONRA GHOST

ve beni oturma odasına götürüyor, Rupert ve Venom da peşimden geliyor. Havada belli belirsiz bir melodi var, odaya yaklaştıkça daha da yükseliyor. Sone, taş duvarlarda rahatsız edici bir şekilde yankılanıyor ve melodi yavaşlayarak ciddi bir emeklemeye dönüşürken huzursuzluk hissimi artırıyor.

Büyük, dairesel odaya giriyoruz ve gözlerim kuyruklu piyanonun başında oturan takım elbiseli yabancıya takılıyor. Uzun, kemikli parmakları fildişi tuşların ü z e r i n d e dans ediyor, tüylerimi diken diken eden unutulmaz tonlar çıkarıyor. O çalarken içeri girdiğimizi fark etmemiş gibi görünüyor ama ben ona doğru bir adım atmaya kalktığımda Ghost bir kolunu uzatarak beni yerimde tutuyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama o sadece başını sallamakla yetiniyor ve elini önündeki kenetlenmiş pozisyona geri getirerek şarkının bitmesini bekliyor. Son nota çalınana kadar saatler geçmiş gibi geliyor.

Adam parmaklarını tuşlardan kaldırdığında, başka bir sonsuzluk.

Adam bize doğru dönüyor ve o yüzü olmayan siyah maske ortaya çıkınca nefes nefese kalıyorum. *Tıpkı Ghost'unki gibi bir maske.*

"Sen-sen..." Zihnim allak bullak olmuş bir halde titrek bir parmağımla maskeli adamı işaret ediyorum. "Sen-"

"Bir Hayalet," diyor banktan kalkıp bize doğru süzülerek. Hareketleri sanki suyun içinde yürüyormuş gibi, son derece kontrollü ve sessiz. "Emekli olmuş biri. Tapınak sadece bu kadarına izin veriyor.

Bir seferde çok sayıda kişi aktif olabilir. *Güvenlik* amacıyla," diye ekliyor ve maskesini Ghost'a çeviriyor. "Bu doğru mu? Onları gerçekten ortadan kaldırmayı mı planlıyorsun?"

Hayalet başını sallıyor, eli hafifçe bükölüyor. "Evet. Öyleyim."

Adam tamamen hareketsizleşiyor, o siyah oval Hayalet'in yüzüne sabitleniyor. Sonra sürpriz bir şekilde, gürültölü bir kıkırdama duvarlarda yankılanıyor.

"Deli olduğunu biliyordum ama *gerçekten* deli olduğunu düşünmemiştim." Adam başını sallıyor. "Senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Yatak ısılatan bir pislik olduğun zamanlarda bile."

Hayalet hırlıyor, tehditkâr bir adım atıyor. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Omuz silkiyor, Ghost'un sesindeki öölümcöl tondan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Öyle olmasaydım burada olmazdım."

"Hayalet mi? Kim bu?" Sesimi olabildiğince alçak tutmaya çalışarak fısıldıyorum.

"Benim adım Maverick," diyerek öne çıkıyor ve elini bana uzatıyor. Ben daha elini tutamadan Ghost beni geri çekiyor ve elini göz açıp kapayıncaya kadar tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Tanrım, evlat. Neyin var senin?"

"Bana öyle deme amına koyayım," diye mırıldanıyor Ghost, bir kolunu koruyucu bir şekilde belime dolayarak. "Ve ona dokunma."

Maverick ellerini kaldırır. "Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum, *evlat*."

Bu yabancı, Ghost'un eski adını alaycı bir şekilde kullanırken damarlarımda bir öfke dalgası kabarıyor. Onun çocukluğu hakkında bildiklerim beni hasta ediyor. Beni öfkelendiriyor. *Canımı yakmak istiyorum-*

"Ah! Bu da neydi böyle?" Maverick boğuk bir sesle avuçlarını kasıklarına doğru uzattı. Şaşkınlıkla ona diz çöktürdüğüm yerden yere inen bacağıma bakıyorum. *Bunu yaptığımı fark etmemiştim...*

Ben cevap veremeden Ghost önüme çıkıyor, eli hançerinde, çömelmiş vaziyette. "*Aklından* bile geçirme-"

Maverick yavaşça doğrulurken, "Sakin ol," dedi. "Misilleme yapmayacağım. Sadece beni vurmayı başarmasına şaşırdım."

Ghost başını çevirip bana baktı. "İşte benim kızım."

Yüzümü Ghost'un sırtına bastırırken yanaklarım alev alev yanıyor, Maverick'in üzerimdeki etkisini görmemesi için bariyere şükrediyorum. *Çünkü bu utanç verici olurdu...*

Maverick kıkırdıyor, yarasını çoktan unutmuş gibi görünüyor. "Elma

ağaçtan uzağa düşmez. Jane de taşaklarımı patlatırdı."

Annemin adını duyunca donup kaldım. "Bekle, sen Maverick *misin?* Annemin notlarındaki Maverick gibi mi?"

Maverick'in omuzları gerilir ve yüzü yana döner. "Evet. Anneni iyi tanırdım. Bu dünyadan çok erken ayrıldı."

Ghost kenara çekiliyor, kolunu belime doluyor ve beni nazikçe öne doğru itiyor. "Bence siz ikiniz biraz konuşmalısınız... yalnız," diye ekliyor şaşkın bakışlarına. "Saldırıyı daha sonra planlayabiliriz... Annen hakkında soruların olduğunu biliyorum Brett. Bunları senin için yanıtlayabilecek tek kişi Maverick."

Sertçe yutkunuyorum, dikkatimi karşımdaki maskeli adama çevirmeden önce Ghost'a kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye mırıldanıyor, eli yanında hafifçe esniyor. Hayalet bu harekete sertçe bakıyor, sonra mutfığa doğru süzülüyor. Köşede kaybolana kadar arkasını izliyorum, içimdeki endişe yumağı artık ben ve garip maskeli adam gerçekten yalnız olduğumuz için büyüyor.

"Onun gözlerini almışsın."

Sesinin tonu o kadar hüznü, o kadar pişmanlık dolu ki göğsüm sıkışıyor. "Ben... bunu duymayalı uzun zaman oldu."

Başını sallıyor, eli tekrar esniyor. "Sanırım öyle. Jane çok fazla insanla arkadaşlık etmedi. Beraber olduğu kişiler de artık bu dünyada değiller, böyle bir bağlantı kurmaları mümkün değil."

Eşofmanımdan sarkan bir ipliği koparıyorum, kelimelerimi kaybediyorum. Ghost, Maverick'le konuşmamı istiyordu, muhtemelen bir kapanış için ama şimdi bu fırsatla karşı karşıya kaldığımda, tüm kelimelerim, duygularım kurumuş gibi görünüyor.

Maverick bana doğru temkinli bir adım atıyor. "Onun hakkında konuşmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Benim için de yıllar geçti ama ölümünün anısı ilk günkü kadar derin. Keşke ben..." duraklıyor, bakışları ana pencereden içeri süzülen ışığı takip ediyor. "Keşke bu dünyada onun için bir yer açabilseydim."

"Günlüğündeki bazı yazıları okudum," diye fısıldıyorum, yavaş bir adım atarak. "Ona değer verdiğini görmek çok kolaydı."

Maverick neredeyse belli belirsiz başını sallıyor, daha önceki tüm kabadayılığı ondan bahsedilince yok oluyor. "Onu sevdim." Detay vermesini bekliyorum ama bu konuda başka bir şey söylemiyor.

"Hudson'ı biliyor muydun? Biliyor muydun...?" *Onun yerine onu sevdiğini biliyor muydun?*

Başka bir baş sallama. "Bununla yaşamaya razıydım. Ama ihanetini keşfettiğimde... onu nasıl sattığını. Ona ne yaptıklarını..." Sanki onun cansız, şekli bozulmuş bedenini hatırlamaktan kurtulmak istercesine başını sallıyor. "Sonraki ayımı Hudson'ı sona saklayarak bu işe karışan her piçin izini sürerek geçirdim. Jane'e yaptıkları yüzünden onun işini bitireceğimi bildiği için saklanıyordu. Ghost'un yardımı olmasaydı, muhtemelen onu bulamazdım-"

"Bekle... *Hayalet* sana yardım mı etti?"

Maverick sertçe başını sallar. "O zamanlar benim çırağımdı. Hudson'ı Moriton ormanında saklandığı yere kadar takip etti, sonra ben onu birkaç saat boyunca..." Maverick boğazını temizler. "Jane'e yaşattığı acının aynısını ben de yaşadım."

Maverick piyanoya doğru adım atıyor ve parmaklarını tuşların üzerinde sevgiyle gezdiriyor. "Jane beni çalarken dinlemeye bayılırdı. Bu ifadeye bürünürdü... sadece onun için çaldığımda ortaya çıkan bu küçük gülümsemeye. Hudson'ın son anlarında, merhamet için yalvardığında... zihnimde gördüğüm o gülümsemeydi. Onun o gülüşü kafamı doldurdu."

Bana dönüyor, sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi parmaklarını tuşlardan çekiyor. "Ve her şey bittiğinde, onun hala bu dünyada kalan parçasını düşündüm. Kızını, onun hissettiği acıyı düşündüm - benim yaşadıklarımın on katı. Bu dünyada, iyiliğin her zerresini yutan bu şehirde yalnız kalırsan sana ne olacağını biliyordum. Benim yapamadığımı yapması için çırağımı gönderdim. Sana göz kulak olmasını, seni *güvende* tutmasını istedim."

Ghost'un bunca zamandır hayatıma bu kadar yakından bağlı olduğu bilgisiyle sarsılıyorum. Beni savunuyor, cehennemden gelen koruyucu melek gibi gölgelerde gizleniyordu. Üvey babamı, bana saldırmaya çalıştığı geceyi düşünüyorum. Başarısızlığı ve sonrasında gelişen garip olaylar onun öldürülmesiyle sonuçlandı.

Yapbozun parçaları bir araya geldiğinde, o gece beni kurtaranın, parçalanmış bedenini herkesin görmesi için ormanda bırakanın Ghost olduğunu anladığımda nefesim kesiliyor. *Benim* görmem için.

"Bunca zaman... O muydu? Sen miydin?"

Maverick başını sallıyor, omuzları hafifçe çöküyor. "Jane seni dünyanın canavarlarından korumak için yanında değildi, bu yüzden birinin koruması gerekiyordu," diye mırıldanıyor ve sanki gökyüzünün mavisini onu biraz rahatlatıyormuş gibi bir kez daha pencereye dönüyor. "Onu kaybettiğin için üzgünüm, Brett. Olan biten her şey içinde en çok bu dünyanın anneni senden almasına üzülüyorum."

"Senin hatan değildi," diye fısıldıyorum, bir elimi göğsüme doğru uzatarak. "Sanctum'du-"

"Ben Sanctum için *çalıştım*," diye araya giriyor, sesi yumuşak. "Yapabilirdim... Onu kurtarabilirdim, keşke gözlerimi açsaydım. Keşke fark etseydim..." tekrar uzaklara bakıyor, göğsü kabarıyor. "Bu dünyadaki her *iyi* şeyi yok etmek istiyorlar. Neşenin her zerresini. Dünyanın kolektif sefaletinden kâr etmek istiyorlar." Maverick derin bir nefes alıyor, eli yanında kasılıyor. "*Onu* benden *aldılar*. Senden aldılar. Yardım edebileceği herkesten. Onu aldılar ve katlettiler. En güzel, en narin çiçek, Sanctum'un altın çizmesi altında ezilerek çamura dönüştü."

Maverick'in vücudu örgütün yarattığı dehşetin hatırasıyla titriyor. Kontrol edilmezlerse yapmaya devam edecekleri şeylerden. "Bu nedenler ve daha fazlası Ghost'a yardım etmeyi kabul etmemin nedeni. Daha yaşlı olabilirim

-İlk zamanlarımdan daha yavaş olsam da son nefesimi yok ettiklerinin intikamını almak için kullanacağım. Geriye kalanları korumak için. *Korumalıyım*."

Bana söylediklerine inanamayarak titrek bir nefes alıyorum. Bu adam -Bu *Hayalet* annemi o kadar çok *seviyordu* ki, onun hatırası için canını vermeye hazırdı. İnanmak için çok mantıksız görünüyor, yine de... işte buradayım. Birine aşığım, kendime. Bu düşünceden kurtuluyorum. *Hayalet'e aşık değilim. Bu çılgınlık olurdu. Ona değer veriyorum elbette ama ona aşık değilim. Aşık olamam. Olabilir miyim?*

"Yardım etmek istiyorum. Elimden gelen her şekilde," diyorum, damarlarımda bir kararlılık dalgası dolaşıyor. "Hızlı bir nişancıyım ve bu şerefsizlere yapılması gerekeni yapmaktan korkmuyorum. Ayrıca, fazladan bir bedene ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Maverick bu teklif karşısında gerilir. "Seni Sanctum'un yakınlarında istemiyorum. Eğer annen ne yaptığını bilseydi-"

"Muhtemelen benimle gurur duyuyordur," diye araya giriyorum, omuzlarımı geriye çekerek. "Onları ortaya çıkarmaya çalışırken hayatını verdi. Her ne kadar sen onun intikamını almak istesen de, ben onun ölümünün bir *anlamı* olmasını istiyorum. Arkama yaslanıp onun mirasının - hikayesinin- ölmesine izin verirsem hiçbir anlamı olmaz."

"Bunun olmasına asla izin vermem, Brett," diyor Maverick, elini omzuma doğru uzatarak. Tam temas edecekken, elini göğsüne doğru geri çekiyor. Boğazını temizliyor. "Onun mirası *sensin*. Tüm bunlar seni *güvende* tutmak için oluyor."

Başımı sallıyorum, içimde bir acı dalgası kabarıyor. "Bana bir şey yapılmasına ihtiyacım yok.

güvenli. Bir şeyler yapmam lazım."

Maverick sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bir an için duraksıyor. Sonra başını sallıyor, bu harekete hüzünlü bir kıkırdama eşlik ediyor. "Annene çok benziyorsun."

Nefes nefese kalıyor ve vücudunu mutfağa doğru eğiyor. "Şimdi gidip Ghost'la konuşmam gerekiyor. Seninle konuşmak gerçekten büyük bir zevkti, Brett." Bana son bir kez bakıp dönüyor ve mutfağa doğru süzülerek konuşmamızı fiilen sonlandırıyor. Beni giderek büyüyen bu endişe çukuruyla baş başa bıraktı. Düşüncelerimle baş başa. Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim olmadığı bilgisiyle baş başa.

Ve bence en korkutucu şey de bu.

KİRALIK DOKUZ

HAYALET

EĞİLİP BEKLERKEN PARMAKLARIMI RUPERT'IN KÜRKÜNDE GEZDIRİYORUM.

Maverick ve Brett'in konuşmalarını bitirmelerini bekliyorum. Birkaç dakika sonra Rupert mutfak fayansından başını kaldırıyor, omzumun üzerinden bir şeye bakarken boğazında alçak bir gümbürtü oluşuyor.

"Nasıl geçti?" Yerimden kımıldama zahmetine katlanmadan soruyorum.

"Beklenebileceği kadar iyi," diye iç geçirdi Maverick, adanın etrafından dolaşıp Rupert ve benden birkaç adım ötede durarak. "Yardım etmek istiyor."

"Biliyorum."

Maverick tezgâha yaslanıp ince kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Onu durdurmak için ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir fikrim var."

"Ah, evet. Sen ve şu parlak 'fikirlerin'. Tek kişilik bir intihar göreviyle Sanctum'a saldırmak gibi."

"Yalnız değilim," diye hayıflanıyorum. "Sen varsın. Ve umarım yarından sonra bir tane daha."

"Ama Brett değil mi?"

Başımı sallıyorum, ona herhangi bir şekilde zarar **g e l e b i l e c e ğ i** düşüncesiyle göğsüm sıkışıyor. "O büyük bir değer olurdu. Ama..."

"Ama o etraftayken odaklanamıyorsun."

Başımı eğiyorum, konuşamayacak kadar utanıyorum. "Konuşamam. Hepimizi öldürtürüm."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor, bir elini ağarmış saçlarının arasından geçirerek. "Seni asla affetmeyecek."

"Biliyorum."

"Ve bunu kabul ettiniz mi?"

Doğruluyorum, yumruğum yanımda sıkılaşıırken Maverick'i sert bir bakışla sabitliyorum. "Dünyada onun gibi biri için bir yer olmasını sağlıyorum. İyi birine. Birisi..." Başımı salladım. "Başka yolu yok. Eldiven düştü, Maverick. Başka bir şey için artık çok geç. Hanımefendi ona karşı olduğumu biliyor ve şimdi saldırmak zorundayız."

Maverick'in göğsü bir iç çekişle kabarıyor ve tezgâhı iterek göğüslerimiz birbirine birkaç santim yaklaşıp kadar öne çıkıyor. "Vahşi bir şeyi kafese koyamazsın Hayalet. Rüzgârı şişelemezsin, onu yarattığın bu küçük balonun içinde koruyamazsın. Ben denedim ve başarısız oldum. Hatalarımı tekrarladığını görmekten nefret ediyorum."

Başımı sallıyorum, sözlerinin beni etkilemesine izin veremiyorum.

"Ben... Denemek zorundayım."

Maverick başını eğiyor, sanki içime bakıyormuş gibi. "Pekâlâ. Senden haber bekleyeceğim." Küçük bir selamla dönüyor ve başka bir bakış atma zahmetine girmeden odadan süzülüyor. Kapı bir dakika sonra sıyrılarak kapandı ve onun gidişini işaret etti. Kollarımı tezgâha yaslarken nefes alıyorum, konuşmamızın ağırlığı üzerime bir kamyon gibi çöküyor.

"Hayalet mi?"

Başımı kaldırıyorum, Brett'in kaşlarının arasındaki derin çatıklık göğsümü sıkıştırıyor. Çok ama çok endişeli görünüyor ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Onu içine sürüklediğim şey yüzünden.

"Merhaba sevgilim," diye mırıldanıyorum, içine girmesi için kollarımı uzatıyorum. Dudaklarından memnun bir iç çekiş geçerken yanağını göğsümün derinliklerine bastırıyor. Maskemi çıkarıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra dudaklarımı başının üstüne götürüyorum ve Brett'in sarhoş edici kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Maverick'in söyledikleri hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Sanctum'u yıkma planı ve daha da önemlisi kendisinin bu plana nasıl dahil olduğu hakkında konuşmak istediğini biliyorum. Ama şu anda bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum. Kollarımdaki güzel, muhteşem yaratıktan başka bir şey düşünmek istemiyorum. Onun dokunuşundan, nefesinden, sikime boşalırken çıkardığı sestten başka bir şey bilmek istemiyorum.

Tek kelime bile edemeden onu omzuma atıp yatak odasına götürüyorum. Bu gece, Brett'e ihtiyacım var. Bu gece, bana

Daha önce hiç çekmediğim kadar.

Çünkü bir daha ne zaman şansım olur bilmiyorum.

Ertesi sabah Brett'in başı göğsüme yaslanmıştı ve saatin yediye yaklaşmasını izlerken onun nefeslerini sayıyordum. Bugün planımın son adımını atmam gerekiyor ama bu odadan çıkmak istemiyorum. Bunu yaptığım anda büyü bozulacak ve bizi içine soktuğum boktan gerçeklik yerle bir olacak.

Kollarımda uyuyan muhteşem kadına bakıyorum ve uykuya daldığından beri üçüncü kez güzel uzun kirpiklerini sayıyorum. 1,342. Geçen seferkiyle aynı. Neden sürekli kontrol ettiğimden emin değilim, ama içimden bir ses şu anda dikkatimi vermezsem bu anın beni geçip gideceğini söylüyor. Eğer durup Brett denen bu güzel yaratığın tadını çıkarmazsam, kim bilir bir daha ne zaman böyle bir şansım olacak.

Benimle birlikte Sanctum'a girmesine izin verdiğime inanmasına izin vermeye karar verdim. Brett'le ilgili *gerçek* planımı açıklarsam, onu güvende tutmamın imkanı yok. Kafese kapatılacağını düşündüğü an, bir daha yakalanmamak üzere ortadan kaybolacaktır.

Bunun olmasına izin veremem. En azından bu hayatta.

Bu son düşünce aklımdan geçerken Brett kollarımda kıpırdanıyor, yarı kapalı gözleri uykulu bir gülümsemeyle yukarı bakıyor. "Günaydın, yakışıklı."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum. "Sabahları ilk iş gözlerinin rengini seviyorum. Böyle derin, sonsuz bir mavi," diye mırıldanıyorum, alnındaki bir tutam saçı fırçalıyorum. Dudaklarımı kaşlarının arasındaki boşluğa bastırıp oradaki derin kırıışıklığı düzleştiriyorum. "Neden kaşlarını çatıyorsun, sevgilim?"

Derin bir nefes alıyor, gözleri endişeyle dolu. "Ben... Ben *senin* için endişeleniyorum. *Bizim* için *de*. Maverick'in Santetum hakkında söyledikleri-"

"Söz konusu *biz* olunca endişelenecek bir şey yok," diye fısıldıyorum, gözlerine bir kez daha bakmak için geri çekiliyorum.

"Maverick'in yardımıyla bile... ya sana bir şey olursa? Ya sen..." diye devam etmiyor, ikimizin de aklındaki soruyu dile getiremiyor.

Ya ölürsem?

Kıkırdamamla birlikte Brett'in gözleri açılıyor. Başımı sallıyorum ve onun narin yanağını avucumun içine alıyorum. "Ölüm daha önce de bizi ayırmayı denedi ve başaramadı," diye fısıldıyorum. "Hayır sevgilim, benim ruhum seninkine bağlı, bundan eminim. Sana dokunduğumda bunu hissediyorum... o kırılmaz, anlaşılmaz tanıma. Bu sefer seni bulmam otuz altı yılımı aldı, ama diğerlerinden hiç şüphem yok, sana daha uzun süredir sahibim. Seni her yerde bulabilirim, sevgilim. Buldum ve yine bulacağım." Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, başparmağım elmacık kemiği üzerinde narin kıvrımlar çiziyor. "Tek istediğim bana güvenmen."

Kalın kalın yutkunuyor ama yine de bana küçük bir baş selamı veriyor. "Sana güveniyorum."

"Güzel," diye mırıldanıyorum, onu daha da sıkı kavrayarak iç çekiyorum. Brett bana karşı hafifçe titriyor ve bir sonraki sözlerimi düşünerek onu kendime çekiyorum. "Çünkü bugün başka biriyle tanışacağız. Bize yardım edecek biriyle."

Brett bana bakıyor, gözleri kocaman ve endişeli. "Kim?"

Gülümsüyorum, endişeli bakışını hafifletmek için başparmağımı yanağında nazikçe gezdiriyorum. "Güvenebileceğimiz biri. Adı Reinhold Hellfyre, gerçi çoğu insan ona Kain diyor."

KIRKINCI BÖLÜM

BRETT

EV DEN ÇIKARKEN RUPERT'IN SESLERİ VE

Venom itiraz ediyor. Hayalet dönüp Rupert'a birkaç çizik atıyor ve birkaç dakika önce oraya koyduğu el değmemiş yiyecek dolu kaseyi işaret ediyor.

"Söz veriyorum döneceğim oğlum. Kardeşini birkaç saat beladan uzak tut, tamam mı?"

Rupert oflayıp pufluyor, yavaşça dönüyor ve ön kapının yanındaki köpek yatağına kıvrılıyor. Venom fırsatını bulup Rupert'ın karnının yanındaki küçük yarığa kıvrılıyor ve küçük patileriyle yoğun beyaz kürkünde bisküviler yapıyor. Bu manzara karşısında kıkırdıyorum ama Ghost'un eli sırtımda beni evden dışarı çıkarmasına izin veriyorum.

Ghost motoru çalıştırıp ormanın ağzına doğru giden küçük patikaya çekerken mavi kamyonetin yolcu koltuğuna atlayıp dizlerimi birbirine kenetliyorum. Bana küçük bakışlar atıyor, maskesinin soğuk metali her seferinde öğleden sonra ışııyla parlıyor.

"Aklında bir şey var."

Bu bir soru değil, ama yine de alt dudağımı endişelendirerek başımı sallıyorum. "Hellfyre Motosiklet Kulübü'nün başkanı olduğunu mu söyledin? O adamlarla ilgili hikâyeler duymuştum, biriyle tanışmak için biraz endişeliyim."

"Reinhold sana zarar vermeyecek," diye söz veriyor Ghost, eldivenli elini uzatıp dizime koyuyor. Tüylerim diken diken oluyor ve Ghost'tan derin bir kıkırdama geliyor. Gezintimiz için kot şort ve bol bir tişört giymeyi tercih etmiştim ama şimdi düşünüyorum da, keşke daha şık bir şeyler tercih etseydim.

biraz daha tenimi örtmesini istiyorum. Ellerini üzerimde gezdirirken düzgün düşünemiyorum ve görünüşe bakılırsa durmaya da niyeti yok.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Talep

ediyorum. "Çünkü bana bir iyilik borcu var."

Ghost'a bakıyorum, yüzünü görebilseydim gülümseyeceğinden eminim.

Hayatım üzerine bahse girerim.

Ormanın derin çalılıkları arasında bir saat dolandıktan sonra, Hayalet iki selvi ağacının gövdeleri arasındaki bir açıklıktan geçer ve arazi geniş, dairesel bir açıklığa açılır. En uçta, her tarafı gül çalılarıyla kaplı, tuhaf görünümlü üçgen bir kulübe vardır. Koyu yeşil yaprakların arasında göze çarpan pembe, turuncu ve kırmızı örtüler, aksi halde kasvetli görünen kulübeye biraz canlılık katıyor.

"Vay anasını. Bu bir *sera* mı?" Evden yaklaşık elli metre uzaktaki devasa cam yapı karşısında ağzım açık kalarak soruyorum. "Ve lanet bir güvercin kümesi mi? Hangi cehennemdeyiz biz?"

"Reinhold'un evi," diye mırıldanıyor Ghost, büyük meşe basamakların önünde durup dizimi hafifçe sıkarken... şey, görünürde bir kapı yok, bu yüzden şu anda boş bir duvara çıkıyor gibi görünüyorlar. Ama Ghost beni yukarı götürüp bileğini duvara bastırduğunda, Ghost'un evinde olduğu gibi burada da gizli bir giriş olduğunu anlıyorum.

Duvar yarılıyor ve evin kapısı açılırken havayı kazıma sesleri dolduruyor. Kocaman gözlerle Ghost'a bakıyorum ama o sadece kıkırdıyor ve içeri adım atıyor. "Ghost," diye fısıldıyorum, geniş oturma alanına girerken onun peşinden gidiyorum. "Ghost, onun evine öylece giremeyiz. Ya-"

"Geldiğimizi biliyor," diyor Ghost, ahşap döşeme tahtaları üzerinde adım atarak odanın sağındaki kapıya doğru ilerlerken. "Ayrıca, o girişi onun için ben kurdum, ana anahtar bende. İstedğim gibi girip çıkabilirim."

İçimi çekiyorum, bileğini kapıya bastırırken onu takip ediyorum.

Kilit açılırken çıkan *tıkırtı* sesi. "Hâlâ kaba."

"Rude-schmude." Hayalet bir elini havada sallıyor. "Reinhold ve ben arkadaşız. Eminim beni gördüğüne sevinecektir."

Ghost kapıyı iterek açar açmaz, büyük bir kristal kül tablası Ghost'un başının yanındaki duvara çarparak paramparça olur. Kristal parçaları yere düşerken odayı bir hırıltı kaplıyor ve ardından inanılmaz derinlikte bir erkek sesi duyuluyor.

"Ne oluyor, Hayalet? Sana evime girmeyi bırakmanı söylemiştim!"

Hayalet iç çekerek odaya adımını atıyor. Etrafına bakıyorum, gözlerim maun bir masanın arkasında oturan devasa siyah gölgeye kilitleniyor. Birkaç saniye sonra o devasa şeyin aslında bir *adam* olduğunu fark ediyorum. Hem de sinirli bir adam.

Ghost takip etmediğimi görünce bana bir el sallıyor, az önce onu öldürmeye çalışan iri yarı adamdan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Anahtar sendeyken teknik olarak zorla girmiş sayılmazsın Reinhold."

Gölge küfrederek elini büyük maun masanın üzerine vuruyor, yüzü penceresiz odadaki gölgeler tarafından gizleniyor. "Bana öyle demeyi kes."

"Sinirlenmene gerek yok," diyor Ghost ve bir elini belime dolayıp beni yanına çekiyor. "Misafirler v a r k e n böyle davranmak hiç yakışık almıyor."

Adam sanki ilk kez burada olduğumu fark etmiş gibi masasından kalkıyor, iri omuzları kaskatı kesiliyor. "Brett. Değil mi?"

"Evet," diyorum, dizlerimdeki titremeye rağmen cesur görünmek için omuzlarımı geriye çekiyorum.

Aniden, figür masanın arkasından ışığa doğru adım atıyor ve benden kaçan dehşet dolu nefesi durduramıyorum. Karşımdaki canavar daha önce gördüğüm hiçbir adama benzemiyordu - ve pek çok berbat şey ve insan gördüm, ama o gerçekten, gerçekten korkunçtu.

Yutkunurken boğazım zımpara kağıdı gibi oluyor ve doğrudan gözlerinin içine bakmamak için bakışlarımı indiriyorum. Ya da *gözlerine*, sanırım. Eğer başka bir tane daha varsa, yüzünün sağ yarısını kaplayan kalın metal maskeden göremiyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Brett," diyor ve sıkmam için iri, dövme eli uzatıyor. "Senin hakkında çok şey duydum."

Elimi sertçe sıkıldığında elim onun elinin içinde boğuluyor ve beni bıraktığında elimi göğsüme doğru çekiyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Hayalet benim... arkadaşım," diyor ve son kelimeyi söylerken kaşlarını çatıyor. "Bana sana güvenilebileceğimi söyledi. O yüzden güveniyorum."

"Bu... çok hoş," diyorum, kalbim minik, korkmuş bir kuş gibi göğüs kafesimden fırlamakla tehdit ediyor. *Eğer isteseydi, kafamı üzüm gibi ezebilirdi. Ya da serçe parmağıyla beni odanın diğer ucuna fırlatabilirdi. Olsan iyi edersin*

yoksa yemin ederim beni öldürdüğünde geri döner ve kışına musallat olurum.

Kain yine umursamazca omuz silkiyor. Masaya doğru ilerleyip deri koltuğa otururken onu dikkatle izliyorum. Ağzında hâlâ az önceki çatık kaşlar var ve bu da onu fiziksel olarak mümkün olandan çok daha heybetli gösteriyor.

Beni o tek gümüş gözüyle iğneliyor ve ben de başparmağımdaki tırnak etlerini koparmaya başlıyorum.

"Tanışma faslı bittiğine göre artık işe koyulabiliriz," diyor Ghost ellerini birbirine vurarak. "Yardımaınıza ihtiyacımız var."

"Telefonda söylediğin gibi," diye homurdanıyor Kain, bakışları masasının üzerinde duran ve çerçevedeki kişiyi görebileceğim kadar açılı bir fotoğrafa yöneliyor. Fotoğrafın ortasında gördüğüm en güzel kadınlardan biri var, nişan yüzüğünü gösterirken gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüşmüş.

"Kim o?" Ghost'un cevap vermek üzere olduğu iğneleyici yorumu keserek soruyorum.

"Lillith."

"Oh," diyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bu vahşinin biriyle yuva kurma düşüncesi neredeyse sevimli. "O senin karın mı?" Yüzük parmağındaki altın yüzüğe dikkat ederek soruyorum.

Kain yüzünde hâlâ o taş gibi ifade varken bir tur atıyor. "O benim her şeyim."

Ghost başka bir şey söylemek için nefes alıyor ve ben dirseğimi kaburgalarına saplıyorum.

"Eminim sen yanındayken kendini çok... güvende hissediyordur," diyorum, Ghost'a bir *şey söylemeye kalkma* der gibi bir bakış atarak.

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Umarım öyledir."

"Kain?" Çınlayan rüzgâr çanlarına benzeyen bir ses ofisi dolduruyor, üzerime çöküyor ve içimi garip bir sakinlik duygusuyla dolduruyor. MC liderine bakıyorum, sesin onun üzerinde de aynı etkiyi yarattığını görüyorum. Bir FBI ajanı olarak geçirdiğim süre boyunca pek çok tuhaf şey gördüm ama hiçbirini beni az sonra göreceklere hazırlayamazdı. Büyük, korkunç canavar Kain gülümsüyor.

"Merhaba çiçek," diye mırıldanıyor, yüzü gözlerimin önünde şekil değiştiriyor. *Sesi* bile farklı, sanki sadece onun odada olmasıyla göğsünden büyük bir ağırlık kalkmış gibi. "Seni özledim."

"Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim." Kadın -Lillith olduğunu tahmin ediyorum- kıkırdıyor ve neredeyse zıplayarak Kain'in durduğu yere geliyor. Elini uzatıyor

Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra -beni çok şaşırtarak- maskesini kaldırıp dudaklarını altındaki parçalanmış ete değdiriyor.

Artık neden maske taktığını biliyorum. Ahh.

"Sen Lillith misin?" Onun huzurunda kendimi garip bir şekilde yetersiz hissederek soruyorum. *Hareketlerinde* büyüleyici bir şey var ve bu adamın kalbini eritecek kadının neden o olduğuna şaşmamalı. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

"Umarım sadece kötü şeyler olur," diye kıkırdıyor ve yanağını Kain'in göğsünün ortasına bastırıyor. İçimde bir kıskançlık duygusu çınılıyor. Onlar hakkında değil ama sahip oldukları şey hakkında. *Birinin senin en kötü yanlarını sevmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.*

"Sen Brett misin? Ghost senin hakkında susmuyor," diyor Lillith ve beni düşüncelerimden koparıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. *Benden başka herkesin haberi varmış gibi görünüyor.* "Biz... birlikte çalışıyoruz."

Bundan bahsedilince Lillith'in yüzü taş kesilir. "Şu Sanctum işinde ona yardım mı ediyorsun? O insanlardan nefret ediyorum-"

"Çiçek," Kain'in hırıltısı bir uyarı niteliğinde ama Lillith onu elinin tersiyle itiyor.

Hiçbir şeyden korkmuyor. Ondan hoşlanıyorum. "Sanctum'la düzenli olarak ilgileniyor musun?" Arkasındaki iri yarı adama gergin bir bakış atarak soruyorum.

"Çok sık değil. Ama yeterince." Bu düşünce Lillith'in yüzünü ekşitti. "Yılanları özümsemişimizden beri-"

"Yılanlar mı?" Açıklamaya ihtiyacım olduğu için soruyorum.

Lilith özür dileyen bir gülümseme takınıyor. "Geçen yıla kadar Hellfyre'ın rakip kulübüydüler. Liderlerini saf dışı bıraktık ve geri kalan istekli üyeleri bünyemize kattık. Sanctum'la güçlü bağları vardı ve Kain onlarla çalışmaya devam etmeyeceğini söylemeye çalıştığında..." Ona kederli bir bakış atıyor. "Onlar... genç acemilerden birkaçını öldürdüler. Onları bulmamız için banyonun tavanına astılar. *Başları kesikti,*" diye ekliyor, anıyı yeniden yaşarken içinden bir ürperti geçiyor. "Şimdi de kulüp binasına her zaman maskeli adamlar geliyor ve Kain'i aidatlarını zamanında ödemediği takdirde tehdit ediyorlar." Lilith başını sallıyor, yüzünde kızgın bir ifade belirliyor. "Onlar *şeytan*. Bu yüzden Ghost aradığında Kain'e yardım etmesi gerektiğini söyledim."

Kain ona, "Ve *hala* gidip gitmeyeceğimden emin değiliz," diye hatırlatıyor, onu sahiplenici bir şekilde kendine yakın tutarak. "Güvenliğini riske atmayacağım."

Bu tanıdığım birine benzemiyor mu?

Lillith ve ben birbirimize bıkkın bakışlar atıyoruz, ardından adamlar bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kıkırdamalar başlıyor.

"İyi olacağım, Kain," diye homurdanıyor Lillith, göğsüne narin bir el koyarak. "Ghost'a yardım etmen gerektiğini biliyorsun. Onları *durdurmalısın*, Kain."

Kain iç çeker, sağlam gözlerini tavana çevirir. "Nasıl istersen, çiçek."

Lillith ciyaklıyor ve bize bakarken bembeyaz bir gülümsemeyle ellerini birbirine vuruyor. "Gördün mü? Sana yardım edeceğini söylemişim!"

Hayalet minnettarlıkla başını sallar. "Çabalarını takdir ediyorum, Lillith. Her geçen gün daha da gerçek bir insan gibi görünüyor. Sadece birkaç ay önce tanıdığım o hantal canavardan çok daha iyi."

"Dikkat et," diye homurdanıyor Kain, Ghost'a öldürücü bir bakış fırlatarak. "Teklifimi hâlâ geri çekebilirim, biliyorsun."

"Ah, ama sen asla sözünden dönmezsin. Bu bizim ortak noktamız." Hayalet onu başından savdı. "Ve ben de para kazanmak istiyorum."

Kain oflayıp puflayarak koltuğunda geriye yaslanır ve Lillith'i de yanına alır. "Ne istiyorsun?"

"Her büyük kötü adamın ihtiyacı olan şey bir yardımcıdır."

Kain keskin bir nefes alıyor, öfkesini bastırırken pazuları esniyor. "Peki bu *yardımcının* ne yapması gerekecek?"

Ghost umursamazca omuz silkiyor ve tırnaklarını kaplayan deriyi inceliyormuş gibi yapıyor. "Bilirsin işte... sızma, koruma ateşi, cinayet... liste uzar gider."

Kain ona sert bir bakış fırlatır. "O kadar da aptal değilsin, değil mi?"

"Elbette öyleyim. Yoksa neden burada olayım ki?"

İki adamın arasına bakıyorum, kaşlarım endişeyle birbirine çarpıyor. "Hayalet mi? Neden bahsediyor bu?"

"Hanımefendiyi öldürmeyi planlıyor," diye fısıldıyor Lillith, gözleri korkudan irileşmiş bir halde. "Hayalet... hayır."

"Evet," diyor öne doğru bir adım atarak. "Sanctum bir arı kovanı gibi çalışır - kraliçe en tepededir ve tüm küçük işçilerin hizaya girmesini sağlar. Ama kraliçeyi çıkarırsanız kovan çılgına döner." Hayalet omuzlarını dikleştiriyor. "Anlamıyor musunuz? Başka bir şey yapmaya çalışmanın *fiydası* yok. Kraliçe yaşarsa, kovan devam eder. Tüm Masa üyelerini öldürsek bile, bir saat içinde yerlerine yenilerini bulur. Hayır, Madam'ı öldürmeliyiz. Madam'ı öldürmeliyiz. Tek yol bu."

Kain ve Lillith anlamış gibi başlarını sallıyorlar. Bu arada, sanki biri yumruğunu kalbimin etrafına sarmış gibi hissediyorum. *Planını nasıl gerçekleştirecek? Hem de sadece ben ve Kain'in desteğiyle? Madam için çalışan yüzlerce maske olmalı, onu korumak için hayatlarını feda etmeye hazırlar. Tek bir adamın bunların hepsiyle başa çıkması mümkün değil.*

"Artık gitmeliyiz," diyor Ghost, elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırarak. "Ayrıntıları bir iki gün içinde sana mesaj atarım."

Kapıya vardığımızda Ghost duruyor, omuzları geriliyor. "Reinhold, henüz söylemedim ama teşekkür ederim. Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın."

Kain'in boğazından kısık bir kıkırdama dökülüyor. "Sürekli söylüyorsun. Biz karargâha saldırmadan önce kendini öldürtmemeye çalış, tamam mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor Ghost, beni evden çıkarırken adımları yavaş. "Evet, deneyeceğim."

ŞAFTÖR EORtY-ONE

HAYALET

O AKŞAM, BRETT, ORION VE BEN MUTFAK MASASINDA OTURUYORDUK.

Yağlı atıştırmalıklar ve dondurulmuş yiyecekler maun ağacının üzerine bir rakun ailesinin ziyafeti gibi yayılmıştı. Brett ve Orion heyecanlı sohbetleri arasında karton yiyecekleri ağızlarına tıktırırken burnumu tiksintiyle kırıstırıyorum, bu manzara karşısında garip bir duygu kalbimi sıkıştırıyor.

Mutlular. Gerçekten, harika bir şekilde mutlular.

Zihnimin derinliklerinde süren savaşı düşününce bu düşünce tuhaf geliyor. İkisi de bilmiyor ama bu üçümüzün burada birlikte yemek yediği son sefer olabilir.

Birlikte gülmek.

Brett kahkahasının ortasında durup bana göz kırpmıyor, bu da ikilinin benimle dalga geçtiklerini düşünmeme yol açıyor. Ama aldırmadım. En ufak bir şekilde bile. Yüzünü süsleyen o güzel gülümsemeye neden oluyorsa, hiç değil.

Masadan kalkarken sandalyem gıcırıyor, gözlerim Brett'in kızarmış yanaklarında sabitleniyor. "Orion, yatma vakti geldi," diye mırıldanıyorum, gözlerimi Brett'ten ayırmadan.

Orion masadan kalkıp gözlerini devirerek yarısı yenmiş taquitos tabağını kaparken sertçe yutkunuyor. "İğrenç. Bu bakışın ne için olduğunu biliyorum."

Brett kıkırdama krizine girerken ona ters ters bakıyorum. Aç bakışlarımı ona çevirdiğimde hızla kesilen kıkırdamalar. Ona doğru iki adım atıyorum

Onu omzumun üzerinden kolayca çekerken yüzümü sinsi bir gülümseme aydınlatıyor.

Brett'i yatak odasına fırlatıyorum, damarlarımda dolaşan doyumsuz arzuyu dolduruyorum. Ellerimi vücudunun her kıvrımında gezdiriyor, nazik okşamalarımın her birinde vücudunun nasıl titrediğini, her şiddetli darbede nasıl sarsıldığını ezberliyorum. İnemeleri nefes alış verişleriyle nefis bir şekilde karışıyor, zevk dalgaları her tarafına akarak tenini ısıtıyor.

Saatler sonra, ona doyduğumda, her parçam onunla öylesine iç içe geçmişken, başını göğsüme yaslayıp parmaklarımı kuzguni saçlarında nazikçe gezdiriyorum. Diliyorum. Umut ediyorum. Bir gün daha için dua ediyorum.

Brett'in kirpikleri göğsümde hafifçe dalgalanırken beni inanılmaz bir şekilde kendine çekmek için uzanıyor. Ne seyahatlerimde ne de gördüğüm onca insanda ondan daha mükemmel bir yaratığa tanık olmadım. Yakında ondan ayrılmak zorunda kalacağımı bilmek acı veriyor ama bu gerekli bir acı.

Bunların hiçbirini planladığım gibi gitmedi, yine de... Kendimi tek bir olaydan bile pişmanlık duyamazken buluyorum. Bunun sonunda kızacağını biliyorum -belki benden nefret bile edecek- ama başka yolu yok. Ve Tanrım, keşke olsaydı.

Zihnimin üzerine sessiz bir örtü örtmeye zorlayarak gözlerimi kapatıyorum ve derin, eşit nefesler almaya odaklanıyorum. Brett'in kokusu yardımcı oluyor ama yeterli değil ve uzun bir süre uykunun bu gece benden kaçacağına eminim. Ama sonra Brett yanıma sokuluyor ve birden omuzlarımdaki ağırlık o kadar da kötü görünmüyor.

O gece rüyamda kana bulanmış bir kale görüyorum, altın duvarlarından yapışkan kırmızı hayat damlıyor. Güzel ve iyi bir kadın hayal ediyorum, saçları bir kuzgunun kanatları kadar koyu. Ayın ışıltısı tenine parıltıyan mavi bir renk veriyor ve ona unutulmaz, uhrevi bir nitelik kazandırıyor.

Yüzünü göremiyorum ama içimden bir ses ona bir kez bakarsam kırılacağımı söylüyor. Parçalanacağım. Her şeyim avuçlarında obsidyen parçalarına dönüşecek, ayaklarının altındaki toprağa serpilecek.

Dönüyor ve ben haklıyım.

Ben onunum.

Yay şeklindeki dudakları bir sırtışla ayrılıyor ve duyguları göz kamaştırıcı mavi gözlerine vuruyor. *Benimle gel*, der gibi. *Benimle kal.*

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve ağzımın dikilmiş olduğunu görüyorum, iplik çenemden akan nehirle uyumlu parlak kırmızı bir renkte. Bağırarak *istiyorum*, bağırmaya çalışıyorum. *Tek istediğim buydu.*

Kadının gülümsemesi azalıyor ve az önceki şakacı ışıltının yerini bir hüznün alıyor. Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri sadece kırmızıyla kaplı binadan daha fazlasını görüyor. Ve bu hüznün büyüyor.

Kadın aniden sarsılır, göğsünün ortasında gümüş bir hançerin ucu belirirken ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılır. Kadının arkasında bir fısıltıdan yoğun bir sise dö n ü ş e n siyah bir duman girdabı belirir. Ve kadının güzel mavi bakışlarındaki hayat sönerken, arkasında bir başkası beliriyor, eli güzel kadının kalbini delen hançere sarılmış.

Ve Madam'ın zalim yeşil bakışları ruhumu delip geçiyor. Uyandığım anda gördüğümün aynısı, kalbim çarpıyor ve Brett'i göğsümde tutuyorum, sanki tek başıma kucaklamam az önce tanık olduğum şeyi engelleyebilirmiş gibi. Eğer harekete geçmezsem gerçek o l a c a k olan şey.

Sonraki birkaç saat boyunca yatakta uzanıp Brett'in nefeslerini sayıyor, bir rüyadan diğerine geçerken dudaklarının nasıl seğirdiğini izliyorum. Sonraki birkaç saat boyunca kollarımda nasıl hissettiğini, göğsümdeki ağırlığını ezberliyorum. Kirpiklerini, burnundaki çilleri sayıyorum ve her bir omur arasında kaç milimetre olduğunu bilene kadar omurgasının her bir eğimini ve kıvrımını takip ediyorum. Ama şafak ışığı perdelerin arasından sızdığında ve Brett kıpırdanmaya başladığında, bunun yeterli olmadığını - asla yeterli olmayacağını- biliyorum.

Çünkü bugün öleceğim.

Sabah her zamanki gibi geçti, Brett planlarım hakkında hiçbir şeyden şüphelenmedi. Rupert ve Venom bile en iyi davranışlarını sergileyerek Brett'in onu tanıdığımdan beri ilk kez rahatlamasını sağladılar. O akşam, Brett ve ben kütüphanede oturuyorduk. Kitap okuyor ve ben de her komik diyalogda dudaklarının nasıl seğirdiğini izliyorum. Okudukları arasındaki saniyeleri uzatmaya çalışıyorum.

göz kırpmıyor, keşke sonsuza dek onunla bu boşlukta yaşayabilsem. Savaştan önceki son huzur anları, yüzleşmek üzere olduğumuz fırtınadan önceki sessizlik. Bu anlardan daha kaç tane yaşayacağımı bilmiyorum ve öncekilerin tadını şimdi olduğu kadar çıkaramadığım için pişmanlık duyuyorum.

"Kitabını okumuyorsun."

Brett'in melodik sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum. "Seni okurken izlemeyi seviyorum. Çok daha ilginç."

Brett burnunu kırıstırıyor ve bıraktığı paragrafa devam ederken bana el sallıyor. Koltuğumdan kalkıp ona doğru süzülüyorum ve kitabı elinden alıp kapatıyorum.

"Hey! Yer imi bırakmadım!"

"Nerede olduğunu hatırlıyorum sevgilim," diye mırıldanıyorum, kitabı yan sehpa bırakıp Brett'i kollarıma alıyorum. Ellerim omuzlarının yumuşak tenini keşfediyor, köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor ve dolgun göğsünü avuçluyor. Meme ucunu parmaklarımın arasına alıp büktüğümde Brett inliyor ve ben de onu ağızla yakalıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, dilimle emzirmeden önce alt dudağını ısıyorum. Onu omzuma atıp kütüphaneden çıkarken Brett'in nefesi kesiliyor, koruyucu bir el onu yerinde tutmak için kıkında.

Brett tırnaklarını omurgamda gezdiriyor ve damarlarımdan elektrik fişkırarak sikimin zıplamasına neden olurken ürperiyorum. Yatak odasına koşuyorum, hiç vakit kaybetmeden Brett'i yatağa fırlatıyorum ve üzerine çıkıyorum. Göğsü artan bir hızla yükselip alçalıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp yavaşça dışarı çıkarıyor ve beni kızdırıyor.

"Siktir, sevgilim," diye mırıldanıyorum, o kapüşonlu bakış kafamda tuhaf bir şey yaparken sikimi avuçluyorum. "Bana böyle bakmana bayılıyorum."

"Ne gibi?"

"Sanki sikimi içine almak için *her şeyi* yaparsın gibi," diye mırıldanıyorum, yatağın üst köşesine uzanıp dört bağdan ilkinin çıkarıyorum. Brett onu bağlamamı kolaylaştırmak için kolunu yukarı kaldırırken açgözlülükle dudaklarını yalıyor ve göğsümden minnettar bir uğultu yükseliyor. Bilekleri sabitlendikten sonra, ayak bileklerine doğru ilerliyorum, kayışları ekstra sıkı çekiyorum, böylece sadece rahatsızlık noktasına kadar geriliyor. Dudaklarımı kalçasında gezdirip am dudaklarının arasındaki kıvrımda durduğumda Brett küçük bir mırıltı çıkarıyor.

"Cennet gibi kokuyorsun," diye inliyorum, dilimi ona karşı kullanma

dürtüsüyle savaşıyorum. Bir saniye sonra savaşı kaybediyorum ve oda benim

tat alma tomurcukları Brett'in uyarılmasıyla kaplandı. Dilimi kıvrımlarının arasından geçirerek ve amcığının tepesindeki sert küçük yumruyla oynayarak onun çekirdeğini kucaklıyorum. Zonkladığında, Brett'in sızlanmalarıyla geri çekiliyorum, yüzümün alt yarısı onun sularıyla kayganlaşıyor.

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılırken yutkunuyor ve yataktan uzaklaşıp altın rengi şifonyere doğru adım atarak üst çekmecedен birkaç parça çekiyorum. Yatağın başına doğru ilerliyorum, Brett'in güzel siyah saçlarında bir elimi gezdirirken ona ne giyeceğini gösteriyorum. Brett'in gözleri büyük kırmızı tıkaçla açılıyor ama onun dışında bir şikayeti yok.

"Aç," diye emrediyorum, parlak kırmızı topu dudaklarına bastırıyorum. Sertçe yutkunuyor, sonra itaat ediyor ve sikim takdirle zıplıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, kayışları başının üzerinden geçirip deri gözbağını yerine yerleştiriyorum.

"Gelmene izin yok. Eğer gelersen, her şeye baştan başlarız. Anlaşıldı mı?"

Başını usulca sallıyor, kalçaları beklentiyle hafifçe titriyor. Elimi bacağında gezdiriyorum, iz bırakan tüylerim diken diken oluyor. Ayak bileğine geldiğimde duruyorum ve ayırıcı çubuğun ilk ucunu ayak bileğine takıyorum. Diğer tarafı taktığımda boğuk bir inilti tıkaçtan geçiyor ve Brett benden uzaklaşamayacağını anlıyor. Damlayan pembe amını, en güzel orkide gibi açılmış kıvrımlarını gördüğümde ağzım sulanıyor.

"*Siktir*," diye inliyorum, sertleşen sikimi pantolonumun içinden avuçluyorum. Sadece onu alma dürtüsüyle savaşıarak, yatağın ayak ucundan özel TENS ünitesini aldım ve ekleri taktım. En düşük ayara getirerek, küçük pedleri amının her iki yanına yerleştiriyorum, sonra makineyi çalıştırıyorum.

Brett, elektrik akımı içinden geçerken bir çığlık atıyor ve çekirdeğinin içindeki ve etrafındaki kasların kendi iradelerine karşı kasılmasına neden oluyor. Akım içinden geçip en derin, en muhtaç kısımlarına ulaşip onu sınıra getirdikçe ciyaklamaları yerini inlemelere bırakıyor. Tam boşalmak üzereyken, üniteyi açıyorum ve tıkanmış ağzından bir acı çığlığı düşmesine neden oluyorum.

"Gelmek ister misin, sevgilim?"

Ağzındaki tıkaçtan anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve ben de ayarları düşürerek onu zevkli tınısına geri döndürüyorum. Saatlerce bu şekilde oynuyoruz, ben onu sadece zevkini yırtmak için sınıra getiriyorum

Brett, seanslar ve zihnini dolduran arzular tarafından yavaş yavaş deliliğe sürüklenirken.

"Mmph!" diye nefes alıyor, bacaklarının arasında büyüyen büyük su birikintisine karşı kıvranıyor. Hareketleri umutsuzca büyüyor ve yüzüme hınzır bir sırıtış yayılıyor.

"Bunu hak ediyor musun bilmiyorum," diye öterek ayarı hiç olmadığı kadar yükselttim ve Brett'in acı ve zevk içinde çılgılık atmasına neden oldum.

"Mmph!" diye ciyaklıyor, vücudu titriyor. Ağzının kenarından akan salyalar çenesine doğru süzülürken başı geriye doğru eğiliyor. "Kendimi cömert hissettiğim için şanslısın," diye mırıldanıyorum, voltaı düşürürken ona yapmak istediğim tüm sapkın şeyleri düşünüyorum, dikkatle izliyorum Brett'in orgazmı içinden geçerken çözülme şekli.

Brett yüzüstü yatağa uzandığında göğsü kabarıyor, vücudu yorgunluktan gevşemiş. Parmaklarımı karnının derisinde gezdiriyorum, yüzüne ve dudaklarına doğru ilerliyorum.

"Çok güzelsin sevgilim," diye mırıldanıyorum, ağzındaki tıkacı çekip çıkarıyorum ve çatlamış, kırmızı çerçeveli dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "O kadar güzelsin ki, bir süre daha kalmak istiyorum."

"Hmm?" diye mırıldanıyor, bağlarını hafifçe çekiştiriyor. "Çöz beni, sonra sarılabiliriz."

Göz bağı görmesine izin vermese de başımı sallıyorum. "Üzgünüm sevgilim ama bunu yapamam."

Brett'in sisi benim sözlerimle dağılıyor ve bileklerini yerinde tutan kelepçeleri çılgınca çekiyor. "Ne demek istiyorsun? Hayalet, bırak gideyim!"

"Yapamam," diyorum, elimi ondan çekerken sesim çatlıyor - yokluğunun getirdiği o korkunç hiçliğe geri dönüyorum. "Özür dilerim. Yapamam."

"Neyi yapamazsın?" Brett çaresiz bir ses tonuyla soruyor. "Hayalet, yaptığını düşündüğüm şeyi yapmaya sakın cüret etme."

"Hayatını riske atmayacağım Brett," diye fısıldıyorum, ona doğru uzanıyorum ve temas etmeden hemen önce duruyorum. Eğer bunu yaparsam, bu odadan çıkmamın hiçbir yolu yok ve çıkmak *zorundayım*. Brett'ten önce "siktir et" deyip planlarımı çöpe atabilirdim. Issız bir adaya kaçıp sefil, işe yaramaz hayatımın geri kalanını yaşardım. Umursamadan, endişelenmeden, doğru şeyi yapma zorunluluğu olmadan.

Ama bu ondan önceydi.

Şimdi, bu dünyayı değiştirmek istiyorum - Moriton gibi küçük, berbat bir parça olsa bile - *onun* için daha iyi hale getirmek için. Ona layık hale getirmek için. Hiç şansım olmadığını biliyorum ama denerken öleceğim. Onun için. Her zaman onun içindi.

"Hoşça kal sevgilim," diye fısıldıyorum, göğsüm kelimelerle birlikte çatırdayarak açılıyor. Bildiğim kadarıyla bunlar onunla son konuşmalarım olacak. Ve bu acı veriyor çünkü ona istediğim her şeyi söyleyecek kadar cesur değilim. Ona ihtiyacı olan savunmasızlığı sunacak kadar güçlü değilim.

Ve bence en berbat kısmı da bu.

ŞAFTÖR EORtY-tWO

BRETT

BİLEKLERİM KAN İÇİNDE KALANA KADAR KELEPÇELERE KARŞI GELDİM.

Çürükler içindeydim, pelüş deri cildimi çabalarımından koruyamıyordu. Gözbağını çıkarmayı başardım ama kelepçeleri gevşetme konusunda hiç şansım olmadı. Venom ve Rupert yatağın ayak ucunda oturuyor, acıdan irkildiğimde ara sıra endişeli sesler çıkarıyorlar. Ellerinden gelse bana yardım edeceklerini biliyorum. Ama bilirsiniz, başparmakları yok.

"Siktir," diye küfrediyorum, kırmızı bir iz kolumdan aşağı iniyor ve yatağın üzerine narin bir şekilde *düşüyor*. "Siktir, siktir, siktir!"

Bir keresinde sansarlarla ilgili bir belgesel izlemiştim ve onları tipik tuzak-ağız tipi kapanlarla yakalamanın ne kadar zor olduğunu anlatıyordu. Çünkü görünüşe göre, kurnaz küçük pislikler kendilerini kurtarmak için kendi uzuvlarını çiğneyecekler - çaresiz ihtiyaçları bir ayak kaybından çok daha ağır basıyor.

Ve şu anda çaresizliğin tanımını yapıyorum.

Ön kapı sıyrılarak açıldığında gelinciklerin yaptığını yapmayı düşünüyorum ve kalbim ağzıma doğru yükseliyor.

"Hayalet mi?" Sesleniyorum, aptal organım umutla dolup taşıyor. Geri dönme ihtimaliyle. *Belki de bunun berbat bir fikir olduğunu fark etti ve geri döndü-*

"Lanet olsun!" Orion bir eliyle gözlerini kapatarak sendeleyerek yatak odasından çıkar. "Ne oluyor, Brett?"

"Orion!" Bağıriyorum, çaresizlik utancıma galip geliyor. "Orion, kurtulmama yardım et!"

Yavaşça elini çekiyor, gözlerinin çıplak vücudumda gezinmesine engel olamıyor. "Ho-ly. Kahretsin."

"İğrençleşme," diye bağıryorum, üzerime bir utanç dalgası daha dökülürken gözlerimi deviriyorum. "Sadece... gözlerini kapat ve şu kelepçeleri çıkar."

"Ama ben bakmazsam onları nasıl çıkaracağım?" Orion kalın siyah kaşlarını oynatarak soruyor, gözleri dalıyor.

"Beni Rupert'ı üzerine salmaya zorlama," diye uyarıyorum, sinir bozucu sırtışına gözlerimi kısarak. "Onun emirlerini biliyorum."

"Evet, evet," diye homurdanıyor Orion. "Ancak, bunu Ghost yaptı ve eğer ben-"

"Hayalet gitti! Bunu onu takip edemeyeyim diye yaptı. O lanet Sanctum'a gidiyor, Orion!"

Orion duraksıyor, gözleri cam gibi parlıyor. "O... o bunu yapmaz. Bu intihar olur."

"Beni bu işten kurtarırsan istediğin kadar konuşabiliriz," diyorum histerimi sesimden uzak tutmaya çalışarak. "Orion, lütfen. Onu *tanıyorsun*. Seni ve Rupert'ı korumak için her şeyi yapacağını biliyorsun. Kendini öldürecek."

Orion kayar, gözleri ayaklarının üzerindedir. "Haklısın," diye fısıldıyor. "Çılgın yaşlı piç," diye homurdanıyor, başını kaldırıp yatağın başına doğru yürüyor.

"Gözler, Orion," diye yalvarıyorum.

İç geçiriyor ve yatağın tepesine kadar olan yolun geri kalanında tökezlerken bir elini gözlerine götürüyor. Kelepçelere doğru uzanırken gözlerini sımsıkı kapatıyor ve körü körüne mandalı açıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve bileklerim serbest kalır kalmaz vücudumu çarşafıla örtüyorum. Orion boğazından hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyor, ben de ona ters ters bakıyorum ki ayak bileklerimi serbest bırakabileyim. Serbest kaldığımda başımı kaldırıyorum ve Orion'un hâlâ odada olduğunu görüyorum, gözlerinde umut dolu bir parıltı var.

"Dostum." Çarşafı daha sıkı çekerek bakışlarımı daraltıyorum. "Lütfen defol git de üzerime bir şeyler giyeyim. Tamam mı?"

Orion ofluyor ama söyleneni yapıyor. Yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz şifonyere koşup bir çift tayt ve uzun kollu bir gömlek çıkarıyorum, ardından da Ghost'un dolabının arkasında bulduğum bir çift yürüyüş botu. Ayaklarımı yutuyorlar ama kayışları yeterince sıkı çekersem idare edebilirim.

Oturma odasına koşuyorum, gözlerim Orion'u arıyor. Bodrumdan yüksek bir ses geliyor ve tam merdivenlerin başına geldiğimde Orion'un kafasının aşağıdan çıktığını görüyorum. Çocuksu bir sırtıyla yukarı bakıyor ve elinde şişkin siyah bir spor çantası tutuyor.

"Aletlerimiz var! Senin için küçük bir sıra bile buldum," diyor kaşlarını oynatarak.

Bana uzattığı silahı avuçlayarak derin bir iç çekiyorum. Şarjörü kontrol ediyorum, sonra kabzayı test ediyorum, duvara ateş ediyormuş gibi yaparken arpacığa bakıyorum. Kendi kendime başımı sallayarak emniyeti açıyorum ve silahı cebime atıp Orion'un omzuna astığı çantaya uzanıyorum.

"Hayır. Bunlar benim," diyor, uzattığım ellerimi geri çekerek. "*Benim aletlerim.*"

"Gel bakalım. Orada ne olduğunu görmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Hadi, zaten çok fazla zaman kaybettik," diyerek ön kapıya doğru koşar. Rupert kapının önünde durmuş, kocaman beyaz dişlerini hırıldayarak gösteriyordu. Orion onu iterek geçmeye çalıştığında, Rupert kasıklarına doğru hamle yapıyor ve Orion'un bir çığlık atarak geri sendelemesine neden oluyor.

"Ne oluyor lan, Rupert? Aptal babanı kurtarmaya gidiyoruz. Geçmemize izin ver!" Rupert homurdanıyor, kapının bulunduğu taş duvarın önünde küçük bir daire çizerek volta atıyor, tuhaf gözleri Orion'un her hareketini takip ediyor. Kapının önünde yerde duran topak topak siyah bir nesne gözüme çarpıyor ve ne olduğunu anlamadan önce uzun bir süre ona bakıyorum. *Rupert'in köpek yeleği. Hayalet onu nereye bıraktıysa oradan almış olmalı.*

"Sanırım... Sanırım onu da yanımıza almamızı istiyor," diyorum Orion'un yanından geçip büyük beyaz canavarın tam önünde durarak. "Sen de gelmek ister misin, Rupert?"

Hemen huyu değişti. Bir mızızlanmayla poposunun üzerine çöküyor, bacağımla tırmalamak için bir pençesini uzatırken dili yana sarkıyor. Orion ve ben birbirimize bakıyoruz, kaşlarımız şaşkınlıkla kalkıyor.

"Tamam..." Siyah köpek yeleğine uzanıp sırtına bağlarken mırıldandım. Tahmin ettiğimden çok daha ağırdı ve şaşkınlıkla mutlu yavruya bakıyorum. "Kahretsin, burada ne var, tuğla mı?"

Rupert mutlu bir şekilde *havlıyor*, dönüyor ve sanki bize acele etmemizi söylüyormuş gibi taşı pençeliyor. Orion kaldırdığım kaşlarıma omuz silkiyor ve bileğini duvara bastırıyor. Rupert taştaki küçük çatlaktan içeri giriyor ve Orion'la ben ona yetişmek için merdivenleri koşarak çıkmak zorunda kalıyoruz. Açıklıkta duraklıyorum, dışarı çıkmak için bekliyor olabilir diye Venom'u arıyorum.

Onu göremeyince memnun bir iç çekiyorum, muhtemelen bir yerlerde kestiriyordur. *Güvende.*

Kapı arkamdan kapanana kadar Orion basamakları yarılammış oluyor, kapalı taş merdiven boşluğundaki havayı yoğunlaştıran bayat, küflü bir koku boğazımın sıkışmasına neden oluyor. Ya da belki de nefes boruma pençelerini geçiren, zihnime ulaşıp onu ele geçirmek için çırpınan endişedir.

Ama Ghost'u kendini adadığı kaderden kurtarmak için herhangi bir şansım varsa, açık bir kafaya ihtiyacım var. Elimdeki soruna odaklanmalı ve her seferinde bir adım atmalıyım. Ama canavarın ağzına daldığımızı ve o gıcırdayan dişlerden herhangi birinin beni öldürebileceğini bildiğimde bu çok zor. Değer verdiğim herkesin sonunu getirebilir.

Odaklan, Brett. Odaklan ve konsantre ol. Orion'u merdivenlerden yukarı, geçidi hava koşullarından gizleyen metal kapaktan geçerek takip ederken derin ve sakın bir nefes alıyorum. Botlarım kahverengi ve kırmızı yaprak döküntüleri arasında çıtırdıyor, kamyonu doğru attığım her adımda bu ses kafa derimi tırmalıyor. Ayaklarımın altında çok fazla ölüm var - yüzleşmek üzere olduğum şeye benzer. Ama sonra gökyüzüne doğru uzanan ağaçlara bakıyorum, yaşadıkları kayıplara rağmen dalları güçlü ve gururlu. Bu bana, bir parçanız kurusa bile kışı atlatabileceğinizi hatırlatıyor. Fırtınalarla yüzleşebilir ve her şey bittikten sonra da dimdik yükselebilirsiniz.

Göğsümde kopan kasırgayı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Rupert çoktan bagajda oturuyor, pembe beyaz dili karlı kürkünde bir fener gibi göze çarpıyor. Acele etmem için *havlıyor* ve Orion motoru çalıştırırken biz de mecburen yolcu koltuğuna atlıyoruz. Motor tekliyor, sonra açıklığın sükûnetine karşı bir sis düdüğü gibi kükrüyor. Birkaç siyah kuş -kuzgunlar sanırım- ani gürültüyle havalanıyor ve ben de onların uçsuz bucaksız mavi gökyüzüne doğru süzülüşlerini, ufukta tepeye ulaştıklarında küçük siyah lekelere dönüşmelerini izliyorum.

"Emniyet kemeri, lütfen," diye mırıldanıyor Orion, kendi kemerini takarken beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Sana bir tane taktırmadığımı öğrenirse Ghost beni öldürür."

Başımı sallıyorum, Orion ormanın ağzına doğru hızla ilerlerken kemeri kucağıma çekiyorum, içimde girdaplı, huzursuz bir his büyüyor. Sözleri beni biraz rahatlatmak içindi, eminim, ama sadece göğsümdeki kemirici endişeyi besliyorlar. Çünkü Hayalet'in bu konuda bir şeyler hissedebilmesi için *hayatta* olması gerektiğini biliyorum.

Ve şu anda, öyle olup olmadığını bilmiyorum.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

HAYALET

KAIN VE MAVERICK'LE BİRLİKTE ARKA SOKAKTA DURUYORUM VE

Etrafımızdaki sokakları çürüme ve kanalizasyon kaplıyor. Yukarıda yükselen ve arka sokağı gölgelerle yıkayan soluk sarı renkli bina ile tam bir tezat oluşturuyor. Çömeldiğim yerden uzanıp parmak uçlarımı taş boyunca uzanan altın cevheri damarlarında gezdiriyorum, bunu yaparken göğsüm sıkışıyor. Eskiden buranın bir cennet olduğunu düşünürdüm -daha iyisini bilemeyecek kadar gençken. Şimdi ise bu kadar iğrenç bir şeyin nasıl bu kadar güzel bir pakete sarılabildiğini merak ediyorum. Doğanın tüm kanunlarına, bana inanmam öğretilen her şeye aykırı. Damarlarımda alevlenen nefreti körüklüyor, bana doğru şeyi yaptığımı hissettiriyor.

Ve hala göğsümde bir şey var. Beni uyarıyor. Geri dönmemi, bunun son şansım olduğunu söylüyor.

"Hazır mısın?" Kain soruyor. Bakışlarımı yarı maskeli yüzüne çeviriyorum, alnına kazınmış gerginliği görürken hançerimi eldivenli parmaklarımın arasında çevikçe döndürüyorum.

"Bir ayı ormana sıçar mı?"

Kain bir elini beline götürüp silahını çekerken gözlerini deviriyor. "Kapının yanında kaç kişi var?"

"İki Reaper ve bir Disposer," diye mırıldanıyorum, başımı şu anda arkasına çömeldiğimiz çöplüğün etrafından dolaştırarak. "Şunu üç Azrail yapalım ama sonuncusu bok suratlı gibi görünüyor."

"Bunu sana o süslü küçük maske mi söyledi?" Kain gözlerini şüpheyile kısararak soruyor.

"Sarhoş bir öküz gibi tökezliyor. Bok suratlı olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok."

"*Hanımlar*," diye homurdanan Maverick elini "sus" anlamında kapatır. Bu hareket Kain'in ona öldürücü bir bakış atmasına yol açıyor ama o bunu görmezden geliyor. "Lütfen tartışmayı kesebilir miyiz? Fark edilmeden önce en azından binanın içine bir adım atmayı başarmak istiyorum."

"Bunu *ona* söyle." Başımı Kain'e doğru salladım. "Beni her fırsatta kasıtlı olarak sorguladı-"

"*Sessiz olun!*" Maverick fısıldıyor, ayık Azraillerden biri başını bize doğru sallayınca çöp konteynerinin arkasına saklanıyor. "Lanet olası yerimiz tespit edildi."

"*Tabii ki var*," diye inliyorum. "Umarım bunun *sizin* hatanız olduğunun farkındasınızdır, Bay Hellfyre," diye alay ediyorum ve Kain silahının ucunu alnıma bastırırken aynı anda silahıma uzanıyorum.

"Bunu tekrar denemek ister misin?" Kain hırlıyor, tek gözü ölümcül bir şekilde kararıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, gözlerimi yıldızsız gökyüzüne çevirerek. "Böyle bir pislik yapacağını bilseydim, bunu tek başıma yapardım."

"Ne-"

Üçümüz de tanımadığımız bu sese kafamızı çevirdiğimizde beyaz maskeli Azraillerden biriyle yüz yüze geldik.

"Sen de kimsin be adam-"

Büyük bir *patlama* sesi duyulur ve maskenin tam ortasında, alnının olması gereken yerde kusursuz siyah bir daire belirir. Azrail ayaklarının üzerinde sallanır ve bir an sonra vücudu kaldırıma yığılır, uzuvları kırık bir bez bebek gibi yayılır.

"Siktir!" Kain tersleyerek bakışlarını bir kez daha bana çevirdi. "O *benimdi*."

"Gri maddesine saplanan kurşunum aksini söylüyor," diye alay ediyorum ve bunu kanıtlamak için sıcak uçlu tabancayı havada sallıyorum. "Yavaş bir nişancı olman benim suçum değil."

"Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız?" Maverick başını avuçlarının arasında tutarak inliyor, ben de atışımı yapmak için çöp konteynerinin kenarına doğru eğiliyorum. Diğer üç Maske bu tarafa bakmıyor bile, bu da beni hepsinin sarhoş olduğuna inandırıyor. Bu mantıklı olurdu, ilkini düşünürsek

Reaper'ın, Sanctum'un gizli girişinin yakınında saklanan birkaç yabancı adamı keşfettiğinde verdiği tepki.

Nefesimi tutarak elimi sabitliyorum, zihnimi her türlü düşünceden arındırıyorum ve nabzımı sabitlemeye zorluyorum. *Bir bin.... İki bin.... Üç bin.*

Bang! BangBang!

Son üç adam bir yığın halinde yere yığılır, metalik maskeleri asfalta çarparken birkaç *çatlak çınlar*.

Şu anda şaşkınlıkla başlarını sallayan Kain ve Maverick'e döndüğümde yüzümde memnun bir gülümseme beliriyor. "Ne oldu? Birileri bir şeyler yapmalıydı."

Kain gözlerini devirirken, Maverick bir elini ince, takım elbiseli göğsüne götürerek gülüyor. "Ben de sessiz olmaya çalıştığınızı sanıyordum."

"Bunun için biraz geç," diye homurdanıyorum, başımı ilk düşen Azrail'e doğru sallarken gülümsemem düşüyor. "Ayrıca, burası lanet olası Moriton. Gerçekten de birkaç el ateş etmenin paniğe yol açacağını mı düşünüyorsun?"

Kain ayağa kalkarken nefesinin altından homurdanıyor, girişe doğru koşarken benim ve Maverick'in arkasından takip ediyor.

Ben kapıyı kırıp açarken Kain ve Maverick birkaç adım ötede bekliyorlar, başları dönmüş bir şekilde sokağı izliyorlar, hepimizi öldürmeye gelen çizmeli ayak seslerini dinliyorlar.

"Anladım," diyorum ve tünel benzeri koridorda beni takip etmeleri için elimi sallıyorum. Ana koridordan aşağıya doğru süzülürken botlarım pelüş altın halının üzerinde sessiz, altın duvarlar her açıdan bana yaklaşıyor gibi görünürken göğsüm sıkışıyor, beni lüks, erimiş renk tonlarına canlı canlı gömmekle tehdit ediyor. Duvarları kaplayan kabartmalı apliklerden yayılan sıcak ışık, pahalı ekmek kırıntılarından oluşan bir iz gibi yolumuzu aydınlatıyor. İzin nerede bittiğini düşündüğümde göğsüm daha da daralıyor, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıyor.

Koridorun en sonunda, kulpu kararmış pirinçten yapılmış eski bir ahşap kapı var ve bu nedenle buradaki altın tonlarında parıldamayan tek şey.

Servis şaftı.

Bunu yıllar önce henüz genç bir Hayaletken keşfetmiştim. Bu şaft temelde binadaki her katın ana anahtarıdır ve Sanctum'un her ihtiyacını karşılayan hizmetçiler, aşçılar ve Maskeler tarafından kullanılır. İlk bulduğumda

korumasız bıraktıklarına inanamadım. Elbette, tek tehdidin dışarıdan geldiğini düşündüğünüzde, sanırım evinizin içini korumak için daha az zaman harcıyorsunuz.

Geldiğimiz yöne son bir kez baktıktan sonra Maverick ve Kain beni nemli servis bacasına kadar takip ediyor. Küf ve çürüme kokuyor ama demir merdiven hâlâ sağlam ve hiç vakit kaybetmeden katları hızla çıkıyorum. Yaklaşık bir düzine kat sonra, sık ferforjeli bir sahanlığa çıkıyoruz ve durmalarını işaret etmek için bir elimi kaldırıyorum. Kapıya doğru adım atarak cebimden gümüş renkli, böcek şeklinde bir cihaz çıkarıp kolun olması gereken yere yerleştiriyorum. Cihaz erimiş kırmızı renkte parlıyor ve yüksek perdeden bir vınlama sesi çıkarıyor. Birkaç dakika sonra böcek soğuyarak koyu gümüş rengini alıyor ve ben de kapıyı iterek kolayca açıldığında gülümsüyorum.

"Bu da neydi böyle?" Kain gümüş böceği avuçlarken şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış bir halde soruyor.

"Sıkıcı Beetle," diye açıklıyor Maverick, benden sonra kapıyı iterek. "Gerçi teknoloji oldukça eski. Bakım girişlerindeki güvenliği güncelleme zahmetine girmedikleri için şanslıyız."

"Evet, şanslıyız," diye mırıldanıyorum, kapının arkasından bir başka uzun koridora bakıyorum - bu koridor zifiri karanlık, ışıklandırma olmadığı için duvarlardaki altın rengi zar zor görülebiliyor. "Sence burada olduğumuzu biliyorlar mıdır?"

"Umarım öyledir. Bu şerefsizlerden bir tanesini bile vuramadım," diye homurdanan Kain, ayak parmağını duvara vururken küçük bir küfür savuruyor. "Neden bu kadar karanlık?"

"Böylece senin güzel yüzün dikkatimizi dağıtmaz, Reinholdy," diye cıvıldıyorum. Kain bana doğru savruluyor ve yanlışlıkla Maverick'in omzuna çarpıyor; Maverick bir küfür savururken göğsümde kısık bir kıkırdama yankılanıyor.

"Siz iki *çocuk* kendinize gelir misiniz?" Maverick, ses tonunda yorgunluk olduğunu söylüyor. "Bunun zamanı değil-"

WAH.. WAH.. WAH...

Bu üç . Biz değişim bakışlar olarak ve
projektörler çevir aların kulak tırmalayan çığlığı
eşliğinde.

"En azından artık karanlık değil." Omuz silkiyorum ve Kain silahını çekerken bana ölümcül bir kaş çatıyor. "Ne? Haklı olduğumu biliyorsun."

"Huysuz *embesiller*," diye homurdanan Maverick belinden dürbünlü bir tabanca çıkardı. "Odaklanın! Yoksa-"

Bang!

Maverick yana doğru dalar ve bir kurşun az önce alnının olduğu duvara saplanır. Kafasını kaldırır, vücudu üst katlara çıkan merdivenlere doğru tam gaz koşmaya başlamıştır bile.

Bang! Bangbang!

"Kain!" Bağırıyorum, Maverick ateşe karşılık vermeye başladığında onu kovalıyorum. "Haydi!"

Gözlerini deviriyor, Maverick ve benim peşimden hantalca gelmeden önce iki el daha ateş ediyor. Koridorun sonunda altın varaklarla kaplı ve neredeyse parlayan başka bir merdiven var.

"Nereye gidiyoruz?" Kain bize yetişmek için merdivenleri üçer üçer çıkarak ofluyor.

"Umarım Madam'ın katıdır," diye cevap veriyor Maverick, Azraillerin çok yakın olmadığından emin olmak için arkamıza bir bakış atarak. "Bu merdiven boşluğundaki iğrenç altın miktarına bakılırsa doğru yoldayız."

Biz tırmanırken silah sesleri havayı dolduruyor, bot seslerine karışarak korkunç, kakofonik bir senfoni oluşturuyor. Zihnim uyuşmuş durumda, bana Brett'ten önceki günleri hatırlatıyor. Önemli olan tek şeyin görevim olduğu, dünyada arzuladığım tek bir şeyin bile olmadığı günleri. Uyuşukluk kafamı parazitlerle dolduruyor, yanımdan vızıldayarak geçen kurşunların sesini engelliyor.

Beni affeder miydi? Bunu artık yapmamın tek sebebinin onun için olduğunu bilse?

Bunu düşünmüyorum. Bunu düşünemem. Özellikle de inişe yaklaştığımızda ve serseri bir kurşun Maverick'in baldırını deldiğinde. Ağır çekimde, yana doğru savruluyor ve ben kollarımı kaldırıp, ölümüne düşmemesi için vücudunu sabitliyorum.

"Haydi, Maverick," diye homurdanarak onu sahanlığa doğru itiyorum. Son birkaç adımı sürünerek atıyor, bacağını arkasından sürüklerken zeminde kırmızı bir iz kalıyor.

"Kahretsin," diye inliyor, kendini garip bir açıyla tutuyor. Titreyen eliyle takım elbisesinin cebine uzanıp bir şırınga çıkardı; silindirik boşluğun içinde opak gümüş rengi bir sıvı dönüyordu. Homurdanarak kapağı dişleriyle koparır ve iğneyi yaraya batırır; ilaç vücuduna girerken dudaklarından bir acı tıslaması dökülür. Yaranın etrafındaki et, garip maddeyi reddederek kabarcıklar çıkarır ve dalgalanır. Ama sonra -mucizevi bir şekilde- derisinin kenarları sanki biri yaranın üzerine bir fermuar çekmiş gibi birleşerek kan akışını anında durduruyor. Maverick iç çeker.

Yaptığı işi inceledikten sonra Kain gürleyerek sahanlığın tepesine çıkarken başını yere koyar.

"İyi misin?" diye soruyor Maverick'e, ayağa kalkması için elini uzatarak. Maverick başını sallıyor ama yine de ikramı kabul ediyor ve ayağa kalktığında hafifçe sallanıyor. "Kahretsin, birkaç ay önce bunlardan biraz kullanabilirdim."

Maverick öksürüyor ve elinden geldiğince çabuk Kain'i itiyor. "Bu sadece geçici ve küçük yaralar için," diyor, nefes almak için savaşıırken sesi yarıda kesiliyor. "Bunun ne kadar acı verdiğini unutmuşum. Seni kıskanıyorum Ghost."

"Yapmamalısın," diye cevap veriyorum basitçe.

Azrailler bize ulaşmak için yarışırken botlar merdiven boşluğunda gümbürdüyor, temeli sarsıyor. Dikkatimi Maverick'in yarısından uzaklaştırarak altın kapının üzerine bir Sıkıcı Böcek daha yerleştiriyorum, odayı dolduran silah sesleri arasında parlayıp vızıldarken saniyeler acı verici bir şekilde yavaş geçiyor.

"Bu şey ne kadar sürecek?" Kain son mermilerini de ateşleyerek soruyor. Küfrediyor ve böcek tıkladığında çömeliyor. Kapıyı çekip açıyorum, Kain ve Maverick'in önce geçmesine izin veriyorum.

Serseri kurşunlardan korunmak için kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

-Kain ve Maverick'in peşinden koridorda yarışıyorlar. Eski Hayalet, sakatlığına rağmen iyi bir şekilde ayak uyduruyor. Ve kırmızı maskeli bir İmha Edici köşeyi döndüğünde, bölgedeki diğer maskeleri uyarmaktan kaçınacak kadar hızlı bir öldürücü darbe indirmeyi bile başarıyor.

Ancak, bir üst kata çıkmak için merdiven boşluğuna girdiğimizde, üç Azrail köşeyi dönerek bir sonraki merdiven boşluğunu kapatıyor ve tüm binanın varlığımızdan haberdar olmak üzere olduğunu biliyorum.

"Bu da ne...?" Ortadaki maske belindeki silaha uzanmakta bir an geç kalır ve Maverick'in kurşunu alnına saplanır. İki el daha ateş edildi ve yanındaki maskeler tamamen ölmüş bir halde vücudunun üzerine yığıldı.

Maverick'e minnettar bir baş selamı veriyorum ve onu üç seviye daha takip ediyorum, burada başka bir çift Disposer ile karşılaşıyoruz. Ancak bu adamlar bizi arıyorlardı, yani sürpriz yapma şansımız yoktu. Kain sağdakiyle dövüşürken, Maverick sola gidiyor ve beni ortadaki ikisiyle baş başa bırakıyor.

Koyu renk saçlı olan ortama saldırıyor ve ben tam zamanında dönerek hançerimi sırtının ortasına saplıyorum. Acı içinde inlerken, dikkatimi diğerine çeviriyorum, bıçağı şahdamarımı parçalamadan önce eğilmek için zar zor yeterli tepki süresine sahip oluyorum. Bacağımı ayağının altından geçiriyorum ve dev adam devrilmiş bir ağaç gibi yere düşüyor. Hızımı kullanarak yana doğru yuvarlanıyorum, ilkinin sırtındaki bıçağı kapıyorum ve ayağa fırlıyorum.

Bıçağımı ilk adamın kaşlarının arasına saplıyorum, mide bulandırıcı bir *şangırtıyla* isabet ettiğinde yüzümde çılgın bir gülümseme beliriyor, sonra öne atılıyorum, silahımı havada belimden çekiyorum ve ikinci Maskenin göğsüne iki el ateş ediyorum. Her mermi isabet ettiğinde vücudu sarsılıyor ve yere indiğinde, iyi bir önlem için kaşlarının arasına bir tane ekliyorum.

Kain ve Maverick'in de rakiplerini hallettiğini fark ettiğimde, ilk Maske'nin alnından hançerimi alıyorum ve garip bir nedenden dolayı hareketlerim yavaşlayarak koridorda peşlerinden koşuyorum.

Kafamı sallıyorum, zihnimde büyüyen bulanıklığa rağmen bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum. Ancak Kain bağırduğunda duruyorum ve arkamda bıraktığım büyük kırmızı izlere dehşetle bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kanımla doymuş ve halıya yakut damlatan pantolonumun paçasına bakıyorum. "Kahretsin, bir atardamarı kesmiş olmalı." Maverick koşarak yanıma geldi ve cebinden başka bir gümüş şırınga çıkardı. "Al. Sadece bir saat kadar tutacak ama kanaman hemen duracak.

Aksi takdirde bir dakika."

Kaşlarımı kaldırıyorum ama yine de o şeyi alıp iç uyluğumdaki büyük yaraya sokuyorum. "Bunlardan daha fazla olduğunu sanmıyorum?"

Maverick başını sallar. "Sadece ikisi."

"O zaman sanırım bunu hızlıca yapmamız gerekecek." İçimi çekiyorum ve koridorda ilerlemeye devam etmek için odanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum. Katların geri kalanında olabildiğince hızlı ilerliyor, Reaper'lar ve Disposer'larla temas ettiğimiz her an onları saf dışı bırakıyoruz.

ama bu bizi son kapıdan geçmekten alıkoymuyor. Son koridorların aksine, bu koridor zengin, kırmızı taşlarla kaplı; altın aplikler geçit boyunca her iki metrede bir yer alan bir dizi resmi aydınlatıyor, ancak neyi tasvir ettiklerini görmek için çok acelem var.

Üçümüz düz kırmızı bir duvarın önünde duruyoruz ve ben kusursuz taş levhayı incelerken Kain bir küfür savuruyor. "Bu duvarda herhangi bir

O küçük böceğin taşı delme ihtimali var mı?" Başımı sallayarak iç çektim. "Maverick?"

Maverick elini omzuma koyuyor ve duvara doğru adım atarken beni yana doğru itiyor. Bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, bileğini taşın göze çarpmayan bir noktasına doğru kaldırıyor ve etini duvara doğru bastırıyor. Bir an sonra duvarın bir bölümü geriye ve yana doğru kayarak küçük bir altın tünele yol açıyor.

"Ghost'un bana sadece destek için ihtiyacı yoktu, biliyorsun," diye mırıldandı Maverick, dar alana doğru bir adım atmadan önce Kain'in omzunu sıvazladı. "Geliyor musun?"

Kain onu takip ederken nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve durumun ciddiyetine rağmen bir kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. *Bardağın dolu tarafını gör* derim. Ya da bu durumda altını.

Bir dizi küçük tünelden geçiyoruz, her biri birkaç metrede bir sağa ya da sola sapıyor, labirente ilerlerken kafam karışıyor ve klostrofobiye kapılıyorum. Bir sonraki sola dönüyoruz ve tünelin sonunda bir ışık belirliyor, göğsümü umuda benzer bir şeyle aydınlatıyor. *Neredeyse vardık. Neredeyse başardık-*

WAH... WAH... WAH... DAVETSİZ MISAFİRLER... ACIL KILITLEME İŞLEMİNİ BAŞLATIN... WAH... WAH...

"Haydi!" Maverick bağırarak o küçük ışığa doğru ilerliyor. Bunu söyledikten bir an sonra gölgeler ortada belirliyor, Azrail şeklindeki çerçeveleri ışığın çoğunu engelliyor. Maverick silahını kaldırır ve baş Azrail'in göğsüne iki el ateş eder. Yere yığılır, devasa omuzları arkadan gelen diğer tüm Maskeler için bir tür barikat oluşturur. Orakçılar düşen kardeşlerinin üzerine çullanmaya çalışırken Maverick üç el daha ateş eder ve sonunda onun üzerine yığılarak sorunu daha da kötüleştirir.

Maverick birkaç metre ötede duruyor, atışını hazırlarken Kain ve benim onu geçmemiz için yeterli alan bırakıyor. İki mermi daha başımın yanından vızıldayarak geçiyor ve yığının üzerinden atlayan talihsiz Azrail'in göğsüne isabet ediyor. Diğerlerinden birkaç adım ötede yere düşüyor, bir eliyle göğsünü tutarken parmaklarından kanlar fışkırıyor.

Kain düşen Maske'nin üzerinden bir koşu yıldızıymış gibi atlıyor ve kaçışımızı engellemek için ortaya çıkan bir sonraki Azrail dalgasına kafa üstü çarpıyor. Güçlü bir kükremeye hançerini kaldırıyor ve çılgınca kesmeye başlıyor,

Maskeler'i etkisiz hale getirmek, benim araya girip işlerini bitirmeme yetecek kadar uzun sürdü.

Hançerimi üçüncü Azrail'in boğazına saplamak üzereydim ki metal gıcirtısı koridoru doldurdu ve alarmla başımı kaldırdım. Tünelin sonunda Madam'ın özenle yapılmış altın kapısını seçebiliyorum ama daha da önemlisi, kalın metal levhanın yerine oturduğunu görebiliyorum.

"Hayalet, gitmen gerek!" Kain ellerini iki yana açıp Maske'nin boynunu avuçlarının arasına alarak bağıyor. Tereddüt ettiğimi hissedince gözlerini deviriyor ve beni fiziksel olarak çıkışa doğru itiyor. "Buradan sonrasını biz hallederiz! Gidin! Şimdi!"

Maverick'e doğru bakmak gibi bir hata yapıyorum ama az önce geçtiğimiz tünellerin gölgelerinden beyaz maskeli bir Azrail sürüsünün çıktığını görüyorum. İki maske Maverick'in üzerine çullanırken ayaklarım donup kalıyor; Maverick mermisi bittiği için kabzanın ucunu ilk Azrail'in kafatasına vurmaya çalışıyor. Adam darbeyi kolayca savuşturuyor ve eğilerek bir bacağını Maverick'in ayaklarının altından geçiriyor ve onu yere düşürüyor.

"Maverick!" Bağıyorum, yardıma koşmak üzereyken Kain bir kolunu savurarak beni yerimde tutuyor.

"Ona yardım edeceğim," diye homurdanarak başparmağını kaybolan altın kapıya doğru salladı. "Senin gitmen gerek! Dünkü gibi."

Üçüncü bir Azrail Maverick'in yanından hızla geçer, hançeri saldırmaya hazırdır. Öldürücü bir hırıltıyla ileri atılan Kain, Maske'yi kolayca alt eder ve hızla manevra yaparak onu kafasından kilitler. Omzunun üzerinden üç Azrail daha Maverick'in üzerine iner, kendi silahlarını çekmişlerdir ve onun hayatına son vermeye hazırdırlar.

"Şimdi git, Çocuk!" Maverick bakışlarımı hissederek bağıyor - onu orada öylece ölüme terk edemeyeceğim gerçeğini. Çaresizce kapıdan Maverick'e, Maverick'e zamanında yardım edemeyecek kadar kendi rakibini savuşturmakla meşgul olan Kain'e bakıyorum. Bir seçim yapmak zorundayım ve bunu şimdi yapmalıyım. Ya Madam'ı öldüreceğim ya da Maverick'i kurtaracağım.

"Yürü be çocuk!" diye bağıyor, dirseğini Maskelerden birine çarparken diğeri hançerini Maverick'in omzuna saplıyor. "Bu lanet bir emirdir!"

Neredeyse itaatsizlik edecektim. Ama sonra üçüncü maskenin hançerini Maverick'in karnına sapladığını görüyorum ve kararımı verdiğimi anlıyorum. Maverick ölecek ve intikamını almak bana kalacak. Nefes almak için bir an duruyorum, kendimi olacıklara hazırlıyorum. Madam yetenekli bir savaşçı ve kaplanlarıyla

ve Masa üyelerine göre, şu anki sakatlığım olmasa bile hayatta kalmamın neredeyse hiçbir yolu yok. Ama sonra Brett'i, başarılı olamazsam arkamda bırakacağım dünyayı düşünüyorum. Ve canavarın ağzına doğru adım atıyorum.

"Özür dilerim, Maverick," diye mırıldanıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve onun acı dolu homurtuları arkamda çınlarken kapanan karla kaplı duvara doğru koşuyorum. Kapıya tam zamanında varıyorum, çelik duvar beni ikiye bölmeden önce içeri kaymak için zar zor yeterli zamanım oluyor.

"*Merhaba*," diye selamlıyorum, Masa üyelerinin altın maskelerinin ardına saklanan şok ifadelerinin tadını çıkararak. Sonra bakışlarımı Madam'a çeviriyorum ve soğuk yeşil gözlerindeki korku şoku her dileğimi doğruluyor: Benden çok korkuyor. Yarattığı şeyden.

"Söyle bana..." Ona doğru cesur bir adım atarak mırıldanıyorum. "Ölmenin nasıl bir şey olduğunu hiç merak ettin mi?"

ŞAFTÖR EORtY-EOUR

BRETT

"PEKİ BİR PLANIMIZ VAR MI?" HAYRETLE DEVASA ALTINA BAKARAK SORUYORUM-

gökdelen. İşe giderken yüzlerce kez bu binanın önünden geçtim ve duvarları arasında bu kadar uğursuz bir şey olduğunu asla tahmin edemezdim. Sanırım "göz önünde saklanma" olayının gerçekten de bir anlamı var.

Orion bakışlarını bana çevirdi ve soruma cevap olarak omuzlarını silkti. "Yani... aklıma gelen en iyi şey... siktir et."

"Siktir et... tamam." İçimi çektim, emniyet kemerimi çözdüm. "Hadi gidelim."

Orion ve ben kamyonundan atlıyoruz, Rupert peşimizden geliyor ve tehditleri araştırıyor. Arka sokağa doğru yürürken ürkütücü bir sessizlik vardı ama Orion'un bana bahsettiği gizli arka girişe geldiğimizde, kanın ve ölümün metalik tadı yüzüme çarptığında neredeyse kusacaktım.

Sokakta dört maskeli ceset cansız yatıyor; üçü kapağın yanında, biri de çöp konteynerinin yanında. *Hepsi* korkunç ve kanlı. Gözlerimi ileride tutmaya çalışıyorum, kapağa ulaşmaya odaklanıyorum, ama Orion cesetlerden birine doğru koştuğunda tüm bunlar pencereden dışarı çıkıyor.

Orion maskeli adamın omzuna çömelir, omuzları titrer. "Aman Tanrım... Steve? Ah, lanet olsun. Hayır, hayır. *Siktir, dostum,*" diye inliyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor. Çocuğun omzunu sıvazladığımda damarlarımda bir gariplik dalgası beliriyor, bu da onun sıkıntılarını daha da artırıyor gibi görünüyor.

"Çok özür dilerim. Siz ikiniz... yakın mıydınız?"

Orion başını kaldırdı, kaşları birbirine çatılmıştı ve yanaklarından süzüldüğünü düşündüğüm gözyaşlarından eser yoktu. "Ne oldu? Hayır, hayır! O pisliğin bana borcu vardı. Şimdi o elli doları asla alamayacağım..." diye homurdanıyor, ayağa kalkıp gömleğinin tozunu aldıktan sonra kasıla kasıla ambar kapısına doğru yürüyor.

"Ne?" diye soruyor, takip etmediğimi fark edince adımları duruyor. "Bir sorun mu var?"

Siktiğimin delileri. Hepsi. Başımı sallıyorum, peşinden karanlık ambarın içine doğru tökezliyorum. Rupert cesetlerden birini koklamak için gecikiyor ve dili kanlı beyaz maskenin üzerinde gezinirken neredeyse bayılıyorum - sanki adamın *gerçekten* ölüp ölmediğini test ediyormuş gibi.

"Rupert! Uzak dur ondan!" Büyük mavi bir göz gölgelerin arasından beni delip geçiyor, emirlerime uymaya karar vermeden önce birkaç saniye geçiyor. "Tanrıya şükür," diye homurdandım. Binanın tabanındaki küçük kapağın yarısına kadar gelmiş olan Orion'un peşinden koşuyorum.

"Burayı nereden biliyorsun?" Parmak uçlarımı, içinden hızla geçtiğimiz uzun koridorun altın rengi duvarlarında gezdirme dürtüsüne karşı koyarak fısıldıyorum.

"Hayalet bir keresinde bahsetmişti. Adımına dikkat et," diye fısıldıyor Orion, sola dönüp kısa koridorun sonundaki tavizsiz görünen kapıya doğru koşarken. "Önden buyur aşkım," diye mırıldanıyor ve beni açılan kapıdan geçirip ferforje merdivenlerden yukarı itiyor.

Bir mermi yerinden çıkıp yere düşerken alttaki bir merdivene çarptığında sessizliği hafif bir *çınlama* bozuyor ve ilk kez Ghost gerçekten ölürse ne yapacağımı düşünmeme izin veriyorum.

"Orion?"

"Mhm?"

"Hiçbir şey duymamış olmamız garip mi? Silah sesleri falan duyacağımızı düşünmüyor musun?"

Orion omuz silkiyor, dirseğimi kavırıyor ve beni sahanlığa doğru sürüklüyor. "Belki de herkes ölmüştür."

Belki Hayalet de öyledir... Başımı sallıyorum ve bu ihtimali düşünmemeye karar veriyorum. Bunun yerine, geçtiğimiz çeşitli koridorlara ve merdivenlere odaklanmaya çalışıyorum, yanından geçtiğimiz ölüm miktarı karşısında umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyorum. Ama o kadar çok ölüm var ki, zihnimin arka tarafa itilmiş o küçük karanlık köşeye gitmesine engel olamıyorum. Ve sonra kontrolümü kaybetmeye başlıyorum. Hastalıklı şeyler düşünmeye başlıyorum-

Bunca şeyden sonra Ghost nasıl hâlâ hayatta olabilir? Herhangi biri nasıl?

Zirveye ulaştığımızda, kaç merdiven çıktığımızı, kaç koridordan geçtiğimizi tamamen unutmuştum. Kalçalarımındaki kükreyen ateş bana yüzlerce olduğunu söylüyor ama soracak kadar umursamıyorum. Tek istediğim, tek derdim Ghost'a ulaşmak.

Ölü ya da diri.

Tırmanırken mermi kovanları topuklarımın altında çıtırdıyor ve yolun yarısına geldiğimizde neden hiç silah sesi duymadığımızı anlıyorum. Yolda o kadar çok kan ve katliam lekesi var ki midem bulanıyor. Cesetler merdiven boşluğunu ekmek kırıntıları gibi dolduruyor ve Orion çıplak, çelik bir sahanlığa çıkana kadar beni dirseğimden tutmak zorunda kalıyor. Kolun olması gereken yerde bir delik olan başka bir demir kapı ve diğer tarafta beni neyin beklediğini ima eden kenar boyunca kan sıçramaları var. Daha fazla ölüm. Daha fazla kan.

Bu cansız, kanlı bedenlerden birinin *Hayalet* olma ihtimali giderek artıyor. Kafamı sallayarak bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum ve ona bu kutsal salonların havasında yeni bir yuva veriyorum. Bu tür düşünceler burada, bu binanın imrendiği diğer tüm kâbuslarla birlikte ölmek için daha uygun.

Kapıdan geçip daha da fazla yayılmış, cansız adamın sıralandığı bir başka altın koridora giriyoruz. Bazılarının maskeleri atardamar kanı renginde; diğerlerinin kar rengindeki maskeleriyle ironik bir tezat oluşturacak kadar koyu, zengin bir kırmızı tonu. Bu koridorda ağır bir çürük kokusu var ve yemeğimi kaybetmemek için sayısız cesedin üzerinden geçerken burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum.

Bununla birlikte, Orion beni sayısız koridordan geçirip yüzlerce, hayır, binlerce merdivenden çıkarırken kendimi düşüncelerime kaptırıyorum, öyle ki bacaklarım yorgunluktan uyuşuyor.

Orion kolumu çekiştirdiğinde nihayet zirveye ulaştığımızı anlıyorum. Metal kapıyı hafifçe aralıyor ve olası tehditlere karşı kapının etrafına göz atıyor. Bir süre sonra kapıyı iterek içeri giriyor ve -evet, bir başka uzun koridora. Ancak, diğerlerinin parlayan altın renginin aksine, bu koridorun duvarları lüks kırmızı kadife ile kaplı gibi görünüyor. Sadece, parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde taş gibi hissediyorum.

Koridorun sağ tarafını boydan boya kaplayan dokuz altın çerçeveli portre dışında her yer bomboş. Bana en yakın olana yaklaşıyorum, küçük bir

Korkunç tasviri gördüğümde dudaklarımdan bir nefes dökülüyor.

Gözlerim, mağara sahnesinin ön planını kaplayan, birkaçı kayalara çarpmış ve parçalanmış halde yatan, şekli bozulmuş cesetlere takılıyor. Ama bu manzara, gölgelerin arasından çıkan, pençeli elleri kanlı, başsız bir bedene açgözlülükle sarılmış büyük kanatlı canavarın yanında sönük kalıyor.

Cehennem dokuzuncu çemberi: İhanet.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ama ne yaparsam yapayım gözlerimi resimden ayıramıyorum. Ta ki Orion dirseğimi çekip transımı bozana kadar.

"Hadi gel. Neredeyse geldik," diye fısıldıyor ve beni uzun kırmızı koridorun geri kalanına doğru çekiyor. Zeminin ortasında yatan beyaz maskeli Azraillerin cesetlerinin üzerinden dikkatlice geçiyorum, ölüm kokusunu içime çekmemek için nefesimi tutuyorum.

"Tamam..." Gözlerimi yanından geçtiğimiz diğer sekiz cehennem resminden uzak tutmaya çalışarak fısıldıyorum. Hiçbiri ilki kadar dehşet verici olmasa da, ne zaman berbat bir tasvir görsem tüylerim diken diken oluyor.

Geçidin sonuna geldiğimizde duvarda kare şeklinde bir delik var, tıpkı Hayalet'in evindeki gizli taş kapılar gibi. Orion ve ben, ikimizin de iyiliğini düşünmeden aceleyle içeri girmeden önce bakışıyoruz.

Koridorlardan oluşan bir labirent, başımı döndürecek şekilde kıvrılıyor ve dönüyor. Tam bu korkunç kıyamet tünelinin hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda, şu anda hızla ilerlediğimiz geçidin sonunda küçük bir ışık noktası yakalıyorum.

"Orion! Neredeyse vardık!" Bacaklarımdan giderek büyüyen o umut kırıntısına doğru daha hızlı hareket etmesini isteyerek söylüyorum. Aynı umut, kanlı, cansız maskeli adamlardan oluşan bir yığınla karşılaştığımızda göğsümde tekliyor. Cesetlerin açısı yolu kısmen kapatıyor ve yolun geri kalanında ilerleyebilmek için fiziksel olarak üzerlerine *tırmanmamız* gerekiyor.

Diğer tarafa ulaştığımızda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama tünelin çıkışına doğru yığılmış iki tanıdık figür gördüğümde soğuk taş duvarlara çarpıyor.

"Kain?" Fısıldıyorum. Cevap gelmeyince boğazımı temizliyorum ve daha yüksek bir ses tonuna cesaret ediyorum. "Kain?"

Figürlerden biri kıpırdanıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor gibi görünüyor ve Orion beni geri çekmeye fırsat bulamadan onlara doğru koşuyorum. Yaklaştıkça,

Kain'in maskeli yüzünün acımasız camlarını daha çok tanıyorum, vücudunun sol tarafındaki kaburgalarını tutarken tek sağlam gözü acıyla kısılmış.

"Kain! Ghost nerede?" Elimi göğsüne sokmak için çömelip onu rahatlamaya zorlayarak soruyorum.

"Harikayım, sorduğun için teşekkürler." O meşhur bakışını bana doğru fırlatıyor, ancak bir kalp atışı sonra yerini endişeli bir bakışa bırakıyor. "Az önce onu kaçırdın. İçeride," diye mırıldanıyor ve kanlı işaret parmağıyla geçidin çıkışındaki büyük metal levhayı gösteriyor. "Oraya giremezsin. Denedim," diyor, tıkırtılı bir nefes cümlesini bölüyor. Doğrulamaya çalışırken yüzünün sol yarısı acıyla buruşuyor ve onu bir kez daha yere itiyorum.

"Sana inanıyorum," diyorum çaresiz bakışlarımı Orion'a çevirerek. "Ne yapacağız?"

Orion konuşmak için ağzını açtığında korkunç, tıkırtılı bir öksürük havayı dolduruyor. Bakışlarımız Kain'in kalçasında cenin pozisyonunda kıvrıldığı için neredeyse görünmez olan diğer figüre kayıyor.

"Oh, evet. Mav ölüyor." Kain dünyadaki en normal şeymiş gibi omuz silkiyor. Bu sırada kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyor.

İlk hareket eden Orion oluyor ve Maverick'in başının yanına gelip çömeliyor. "Yani... pek iyi görünmüyor."

"Ben-ben... ne-gerekliydi," diyor Maverick, hasarlı ses kutusu nedeniyle sesi kesilip kısılıyor. Titreyen bir iç çekişle maskeyi yüzünden yırtıp atıyor, ancak bir an sonra kolunun kaldırılma düşmesine izin veriyor, çatlak siyah maske parmaklarının arasında sıkıca kavranıyor.

"*Brett.* Annene çok benziyorsun."

Sesi duyunca göğsüm sıkışıyor; tahmin ettiğimden çok daha yaşlı. Ses tonunda öyle bir acı var ki, omurgam boyunca bir ürperti yayılıyor. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en koyu kahverengi - irisini çevreleyen altın beneklerle zarif bir şekilde eşleşen erimiş çikolata havuzları. Kanlı ve ham olmasına rağmen, çoğu kadının çekici bulduğu o ham erkeksi özellikleri taşıdığını söyleyebilirim. Başka bir dünyada, annemle onu birlikte, kol kola parkta dolaşırken görebiliyordum. Belki de onu seçmiş olsaydı, her şey daha farklı olabilirdi.

"Onu sevdim, biliyorsun," diye fısıldıyor, kelimelerle hava almak için mücadele eder gibi mücadele ediyor. "Sevdim... sevdim-"

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, bir elimi uzatıp onunkinin üzerine koyuyorum. "Biliyorum. Şu anda bile biliyorum."

"Sahip olduğundan çok daha iyisini hak ediyordu. Ben sadece onun sahip olamadığı şeylere senin sahip olmanı istiyorum. Bu yüzden yardım etmeyi kabul ettim..." Öksürük krizine girdiğinde cümlesi kesiliyor ve elini sızan, kanlı göğsüne bastırırken elimi geri çekiyorum. "Bu şekilde olması gerekiyordu. Daha az asil bir amaç uğruna ölmezdim, Brett Evangeline."

Delici kahverengi gözler benimkileri yakalıyor, orada dönen yoğunlukla ciğerlerimdeki tüm nefesi çalıyor. Son gücünü harcadığından emin olsam da, Maverick'in sesi son bir emir verirken güçlü kalıyor.

"Buna değdiğinden emin ol."

Bir hırıltı duyulur, son yaşamı titreyerek verdiği bir nefesle son bulur ve Maverick'in başı yere düşer, gözleri hala yarı açık ve hiçbir şeye bakmamaktadır.

"Lanet olsun."

Kain'e göz kırpyorum, kayıtsız ifadesini görünce göğsümde bir şeyler parçalanıyor. Tıpkı Ghost'ta olduğu gibi, bir insanın ölümü görmeye karşı bu kadar ilgisiz olması için neler yaşaması gerektiğini merak ediyorum. Maverick'i çok az tanıyordum ama bir hayatın sona erdiğini bilmek ruhumda delikler açıyormuş gibi hissettiriyor.

Ama şu anda bunu düşünemem. Devam etmek zorundayım. Sertçe yutkunarak Orion'un dirseğini çekiştiriyorum ve tünelin sonuna doğru koşuyorum, ancak Kain'in haklı olduğunu görüyorum. Bir kapının olması gereken yerde, Madam'ın odasının girişini gizleyen dev bir metal levha var. Hayal kırıklığı içinde avucumu duvara vuruyorum, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Kapının kilidini açmak için kullanılabilecek bir şey - herhangi bir şey- bulmak için etrafıma çılgınca bakıyorum.

"Kain haklıydı. İçeri girmenin bir yolu yok," diye fısıldıyorum, parmaklarım kanayana kadar taşı tırmalama dürtümle savaşıyorum. "Orion, ne yapacağız?"

Başını sallıyor, metal duvarı incelerken siyah perçemleri kısıp gözlerinin üzerine düşüyor. "Bilmiyorum. Bu şeyin içinden geçmemizin hiçbir yolu yok."

Kalbim kulaklarımda atarken alarm arka planda kayboluyor, duvara bir tekme savururken dudaklarımdan öfkeli bir çığlık kopuyor. "Siktir! Siktir, siktir, siktir..." Alnımı soğuk metale bastırıyorum, zihnimin arkasında bir fikir oluşuyor, çaresizlik bulutunu kırmaya çalışıyorum.

"Orion? Buranın bir tür bekçi evi var mı?"

Orion döner, düşünürken kaşları birbirine yaklaşır. "Belki mi? Mantıklı olabilir. Servis girişinden geldik ama sanırım ana lobide de böyle bir şey vardır... Oh!" diye haykırır, dudaklarına bir gülümseme yayılır. "Sence...?"

Umutlarımın çok yükselmesine izin vermemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Sanırım oradan güvenlik paneline erişebiliriz. Eğer sistemi bir şekilde etkisiz hale getirebilirsen--"

"Çoktan hallettim!" Orion sesleniyor, tünelde kaybolurken sesi azalıyor, aceleyle yere düşmüş cesetlerin üzerinden atlıyor. "Orada kal! Hemen döneceğim...."

Sesi tünel labirenti tarafından yutulduğu için Orion'un başka ne söyleyeceğini duyamıyorum. Yapacak başka bir şey bulamayınca Kain'i kontrol etmek için Rupert'la birlikte tünele geri dönüyorum, elim gergin bir şekilde silahımın kabzasında seğiriyor.

Yaklaştığımda Kain bakışlarımla buluşuyor, koyu kahverengi gözlerinde Lillith'e bakarken gördüğümün aksine bir soğukluk var ve gerçek Kain'in hangisi olduğunu sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

"Sen ve Orion bir şeyler bulabildiniz mi?"

Başımı sallıyorum, uzanıp parmaklarımı Rupert'in ipeksi kürkünde gezdiriyorum ve bunun sinirlerimi yatıştıracağını umuyorum. "Umarım."

Kain omzumun üzerinden duvara bakıyor, nefes alış verişine odaklanmış gibi görünüyor. "Sana bunu teklif ederdim ama..." boş silahını havada sallarken kocaman göğsü bir iç çekiyor. "Mermim bitti."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, tünelin aşağısına gergin bir bakış fırlatıyorum ve Orion'un acele etmesi için dua ediyorum. "Sen... iyi olacak mısın?"

Omuz silkiyor, kaburgalarını kavrayışını ayarlarken hafifçe yüzünü buruşturuyor ve yaralı parmaklarının arasından taze kırmızı kan süzülüyor. "Muhtemelen. Daha kötülerini atlattım."

Maverick'in yanında yatan kırık bedenine bakmamaya çalışıyorum ve onun da aynı kaderi paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyorum. Bugün zaten çok fazla kayıp yaşadım ve daha ne kadarını kaldırabileceğimi bilmiyorum.

"Ölürsen Lillith'in beni asla affetmeyeceğini biliyorsun," diye fısıldıyorum, peşimden gelmeye çalışmayacağından emin olunca doğruluyorum. "O yüzden yapma. Tamam mı?"

"Sen mi?" Zayıfça kıkırdıyor, aşkından bahsedince bakışlarındaki buzun bir kısmı eriyor. "*Beni* asla affetmez. Onu terk ettiğim için kıcımlı tekmelemek için peşimden karanlığa gideceğinden eminim. Tatlı ve masum görünüyor ama kadın düpedüz gaddar."

Gözlerimden akan yaşlara rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri söylenmemiş bir anıyla parlıyor. "Hayatın kendisinden bile daha fazla." Birden yüzünü bana dönüyor, bakışları bana söylemediği tüm kelimeleri söylüyor. "Tıpkı senin yaptığın gibi Ghost."

Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama Kain'in bilmiş bakışları sözcüklerin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. "Sana ihtiyacı var, Brett. Onu kendinden kurtarmana ihtiyacı var. Ben yapamadım, hatta şimdi burada otururken hiç *denemediğimi* fark ediyorum. Ama sen denedin. *Öylesin*. O kendinden vazgeçse bile sen ondan vazgeçmiyorsun. Onu hiç bu kadar tutkulu, bu kadar..." Maskeli suikastçideki değişimi anlatmak için ihtiyaç duyduğu kelimeleri bulamayınca tekrar uzaklara bakıyor. "Bunu senin için yapıyor, biliyor musun? Bu dünyanın seni hak ettiğini düşünmüyor, hak ettiğini düşünmüyor. Şu anda yaptığı şey, dünyayı senin için daha iyi hale getirmek için yeryüzündeki her çürümüş şeyi ortadan kaldırdığını düşünüyor. Kendini feda ediyor çünkü kendini o şeylerden biri olarak görüyor."

"Nasıl-?"

"Çünkü Lillith'le ilk tanıştığımda ben de böyle hissederdim," diye mırıldanıyor, bakışları uzaklara dalarak yumuşuyor. "Hayatımı kaybetmem anlamına gelse bile dünyayı yakıp yıkmak istiyordum. Onun için her şeyi yapardım. Ama o bana dünyayı zorla dize getiremeyeceğini, bunun yerine bırakman gerektiğini gösterdi. Daha da önemlisi, bana en iyi şeylerin özgürlük verildiğinde çiçek açtığını öğretti..."

Kain sarkık bir göz kapağının ardından bana bakarken uzun bir duraklama oluyor, sözlerini bitirirken göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyor: "Ama bu benim için bir tavsiyeydi. Kapının diğer tarafındaki maskeli manyak için değil."

Şaşkınlığım boğazımda düğümleniyor ama Kain yılmadan devam ediyor, kaşlarını hafifçe kaldırmaktan başka bir tepki vermiyor. "Hayalet her şeyi uçlarda görür. Onun için bırakıp gitmek ölüm demek -şu anda yapmaya çalıştığı şeyden çok da farklı değil. Seni korumanın başka bir yolunu göremiyor."

"Ama bu... delilik."

"O delinin teki," diye mırıldanıyor Kain, alçak sesle kıkırdayarak. "O her zaman deliydi, Brett. Ve bahse girerim ki onu bu kadar çok sevmenin bir nedeni de bu. Çünkü bu tür bir bağlılığı başka bir insanda asla bulamayacağını biliyorsun."

Sözleri kalbimde demir bir kasada kilitli tuttuğum o küçük boşluğu delerken bile başımı sallıyorum. O piç haklı ve bunu her parçamla

biliyorum. Ghost kendini bana tarif edemeyeceğim bir şekilde bağladı.

Ruhlarımızı birbirine bağlayan bir ışık ipliği var, varlıklarımızın ipliklerini kader tarafından önceden belirlenmiş gibi görünen bir şekilde dokuyor.

Umutsuzca metal duvara doğru bakıyorum, sanki tek başıma onu yükseltebilecekmişim gibi. Orion'un ana lobiyi nasıl bulacağını ya da ne kadar süreceğini bilmiyorum ama yakında olması için dua ediyorum.

Kain'e cevap vermek için ağzımı açmıştım ki alarm feryadın ortasında kesildi ve kelimelerim göğsümde can verdi. Gözlerimi dikmiş metal duvara bakıyor, Orion'un başarılı olduğunu bana bildirecek bir şey -herhangi bir şey- bekliyorum. Bir an için planın başarısız olduğunu düşünüyorum ama sonra bir çılgılık küçük alanı dolduruyor ve duvar yukarı doğru kaymaya başlıyor.

Bakışlarımı Kain'e çeviriyorum, o da başını sallayarak cebine uzanıyor ve avucuma kanlı gümüş bir hançer yerleştiriyor. "Git o piçi kurtar, Brett."

Hançeri avuçlarken gözyaşlarım görüşümü dolduruyor, Rupert peşimde tünelden aşağı doğru koşarken onları silecek zamanım olmuyor. Birkaç santim ötede duruyoruz ve parlayan altın bir kapının alt yarısına bakıyorum, duvarın kolu ortaya çıkaracak kadar yükselmesini beklerken ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. Saniyeler saatler gibi geliyor ama sonunda duvar, elimi altın topuzun etrafına dolayabilmem için yeterince yükseliyor.

Metal kapının altından geçmek için Rupert'ın hizasına kadar çömelip kapıyı açıyorum, bariyer kalkar kalkmaz güçlü bir feryat kulaklarımı deliyor. Ses o kadar güçlü ve dehşet dolu ki kemiklerimin iliklerine kadar yankılanıyor.

Bulunduğum yerden sadece, tüm alanı şimdiye kadar gördüğüm en pahalı altın damarlı mermerle kaplanmış, özenle hazırlanmış dairesel bir oturma odasının ortasında oturan bir kadın görebiliyorum.

Kadının kendisi de odanın bir parçası gibi görünüyor. Vücudundan sarkan özenle işlenmiş altın rengi cübbesi parıldayan altın bir havuzun içinde yere doğru akıyor ve bu renk fildişi Venedik maskesiyle parlak bir şekilde çarpışıyor. Karmaşık bir şekilde oyulmuş başlık yüzünün ve saçlarının tamamını kaplıyor, görünen tek şey elmas kaplı göz yarıklarının arasından bakan bir dizi soğuk yeşil göz.

"KATİL!" diye bağırıyor, titreyen parmağıyla kapı çerçevesinin arkasından göremediğim bir şeyi işaret ediyor. "KATİL!"

Hiç düşünmeden, Rupert peşimde olduğu halde odaya daldım ve tek bir bakışla durumu değerlendirdim. On iki adam Madam'ın etrafında bir çember oluşturmuş, geniş gözleri gözlüklerindeki yarıklardan zar zor görünüyordu.

altın kuş gagalı maskeler. Bu kargaşada kimse odaya girdiğini fark etmedi; köşedeki şeye bakmakla meşgul oldukları için fark edemediler.

Ve o şey de Hayalet, öldürülmüş bembeyaz bir kaplanın cesedinin üzerine çömelmiş. *Bekle, lanet olası bir kaplan mı?* Gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalıyor, damarlarımda dolaşan korkunun yerini şok alıyor. Sadece ben değil, kuş maskeli yaşlı ve önemli görünümlü adamlar da bu manzara karşısında gerçekten felç olmuş gibi görünüyorlar.

Ghost başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda vücudu sarsılıyor. İçimden bir elektrik dalgası geçiyor, dünyanın geri kalanı kaybolurken kafa derimi gıdıklıyor ve bu odada sadece ikimiz varız.

"*Brett...*" diye nefes alıyor, titrek bacakları üzerinde dururken odağını kaybetmiş gibi görünüyor ve hançerini canavara saplanmış halde bırakıyor. "*Sevgili Brett...*"

Gözümün ucuyla *başka bir* kaplan görüyorum. Ama bu seferki çok canlı ve Hayalet'e doğru fırlamak üzere. Canavar yere doğru alçalırken ben de ileri atılıyorum, güçlü kasları fırlatmaya hazırlanmak için geriliyorum.

Ve biliyorum - hançerimi kaldırırken bile, Ghost sonunda benden uzaklaşıp hayatını sonlandırmak üzere olan büyük canavara doğru bakarken bile - onu durdurmak için zamanında tepki vermemin hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

Bu son.

ŞAFTÖR EORtY-EIVE

HAYALET

BRETT BURADA. BURADA, O ENDİŞELİ MAVİ GÖZLERİYLE BANA BAKIYOR.

Çok fazla keder barındıran. Çok fazla acı.

Uzanmak, zihninin içine ulaşmak ve buna neden olan vahiy her neyse onu söküp çıkarmak istiyorum. Yumuşak, gözyaşı lekeli yanaklarını avuçlarımda tutmak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Ben her şeyi yoluna koyuyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde, bu şehirde ona zarar verecek hiçbir şey kalmayacak. Her şeyi yakıp yıkacağım; tüm çürümüşlüğü, tüm hastalığı da yanımda götüreceğim.

Onun için. Her zaman onun içindi.

On yıl öncesini, kontrolümün ilk kez elimden kaydığı zamanı düşünüyorum. O zamanlar varlığımdan haberi yoktu, nasıl olabilirdi ki? Ama ben onu tanıyordum. Ve annesini kaçırıp işkence eden adamları da tanıyordum, son on yılımı izlerini sürüp öldürerek geçirdiğim adamları.

Çünkü Maverick'in Hudson'ı ve annesini öldüren diğer adamları bulmasına yardım etmek yeterli değildi. On yıl önce üvey babasını öldürmek de yeterli değildi. On altı yaşına bastığı gece hiçbir halt yemesin diye onu uyuşturmak da yeterli değildi, ertesi gün sabah yürüyüşünde onu kaçırmak da. Ona işkence etmek ve iğrenç aletini boğazından aşağı sokmak da yeterli değildi. Polislerin bulması için çürümüş, kurtlanmış cesedini bırakmak da *yeterli değildi*.

Her zaman onu korumak istedim. Onu tanımadan önce bile acısını dindirmek istiyordum. İçimdeki bir şey beni her zaman onun ışığına çekti, kimsenin farkına bile varamayacağı kadar karanlığın ardına gizlenmiş o küçük parlaklığa

oradaydı. Ama bu muhteşem bir ışık, güzelliğin en nadir türü. Ve artık benim bir parçam olduğu için ondan kurtulamıyorum. Asla olmak istemem.

Ve şimdi o burada. Benim için. Beni seçiyor.

Brett ağır çekimde ilerlerken düşüncelerimden kopuyorum. Ağzı sözsüzce açılıyor, gözleri dehşetten kocaman ve vahşi. Ve sonra onu görüyorum.

Madam'ın ikinci kaplanı, yere inerken zalim sarı gözleri ruhuma bakıyor, vücudundaki her kas fırlamaya hazır. Göz açıp kapayınca kadar havada süzülüyor, o korkunç pençeleri göğsüme doğru uzanıyor, köpek dişleri boğazıma dolanmak için genişliyor.

Kıpırdayamıyorum ve başka tarafa bakamıyorum. Damarlarımdaki elektriğin yerini korku alıyor ve Brett'e son bir kez bakıyorum, o büyük canavar bana yaklaşırken kalbinin ikiye ayrılışını izliyorum. Onun yüz hatlarını ezberlemeye o kadar odaklanmışım ki, Rupert'ın heybelerinden birinden çıkan küçük siyah kediyi fark etmiyorum.

Kimse fark etmiyor, kızgın tüy yumağı odanın öbür ucuna uçtuğunda bile, minicik kollarını öldürücü bir niyetle uzatmış. Venom bir *çığlık* atarak kaplanın ensesine konduğunda, Nix onu silkelemeye fırsat bulamadan köpek dişlerini kaplanın yakasına geçirdiğinde kaplan benden bir metre uzaktaydı.

Temel içgüdülerini devreye giriyor ve kaplan havada dönerek dikkatini boynuna yapışan şeye yeniden odaklıyor, vahşi siyah ev kedisini yerinden çıkarmak için çaresizce çırpınıyor. Garip bir şekilde döndüğü için kaplan son saniyede rotasından sapıyor ve benden birkaç metre uzağa yan yatıyor. Bir an sonra kaplan kendini toparladı ama bana doğru tekrar hamle yapmak yerine burnunu hırıldayarak kırıştırdı ve bir pençesini omzunun üzerinden geçirerek Venom'a vurmaya çalıştı.

"*VENOM!*" Brett çığlık atıyor, rotasını değiştiriyor ve kavga eden kedilere doğru koşuyor. Daha yolu yarılmadan, masa üyelerinden biri öne atılarak onu dirseğinden kavrar ve geri çeker.

Brett'e ve Masa üyesine doğru koşarken görüşüm kırmızıya boyanıyor, hançerim boğazının hizasında duruyor. Cebinden kendi hançerini çıkarmaya çalışmasını izliyorum ve doğrudan bir vuruş yapmak için hâlâ çok uzakta olduğumu bildiğimden, Brett'e ulaşana kadar durmayı reddederek bıçağımı odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Hançerim tatmin edici bir *şangırtıyla* adamın alnının ortasına *saplanıyor* ve Brett adamı geriye iter itmez vücudu yere *yığılıyor*. Arkasına bile bakmadan kedilere doğru hızla ilerliyor,

Yüz ifadesinden, gerekirse çıplak elleriyle o şeyle savaşmaya hazır olduğunu anlıyorum.

Ama sonra çok garip bir şey olur: Kaplan *titremeye* başlar. Titremeler devasa bedenini sararken o parlak sarı gözler geriye doğru yuvarlanıyor, bembeyaz saçları sanki elektrik çarpmış gibi dimdik yukarı dikiliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Brett, kaplan büyük bir gürültüyle yere yığılırken kollarını indiriyor, pembe dili vücudunu terk ederken parkeye doğru sallanıyor. Boynunun arkasında Venom oturuyor, sivri köpek dişleri kaplanın elektrikli tasmaını derinlemesine kazıyor, zavallı hayvanı erken bir mezara gönderen sarsıntıdan açıkça etkilenmemiş.

Venom'un öfkeli *miyavlamaları* Madam'ın çığlıklarına karışarak taş duvarlarda ürkütücü bir senfoni halinde yankılanıyor. "Bebeklerim!"

Madam feryat ediyor, gözlerinden yaşlar süzülürken dizlerinin üzerine çöküyor

ayrıntılı altın maskesinin yarıkları. "Ne yaptığınıza bakın!" diye bağırarak yere düşen kaplanına doğru sürünüyor. Heykel gibi Masa üyelerinin her birine çılgınca bakıyor, hepsi de ilk hamleyi yapamayacak kadar korkmuş.

"Öldürün onları!" diye bağılıyor, önce beni sonra da Brett'i sallayarak işaret ediyor. "*Biri onları öldürsün!*"

Brett'in solgun yüzüne, narin yüz hatlarındaki çiğ kararlılığa bakıyorum. Zaten çok şey yaşadı, bu insanlardan herhangi birinin onun hayatını almasına izin vermeyi reddediyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyorum ve her birine tek tek bakarken hançeri kavrayışımı ayarlıyorum. "Ona dokunursanız, ölürsünüz. Ona bakarsanız, ölürsünüz. Onu düşünürseniz? Bilin bakalım ne oldu?" Bıçağımı odanın diğer ucuna fırlatıp bir Masa üyesini daha kolaylıkla indiriyorum. "Ölürsün amına koyayım."

Ben ne yaptığımı bilmeden vücudum hareket ediyor. Saldırıları o kadar metodik, o kadar öfkeli ki neredeyse insanlıktan çıkmış gibiler; zerre kadar vicdan azabı duymadan yaptığım yoğun bir bükülme, darbe ve kesme telaşı. Ben Masa üyelerinin her birini saniyeler içinde biçerken Brett donup kalıyor, yere kırmızı kan gölleri yayılıyor ve çembere eklediğim her cesetle halıyı koyu kestane rengine boyuyor.

Şaşkınlık içindeyim, Madam bu olay olurken hiç kıpırdamıyor, sadece yüzü ellerinin arasında oturuyor, omuzları ölen kaplanları için hıçkırıklarla dolu. Bu manzara iç karartıcı olsa da onun için en ufak bir üzüntü duymuyorum. İnsan etinin tadına bakmayı öğrettiği canavarlar için kesinlikle üzülüyorum ama onun için nefretten başka bir şey beslemiyorum. İliklerime kadar işliyor, ateş beni tüketene kadar vücudumdaki her hücreye bulaşıyor. Ona zarar vermek istiyorum. *Onu öldürmek istiyorum.*

Bıçağımı son Masa üyesinin boğazına doğru çekerken, başımı kaldırıp Brett'in yerde bulmuş olması gereken bir silahın namlusunu hizaladığını görüyorum. Namlunun ucunu Madam'ın başının hizasında tutuyor, parmağı tetikte sıkılaşıırken sakinleştirici bir nefes alıyor. Gözlerinin içinden geçenleri görüyorum. Ateş edip bu işi bitirmek ne kadar kolay olurdu. *Çok, çok kolay...*

İşaret parmağı geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar geriliyor ve atıştan hemen önce bir çığlık havayı kırıyor. Ama bu sefer benden geliyor.

"Brett, *hayır!*"

Ama artık çok geçtir ve mermi yörüngesinde ilerleyerek Madam'ın kafatasına doğru yönelir. Tuhaf bir altıncı hissi varmış gibi, Madam tetiğin çekilmesiyle birlikte yana doğru dalar ve kurşun Madam'ın kafasının olduğu yerden birkaç santim ötede yere saplanır. İnsanlık dışı bir hırıltıyla ayağa fırlıyor ve kırmızı pençelerini Brett'in boğazına doğru uzatarak ileri atılıyor.

Brett bir el daha ateş etmeye çalışır ama Madam çok yakındır ve kurşun vızıldayarak omzunun yanından geçer. Madam, Brett'in bileğindeki baskı noktasına hızlı bir vuruş yaparak silahı elinden alır ve bir sonraki anda çömelerek bacağını Brett'in ayaklarının altından geçirir ve vücudunu geriye doğru yere düşürür.

Yere çarparken ileri doğru koşuyorum, ciğerlerinden çıkan nefesin sesi benimkinin tüm oksijenini alıyor. Hâlâ çok uzaktayım ve Madam'ın ellerinin Brett'in boynuna dolanıp *sıkmasını* çaresizce izliyorum.

"Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın," diye hırılıyor, parlak yeşil gözlerinde manik bir parıltı var. "Seni işe yaramaz, korkunç küçük velet. Tek yapman gereken *ölmektir* ve bunların hiçbirisi olmayacaktı! Ben *kraliçeyim*, lanet olsun! Bu şehrin *hükümdarı* benim! Ben senin *tanrınım*, seni nankör küçük amcık," diye tükürüyor, çılgınlığı onu ele geçirirken sesi bir oktav yükseliyor. Brett'in yüzü morarırken çılgın kahkahası duvarlarda yankılanıyor. Tekmeler atıyor ve Madam'ın tutuşuna karşı savaşıyor, ama çok güçlü - neredeyse benim kadar güçlü, lanet olsun - ve kurtulması için hiçbir yol yok.

"Ve sen-" Elleri sıkılaşıırken sesi çatlıyor. "*Sen* ayakkabımın altındaki solucansın. Ve şimdi, öleceksin-"

Hanımefendinin sesi korkunç bir cızırtıyla kesildi ve Brett hançerimin ucunun hanımefendinin ortasına saplanmasını geniş gözlerle izledi

Boğazından. Yaranın kenarlarında yakut boncukları beliriyor ve bıçağı geri çektiğimde üzerine kırmızı bir şelale yağıyor, ne yazık ki bir kısmı burnuna ve ağzına giriyor.

Brett, can çekişen ve nefesi kesilen Madam'ın altından çıkarken sıcak kırmızıya boğuluyor ve kendi ihtiyacı olan oksijeni boğucu ciğerlerine çekiyor.

"*Brett sevgilim,*" diye fısıldıyorum, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve kırmızıyı elimden geldiğince silmeye çalışıyorum. "Sevgilim, konuş benimle. Nefes alabiliyor musun?"

Başını sallıyor ama hâlâ konuşamıyor; onu nazıkçe göğsüme çekiyorum ve kokusundan derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Hadi güzelim," diye fısıldıyorum, ayağa kalkarken onu göğsüme yaslıyorum. Madam yerde soluk soluğa yatıyor, boğazındaki tutuştan korkunç ıslak sesler geliyor. Brett'in baktığını fark ediyorum ve çenesinden tutarak gözlerini sahneden uzaklaştırıyorum.

"Seyretme," diye mırıldanıyorum, gözlerinin ayaklarımın dibindeki korkunç manzara yerine bana kilitlendiğinden emin oluyorum. "Yakında ölmüş olacak."

Brett başını sallayarak bakışlarını Rupert'ın sırt çantasındaki ceplerden birine yerleşmekte olan Venom'a çeviriyor. Küçük kedi güvende olur olmaz, Rupert beni odadan dışarı kadar takip ediyor, tırnakları her adımda yere çarpıyor. Altın kapıdan geçip tünel labirentine doğru adım atarken, Brett'i göğsüme doğru inanılmaz bir şekilde çekiyorum ve bedenimi odadaki katliamı onun görmesini engellemek için kullanıyorum.

"*Hayalet.*"

Çınlayan sesi duyulduğunda açıklıktan eğilerek geçiyorum ve kısa bir süre durup herhangi bir rahatsızlık belirtisi var mı diye yüz ifadesini inceliyorum.

"Sesini yeniden duymak çok güzel sevgilim," diye mırıldanıyorum. "Ağrın var mı?"

Başını sallıyor ama bu hareketten dolayı gözünün kenarındaki hafif irkilmeyi kaçırmıyorum. Boğazının onu öldürdüğünden eminim; onu ne kadar çabuk doktora götürürsem o kadar iyi.

Son bir kez daha bakarak tünelin ağzını hızla geçiyorum, loş geçitte ayağımı basmaya odaklanmak için başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Normalde buna gerek kalmazdı ama görüşümün köşelerinde bir bulanıklık oluşuyor ve her iki adımda bir tökezlememe neden oluyor.

İlk yolun yarısına geldiğimde Kain ve Maverick'in çökmüş hallerine rastladım ve korkunç bir an için ikisinin de

Öldü. Rupert kısık bir inilti çıkarıyor, burnunu bacağıma bastırarak endişemi yansıtıyor. Ama sonra Kain başını kaldırıyor, tanıdık bir bakış gölgelerin arasında beni buluyor.

"Kıçını yeterince uzun süre tuttum."

"Ben de seni gördüğüme sevindim eski dostum," diye mırıldanıyorum ve aptalca bir şekilde ağırlığımı sağ tarafıma vermeye çalıştığımda kendimi sabitlemek için bir kolumu duvara yaslıyorum. "Maverick...?"

Kain yanı başındaki yığılmış figüre bakıyor ve tek cevabı başını hafifçe sallamak oluyor. "Üzgünüm, Hayalet."

Nefes alıyorum, garip bir duygu girdabı göğüs duvarımı sarsıyor. Çocukluğumdan beri Maverick'i her zaman bir insandan çok bir fikir olan, yenilmez bir güç olarak görmüştüm. Ve evet, sadist bir pislikti ama kesinlikle en kötüler değildi.

Brett kollarımda dikkatlice sabitlenmiş halde çömelmiş, Maverick'in kafasının birkaç santim ötesinde duran çatlak siyah maskeyi avuçluyorum. Yıllarca taktığı bir maske, onun bir parçası haline gelen bir maske. Sonunda onu bir kenara attı. Sonunda, kendini daha fazlası için, özverili bir şey için feda etmeye karar verdi. Ve bunun için, sanırım ona neredeyse saygı duyuyorum.

"Unutulmayacaksın kardeşim," diye fısıldıyorum, maskeyi göğsünün üzerine, tam kalbinin atacağı yere özenle yerleştirirken.

Ayağa kalktığımda beni sessizlik karşılıyor, bir an sonra tünellerden yaklaşan ayak sesleriyle bozuluyor. Kain ve ben aynı anda geriliyor, son bir hamle yapmamız gerekirse diye ellerimiz silahlarımıza kayıyor.

Gölgelerin arasından bir figür seçmeye başlıyorum. Sırık gibi bir vücudu var ve yaklaştıkça, delici bir çift gök mavisi gözün üzerinden sarkan vahşi siyah saç tellerini seçebiliyorum.

"*Orion*," diye fısıldıyorum, sırttığı belli olunca neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum. "Seni öldürmek üzereydim."

"Denediğini görmek isterdim ihtiyar," diye alay ediyor Orion, Kain'in birkaç adım ötesinde durarak. Bir elini saçlarında gezdiriyor, memnun bir sırıtış dudaklarını ayırıyor. "Bir şey değil, bu arada."

"Ne için?"

"Günü kurtarmak." Orion gözlerini deviriyor. "Brett sana nasıl kaçtığımı ve-?"

"Eve döndüğümüzde bunu tartışmak için bol bol vaktimiz olacak." Yeni bir baş dönmesi dalgasına göz kırparak araya giriyorum. "Bir an önce

Siktir git buradan."

"Hiç eğlenceli değil," diye homurdanıyor Orion, eğilip Kain'in ayağa kalkmasına yardım etmek için bir kolunu uzatıyor. Kain isteksizce kabul ediyor ve iri yarı kolunu Orion'un omzuna atıyor. Kain'in ağırlığının çocuğu ezeceğinden endişeleniyorum ama Orion, Kain'in tünelde topallayarak ilerlemesine yardım ederken şaşırtıcı derecede sabit kalıyor.

Tünellerden geçip kırmızı kadife kaplı koridora sorunsuz bir şekilde çıktık, ancak ilk servis merdiveninin yarısına geldiğimizde, bir başka baş dönmesi dalgası beni neredeyse ölüme sürüklüyordu. Korkulukları can simidimmiş gibi kavıyorum, diğer kolumla Brett'i öyle sıkı tutuyorum ki canını yaktığıma eminim. Ama tutuşumu gevşetemiyorum. Birazcık bile bırakırsam, unutulmakla aramda hiçbir şeyin kalmayacağını biliyorum.

Topalladığımı fark ettiğimde ilk altın koridorun yarısına gelmiştik. Arkama bir göz attığımda lüks altın zemini boyayan birkaç kan birikintisi fark ettim. Koyu kırmızı renkte ve ben doktor değilim ama bu kadar çabuk kan kaybetmenin iyi bir şey olmadığını biliyorum.

"Hayalet mi?" Brett'in sesi endişeyle karışık ama ona bakamıyorum. İlerlemeye devam etmeliyim. Eğer durursam, ölürüm. *Ve ben henüz ölmek istemiyorum.*

Brett dikkatimi çekmek için elini göğsüme vuruyor. "Hayalet, indir beni."

"Neden seni aşağı itiyorum?" Kulağa tuhaf gelen konuşmama kaşlarımı çatıyor, dilimin ağzımın dibinde ağır ağır durmaktan başka bir şey yapmasını istiyorum. "Ben iyiyim."

Oda dönüp dururken adımlarım yavaşlıyor ve Brett'i sağ bacağımın altında oluşan kan birikintisine bakarken yakalıyorum.

"Ghost? Ghost, sorun ne?" diye haykırıyor, hayvani bir çaresizlikle kollarımın arasında kıvranıyor. Onunla savaşmaya çalışıyorum ama çok güçsüzüm ve dizlerimin güçlü bir *çatırtıyla* yere çarpmasıyla aynı anda kollarımdan kayıp gidiyor.

Oda yana kayarken Brett'e uzanıyorum, vücudumun geri kalanı bir yığın halinde çökerken işe yaramaz bir şekilde havayı süpürüyorum. Soluk soluğa ses modum titriyor ve aniden klostrofobiye kapılıyorum, şu anda o korkunç metali tenimden çıkarmaktan başka bir şeye ihtiyacım yok.

"*Hayalet!*" Orion ve Kain hep bir ağızdan bağırıyor, sesleri anlam verilemeyecek kadar uzaktan geliyor. Yerin binlerce metre altındayım, her geçen saniye mezarımı yeni bir kürek toprak kaplıyor.

Orion'un Maverick'in bedeninde bana yardım edecek bir şey olup olmadığını kontrol etmekle ilgili bir şeyler söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. Ona bunun faydasız olduğunu, benim için hiçbir zaman umut olmadığını ve hiçbir şeyin değişmediğini söylemek istiyorum. Ama bunu ona söyleyemeyecek kadar güçsüzüm ve bir dakika sonra ayak sesleri az önce geldiğimiz yönde kayboluyor.

"Hayalet! Konuş benimle!" Brett maskeli yüzümü ellerinin arasına alarak talepte bulunuyor, ancak bir an sonra maskeyi çıkarıyor. "Ghost, neren ağrıyor?" Soruyu sorar sormaz küfretti. Neresi *olduğunu bilmediğimi fark ettim*.

"Onu bulmak için kıyafetlerini yırtmam gerekecek, tamam mı?" Muhtemelen ne yaptığını bana bildirmekten çok kendini sakinleştirmek için soruyor.

"Uyanık kal, tamam mı?" Pantolonumu tabanından ayırmaya başlarken sesi titriyor. Kalçama ulaştığında kan daha hızlı akıyor ve yaranın ciddiyetini anladığında boğazından bir nefes boşalıyor. Kalbimin her atışında yaradan kan fışkırıyor, kıyafetlerimi ıslatıyor ve umutsuzca kanamayı durdurmaya çalışan Brett'in ellerini kaplıyor.

Hiçbir işe yaramadığını fark edince bir çığlık atarak arkasına yaslanır, güzel mavi gözlerindeki son umut kıvılcımı da sönerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür.

"Brett," diye fısıldıyorum, son gücümü kullanarak onu yanıma çağırıyorum. "Brett, buraya gel. Korkma."

Başıma doğru kayarak beni kucağına çekiyor.

"Hayalet," diye fısıldıyor, sesi acıyla çatlıyor. "Hayalet, dayanmalısın. Orion yakında bizi bulacak. Birisi-"

"Brett," diye ısrar ediyorum ve söyleyeceği yalanı kesiyorum. "Brett, ölüyorum."

"Hayır, yapmayacaksın!" diye bağılıyor, zihni buna inanmayı reddediyor. "Başaracaksın! *İkimiz de* başaracağız." O parıldayan safirler beni içine çekiyor, güven verici bir şey söylememi bekliyor - ona savaşaçağımı söylememi. İyi olacağımı.

Ama ben sadece başımı sallıyorum. "Brett sevgilim, lütfen maskemi çıkarır mısın? Eğer sorun olmazsa sana son bir kez bakmak istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı kaldırıma yaslıyorum, parmak uçları maskemin etrafını sarıyor ve nazikçe yüzümden kaldırıyor. Ona bakarken yüzümde hafif, güzel bir güneş ışığı parlıyor - bana hayat veren kadına

Bu yorgun kemikleri. Kapasitemi kaybettiğime inandığım bir anda bana mutlu olmanın ve hissetmenin ne demek olduğunu gösteren kişi.

Üzgün görünüyor. Çok, çok üzgün. Güneş kuzguni saçlarında bu kadar güzel parlarken bu kadar üzgün görünmemeli.

"Brett," diye fısıldadım. "Tatlı, sevgili Brett."

Beni kucaklamasını bekliyorum, ama sürpriz bir şekilde omuzlarımdan tutup beni sarsıyor. "Öyle söyleme!" diye bağırıyor. "*Sakın bana tatlı deme! Ayağa kalk ve savaş! Ayağa kalk ve benim için savaş, lanet olsun! Bizim için!*"

Ona çok uzun zaman önce söylediğim sözleri hatırlıyorum - ona sadece ölüm döşeğimde tatlı olduğunu söyleyeceğimi. *Tanrım, böyle olmamasını ne kadar isterdim.*

"Nasıl istersen," diye fısıldıyorum, ironik bir gülümseme ağzımı büküyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Bunun bir veda olmadığını. Onu bir sonraki ve bir sonraki hayatta bulacağımı. Tek bir an için şehirleri yıkacağımı, onun güzel okyanus gözlerinden sadece bir bakış atacağımı.

Onu seveceğimi. Onu sevdiğimi. Bu hayat boyunca, sonuncusu ve bir sonraki. Gözyaşları güzel, yumuşak yanaklarından aşağı akıyor ve ben uzanmayı çok istiyorum. Onları silmek ya da daha önce pek çok kez yaptığım gibi ağzımı onun tadıyla doldurmak. Ama buna gücüm yok. Ne de zamanım.

"Beni... çok mutlu ettin." Öksürüyorum, ciğerlerime dolan kan yüzünden konuşmakta zorlanıyorum. "Olmam gerekenden daha mutluydum. Hiç hak etmediğim kadar mutlu. Bana... bana *her şeyi* verdin, Brett. Keşke..." Nefes alıyorum, her şeyden çok ona son bir kez sarılabilmeyi diliyorum. Keşke o güzel kuzguni saçlarını öpebilseydim ya da o güzel pembe dudaklarına dokunabilseydim. Bunu ona söyleyebilmeyi her şeyden çok isterdim.

"Keşke... iyiliğine karşılık verebilseydim."

Son kelime dudaklarımdan dökülürken, karanlık beni bütünüyle yutuyor.

ŞAFTÖR EORtY-Altı

BRETT

GHOST GÖZLERİNİ KAPATIYOR VE ACI DOLU HIÇKIRIKLAR BEDENİMİ SARARKEN TITRIYORUM.

Yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ama sen yaptın," diye fısıldıyorum, saçlarını terden çizgilenmiş alnından iterek. "İyiliğimin karşılığını verdin," diye hıçkırıyorum. Burnumdan akan sümük sözcüklerimi anlaşılmasız hale getiriyor. "Sen benim her şeyimsin. Lütfen... yapma...."

Kain'in parçalanmamı izlemesi umurumda değil. Umursayamam. Umursamamalıyım, özellikle de o da benimle benzer bir kayıp yaşarken. Korkunç, boğucu hıçkırıklar kemerli taş koridorda yankılanıyor, her birinin gücü ve çaresizliği artıyor. Kalbimin eskiden olduğu yerde bir delik var - kara, çürüyen, korkunç bir şey- ve elimi uzatıp içindeki çürümeyi söküp atmaktan başka bir şey istemiyorum. *Onu kaybettim. Sevdiğim ve seveceğim tek adamı kaybettim. Ve ona hiç söylemedim bile.*

"Brett..." Kain fısıldıyor, onu tanıdığımdan beri ilk kez emin değilmiş gibi konuşuyor. "Brett, o-"

Kain'in beni gerçeğe döndürmeye çalışan sözlerini duymazdan gelerek, başını göğsüme yaslayıp ileri geri sallıyorum. "Seni seviyorum," diye boğuluyorum, kelimeler göğüs kafesimi parçalıyor. *"Seni seviyorum. Seni seviyorum.* Bunu hiç söylemediğim için özür dilerim. Yemin ederim, bunu her gün söyleyeceğim, çatılardan haykıracağım. Sadece... lütfen geri dön. Lütfen, ben... Bunu sensiz yapamam." Solgun yüzüne bakıyorum ama ne kadar istesem de kıpırdamıyor. Göz kapakları bile kıpırdamıyor.

"Hayır," diye inliyorum, vücudumdaki her kemik kırılıyor, içimi köklü bir acıyla dolduruyor. "*Hayır*, lütfen. Lütfen, lütfen, yalvar-"

Solumdaki bir itiş kakış, aklımdaki son ipliği de koparıp dikkatimi çekiyor ve çaresiz saçmalıklarım boğazımda düğümleniyor. Başımı kaldırıyorum, gözlerim çılgınca kapı aralıklarının tehditlere karşı tarıyor. Hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum - sesin sadece paramparça olan zihnimin bir ürünü olduğunu- ama sonra onu görüyorum. Bir kız.

Yaklaşık elli adım ötede, kemerin arkasına çömelmiş, on altı yaşından büyük olmayan bir kız, bembeyaz saçlarını özenle örerek başının üzerine yığmış. Küçük çiçek tokaları takımyıldızlar gibi saç örgüsünü süslüyor, altın renkleri iri, geniş gözlerinin rengiyle ürkütücü bir şekilde eşleşiyor. Uzun, dökümlü beyaz cübbesi vücudunu sarıyor, kalın kumaş demetleri minyon bedenini boğuyor ve onu inanılmaz derecede zayıf gösteriyor.

Ayaklarının dibinde iki beyaz tüylü kaplan yavrusu var, parlak mavi gözleri delici ve temkinli bir şekilde köşenin arkasından beni izliyor, durumun tehdidini değerlendiriyorlar.

Kız el sallamak için bir elini kaldırıyor ve ışık yarı saydam derisinin içinden parlayarak kıza ruhani, hayaletimsi bir nitelik kazandırıyor. Bunun stres kaynaklı bir halüsinasyon olmasından korkarak onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ta ki aniden yanımda çömelmiş, delici bakışları sadece Hayalet'e odaklanmış bir şekilde belirene kadar.

"O ölüyor," diyor kızın bakışlarına eşlik eden daha da garip, melodik bir ses. "O da öyle."

"Sen de kimsin lan?" Kain kendini yerden kaldırmaya çalışarak talepte bulunur. "Sakin ona dokunma! Ben-"

Bir elimi kaldırarak Kain'in sözünü kesiyorum ve kızın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kim?" diye soruyorum. "Kim o?"

Kız başını kaldırıp omzumun üzerinden Madam'ın özel odasına doğru bakıyor. "Ah..."

Başını sallıyor, altın rengi derinliklerinde duygudan yoksun gözlerini benimkilere dikeyyor. "*Ding dong, kraliçe öldü. Ding dong, çanlar çalıyor. Ding dong. Ding dong. Ding dong...*" Yan tarafa bakıyor, sanki orada olmayan bir şey görüyor gibi. "Peki ona neden yardım edeyim? İşlerin doğal düzeni böyle."

"Kim... kiminle konuşuyorsun?" Fısıldıyorum, başka birine dair bir işaret bulmak için etrafıma çılgınca bakıyorum.

Genç kız sadece başını sallıyor, gözlerindeki cam gibi parıltı, o altın küreleri yüzüme getirdiğinde berraklaşıyor. "Sana yardım etmemi istiyorlar."

"Kim?" Ghost'u kendime daha sıkı sararak talep ediyorum. "Bana yardım etmeni kim istiyor? *Kimsin sen?*"

"*Ding dong. Ding dong. Çabuk çalışmalıyım,*" diye mırıldanarak elini cebine attı. "*Kanın aktığı yere hayat gider. Akışı durdurmak için nehre baraj yapmalıyız.*"

"Bu da ne demek şimdi?" Deli gibi görünüp görünmediğimi umursamadan çığlık atıyorum. Sevdiğim adam kollarımda ölüyor ve bu ürkütücü çocuk saçma sapan konuşuyor, hayaletlerle sohbet ediyor. "Sen neden *bahsediyorsun?*"

Kız sorularım onu rahatsız ediyormuş gibi dişlerini sıkıyor ve şırınga benzeri küçük bir aleti Ghost'un yarasına doğru indiriyor. Onu durdurmak için elim koluna gidiyor ve teninin serinliği beni şaşırtıyor.

"*Kan gidiyor. Çabuk çalışmalıyım,*" diye mırıldanıyor ve onu neden durdurduğuma şaşırmış görünüyor. "*O ölecek-*"

"Bunu biliyorum!" Tekrar başlamadan önce derin bir nefes aldım. "Bunu biliyorum... ama ona ne yapıyorsun? Bu şeyin onu öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

"*Aptal kadın.*" İç geçiriyor, kolunu tuttuğum yerden kurtarıyor ve yaraya doğru ilerliyor. "Kanamayı durduracaktır. Bir süreliğine." Kız şırınganın sapına basarken Kain şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalıyor ve ucundan yaraya sütümsü gümüş rengi bir madde dökülüyor. Saniyeler içinde kanama durur ve kız mağrur bir ifadeyle arkasına yaslanır.

"Sana söylemiştim."

Başımı sallıyorum, gözlerimi Ghost'un yüzündeki kül rengi deriden alamıyorum. "Onu... onu buradan çıkarmama yardım edebilir misin?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıyorum ama kız gitmiş. *Bu da ne...*

"Brett! Kain!"

Orion'un ayak sesleri koridorda hızla bize doğru geliyor ve birkaç dakika sonra Ghost'un başının yanına çömeliyor. "O...?"

"O... Sanmıyorum," diye fısıldadım. "Gerçi fazla zamanı kalmadı."

"Siktir!" Ellerini saçlarında gezdiriyor ve Ghost'un yarasından sızan kanın durduğunu fark edene kadar perişan görünüyor. "Sen mi

yardım edecek bir şey bulabilir misin?"

Kain ve ben bakışlarımızı değiştiriyoruz, gözlerimiz ağzımızın sormadığı soruyu soruyor. *Ona kızdan bahsetmeli miyiz?* Bazı nedenlerden dolayı, söylememiz gerektiğini düşünmüyorum. İçimden bir ses beni durduruyor - içimden bir ses onu sır olarak saklamanın çok ama çok önemli olduğunu söylüyor.

"Buldum... Cebinde bir çeşit şırınga buldum," diye yalan söyledim. "Kanamayı durdurdu ama uzun süre dayanmaz."

Orion başını sallıyor. "Hadi onu buradan çıkaralım," diye emrediyor Orion, Ghost'un kollarını bir sırt çantası gibi omuzlarından yukarı çekerek. Gençten daha uzun olduğu için Ghost'un alt yarısı ayağa kalkarken yerde sürükleniyor ama şu anda yapabileceğimizin en iyisi bu.

Orion Ghost'u sırtına alarak önden gidiyor, Rupert gergin bir şekilde bir ileri bir geri volta atıyor, arada sırada Ghost'un topallayan formuna bir parça şefkat gösteriyor. Bu arada ben de Kain'in yanında durup, sayısız koridor ve merdiveni yavaşça geçerken elimden geldiğince onu ayakta tutmaya yardım ediyorum.

"Buradan çıkar çıkmaz onu evime götüreceğiz," diyor Kain, hırıltılı bir sesle. "Lillith yetenekli bir cerrahdır, yani cerrahlik eğitimi alıyor. Ona yardım edebilir."

Eğitim kısmında midem *bulanıyor* ama sonunda gizli arka kapaktan geçip ara sokağa çıkarken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Gecenin bayat havasını içime çekerken ciğerlerim genişliyor ve gökyüzüne bakıp yıldızları dilemekten kendimi alamıyorum. Olağanüstü bir şey olmasını dileyerek - böyle şeylerin hala *olabileceğini* bana göstermek için.

"Hadi," diye fısıldıyor Orion, bizi Ghost'un kamyonetine doğru götürürken hafifçe hırıldayarak. Onu arka koltukta olabildiğince rahat ettirdikten sonra Orion motoru çalıştırırken Kain'in yolcu tarafına geçmesine yardım ediyorum. Ghost'a daha yakın olabilmek için kendimi zeminle arkadaki koltukların arasına sıkıştırıyorum. Ayrıca birkaç saniyede bir nefes alıp almadığını kontrol edebilmek için.

Kamyon sarsılarak hareket ediyor ve altın renkli binadan hızla uzaklaşırken Ghost'un eldivenli elini tutuyorum. Deriyi dikkatlice ellerinden çıkarıyorum, parmak uçlarımı sakatlanmış etin her bir kıvrımında ve tepesinde gezdiriyorum. Her zaman olduğundan daha soğuk. Bu da kemiklerimin iliklerine kadar bir umutsuzluk şoku gönderiyor.

Aniden uzakta büyük bir patlama oluyor ve başımı öyle bir şiddetle sallıyorum ki boynum kırılıyor. Patlamanın etkisiyle yer sarsılırken alevlerle dolu binadan kalın siyah duman bulutları yükseliyor. Camlar kırılıyor, kaldırıma düşüyor

Taşlar alevlerin sıcaklığından çatlamaya ve parçalanmaya başladığında şiddetli bir enkaz telaşıyla aşağıya düşer. Hafif çığlıklar havayı delip geçiyor, ardından şehrin geri kalanı korkunç patlamaya tepki verirken itfaiye araçlarının feryatları duyuluyor.

Ve orada, alev alev yanan binanın önündeki kaldırımda kız duruyor.

Çelimsiz vücudu ürkütücü bir şekilde sallanırken, en küçük gülümsemeyle alevlere bakıyor, o iki beyaz kaplan yavrusu ayaklarının dibinde umursamazca kendilerini temizliyor. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, başı kaybolan arabamıza doğru savruluyor ve gülümsemesi kayboluyor. Tamamen dönerek yarı saydam bir elini kaldırıyor, teni arkasındaki alevlerle birlikte kızıla boyanıyor, korkunç bir alamet gibi.

Ama gözümü kırptığımda, o gitmişti.

Kain ve Lillith'in dairesinin oturma odasında oturmuş, saate bakarken parmaklarımı gergin bir şekilde büküyorum. Lillith'in onu özel ameliyathanesine götürmesinin üzerinden üç saat geçti -Kain'in Hellfyre üyelerinin yaralarını gizlice tedavi edebilmek için kurduğu bir şey- ve içimde bir taş gibi oturan korkuyu atamıyorum.

Kain, Lillith'in yetenekli bir travma cerrahı olduğu ve hatta ihtisasına yeni başladığı zamanlarda onun hayatını kurtardığı konusunda bana güvence verdi ama kaybettiği kan miktarı... Kain ve Orion onu masaya kaldırırken vücudunun gevşek bir bez bebek gibi görünmesi...

Görüntüler zihnime üşüşürken boğazımda yükselen safrayla savaşıyor, onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyor ve başaramıyorum. Bir insan böyle bir şeyden nasıl kurtulabilir bilmiyorum. Kain ve Orion'un yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, pek umutlu görünmüyorlar.

Bir sonsuzluk sonra kapı gıcırdayarak açılıyor ve Lillith çıkıyor, gözlerinin altında kara torbalar ve önlüğünde beni yeniden hasta etmeye yetecek kadar kan var.

"O..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor ve sormam gereken soruyu soracak kadar cesur olmadığımı biliyorum. *O öldü mü?*

Lilith yüzündeki maskeyi sıyrarak ağzını derin bir yüz buruşturmasıyla kapattı. "O yaşıyor. Ama..." Daha dik oturuyorum, geri kalanını boğmak istiyorum. *Ama* bu asla iyi bir şey değildir. *Ama* bacağını kaybetmesinden bitkisel hayata girmesine kadar her anlama gelebilir.

"Ama *ne?*" Kain'in bana attığı öldürücü bakışı görmezden gelerek talep ediyorum. "Sadece... söyle bana."

"Komada," diye fısıldıyor ve bir elini uzatıp köprücük kemiğinin altında sallanan altın madalyonu çekiştiriyor. "Çok üzgünüm Brett... Elimden gelen her şeyi yaptım ama tepki vermiyor."

Kafamın içindeki çılgınlıkları duymazdan gelmeye çalışırken yumruğum yanımda sıkılıyor. *Koma. Hayalet komada.* "O... o hiç uyanacak mı?" Cevabı duyacak kadar cesur olup olmadığımı bilmeden soruyorum.

Lillith Kain'e bakar, o da başıyla küçük bir selam verir. Derin bir nefes alarak omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Beyin tuhaf bir şey. Önümüzdeki birkaç saat içinde uyanabilir, haftalar içinde uyanabilir ya da bir daha hiç uyanmayabilir. Yine de gerçek bir hastaneye gitmesi gerektiğini düşünüyorum," diye ekliyor ve Kain karşı çıkmak için ağzını açtığında ellerini kalçalarına koyuyor. "Ben daha uzman doktor bile değilim, Kain. Bir uzmana ya da *en azından* gerçek bir lisansa sahip birine görünmesi gerekiyor."

Kain dövmeli elini siyah saçlarının arasında gezdirerek iç geçiriyor. "Biliyorum, çiçek. Ama yapamayız. Onu sonsuza dek hapsederler."

"Böyle kalmasındansa iyileşme şansının olması daha iyi!" Lillith fısıldayarak bağılıyor ve başımı ellerimin arasına alarak yere çömeldiğim yere garip bir bakış fırlatıyor. "Kain, bu onun için çok fazla. Şoka giriyor, bunu binlerce kez gördüm."

"Ben iyiyim," diyorum, ikisine de sert bir bakış atmak için başımı kaldırıyorum. "Ve Lillith haklı. Ghost'un gerçek bir hastaneye gitmesi gerekiyor." Bu kez Kain'e bakarak doğruluyorum. "Kimse Hayalet'in gerçekte neye benzediğini bilmiyor, ayrıca büronun bildiği kadarıyla gerçek Hayalet hâlâ gözaltında. Lillith ve Orion onu içeri alabilir ve ben size kefil olduğum sürece polis size sorun çıkarmayacaktır."

Kain uzun bir süre yüzümü inceliyor, planım üzerinde düşünüyor gibi görünüyor. "Tamam," diye yumuşuyor ve dönüp Lillith'in yüzünü avucunun içine alıyor. "Eğer bir şey olursa beni ara ve-"

"Ve sen de yoluma çıkmaya çalışan herkesi öldürmeye hazır bir şekilde köşede bekliyor olacaksın? Biliyorum." Sırıttıyor ve ayaklarının ucuna basarak adamın dudaklarına kalıcı bir öpücük konduruyor.

Onlar kendi anlarını yaşarken, Ghost'un ameliyat masasında hareketsiz yattığı odaya giriyorum, ince mavi bir çarşaf gövdesini ve bacaklarını örtüyor. Boğazından kalın plastik bir tüp çıkıyor, ciğerlerine hava soluyor çünkü bunu kendi başına bile yapamıyor. Bu kadar çok

Zaten işkence görmüş derisinden çıkan teller kalbimi parçalıyor ve yanağıma dokunmak için uzandığımda ağladığımı fark ediyorum.

"Ah, Ghost," diye mırıldanıyorum, yaklaşıyorum ve parmak uçlarımla kolunu okşuyorum. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Keşke-" Söyleyeceğim şey boğazımda düğümlenirken, çirkin hıçkırıklar omuzlarımı sarıyor.

Söylemek istediğim şey, keşke dünya bu kadar acımasız olmasaydı. Keşke bu kadar sefalet olmasaydı ve o nadir, altın saniyelik mutluluğa bu kadar sıkı tutunmak zorunda kalmasaydım. Keşke hayat vaat edildiği gibi olsaydı -dünyada biraz iyilik kalsaydı- ya da en azından uğruna yaşanacak daha fazla şey olsaydı.

Ve oradaydı. Kalbim ağlıyor. İşte orada. Tam orada, uzan ve dokun ona. Bu küçük hediye, ruhlarınızı birbirine bağlayan bu garip, anlaşılmaz iplik.

Yine de burada ne kadar uzun süre durursam, bu bağ o kadar zayıflıyor. Gözlerimin önünde beyaz bir duman olarak kayboluyor, bir sonraki an bir öncekinin yerini alırken esinti tarafından taşınıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Lillith beni düşüncelerimden kopararak soruyor. Dikkatli bir elini dirseğıme koyuyor ve gözyaşlarımla akmasını engellemek için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Lillith Ghost'un hastaneye nakline yardım etmesi için iş arkadaşlarından birini çağırırken, Orion'un beni dışarı çıkarmasına izin vererek başımı sallıyorum.

Açıklığın ortasında duruyorum, güneşin büyük kısmını örten bulutlara rağmen gözlerim alışmaya çalışırken gözlerimi kısıyorum. Koyu gri gökyüzüne bakıyorum, dünyanın durumuna rağmen yeni bir günü karşılayan çalıklarının sabah şarkılarını dinliyorum.

Karanlık, kasvetli bir sabah ve garip bir şekilde içimi çekiştiriyor, o mutlu kuşların zar zor atan kalbimle ziyafet çekmesi için bir davet gibi göğsümü açıyor.

Uçsuz bucaksız grinin içinde anka kuşu şeklinde bir bulutun oluşmasını izliyorum. Gökyüzünde süzülüyor, çok geçmeden şekilsiz bir yumruya dönüşüyor ve açıklanamaz bir nedenle kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Tuhaf değil mi?" Ben soruyorum.

Orion, söylediklerime pek aldırmadan spor ayakkabısıyla bir çim parçasına basıyor.

"Ha?"

"Bu garip..." Acının kaynağını örtmek için bir elimi kalbime götürerek tekrarlıyorum. "Yapabileceğim her şeyi yaptım. Yapmam gereken her şeyi yaptım ama yine de yağmur yağıyor. Neden hep yağmur yağıyor?"

Orion gözlerimle buluşuyor, endişeli mavi havuzları ruhumun üzerindeki ağırlığı yansıtıyor. En derin, en saklı korkularımı yankılayan böylesine derin, unutulmaz bir renk.

"Bilmiyorum," diyor basitçe. "Gerçekten, gerçekten, bilmiyorum."

ŞAFTÖR YEDİ

BRETT

1 ay sonra.

HASTANE YATAĞININ BAŞUCUNDA OTURUYORUM, TEKRARLAYAN BIP SESLERİ Yatakta hareketsiz yatan Ghost'a son aşk romanımı yüksek sesle okurken monitörler arka planda kayboluyor. Ghost'un komaya girmesinin üzerinden otuz gün, altı saat ve on dört dakika geçti. Kırk üç bin beş yüz yetmiş dört dakika. Ve ben bunların çoğunu başucunda, o güzel, unutulmaz gözlerini açması için her şeyi dileyerek geçirdim.

Burada oturup Ghost'un uyanmasını dilemediğim zamanlarda zamanımı ona kitap okuyarak geçiriyorum. Hikayelerden hoşlanıp hoşlanmadığını ya da sadece benim okumamdan hoşlanıp hoşlanmadığını asla bilemedim ama şu anda kapasitesi olmasa bile birlikte okuma geleneğimizi sürdürmek istedim. Bazen beni duyabildiğini, her komik pasajda kafasının içinde güldüğünü veya baharatlı sahnelerde kaşlarını oynattığını ve beni gerçek hayatta oynamaya davet ettiğini varsayıyorum.

Ama o yapmıyor, ben de burada oturuyorum. Bekliyorum. Diliyorum.

Dış dünya hakkında sahip olduğum tek bilgi Orion, Kain ve Lillith'in Ghost'u kontrol etmek ya da yemek yediğimden emin olmak için uğradıkları zamanlar. Eski iş yerimin darmadağın olduğunu bilmemin sebebi onlar. Lilith bana Moriton bürosunda çalışan ajanların neredeyse yarısının - Samuel Danvers ve Harvey Hawking de dahil olmak üzere - komplo kurmak ve casusluk yapmakla suçlandığını söyledi.

rüşvet. Şimdi geriye dönüp baktığımda, burnumun dibinde bu kadar çok şeyin döndüğüne inanmak zor. Ama sanırım Moriton'da işler böyle yürüyor -suçluların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor ve talih iyileri -ve kesinlikle dürüstleri- kayırmayı reddediyor.

Ancak bu karmaşadan iyi bir şey çıktı. Orion'un yardımıyla Ghost'un hesabına girdim ve Marge'ın tasarruf hesabına büyük bir miktar para gönderdim. Bu boktan şehirden ayrılıp hep hayalini kurduğu gibi dağlarda bir ev tutmasına yetecek kadar. Kimsenin onu rahatsız etmeyeceği ve istediği kadar kitap okuyabileceği bir yer.

Diğer tek parlak nokta ise Sanctum'un parçalanmış halde kalması. Hanımefendi ve Masa üyelerinin ortadan kaldırılmasıyla, Maskelerin geri kalanı parçaları bir arada tutmak için çabalıyor. Hayalet'in yarattığı tahribattan sonra bunu başarabileceklerinden şüpheliyim ama daha tuhaf şeyler de oldu.

Hastane kapısı gıcırdayarak açılıp beni düşüncelerimden koparıyor ve başımı kaldırdığımda Orion'un hüzünlü gülümsemesiyle karşılaşıyorum; avucunda yağlı bir Çin yemeği poşeti var.

"Hemşirelerden duyduğuma göre yemek yemiyormuşsun. Bunu geri çeviremeyeceğini biliyordum."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, zoraki bir gülümsemeyle çantayı ondan alıyorum. Doğrusu, bir zamanlar en sevdiğim yemeğin kokusu midemi bulandırıyor ama bana yemek yedirmek için onca zahmete girmişken bunu Orion'a söylemeyeceğim kesin. "Doktorlar bir şey söyledi mi?"

"Yani otuz dakika önce son sorduğundan beri mi?" Orion rahatsız ziyaretçi koltuklarından birine otururken bana sert bir bakış fırlatıyor. "Onları rahatsız etmeyi bırakmalısın, Brett. Zamanı geldiğinde uyanacaktır."

"Bir ay oldu!" Yan odada biri boğazını temizlerken ağzımı kapatarak ağlıyorum. Orion'a ters ters bakarken kaşlarımı çatıyor, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tam bir ay oldu ve hiçbir şey değişmedi." Vücudu artık kendi başına nefes alabilse de, hâlâ gözlerini açmıyor. Hareket etmiyor. Şimdiye kadar *bir şeyler* olmuş olmalıydı. "Belki de yeterince şey yapmıyorlar. Belki-"

"Brett. Dur," diye araya giren Orion sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü. "Onu en az senin kadar ben de geri istiyorum ama burada oturup bunun üzerine kafa yormanın hiçbir faydası olmayacak. Hayatımızla ilgili bir şeyler *yapmamızı* isterdi. Öylece oturup onun için ağlamamızı değil. Ghost böyle biri değildi."

"Onun hakkında ölmüş gibi konuşma!" Bağıriyorum, içimden bir ses

gencin imalarına tepki veriyor. "O başaracak! Biliyorum.

öyle!"

Orion başını sallıyor, kaşları üzgün bir şekilde çatılmış. "İ Buna inanmak istediğinizi biliyorum. Ama öyle olmama ihtimaline de hazırlıklı olmalısınız. Asla uyanmayacak."

"Ghost'u benim tanıdığım kadar tanımıyorsun," diyorum çenemi kaldırarak. "Beni terk etmeyecekti. Söz verdi," diye fısıldıyorum, sesim çatlarken bakışlarımı indiriyorum. "Uyanacak. Uyanmak *zorunda*..."

Orion bana hüzünlü, bilmiş bir gülümseme veriyor ve dönüp çıkışa doğru ilerlemeden önce omzuma hafifçe vuruyor. "En azından biraz yemeye çalış, tamam mı? Ghost uyanırsa, iskelete dönüşmene izin verdiğim gerçeğinden hoşlanmayacaktır."

Yalan olduğunu umursamadan başımı sallıyorum. Günlerdir bir şey yemedim ve içtiğim tek su kahve çekirdekleri oldu. Denedim ama her şey ağzımda talaşa dönüşüyor ve kendimi vücudumu ayakta tutmaya yetecek kadar besin yutmaya zorlayamıyorum.

Güçsüzce elimi kaldırıp Ghost'un yanağına koyuyorum, normalde olduğundan çok daha soğuk. Kalp monitörü sürekli bip sesi çıkarmasaydı, öldüğünü düşünebilirdim. Cildi normalden çok daha solgun ve kapalı göz kapaklarının altındaki koyu mor torbalar kalbimin tellerini çekiyor.

Annem maskeli bir adama güvenmemem, onu sevmemem konusunda beni uyarmıştı. Ama burada Ghost'un yanında otururken, bunu bilseydi sözünü geri alırdı diye düşünmeden edemiyorum. Alacağını *biliyorum*. Çünkü Ghost diğerleri gibi değil. Dünya bunu ondan defalarca almaya çalışmış olsa da, özünde şefkatli ve nazik biri. İçindeki iyilik yapmak isteyen o küçük parçayı ezmek için. İyi *olmak* isteyen.

"Nereye gittin sen?" Parmak uçlarımı hafifçe yanağında gezdirerek fısıldıyorum. "Bana geri dönmeyecek misin?"

Ama yapmıyor ve elimi göğsüme götürüyorum, derin, yankılanan bir acı göğüs kafesimin etrafında gümbürdüyor, ağzımdan çığlık çığlığa bir hıçkırık şeklinde patlıyor. *Sadece onun iyi olmasını istiyorum. Sadece gözlerini tekrar görmek istiyorum. Sadece bir kez daha, sonra devam edebilirim. Dudaklarını dudaklarıma değdirmesini, elini son bir kez elime değdirmesini.*

"Sadece bir tane," diye fısıldıyorum, şişman gözyaşlarım çenemden yuvarlanıp sessiz bir şıp... şıp... şıp... ile yatağa düşüyor.

Zavallı, sakatlanmış ellerine bakarken onu gördüm. Bir seğirme.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra az önce hareket ettiğine yemin edebileceğim işaret parmağıma odaklanıyorum. *İşte yine orada!* Sandalyemden fırladım, kalbim yerinden fırlamakla tehdit ediyordu.

göğsümden fırladı. Tam doktoru çağırmak için odadan çıkmak üzereydim ki bir şey uzandı ve dirseğime hafifçe dokundu.

Ghost'un eli kolumu çekiştirirken donup kalıyorum, vücudumdaki her sinir elektrikle aydınlanıyor. Yavaşça dönüyorum, Ghost orada yatarken gözlerime inanamıyorum, güzel, unutulmaz mor gözleri tam yüzümde duruyor.

"Merhaba, sevgilim."

CHAFtER EORtY-EILHt

HAYALET

IşIK.

Retinalarımı yakıyor, göz kapaklarımın kıpırdanmasına neden oluyor.

Çilekli şampuan.

Tanıdık, sarhoş edici kokuyu içime çekerken ciğerlerim sonsuzlukta ilk kez kendi kendine genişliyor.

Elektrik.

Güzel bir kadının eli sinir uçlarımda yanıyor ve uzun zaman önce öldüğünü sandığım parçalarımaya hayat veriyor.

Mavi.

Salton Denizi gibi mavi, yazın Moriton'un üzerindeki ağlayan gökyüzü gibi. Hüzün gibi, acı gibi, kayıp gibi mavi. Brett'in gözleri gibi mavi.

Gözyaşları güzel, yumuşak yanaklarından aşağı süzülüyor ve ben uzanıp onları silmeyi o kadar çok istiyorum ki. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi tadına bakmak için.

Ben de öyle yapıyorum.

"Brett," diye fısıldıyorum, güzel gözlerinde yüzen rahatlamanın içinde kayboluyorum. "Neden ağlıyorsun?" Başını iki yana sallıyor. Kabarık pembe dudakları kelimeleri oluşturmaya çalışırken hafifçe aralanıyor. Uzanıp yanağını avuçluyorum ve başparmağımın ucuyla o sinir bozucu gözyaşlarını siliyorum. "Neyin var hayatım?"

"Düşündüm ki-" Titreyerek nefes alıyor ve hıçkırıklar vücudunu sararken göğsüme yığılıyor. "Seni kaybettiğimi sandım."

"Saçmalama," dedim parmaklarımı ipeksi kuzguni saçlarında gezdirirken. *Yumuşak. Çok, çok yumuşak. Tıpkı her zaman olduğu gibi.* "Ne cennet ne de cehennem beni istiyor. Görünüşe göre bir süre daha benimle takılıp kalacaksın."

"Bu hiç komik değil," diye mırıldanıyor, yatağa sürünüyor ve onu zorla çekecek kadar güçlü olmadığımı anlayınca yanıma kıvrılıyor. "Gerçekten ölebilirdin, biliyorsun. Ve sen de beni terk edecektin!"

"Yapmak zorundaydım," diye mırıldanıyorum, tenimde elektrik titreşirken onun sarhoş edici kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Yine de orada olduğun için minnettarım. Saldırgan kediniz Rupert'ın kesesine gizlice girmemiş olsaydı kaplanlara yem olacaktım."

"Bu oldukça efsaneviydi," diye kıkırdıyor ve o parlak safirleri bana çeviriyor. "Hey, Ghost?"

"Evet, sevgilim?" diye sordum.

Bir süre sessiz kalıyor, derin düşüncelere dalmış bir halde parmak uçlarıyla göğsümde nazik daireler çiziyor. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Sanctum'da senden sonra olan bir şey..."

"Neredeyse ölüyor muydun?"

Sırıttıyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Bir kız gördüm. Genç bir kız."

Duraksıyorum, aklım bunun ne anlama geldiğine takılıyor. *Eğer gerçekten genç bir kız gördüyse, bu şu anlama gelir...* "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Kain de onu gördü. Kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorduk ama... Ghost, senin hayatını kurtardı. Yarana garip gümüş bir şey sıktı ve sonra tamamen kayboldu. Lanet bir şey gibi..."

"Hayalet."

Alt dudağını gergin bir şekilde kemirerek başını sallıyor. "Onun kim olduğunu düşünüyorsun?"

Elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. "Yanında hiç... tuhaf hayvan yok muydu?"

"Evet..."

"O zaman, Eğitimdeki Madam olmalı," diyorum, ironik bir gülümseme ağzımı bükerek. "Eğer size yardım ettiyse, çıkarlarının Sanctum ile aynı hızda olduğundan şüpheliyim. Ama her ihtimale karşı kontrol etmek iyi bir şey olabilir."

Brett başını sallıyor ve rahatlamış bir iç çekişle başını göğsüme yaslıyor. "Sana söylemediğim için kızacağınızı düşünmüştüm."

"Tanrı aşkına, buna neden kızayım ki?"

Omuz silkiyor, alaycı bir gülümseme dudağının kenarını çekiştiriyor. "Bilmiyorum. Çünkü sen... zor birisin?"

Kıkırdıyorum, boynunun arkasına uzanıyorum ve bir uyarı olarak hafifçe sıkıyorum. "Her zaman çok şımarıksın."

Brett kıkırdıyor. Yüzünü yanıma daha da sokuyor. Bir süre bu şekilde yatıyoruz, aramızdaki rahat sessizliği bozmak için arka plandaki monitörlerin sürekli bip sesinden başka bir şey yok. O kadar rahatım, o kadar huzurluyum ki, Brett'in çınlayan sesi havayı doldurduğunda uykumdan sarsılıyorum.

"Hey, Ghost?"

"Hmm?" Parmaklarımı tembelce saçlarında gezdirerek mırıldanıyorum. "Ne var ne yok?"

"Sadece sana söylemek istedim... Bu dünyayı çok daha az boktan bir yer haline getiriyorsun."

Başımı hafifçe sallayarak göğsümün altından kıkırdıyorum. "Ben de seni seviyorum sevgilim," diye fısıldıyorum ve onu uzun, tutkulu bir öpücük için yukarı çekiyorum. "*Tanrım, seni seviyorum.*"

Aynı gün öğleden sonra taburcu ediliyorum - vakamla ilgilenen doktorun dehşete düşmesine neden olacak şekilde. Ancak hiçbir şey Brett'i bilincimi kazandıgım andan beri istediğim şekilde tutmamı engelleyemeyecek.

İnimin ana odasına adımımı atar atmaz, Rupert kendini üzerime atıyor ve salyalı öpücüklerle bana saldırırken neredeyse beni yere düşürüyor.

"Ben de seni özledim dostum," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı Rupert'ın tüylerinde gezdirirken gözlerim Brett'in küçük mutlu gülümsemesinde takılı kalıyor. Brett'in saldırgan kedisi köşeyi dönüp beni hoşnutsuz bir havlamayla karşılıyor, ancak bir an sonra kendini bacağıma sürtüyor. "Evet, ben de seni özledim."

Venom'u sevmek için çömeliyorum, ancak T-rex kollarıyla bana vuruyor, sarı gözleri bariz saygısızlığım karşısında kısılıyor. Brett kıkırdarak onu kollarının arasına alıyor ve alnından öpüyor. Hayretler içinde kalıyorum, kızgın küçük kedi mırlıyor, Brett kulaklarının arkasını kaşımak için uzandığında memnuniyetle gözlerini kapatıyor.

"Seni hastaneden alacağımı söylediğimden beri biraz huysuz." Venom gözlerini açıyor, bana öyle bir bakışla bakıyor ki

Öldüğünü umuyordum.

Orion köşeyi dönüp bana ulaşmak için acele ederken çoraplarıyla fayansların üzerinde kayarken içimden kıkırdıyorum. Beni bir ayı gibi kucaklıyor ama sonra geri çekilip omzuma bir yumruk indiriyor.

"Bu ne içindi?"

"Beni ilk etapta Sanctum'a götürmediğin için. İnatçı yaşlı piç."

Dudaklarımdaki gülümsemeye rağmen gözlerimi deviriyorum. "O kadar yaşlı bile değilim!" "Bana göre öylesin."

Brett'in kıkırdaması koridoru dolduruyor ve yüzünün gördüğüm en kalp durdurucu gülümsemeyle yayıldığını görmek için ona bakıyorum. Neredeyse parlıyordu - hayır, parlıyordu - ve bu şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel şeydi. Orion'un kucağından çekilerek omzuna kardeşçe bir tokat atıyorum ve Brett'e dönüyorum, tenim ona sarılma ihtiyacıyla uğulduyor.

Havadaki değişikliği hisseden Orion elini ensesine götürür. "Hey, Rupert? Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Rupert mutlu bir şekilde havlıyor, ön ayakları birkaç mutlu sıçrayışla yerden kalkarken dili sallanıyor. Orion kıkırdıyor ve omzunun üzerinden bakmadan Rupert'ı çıkışa doğru yönlendiriyor. "İyi eğlenceler çılgın çocuklar!"

Brett'le aynı anda gözlerimi deviriyorum, yüzlerimizde eşleşen sırıtışlar. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Tanrım, umarım öyledir," diye mırıldanıyorum, onu göğsüme doğru çekerek. Elimi yan tarafına doğru götürüyorum, doğal kıvrımlarının yumuşak eğim ve akışının tadını çıkarıyorum. Tenimin her santimetresinin altında elektrik uğulduyor, beni orman yangınına tutulmuş bir pervane gibi ona çekiyor.

Başımı eğiyorum ve yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırarak onun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. "Brett... eğer senin içinde olmadan bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsam, sanırım öleceğim."

Bir kahkaha atarak başını geriye atıyor ve bakışlarımda dönen ölümcül duyguyu görünce kahkahası kesiliyor. "Ah..."

"Ah doğru, sevgilim," diye fısıldıyorum, narin tenini nazikçe ısııyorum. Brett içinden bir ürperti geçerken inliyor ve avuçlarımla kışını kavrayıp onu yukarı kaldırıyorum ve bacaklarını belimin arkasına bağlıyorum. "Nefes alamayana kadar seni becereceğim. Benimle öylesine tükenene kadar, o güzel küçük zihninde başka bir düşünce kalmayana kadar. Sana *sahip* olacağım, Brett."

Bizi aceleyle yatak odasına götürürken boğazı bir yutkunmayla sarsılıyor. Onu yatağa fırlatıyorum ve başı hafifçe yatak başlığına çarptığında küçük bir çığlık atıyor. Parlak kahkahası ortalığı doldururken endişem hızla dağılıyor, ancak bir an sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru süründüğümde dağılıyor.

"Bana ne yaptığının farkında değilsin," diye homurdanıyorum, dayanılmaz bir hızla yaklaşıyorum. Gözlerimin derinliklerine bakıyor ve gördüğü şey onu korkutmuyor. İçinde yeni bir ateş yakıyor, yepyeni bir arzu kıvılcımı. Ve sonunda dudaklarımı ona bastırdığımda, o da beni aynı ateşle öpüyor.

"Senin içinde boğuluyorum Brett," diye mırıldanıyorum boynuna, aramızdaki bağı henüz koparmak istemiyorum. "Boğuluyorum ve hava almak istemiyorum. *Bir daha asla.*"

Pantolonunu kalçalarından çekerek, öpücüklerimi karnından aşağıya, kalça kemiklerinin tepelerine ve uyluğunun kalçasıyla birleştiği kıvrıma kadar takip etmeye başladım. Brett'in inlemeleri göğsümü çaresizlikle doldururken, dilimi onun muhtaç klitorisine karşı kırbaçlıyorum ve onu yeme dürtüsüyle savaşıyorum.

Uyarılmışlığının her damlasını kucaklıyorum, sanki bu sahip olacağım son yemek olabilirmiş gibi ona doğru hareket ediyorum. Duvarları çöktüğünde ve vücudu dünyayı sarsan bir salıvermeyle titrediğinde, ona herhangi bir rahatlama vermiyorum. Sikimi girişine yerleştirerek, güçlü bir hareketle içine doğru itiyorum, duvarlarının etrafımda sıkıştığını hissediyorum, dudaklarımdan boğuk bir nefes çekiyorum.

"Bu lanet olası amcığı," diye inliyorum, çaresizlikle içinde hareket ediyorum. "O kadar mükemmelsin ki, Brett. Beni kavrama şeklin. Amının benim için ağlaması. Hepsi öyle. Lanet olsun. Mükemmel," diye homurdanıyorum, her kelimeyi bir itme ile noktalıyorum.

Brett nefes nefese kalıyor, zevki doruğa ulaşırken gözleri başının arkasına kayıyor. Çözülmeden hemen önce avucumu boğazına sararak beynine giden kan akışını kesiyorum. Altımda kıvranıyor, karanlığa gömülürken göz kapakları ağırlaşıyor.

Vücudu altımda gevşerken onu becermeye devam ediyorum. Vücudu hala tepki veriyor, hala beni kavlıyor ve serbest kalmaya yaklaşıırken titriyor. Bu manzara o kadar ateşli, o kadar tarif edilemez ki, duvarları salıverilirken sıkıştığında ben de onu takip ediyorum.

"Siktir!" İnliyorum, sikim zonklarken kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyorum ve onu en derin noktasından dolduruyorum. Brett geri dönerken anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor, bakışları buğulu ve dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor.

"Bu yeniydi..."

"Böyle çok daha sert boşalıyorsun," diye mırıldanıyorum, eğilip şişmiş dudaklarına uzun bir öpücük konduruyorum. "Çok daha sınır tanımazsın."

Burnuna ve göz kapaklarına tatlı öpücükler kondurduğumda yorgun bir şekilde kıkırıyor, ancak o da bu jeste kirpiklerini hafifçe yanağıma çarparak karşılık veriyor. Tuhaf elektrik titreşimiyle irkilerek geri çekiliyorum ve şok içinde güzel yaratığa bakıyorum.

"Ne... bunu neden yaptın?"

"Bu bir kelebek öpücüğü," diye mırıldanıyor, bana uykulu bir gülümseme verirken yanakları ısınıyor. "Sen hiç öpüşmedin mi?"

"Asla. Ben... keyif aldım."

Tekrar gülüyor, sesi hayat ve neşe dolu. "Buraya gel o zaman."

İşlemi diğer taraf için de tekrarlıyor, ancak bu sefer çırpınma göğsümde, tam kalbimin olduğu yerde.

"Brett?"

"Evet, Hayalet?" diye fısıldıyor, sesi uykuyla yüklü. Birkaç dakika içinde uyuyacağını biliyorum ama son bir şey için dikkatine ihtiyacım var.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, alnının ortasına bir öpücük konduruyorum. "Sonsuzca. Tartışmasız. Sen benimkinden çok daha fazlasısın, sevgilim. Sen benim *her şeyimsin*. Ve eğer izin verirsen günlerimin geri kalanını senin peşinde geçireceğim."

Brett uzanıyor, kirpiklerini o küçük, sarhoş edici şekilde yanağıma değdiriyor. "Anlaştık. Oh, ve Ghost?"

"Evet, sevgilim?"

"Ben de seni seviyorum."

Sırıtiyorum, onu kendime doğru inanılmaz derecede sıkıca çekiyorum, teninin her parçasının benimkine değmesini istiyorum. "Biliyorum sevgilim," diye fısıldıyorum, alnına narin bir öpücük kondurarak. "Biliyorum."

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ

HAYALET

SABAH GÜNEŞİ PENCERELERDEN İÇERİ SÜZÜLÜYOR VE BEN

Parmaklarımı Brett'in narin saçlarında gezdirirken dalgalar kayalıklara çarpıyor ve o uyanana kadar nefes alış verişleri arasındaki saniyeleri sayıyorum. Hastaneden taburcu olalı bir hafta oldu ama sanki sadece bir saat geçmiş gibi geliyor. Brett'le geçirdiğim zaman olması gerekenden daha hızlı geçiyor ve her göz kırpışımda bir günün daha elimden kayıp gittiğine yemin ediyorum. Günlerimizin çoğunu deniz kenarındaki inimde geçiriyoruz. Mutlu, kahkahalarla dolu ve -korkarım ki- kutular dolusu mikrodalga yemek ve Çin yemeği.

Brett, FBI için çalışmaya geri dönmeyi planlamadığını açıkça belirtti. Yolsuzlukları hakkında öğrendiklerinden sonra, onu suçlayamam. Ve Sanctum'un kalan üyelerini bulmamda bana bu kadar yardımcı olduğu için hayal kırıklığına uğramış değilim.

Örgüt bugüne kadar parçalanmış durumda ve umarım bir süre daha böyle kalır. Şehirde faaliyet gösteren birkaç maskeli grup, kayıp Madamlarının geri döneceği ve Sanctum'u eski ihtişamına kavuşturacağı umudunu taşıyor. Ancak bu gruplar küçük ve örgütsüzdür. Motosiklet kulüpleri gibi, çoğunlukla uyuşturucu kaçakçılığı yapıyorlar ve bir zamanlar sahip oldukları siyasi nüfuzun hiçbirine sahip değiller. Kraliçesiz kaldıkları sürece, bu şehir üzerinde asla bir zamanlar sahip oldukları güce sahip olamayacaklar.

Bu yüzden Brett'in gördüğü kızın düşüncesi beni rahatsız ediyor. Onun bir sonraki Madam olması gerektiğine eminim. Bebeklikten itibaren

İhtiyaç duydukları büyük lider. Yeni bir kızın hazır olması için on sekiz yıl beklemek istemedikleri sürece yeri doldurulamaz. Sanctum'un geri kalan üyeleri onu elde edebilirse, anında yeniden inşa edebilirler.

Orion'u onu bulması için birkaç kez gönderdim - ki iki karlı kaplan yavrusuyla seyahat ettiğini düşünürseniz bunun kolay olacağını düşünürsünüz - ama hiçbir zaman nerede olduğuna dair işe yarar bir bilgiyle geri dönmedi. Sanki bir gölge, rüzgârda bir fısıltı gibi. Kimse onun kim olduğunu, nereden geldiğini ya da nereye gittiğini tam olarak bilmiyor. Ama Sanctum onu bizden önce ele geçirirse mahvolacağımızı biliyorum. O da mahvolacak.

Brett uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak beni düşünce çizgimden ayırıyor. Kolunu göğsüme atıyor ve elimi çıplak vücudunun üzerinde gezdirirken yüzünü yanıma gömüyor, belinin zahmetsizce kıcının şımarık kıvrımına doğru akmasına hayret ediyorum.

Daha önceki tüm endişelerim, onu benim için çıplak gördüğümde unutuldu. Parmak uçlarım çekirdeğinin üzerinde geziniyor, uykusunda bile kaygan ve hazır. İşaret parmağımı içine daldırıyorum, amının beni kavrayış ve çekiş şekliyle inliyorum. Bu meydan okuma karşısında sikim zonkluyor ve onun üstünde yuvarlanıyorum, hareketle birlikte sikimi yavaşça içine sokuyorum. Onu doldurduğumda ağzı bir nefesle açılıyor, zaten uykulu olan gözleri başının arkasına doğru yuvarlanıyor. Kukusu kasılıyor, beni uyarılmışlığıyla ıslatıyor.

"Günaydın sevgilim," diye homurdanıyorum, amcığı beni kavrarken göz bebeklerim patlıyor. "Siktir." İnliyorum, bacakları belime dolanıp beni daha derine çekmeye çalışırken kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. "Vücudun benim için her zaman çok hazır, güzel sevgilim. Yani. Lanet olsun. Needy," diye homurdanıyorum, her kelimeyi bir itme ile noktalıyorum. Brett başını geriye atıyor, göğsünden inilti dökülürken dudakları hafifçe aralanıyor ve ben sikimin başını tekrar tekrar onun en sevdiği noktaya çarptıkça daha da yükseliyor.

Boşalırken duvarları etrafımda yıkılıyor, çığlıkları odayı dolduruyor, cam pencerelerde yankılanıyor ve beni içime kadar sarsıyor. Birkaç pompa sonra ona katılıyorum, tohumumu onun derinliklerine bırakırken görüşümü kaplayan siyah noktalar.

Aletim zayıf bir şekilde zonklarken onun üstüne düşüyorum, içinde yumuşarken yüzüne küçük öpücükler konduruyorum, içinde olmanın getirdiği coşkuyu dışarı çıkarmak için çaresizce. Çıktığımda onu kollarıma çekiyorum, çenesine ve alına daha fazla öpücük konduruyorum, karışmış saçlarının tellerini yüzünden nazikçe fırçalıyorum.

Brett parmak uçlarını göğsümde gezdirirken sarhoşça gülümsüyor ve teninin benimkine değdiği her yerde küçük bir kıvılcım izi bırakıyor. Ruhum bu hissi takdirle mırıldanıyor ve bu küçük ışığın tamamen bana ait olduğuna hâlâ inanamayarak onu kendime doğru inanılmaz bir şekilde daha sıkı çekiyorum.

Benim. Hepsi benim.

"Seni seviyorum Brett," diye fısıldıyorum, zonklayan pembe dudaklarına uzun bir öpücük konduruyorum. "Hiçbir şeyi şu anda seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim. Yarın ne kadar çok seveceğim hariç. Ve ertesi gün. Ve bir sonraki."

Brett kıkırdıyor, alt dudağını şakacı bir şekilde ısırıyor. "Peki ya Rupert? Ya Venom?"

Gözlerimi deviriyorum ve işaret parmağımla burnunun ucuna dokunuyorum. "Hayır.

Üzgünüm ama yanına bile yaklaşamazlar."

Brett'in nefesi kesildi. "Bunu söylediğini onlara söyleyeceğim."

"Devam et. Sen zaten onların favorisisin," diye hatırlatıyorum ona, uzanıp meme ucunu çekiştiriyorum. Ciyaklıyor, kirpiklerinden yukarı bakarken bana karşı kıvranıyor ve kalbim göğsümden fırlıyor.

Nasıl bu kadar şanslı olduğumu, neden *onun* gibi birinin benim gibi birini seçtiğini bilmiyorum. Ama şimdi onu tanıyorum, gerçekten tanıyorum. Sanırım biliyorum.

Çünkü onun tipini biliyorum. Kara gözleri ve hınzır gülümsemesiyle doğal olmayan bir felaket, ılık bir yaz gecesindeki kara buz gibi. Vücudumdaki kanı, uzuvlarımdaki kemikleri, omurgamı alıyor ve tüm bunları masum bir gülümsemeyle yapıyor. Düşündüğümden çok daha fazla birbirimize benziyoruz ve bu beni ona karşı daha da saplantılı yapıyor.

Hayatımın geri kalanında ona musallat olmak benim için bir onurdur. Çok ama çok ciddiye alacağım bir onur.

"Bil bakalım ne oldu, sevgilim?" Mırıldanıyorum, eğilip dudaklarımı hafifçe kulağının kabuğuna değdiriyorum.

Kıkırdıyor ve o güzel okyanus gözlerini bana dikmek için geri çekiliyor. "Ne?"

"Boo."

"Ben de seni seviyorum Ghost," diye mırıldanıyor, dudaklarında sevimli bir gülümseme belirliyor. "Berbat bir şey ama seviyorum. Ve durmak gibi bir planım yok."

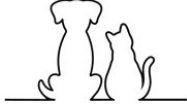
Dudaklarımı onunkilere bastırırken, yardım edemiyorum ama sözlerini zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum. Bunu ruhumdan biliyorum ve bunun doğru olduğunu da biliyorum - daha tatlısı ne söylendi ne de duyuldu. An

uzadıkça uzuyor

ve biliyorum ki evren sonunda dualarımı kabul etti. Hayatımda ilk kez iyi ve gerçekten bütünüm. Ve hepsi O'nun sayesinde.
Brett. Anasını sikeyim. Evangeline.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RUPERT VE VENOM

"AMAN TANRIM, CIDDEN TEKRAR ÇİFTLEŞİYORLAR MI?" VENOM SORUYOR, Sarı gözlerini Sör Rupert Bartholomew III'e çevirdi; bu isim insanların ağzından hiç çıkmamıştı ama köpek onun gerçek unvanı olduğunda *ısrar* ediyordu. Garipti ama kedi, kendisini rahatlatıcaksa, daha büyük bir türü eğlendirmekten yeterince mutluydu.

Venom insan kadının çığlıklarını bastırmaya çalışıyor ama nafile. "Bunu günde en az üç kez yapıyor olmalılar. Ne amaçla?"

"Bilmiyorum. Her gün yavru var mı diye dışının karnını kokluyorum ama hiçbir şey yok," diye yanıtlıyor Rupert, dışiden gelen korkunç çığlıkları bastırmak için başını patilerinin üzerine koyarak. "Bu kadar başarısız olduğu halde neden denemesine izin verdiğini anlamıyorum."

Venom pençelerini gererek kanepenin üzerindeki yastığa geçiriyor. "Hiç durup koklayıcınızın bozuk olduğunu düşündünüz mü? Şu ana kadar birkaç yavrunun ortaya çıkmış olması gerekirdi."

"Diyelim ki değil, ne yapalım dersiniz?"

Venoms pençelerini geri çeker ve Rupert Bartholomew III'e delici bir bakış atar. "Elbette cinayet. Erkek kusurlu."

Rupert gözlerini devirir. "Bunu efendime asla yapmam."

Zehir alevlenir, pençeleri dışarı fırlar. "O zaman akşam yemeğinizi hiç yirmi dakika geç almadığınız kesin."

Rupert oflayarak garip renkli gözlerini Venom'a dikeyor. "Bunu sana daha önce de söyledim; bize yiyecek verenlere zarar VERMEYİZ. Bu kutsal bir şey,

iyi muhafaza edilmiş bir gelenektir ve asla bozulmamalıdır."

"Bunu köpek söylüyor," diye takılır kedi. "Seni neden dinleyeyim ki? Senin türünün benim türüm için yaptığı tek bir iyi şey bile düşünemiyorum. Aslında, yarardan çok zarar veriyorsunuz."

"Bu bizim hatamız değil. Kolay bir av gibi görünüyorsunuz." Rupert huffs. "Bu kadar hızlı koşmasaydınız, peşinizden gelmeyebilirdik. Kovalamasaydık, zarar vermeye bilirdik."

"Bu ne tür bir oksimoronik saçmalık?" Venom ağlıyor. "Tanrılarım. Toplum bu hale geldi. Hayvanlar amaçsız ve sonu olmayan bir şekilde çiftleşiyor. *Köpekler kedilerle* konuşuyor. Büyük kedimin haklı olduğuna inanamıyorum..."

"İnsanın torunları olabilir mi?" Rupert sızlanıyor, kuyruğu arkasında sallanırken önceki konuşmayı unutuyor. "Benimkilerden biriyle hiç tanışmadım."

"Çünkü sizin türünüz... daha zayıf..." Venom açıklıyor. "Daha çok... aptal. Tanrılar sana iyi gözle bakmıyor."

"Oh..." Rupert yan tarafa bakıyor, kuyruğu üzgün bir şekilde sarkıyor. "Anlıyorum."

"Sizin türünüzün sunacak yeterince şeyi olmadığından değil," diye devam ediyor Venom, köpeğin melankolik ifadesi karşısında göğsünde bir suçluluk duygusu çınlıyor. "Büyük kalpleriniz olduğu söylenir - vücudunuzda o kadar çok sevgi taşırsınız ki, kemiklerinize kadar işler. Bu dünyada ancak bu kadar uzun süre kalabilirsiniz; aksi takdirde dünya iyi niyet ve mutlulukla dolup taşacaktır."

"Oh!" Rupert kuyruğunu tekrar havaya kaldırarak haykırır. "Bu mantıklı. O halde... gelmiş geçmiş en sadık, en sevgi dolu yoldaş ben olacağım! Efendilerimi her gün öpeceğim ve onlara ne kadar iyi olduğumu göstereceğim! Kusurlu olsalar bile!"

Kedi eğlenerek başını sallar. "Aptal köpek. Tüm bu ekstra çabanın hayatını kısaltacağının farkında değil misin?"

"Ama tabii ki," diye cevap veriyor köpek, kuyruğunu mutlulukla yere vurarak. "Ve yıllarımı seve seve kısaltacağım. Çünkü hayatın amacı sevmekten başka nedir ki? Özellikle de verecek bu kadar çok şeyim varken."

Ve kedi köpeğe -onun saf, basit masumiyetine- bakarken sonunda anladı.

EPİLOG

BRETT

1 yıl sonra...

DERİN BİR NEFES ALIYORUM YA DA EN AZINDAN ALMAYA ÇALIŞIYORUM AMA
BİR ŞEY VAR.

Dişlerimin arasına sıkışmış, dilimi geriye itiyor ve solunum yolumu kısmen kesiyor. Zihnimin derinliklerinde alarm zilleri çalıyor, ancak ses sanki on ton toprağın altına gömülmüş gibi kısılıyor.

Sisli. Tüm zihnim sisli. Gözlerimi açmak için çabalıyorum ve onları uykudan kısmen kabuklanmış buluyorum. Onları açmayı başardığımda, tanımadığım bir tavana bakıyorum - gerçi bunun nedeni görüşümün çok bulanık olması olabilir. Gözlerimi ovma için elimi kaldırmaya çalışıyorum ve işte o zaman uzun, metal bir masaya bağlı olduğumu fark ediyorum.

Panik göğsümü kavıyor, bastırıldığım masanın serinliğine rağmen tenimi ısıtıyor. Ayak bileklerimi tutan bağlara karşı çırpınıyor, umutsuzca içinde bulunduğum durumu açıklayacak bir şey -herhangi bir şey- hatırlamaya çalışıyorum.

Gözlerimin kenarından yaşlar süzülürken korku beni ele geçiriyor, buz gibi parmaklarını uyuşturulmuş zihnimde döndürüyor ve tutduğum her türlü soğukkanlılığı zorluyor. Eldivenli bir el tarafından sıkıca tutulan cam bir şişe görüş alanımda belirdiğinde ağızımdan bozuk bir çığlık çıkıyor.

Şişenin ağzı gözümün köşesinde duruyor ve ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. *Gözyaşlarımı topluyor.*

Birkaç dakika sonra şişe çekiliyor ve yerine eldivenli başparmağıyla yanaklarımdaki sıvı kalıntıları topluyor. Küçük bir emme sesinin ardından derin bir zevk iniltisi geliyor.

"Tadın muhteşem," diye fısıldıyor eldivenli elini iç uyluğumun üzerine koyarak. Parmaklarını yavaşça, acı çektirerek tenimde gezdiriyor ve dokunduğu her yeri ısıtıyor. Zihnim bu tanıdık dokunuşa ısındıkça korkum yerini hızla arzuya bırakıyor. Arzuladığım bir dokunuş. İhtiyacım var.

Parmakları içime dalıyor, çekilmeden önce duvarlarıma karşı alaycı bir şekilde dönerken nefes nefese bir inilti ağzımdan kaçıyor. Elleri keşiflerine devam ediyor, karnımdan yukarı çıkıyor ve göğüslerimi avuçlamak için ellerini aşağı kaydırıyor. Göğüs dekoltemin nazik kabarıklığı üzerinde geziniyor, sonra gövdemin kıvrımlarına geri dönüyor, parmaklarını içeri sokmadan önce parmak uçlarını kalçalarım boyunca fırçalıyor.

"Bu *vücut*," diye inliyor Ghost, ellerini aşağı kaydırıp kıcımlı kabaca avuçlarken sesi titriyor. "Bu lanet *olası amcık*." Bana doğru adım atıyor, çıplak siki girişime doğru seğiriyor. "Benim için her zaman hazır. Her zaman alınmak için ağlıyor. Kullanılmak. İhlal edilmek." Ghost alçalıyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Bunu seviyorsun, değil mi? Uyanmak, bağlı ve çaresiz. Seni buraya *kimin* koyduğunu ya da güvende olup olmadığını tam olarak bilmemek."

Başımı zayıfça sallıyorum ve Ghost'tan karanlık bir kıkırdama geliyor. "Yalancı."

Elektrik tenimi karıncalandırırken hafif bir uğultu havayı dolduruyor. Aşağı baktığımda Ghost'un avucunda uzun siyah bir çubuk görüyorum, ucundaki neon ışıltısı yüzünün düzlemleri boyunca ürkütücü gölgeler oluşturuyor. Hayalet kötü niyetli bir sırıtışla sopayı kalçama dokunduruyor.

Işık damarlarımı doldururken kendi çılgılığında boğuluyorum, elektrik seyrini sürdürürken kaslarımın spazm geçirmesine neden oluyor. Geri çekildiğinde, ağzımdaki tıkaçtan derin bir nefes çekiyorum, gözlerimin köşelerinde yeni bir gözyaşı dalgası oluşuyor.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor, kalçalarımın arasından çıkıp başıma doğru ilerliyor ve şişeyi tekrar çıkarıyor. "Seni ağlarken görmek beni çok sertleştiriyor."

Tatmin olduğunda bacaklarımın arasındaki yerini alıyor, menekşe rengi gözleri ağızdan parlıyor. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirerek içime yeni bir elektrik dalgası gönderiyor. Gözlerim yüzünü buluyor, yüzündeki coşkulu ifadeyle arzum doruğa ulaşıyor.

"Sikimi içinde istiyor musun, Brett?"

Hararetle başımı sallıyorum, onu daha hızlı almak için kalçalarımı ona doğru savuruyorum. Ghost alçak sesle kıkırdıyor, onun için kendimi alçaltmamı izlerken göz bebekleri şişiyor. "Sonunda, bir gerçek."

Hayalet içime girip beni rahatlatmanın ötesinde doldururken bedenim iç çekiyor. Haykırmak yerine bu hissin içine giriyorum, ham zevk sistemimi sarsarken bedenim sarsılıyor. İlk başta yavaşça hareket ediyor, amımın sikini kavramasının tadını çıkarıyor. Kendini tutamayan Ghost, bana acımasızca çarparken bir hırıltı çıkarıyor ve masanın ileri geri sallanırken yere çarpmasına neden oluyor.

Kalçalarını benimkilerle aynı hizada bastırıyor, serviksime bastırırken gözleri başımın arkasına kayıyor. Damarlarıma acı doluyor ama bu sadece daha fazlasını arzulamama neden oluyor. Daha derine. Daha sert.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Hayalet nefes alıyor, mor bakışlarında manik bir parıltı var. Dudaklarında hınzır bir gülümseme yayılırken gözlerim kocaman oluyor. Tekrar hareket etmeye başladığında cevap vermeme zaman bırakmıyor, damarlarımdaki zevk zirveye ulaşırken tüm mantıklı düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyor. Alçalıyor, nefesi kulağımın kabuğunu okşarken eli yukarıya doğru uzanıyor ve karnımın tam ortasına yerleşiyor. "Biliyorsun..." diye fısıldıyor, parmakları karnımı hafifçe kazıyor. "Vazektomi geri dönüşleri *çok* başarılı olabiliyor."

Kelimeler ağızından dökülürken karnımın alt kısmı sıkışıyor ama zihnim o kadar karışık ki kelimeleri tam olarak bir araya getiremiyorum. "Mmh?"

"Şşş," diye mırıldanıyor Ghost, sesini şiddetli bir hamleyle noktalıyor. Gözleri benimkilere bakarken derin bir özlemle dans ediyor ve bu bakışı karnıma doğru çevirdiğinde tüm vücudum kenetleniyor. "Bahse girerim çocuğumla birlikte şişmiş halde çok mükemmel görürsün."

Ağızımdaki tıkaçtan nefesim kesiliyor, duygusu netleştikçe kalbimin etrafında bir yumruk sıkılıyor. Ghost yüz ifademi fark ettiğinde karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, her itiş bir öncekinden daha hızlı ve daha güçlü geliyor.

"Aynen öyle sevgilim," diye fısıldıyor, sesi boğuk. "Seni çiftleştireceğim."

Kelimeler dudaklarından dökülürken, duvarlarım onun etrafında çökerken başım geriye düşüyor. Orgazmım o kadar ani, o kadar şiddetli geliyor ki ağızımdan bir çığlık kopuyor.

"Oh, kahretsin," diye boğuluyor Ghost, bir an sonra serbest kalırken kalçalarını benimkilerle aynı hizada çarpıyor. Aleti içimin en derin yerinde zonkluyor, beni tohumuyla dolduruyor ve öne doğru eğilip alnını benimkine bastırıyor. Ağızımdaki tıkacı çıkarırken Ghost'un göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyor.

Ağzımı kendi ağzıyla kapatmak için. Son salgısı içime akarken, beni daha önce hiç olmadığı bir şekilde sahiplenirken dudakları hararetle benimkilerle çalışıyor.

"Seni seviyorum sevgilim," diye fısıldıyor Ghost, kelepçeleri yavaşça çözerken yüzüme sevgi dolu öpücükler konduruyor. "Ve söylediklerimde ciddiydim," diye homurdanıyor, bileklerimi çözmeyi bitirirken gözleri karnıma dalıyor.

Tembel bir gülümsemeyle kollarımı boynuna doluyorum ve ayak bileklerimi kurtarması için bırakmadan önce onu derin bir öpücüğe çekiyorum. Onu çalışırken izliyorum, göğsüm garip bir şekilde sıcak bir hisle uğulduyor. Elimi karnıma götürüyorum, Ghost'un bir dakika önce ortaya koyduğu senaryoyu hayal ederken o bölgede tembel daireler çiziyorum. *Bu dünyaya gerçekten bir çocuk getirebilir miydim? Ghost'la birlikte.*

Söz konusu adam bana tembel bir gülümseme atıyor, hormonlarıma garip şeyler yapıyor. Beni kollarının arasına çekip sanki bu dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarıldığında, cevabımı almış oluyorum.

"Hey, Ghost?"

Yatak odasının kapısında kısa bir süre durdu, gözleri endişeli bir ifadeyle hemen benimkileri buldu. "Evet, sevgilim? Neyin var?"

Küçük bir kıkırdama çıkardım ve yüzünü avuçlamak için uzandım. "Yok bir şey. Sadece düşünüyordum da... Bence senden harika bir baba olurdu."

Gözleri doyumsuz bir parıltıyla doluyor ve yatağa kadar olan mesafenin geri kalanını neredeyse koşarak kat ediyor. Bir ciyaklamayla yatağa düşüyorum, Hayalet üstüme atlarken ağzımdan kahkahalar dökülüyor, yüzündeki ifade Noel sabahındaki bir çocuğu andırıyor.

"Gerçekten mi?" diye fısıldar. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Kıkırdıyorum, hafifçe başımı sallıyorum. "Öyle düşünüyorum."

"Peki o zaman..." yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes alıyor. Sanki ben onun oksijeniymişim gibi. Can simidi. Yaşama sebebi. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor ve ben haklı olduğumu anlıyorum.

"Daha fazla zaman kaybetmeyelim."

EKSTRA SONSÖZ - HAYALET

1 yıl sonra...

Moriton Ceza İnfaz Kurumu'ndaki bir mahkum sizi arıyor. Bu aramayı kabul etmek için bire basın. Bu çağrıyı reddetmek için-

"Alo?" Uyku sersemi sesimle soruyorum. Gözlerimi ovuşturarak komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Sabah 3:49.

"Hey, Hayalet..." Nefes alırken hoparlör hafifçe cızırdıyor ve adrenalin damarlarımda dolaşıp beni içinde bulunduğum yarı sersem durumdan tamamen çıkarırken telefonu daha sıkı kavriyorum.

"Orion?" Boğuluyorum, yatakta ayağa fırlıyorum.

"Sen misin?" "Evet... Konuşmak için fazla vaktim yok ama-"

"Orion, neler oluyor?" Fısıldıyorum, bacaklarımı yatağın üzerine atıp yavaşça ayağa kalkıyorum ve Brett'i uyandırmadığımdan emin olmak için omzumun üzerinden geriye bakıyorum. İlk üç aylık dönem onun için cehennem gibiydi ve en son istediğim şey uykusunu bölmektir.

Yatak odasından hışımla çıkıyorum, aklıma bir sürü olasılık hücum ederken nabzımı korumak için savaşıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Şimdiye kadar tüm haberlere çıkmıştır," diyor sesinde acı bir tonla. "Şu anda her şeyi açıklayacak vaktim yok. Sadece arayıp üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Ne için üzgünüm? Her ne yaptıysan, düzeltebilirim-"

"Sorun da bu zaten Ghost," diye araya giriyor. "Bunu düzeltmeni istemiyorum. Bu sefer değil." Titrek bir nefes alıyor ve zihnim daha hızlı dönüyor.

"Her ne duyduysan... hepsi doğru. Doğru ve... Bu karmaşadan kurtulmama yardım etmene izin vermeyi reddediyorum."

"Orion-"

"Sadece haberleri dinle. O zaman anlayacaksın." Hat bir an için sessizliğe gömülür. "Şimdi gitmem gerekiyor. Brett'e üzgün olduğumu, benim de onu özleyeceğimi söyle. Oh, ve..."

"Ne?"

"Beni görmeye gelme," diye fısıldıyor, sesi hafifçe çatlıyor. "Sadece... beni çürümeye bırak."

Hat kesildi.

Telefonu yavaşça yanıma indiriyorum, hapishaneye arabayla mı yoksa motosikletle mi gitmenin daha hızlı olacağını tartışırken arkamdan bir itiş kakış sesi geliyor. Dönüyorum, gözlerim kırmızı saten geceliğiyle Brett'in görüntüsüyle bayram ediyor

-O kadar güzel ki mevcut ikilemi birkaç saniyeliğine unutuyorum. "Sorun ne?" diye soruyor, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık oluşuyor. Aramızdaki mesafeyi bir anda kapatıyor, gözleri yüzümü ararken narin elini göğsüme koyuyor. "Kalbin hızla atıyor."

Safir bakışlarının derinliklerine bakarken parmak uçlarım geceliğinin kenarını okşuyor, ona bu kadar yakın olmanın verdiği mutluluğa rağmen kaşlarım çatılıyor. "Bu Orion. O... o hapiste."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Nasıl? Ne yaptı?"

"Bana ne olduğunu söylemedi," diye iç geçiriyorum, başımı eğip alnımı onunkine yaslarken ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Sadece haberlere çıkacağını söyledi. Bir de onu görmemem gerektiğini. Yardım etmek için hiçbir şey yapmamam gerekiyormuş."

Ağzı öfkeyle patlıyor. "Öyle bir şey olmayacak. Onu dışarı çıkaracaksın. Değil mi?" Hemen cevap vermeyince, kaşlarını beklentiyle kaldırarak geri çekiliyor. "Değil mi?"

İçimi çekiyorum, yorgunluk dalgası üzerime çökerken gözlerim kapanıyor. "Bir dakika önce oraya koşmaya hazırdım. Ama şimdi..."

"Ne oldu? Şimdi de onu bir hapishane hücresinde çürümeye terk etmeye mi karar verdin?" Brett kollarını kavuşturarak geri çekildi, gözleri ateş saçıyordu. "Bu saçma sapan bir erkeklik gururu meselesi mi? Çünkü eğer durum buysa oraya bizzat gider ve ona haddini bildiririm."

"Mesele o değil," diyorum, vahşi yaratığa ihtiyatla bakarak. "Telefonda sesi işkence görmüş gibi geliyordu. Orada olmak *istiyor*."

"Bana gurur gibi geliyor."

Başımı sallıyorum, omuzlarım çöküyor. "Sanırım *kötü* bir şey yaptı. Geri alamayacağı bir şey, pişmanlık duyduğu bir şey. Sanırım... Sanırım kendinden korkuyor."

Brett huffs. "Onu dışarı çıkarmak ve hak ettiği yardımı almak için bir neden daha. Onu orada öylece bırakamayız, Ghost."

"Biliyorum." İçimi çekiyorum, bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Biliyorum. Sadece birkaç saat beklememiz gerektiğini düşünüyorum. Önce ne yaptığını öğrenelim ki neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim."

İsteksiz görünüyor ama başını sallıyor. "Peki. Haberleri açacağım."

Brett ayaklarını sürüyerek oturma odasına giriyor ve haber sunucusunun kayıtsız sesi koridora taşıdığı anda ben de ona katılıyorum.

Brett ekrandan bir metre uzakta duruyor, titreyen elini sıkıca ağzına bastırmış. Havayı dolduran kelimeleri seçemiyorum, yüzündeki dehşet dolu ifadeden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Hiç düşünmeden ona doğru süzülüyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu göğsüme çekiyorum. Brett'in kokusunun beni sakinleştirmesine izin vererek derin bir nefes alıyorum ve yavaşça televizyondaki kelimeler zihnimde şekillenmeye başlıyor.

"Artık Orion Adair adıyla tanınan yirmi yaşındaki adam cinayet serisine bu sabah 1:45'te başladı. Yetkililer yerel bir motosiklet çetesi kulüp binasında silah sesleri duyulduğu konusunda uyarıldı ve memurlar bir saat sonra olay yerine vardıklarında Orion Adair, aralarında Hound lideri Floyd Knox'un da bulunduğu altı MC üyesinin hayatına mal olmuştu."

Ekrandaki kadın Orion'un suçlarını anlatırken gözlerimi ekrana dikeyim, kulaklarımda hafif bir çınlama oluşuyor. Çok sakın. İğrenç olaylardan hiç etkilenmemiş.

"Hayatını kaybedenler arasında geçen yılın Eylül ayından bu yana kayıp olduğu açıklanan altı yaşındaki Arelia Salvatore de vardı. Saldırgan, kızın kanıyla kaplı olarak kulüp liderlerinin ofisinde kilitli halde bulundu. Olay yerine gelen memurlar Adair'in vücudunu tuttuğunu ve 'garip bir şekilde ileri geri sallandığını' iddia etti. Bir memur Arelia'nın bedenini Adair'in elinden almaya çalıştığı anda, Adair boynuna bir kalem sokarak memurun canını almaya teşebbüs etmiştir. Diğerleri hemen müdahale etti ancak Adair'i zapt etmek için altı memur, Arelia'nın cesedini kollarından almak için de iki memur daha gerekti. Memur Pete Butow Moriton Memorial'da tutulmakta olup, yarasının tamamen iyileşmesi beklenmektedir."

Kadın boğazını temizliyor, ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor. "Aynı şey o gece hayatını kaybeden diğer altı kişi için söylenemez ve kesinlikle

Arelia Salvatore için değil. Yetkililer şu anda Adair'in neden böyle davrandığını ya da bu kadar masum birinin canını almasına neyin sebep olduğunu anlamadıklarını belirtiyor. Kanal 12, kızlarının yasını tutan ve bugün "dünya en saf, en nazik ruhlarından birini kaybetti" diyen Arelia'nın ailesine katılıyor. Orion Adair maksimum güvenli bir hapishanede tutuluyor ve burada yargılanmayı ve adaletin adil çekicini bekliyor. Hiç şüphe yok ki cezası-"

Kadının sesi aniden kesildi. Televizyonun siyah ekranından Brett'in uzattığı ve hafifçe titreyen elindeki kumandaya bakıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bunları daha fazla dinleyemezdim."

Başımı sallıyorum, kalbimin şiddetli atışını hafifletmek için Brett'i kendime yaklaştırıyorum. "Onlara inanıyor musun?"

Ağır bir iç çekerek bana yaslandı. "O kızı öldürdüğüne bir saniye bile inanmıyorum. Orion yapmazdı... yapamazdı..." nefes alış veriş düzensizleşti ve onu yüzüme doğru döndürerek göğsüme çektim.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, elimi yavaş ve yatıştırıcı hareketlerle saçlarında gezdiriyorum. "Belki o yapmadı... ama şimdi bunun için kendini suçladığına şüphe yok." Bir nefes verdim, zihnim bu sonuca yol açabilecek tüm olası durumlarla çalkalanıyordu.

Bana söylemediğin neyin peşindeydin, Orion?

Orion'un kutsal alanın düşüşünden ve benim "emekliliğimden" sonra zorlandığını biliyordum. Bu dünyada tam olarak nereye ait olduğunu bulmaya çalıştığını ve özellikle de Brett hamile kaldığından beri ininde benimle ve Brett'le vakit geçirerek kendini dayattığını hissettiğini biliyordum.

Birkaç ay önce, Moriton ormanının eteklerinde bir tür hayvan barınağı inşa ettiğini iddia ederek birkaç geceyi ininden uzakta geçirmeye başladığında tamamen belirgin hale geldi. Ancak bu geceler kısa sürede onu görmediğimiz ya da haber alamadığımız haftalara dönüştü.

Şimdi ne kadar saf olduğumu anlıyorum. Orion bir sığınak inşa etmiyordu. Bir şey yapıyordu, tehlikeli ya da aptalca bir şey. Ya da her ikisini de. Ve şimdi hapiste, büyük ihtimalle işlemediği bir suç için cezasını bekliyor.

Ve kimsenin ona yardım etmesini istemiyor.

"Ne yapacağız?" Brett fısıldıyor, sesi hafifçe çatlıyor.

"Bilmiyorum sevgilim," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı ona bir can simidi gibi geçirerek. "Bilmiyorum ama bunu çözeceğiz."

Brett bana bakıyor, gözlerinde o kadar büyük bir acı ve sıkıntı var ki göğsüm çatırdayarak açılıyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum, yüzünü avucumun içine alarak. Başparmağımı usulca yanağında gezdirerek düşmek üzere olan gözyaşını yakalıyorum. Parmağımı ağzıma götürüp tuzlu sıvıyı dilimin üzerinde toplarken gözlerim onunkileri esir alıyor. Başparmağımı dudağının üzerinde gezdirerek bir sonraki sözlerimin ağırlığının havayı doldurmasına izin veriyorum.

"Ve ben her zaman sözlerimi tutarım."

SON SÖZ

Son bölümden sonra öfkeyle elinizdeki kitabı fırlatmak isteyebileceğinizi tahmin ediyorum. "Bunu Orion'a nasıl yaparsın?! Bunu *bana* nasıl yaparsın?!"

Ve ben de diyorum ki... *sadist yazar kıkırdamaları*

Cidden ama... bu olayın gerçekleşmesi gerekiyordu. Nedenini 3. kitapta göreceksiniz (yani, bu kitabı nasıl bıraktığım için beni affederseniz). Spoiler vermeden, HEA'larımı sevdiğimi söyleyeceğim, bu yüzden Orion için de bir tane bekleyebilirsiniz. Onun hikayesi hiçbir şekilde burada bitmiyor.

Brett ve Kain'in Sanctum'da gördüğü garip kız hakkında daha fazla şey merak ediyor musunuz? Onun 3. kitapta önemli bir rolü var... *öksürük*... Orion'a eşit. Onun geçmişini, Tapınak'taki rolünü, neden tuhaf bir şekilde kendi kendine konuştuğunu, o kaplanların nesi olduğunu ve çok daha fazlasını öğreneceğiz.

Azrail'in Ahlaksızlığı, Karanlık Üçlü serisinin 3. kitabıdır ve Orion ile Seraphina'yı bu kitabın bitiminden sekiz yıl sonra takip eder (zaman atlaması yaaay çok eğlenceli). Üçlemenin en müstehcen ve en karanlık kitabı olacak, bu yüzden kendinizi hazırlayın. (Ve evet... Brett ve Ghost'un yavrularıyla da o zaman tanışacağız. O bir isyan <3). Çıkış tarihi henüz belli değil ama 2024'ün sonundan önce olacak.

Son olarak, gitmeden önce... Okuduğunuz için size sonsuz teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz için. Bu zamana kadar benimle kaldığınız için. Bunu siz olmadan yapamazdım ve dışarıdaki tüm okuyucular için her gün minnettarım <3

Her zaman sevgiyle,

M. Paige

YAZAR HAKKINDA

Mindy Paige Florida'nın balta girmemiş ormanlarında doğdu ve büyüdü. Botanik alanında yorucu bir lisans eğitiminden sonra hayatı boyunca hayalini kurduğu yazarlığın peşinden gitmeye karar verdi. Çağdaş romantizmden karanlık romantizme, baharatlı, hızlı tempolu hikayeler yazmayı seviyor ve yardım edemeyeceğiniz ama sevebileceğiniz en çılgın MMC'leri yazmayı hedefliyor. Mindy, yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda genellikle köpekleriyle oynarken, bitkileriyle ilgilenirken, erkek arkadaşıyla saçma sapan reality TV izlerken ya da timsahlarla savaşırken bulunabilir.

Yayın haberlerini ve çekilişleri kaçırmayın; Mindy'nin haber [bültenine](#) katılın!

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.